

Clive Cussler _ İskelet Sahili

Kitabın Orijinal Adı

Yayın Hakları

Kapak

Baskı

SKELETON COAST

CLİVE CUSSLER& JACK DU BRUL © ALTIN KİTAPLAR YAYI NEVİ VE TİCARET A.Ş. ©

GÜLHAN TAŞLI

1. BASIM / EYLÜL 2007 AKDENİZ YAYINCILIK AŞ. Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad. No: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI

FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET A.Ş.'YE AİTTİR

ISBN 978 - 975 - 21 - 0893 - 6

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ

Celâl Ferdi Gökçay Sk. Nebioğlu İşhanı

Cağaloğlu - İstanbul

Tel: 0.212.513 63 65/526 80 12

0.212.520 62 46/513 65 18

Faks: 0.212.526 80 11

<http://www.altinkitaplar.com.tr> info@altinkitaplar.com.tr

ALTIN KİTAPLAR

CLIVE CUSSLER

İSKELET SAHİLİ

TÜRKÇESİ ZELİHA İYİDOĞAN BABAYİĞİT

ALTIN KİTAPLAR

Yazarın Yayınlarımızdan Çıkan Kitapları

KÖR DALIŞ

GİRDAP

BUZDAĞI

ENKAZ

BATIK

ŞEYTAN DENİZİ

KISKAÇ

SAHRADA AYAK SESLERİ

MAVİ VURGUN

ŞOKDALGASI

KÜKREYEN DENİZ

YILAN

ATLANTIS BULUNDU

MAVİALTIN

BUZATEŞİ

VALHALLA 'NIN YÜKSELİŞİ

DENİZAVCILARI

BEYAZ ÖLÜM

ALTIN BUDA

TRUVA HAZİNESİ

KAYIP KENT

KUTSAL TAŞ

CENGİZ HAN'IN HAZİNESİ

İskelet Sahili

Tarayan: Yaşar Mutlu

1

KALAHARI ÇÖLÜ 1896

Onlara silahların geride bırakmaTârını asla söylememeliydi. Bu karar hepsinin hayatına mal olacaktı. Ama başka bir seçenekleri var mıydı? Son yük atı da zayıf düşünce, onun yükünü diğerlerine dağıtmak zorunda kalmışlardı. Bu da teçhizatı geride bırakmaları anlamına geliyordu. Hayvanın taşıdığı su mataralarını getirmenin gerekliliği konusunda bir tartışma olmamıştı, kesilmemiş taşlarla

dolu çantaları da. Çadırları, uyku tulumlarını, on beş kiloluk yiyeceği ve beş adamın her birinin taşıdığı Martini-Henry tüfekte mermileri bırakmak zorunda kalmışlardı. Ama ağırlık konusunda yaptıkları bu tasarrufa rağmen hayatta kalan atlar hâlâ ciddi şekilde yüklüydü ve yükselmeye başlayan güneş-, çölü yeniden kavurmaya başlarken kimse atların bir gün daha dayanmasını beklemiyordu.

H. A. Ryder, bu adamları Kalahari'den geçirmeyi hiç kabul etmemeliydi. Kendisi, elmas tarlalarında milyoner olmak umuduyla Kimberley hücumunun baş döndürücü günlerinde Sussex'teki verimsiz çiftliği terk

5

Clive Cussler

eden, Afrika konusunda oldukça deneyimli biriydi. O 1868'de oraya varana dek ilk elmasların bulunduğu tepecik olan Colesberg Kopje'nin tamamı ve çevresindeki tarlalar birkaç mil boyunca kazıklarla çevrilmişti. Böylece Ryder ordu çalışanları için et tedarik etmeye başlamıştı.

O ve birkaç yerli rehber, bir çift araba ve av hayvanlarını salamura yapmak için kullandıkları yüzlerce tuz çuvalıyla binlerce millik bir alanda dolaşıyordu. Bu büyük bir yalnızlıktı, ama Ryder bundan hoşlanmaya başlamıştı. Tıpkı büyüleyici günbatımları, sık ormanlarıyla araziye, suyun cam gibi görünmesini sağlayacak kadar berrak olan akarsularını ve ulaşılması olanaksız görünen ufuklarıyla ülkeyi sevmeye başladığı gibi. Mata-bele, Mashona ve ateşli, savaşçı Herero gibi çeşitli kabilelerin dillerini öğrenmişti. Çölde yaşayan Bushmanların birbirleriyle iletişim kurmak için kullandıkları garip dil şaklatmalarını ve ısıklarını bile anlar olmuştuk. Zengin İngiliz ve Amerikalıların malikânelerinin duvarlarını hatıralarla süslemeleri için safari rehberi olarak çalışmış; kıtada hat çeken telgraf şirketlerine uygun yollar bulmak için zaman harcamıştı. Sayısız kavgaya karışmış, bir sürü adam öldürmüştü. Afrika halkını tanıyor, anlıyor, ama toprağın vahşetini halkından daha da iyi biliyordu. Çılgınca denize koşan bu insanları Bechuanaland'den alıp geniş Kalahari Çölü'nü geçirme işini hiç kabul etmemeliydi. Ama zaten ilk başta onu Afrika'ya çeken de yükle paramın baştan çıkancılığı, bir gecede zengin olmanın kulakları büyüleyen şarkısı değil miydi?

Eğer bir şekilde başarılılarsa, eğer amansız çöle yenik düşmezlerse H. A. Ryder hep hayalini kurduğu servete sahip olacaktı.

"Sence hâlâ buradalar mı, H. A.?"

Ryder gözlerini kısıp doğmakta olan güneşe doğru baktı. Uzaktaki ufukta duman gibi titreşen ısı perdesinin dışında bir şey göremiyordu.

•» Afrika'da yaşayan bir kabile.

6

iskelet Sahili

Onlarla güneşin arasında, yüksek kasırga dalgalarıyla rekabet edebilecek oynak dalgalar halinde uzanan saf beyaz kum tepeleri bulunuyordu. Güneşle birlikte rüzgâr da gelmişti. Kum tepelerinin üst kısımlarını döven rüzgâr, kumları yakıcı bulutlar halinde savuruyordu.

"Evet, dostum," dedi yanında duran adama bakmadan. "Bundan nasıl emin olabiliyorsun?"

H. A. arkadaşı Jon Varley'e döndü. "Onlara yaptıklarımızdan dolayı bizi cehennemin kapılarına kadar takip edeceklerdir."

H. A.'nın tırmalayıcı sesindeki kesinlik Varley'in bronz teninden bütün kanın çekilmesine neden oldu. Gruplarındaki diğer dört adam da Ryder gibi İngiltere doğumlu ve talihlerini aramak için Afrika'ya gelmişlerdi, ama hiçbiri rehberleri kadar deneyimli değildi.

"Yola devam etsek iyi olur," dedi Ryder. Karanlığın serinliğinde yol alıyorlardı. "Güneş iyice yükselmeden birkaç mil ilerleyebiliriz."

"Bence burada kamp yapalım," dedi Peter Smythe. Grubun en acemisi ve kesinlikle en kötüsüydü. Kum denizine girdikten kısa bir süre sonra kasıntı tavrını bırakmıştı, şimdi yaşlı bir adam gibi ayaklarını sürüyerek yürüyordu. Gözlerinin ve ağzının kıyısında kabuklar oluşurken bir zamanlar parlak olan gözleri donuklaşmaya başlamıştı.

Ryder, Peter'a bakınca belirtileri hemen gördü. On gün önce bir kuyudan tuzlu suyla mataralarını ve su bidonlarını doldurmalarından beri Smythe'nin vücudu diğerlerininkinden daha fazlasına ihtiyaç duyuyor gibiydi. Bu güç ya da irade meselesi değildi, yalnızca adamın hayatta kalmak için daha fazla su içmesi gerekiyordu o kadar. H. A. ne kadar sularının kaldığını damlasına kadar biliyordu ve eğer bir çöl kuyusu bulamazlarsa Smythe ilk ölen olacaktı.

Ona biraz daha fazla su vermek Ryder'in aklından hiç geçmemişti.

"Devam ediyoruz."

7

Clive Cussler

Batıya doğru bakıp şimdiye kadar aldıkları yolun bir kopyasını gördü. Kum tepeleri bitmek bilmez sıralar halinde sonsuza dek uzanıyor gibiydi. Işık, uçsuz bucaksız çölden yansıırken gökyüzü pirinç sarısına dönüyordu. Ryder atını kontrol etti. Hayvanın acı çektiğini görüp suçluluk hissetti. Bu duygu, genç Smythe için hissettiklerinden daha kötüydü, çünkü zavallı atın bu acımasız ortamda onları taşımaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. Bıçağını kullanarak atın ayağına takılan taşı çıkardı, eyer battaniyesini düzeltti, küfe kayışlarının hayvanın derisini kesmeye başladığı yerleri örttü. Hayvanın bir zamanlar parlak olan derisi donuklaşmış, zayıfladığı yerlerdeki derisi sarmaya başlamıştı.

Atın yanağına okşayıp kulağına birkaç sakinleştirici söz fısıldadı. Atlarına binmeleri mümkün değildi. Hayvanlar zaten hafifletilmiş yüklerinin altında bile zorlanıyorlardı. Dizginleri alıp yola koyuldu. Hayvanı bir kum tepesinin yamacından aşağıya indirirken Ryder'in çizmeleri kuma gömülüyordu. Ayaklarının altında yer değiştiren kumlar hışırdayıp kayıyor, yanlış bir adım atarlarsa ikisini de yere devirmekle tehdit ediyordu. H. A. geriye dönüp bakmadı. Adamların onu takip etmekten ya da oldukları yerde kalıp ölmekten başka çareleri yoktu.

Güneş bulutsuz gökyüzünde engellenemez yükselişine devam ederken bir saat daha yürüdüler. Vücudunu kandırap ciddi şekilde susuz kaldığını anlamaması için dişleriyle dilinin arasına pürüzsüz bir çakıl taşı aldı. Geniş kenarlı, büyük şapkasının içini silmek için durakladığında güneş, başının tepesindeki kırmızı deriyi kavurdu. Yola bir saat daha devam etmek istiyordu, ama arkasındaki

adamların zorlandığını duyabiliyordu. Henüz onları terk etmeyi düşünmesini gerektirecek kadar kötü durumda değildiler; bu yüzden onları yüksekçe bir kum tepesinin korunaklı tarafına götürdü ve at battaniyesini kullanarak bir gölgelik yapmaya başladı. O, kamplarını kurarken adamlar nefes nefese yere çöktüler.

8

iskelet Sahili

H. A. Ryder, Peter Smythe'i kontrol etti. Genç adamın dudaklarında, içinden berrak bir sıvının sızdığı kabarcıklar oluşmuştu, yanaklarının üst kısmı sanki ocaktan alınan bir demirle dağlanmış gibiydi. Ryder, ona yalnızca botlarının iplerini gevşetebileceğini hatırlattı. Ayakları o kadar şişmişti ki botlarını çıkarmaları bir daha ayaklarına giyememeleri anlamına geliyordu. Sonunda eyer torbasından birkaç matara alınca hepsi beklentiyle ona bakmaya başladı. Mataralardan birinin kapağını açınca atlardan biri suyun kokusunu alıp kişnedi. Diğerleri de yanına geldi, kendi atı omzuna süründü.

Ryder, tek bir damla bile ziyan etmemeye çalışarak bir kâseye biraz su koyup atın içmesi için uzattı. Hayvan suyu şapırtıyla içerken üç gündür ilk kez suyla karşılaşan midesi guruldamaya başladı. Biraz daha su koyup yine ata içirdi. Kendi susuzluğuna ve arkadaşlarının öfkeli bakışlarına rağmen bütün atları aynı şekilde suladı.

"Onlar ölürseniz de ölürsünüz," dedi. Haklı olduğunu biliyorlardı. Atların her biri bir litre kadar su içmesine rağmen, içlerinden birinin taşıdığı yulaf yemlerini yemeye zor ikna edebildi. Ancak atların iki bacağını birbirine bağlayıp bukağıladıktan sonra suyu adamların arasında dolaştırmaya başladı. Onlara verdiği su miktarında çok daha katı davranıp her biri birer yudum aldıktan sonra matarayı kaldırdı. Kimse itiraz etmedi. Bu ıssız çölü daha önce bir tek o geçmişti ve kendilerini de geçirmesi için onun kararlarını kabul ediyorlardı.

At battaniyelerinin gölgesi, dünyanın en sıcak ve kuru yerlerinden biri olan, yağmurun yılda bir kez ya da çok daha seyrek yağdığı Kalahari denen yakıcı fırına kıyasla acınacak kadar küçüktü. Güneş dünyayı ısı darbeleriyle döverken adamlar uyuşuk bir yorgunlukla uzanmış, yalnızca gölgeler güneşle birlikte yer değiştirip ellerini veya bacaklarını acımasız sıcak saldırısına maruz bırakınca kıpırdıyorlardı. Kendilerini tüketen susuzlukları ve açlıklarıyla yatıyorlardı, ama açgözlülükleri hâlâ devam edi-

9

Clive Cussler

yordu. Çünkü bunlar hayal ettiklerinden bile daha büyük bir zenginliğe yaklaşmış, hırslı adamlardı.

Güneş zirveye ulaşınca iyice güç kazanmış gibiydi. Nefes alma hareketi, oksijen ihtiyacıyla sıcağın vücuda girmesini engelleme isteği arasındaki bir savaş haline gelmişti. Aldıkları her sığ nefes adamların vücudundaki sıvıyı biraz daha tüketiyor, akciğerlerini alev alev yakıyordu.

Ama sıcaklık artmaya devam ediyor, adamları yere yapıştıran ezici bir ağırlığa dönüşüyordu. Ryder, yıllar önce çölü geçtiğinde bu kadar kötü olduğunu hatırlamıyordu. Sanki güneş gökyüzünden düşmüş, ölümlülerin ona karşı koymasına öfkelenerek dünyada yatıyor gibiydi. Bu sıcak bir adamı delirtmeye yeterdi, ama öğleden sonra boyunca dayanıp günün bitmesi için dua ettiler.

Güneş sonunda batı ufkuyla kaybolup kumları kırmızı, mor ve gül pembesine boyarken, sıcaklık yükseldiği gibi hızla alçalmaya başladı. Adamlar yavaşça gölgeliklerden çıkıp kumlu çölde yürümeye başladılar. Ryder kendilerini rüzgârdan koruyan kum tepesine tırmanıp pirinç teleskopla arkalarında yayılan çölü inceledi, takipçilerini aradı. Ama kum tepelerinden başka bir şey görünmüyordu. İzleri sürekli rüzgârla kayboluyordu, ama bu onu pek rahatsızlamıyordu. Onları takip eden adamlar dünyanın en iyi takipçileriydi. Hiçbir özelliği olmayan kum denizinde bile Ryder onların takip etmesi için geride izler bırakmışçasına kolay bir şekilde bulacaklardı onları. Bilmediği şey takipçilerinin bir gün içinde aradaki mesafeyi ne kadar kapattıklarıydı, çünkü güneş ve sıcağa rağmen insanüstü bir güçleri var gibi görünüyordu. H. A.'nın tahminlerine göre, çöle girdiklerinde takipçilerinden beş gün öndeydiler. Ama şimdi bir günden fazla üstünlükleri olmadığına emindi. Yarına kadar aradaki mesafe yarım güne inirdi. Ya sonra? Ertesi gün yük atları zayıf düştüğü için silahlarını geride bırakmanın bedelini ödemeleri gerekebilirdi.

10

iskelet Sahili

Tek şansları bu gece atlar için yeterince su bulmalarıydı, böylece onlara yeniden binebilirlerdi.

Değerli sudan atları sulayacak kadar kalmamıştı ve adamların payına da şafaktan sonra içtiklerinin yarısı düşüyordu. Ryder için bu miktar yaraya tuz basmak gibi bir şeydi. Ilık su damlacıkları susuzluğunu gidermek yerine diline sızmış, midesini kavuruyordu. Kendini kurutulmuş et yemeye zorladı.

Etrafındaki çelimsiz yüzlere bakarken bu gecenin bir işkence gibi olacağını düşündü. Peter Smythe olduğu yerde sallanıyordu. Jon Varley ondan daha iyi durumda değildi. Yalnızca Tim'le Tom Watermen kardeşler iyi görünüyordu, ama onlar da Smythe ve Varley'den daha uzun süredir Afrika'da bulunuyor, son on yıldır büyük bir sığır çiftliğinde işçi olarak çalışıyorlardı. Bedenleri Afrika'nın acımasız güneşine daha fazla alıştı.

H. A. Ryder ellerini favorilerinden geçirip kırışmakta olan saçlarının daki kumları döktü. Botlarını bağlama biçiminde kendisini elli değil, yüz yaşındaymış gibi hissediyordu. Sırtı ve bacakları acıyordu, tekrar ayağa kalktığı anda omurgası çatırdadı.

"Buraya kadar beyler. Bu gece doyana kadar su içeceğimizi söylemiş-

c

tim," dedi çöken morallerini düzeltmek için.

"Nereden, kumdan mı?" dedi Tim Watermen hâlâ espri yapabildiğini göstermek için.

"Kendilerine San diyen Buschmanlar bu çölde bin yıldan uzun süre yaşadılar. Suyun kokusunu yüz mil öteden aldıkları söylenir ve bu abartı değildir. Yirmi yıl önce Kalahari'ye geldiğimde bir San rehberim vardı. Küçük herif benim bakmayı bile düşünmeyeceğim yerlerde su buluyordu. Sabahları sis varken bitkilerin üstünden su topluyor, zehirli oklarıyla öldürdükleri hayvanların içkembelerindeki suyu içiyorlardı."

"İşkembe nedir?" diye sordu Varley.

11

Clive Cussler

Ryder bu terimi herkesin bilmesi gerekiyormuş gibi baktı. Watermen kardeşlere. "İnek ya da antilop gibi bir hayvanın, geviş ürettiği midesinin ilk kısmıdır. İçindeki sıvı büyük oranda su ve bitki özünden oluşur."

"Ben şu anda bunun peşinden gidebilirim," diye ağzının içinde geveledi Peter Smythe. Çatlak dudağının kenarında kırmızı bir kan damlası belirdi. Damlayı yere düşmeden yaladı.

"Ama San'ın en büyük yeteneği, bir kuşak boyunca akmayan, kurumuş nehir yataklarının altında saklı olan suyu bulmaktır."

"Sen de onlar gibi su bulabilir misin?" diye sordu Jon Varley.

"Son beş gündür geçtiğimiz bütün nehir yataklarına baktım," dedi H.A.

Adamlar irkildi. Hiçbiri kurumuş nehir yataklarından geçtiklerini fark etmemişti bile. Onlara göre çöl hiçbir özelliği olmayan uçsuz bucaksız bir boşluktu. H. A.'nın kuru nehir yataklarını bilmesi, kendilerini bu kâbustan kurtaracağına dair inançlarını güçlendirdi. Ryder sözlerine devam etti. "Önceki gün umut verici bir tane gördüm, ama emin olamadım. Yanılmış olabilirim korkusuyla bir şey söylemedim. Sahilden iki ya da üç gün uzakta olduğumuzu tahmin ediyorum, bu da demektir ki çölün bu kısmı okyanustan ve ara sıra görülen fırtınalardan dolayı su alıyor. Suyu bulacağım çocuklar. Bundan emin olabilirsiniz."

Silahlarını bırakmalarını söylediğinden beri H. A.'nın yaptığı en uzun konuşmaydı: bu ve istenen etkiyi yapmıştı. Watermen kardeşler sırtıttı, Jon Varley omuzlarını dikleştirmeyi başardı, hatta genç Smythe'nin sendelemesi bile son buldu.

Güneşin son ışıkları uzaktaki Atlantik'te batarken ay yükselmeye başladı. Kısa süre içinde gökyüzünü bir insanın yüzlerce hayat yaşasa bile sayamayacağı kadar çok yıldız kapladı. Botların ve nalların hışırtısı ile ara sıra duyulan deri eyerlerin çıtırtısı dışında çöl bir kilise kadar sessizdi. Sa-

12

iskelet Sahili

bit ve ölçülü bir hızla ilerliyorlardı. H. A. her adımda biraz daha güçsüz düştüklerinin farkındaydı, ama peşlerinde olan sürüyü hiç unutmuyordu.

İlk molayı gece yarısı verdi. Çölün doğası hafif değişmişti. Ayak bileklerine kadar inen kumda hâlâ zorlukla yürümelerine rağmen vadilerin çoğunda gevşek çakıl taşı kümeleri vardı. H. A. birkaç havzada eski sulama çukuru buldu. Buralar antilopların sert toprağı kazıp su aradıkları yerlerdi. Ama hiç insan izi görmediği için bu çukurların çağlar önce kurduğunu tahmin etti. Keşfinden adamlara söz etmedi, ama işe yarayan bir kuyu bulmaya dair güveni arttı.

Gün doğmadan su bulacağına inandığı için adamlara iki misli su verdi. Eğer bulamazsa da suyu kısıtlamanın bir yararı yoktu, nasıl olsa sabaha kadar çöl işlerini bitirecekti. Diğer adamlar yük hayvanlarına aldırmadan kendi sularını hevesle içseler de Ryder kendi payının yarısını atına verdi.

Yeniden yürümeye başladıktan yarım saat sonra ender görülen bir bulut ayı örttü. Bulut geçip giderken alınlıkta meydana gelen değişme, çöl zeminindeki bir şeyin Ryder'ın dikkatini çekmesine neden oldu. Pusulasına ve yıldızlara göre batıya doğru gidiyordu. Birden kuzeye dönünce adamların hiçbiri bir yorumda bulunmadı. Ayaklarının altındaki pul pul toprağın gıcırıtmasının farkına varınca 'diğerlerinin önüne geçti. İsteddiği noktaya gelince dizlerinin üstüne çöktü.

Burası aslında dümdüz olan vadideki doksantimden derin olmayan küçük bir çukurdu yalnızca. Bakışlarını etrafta dolaştırdı, yumurta kabuğu parçacıklarını ve pürüzsüz yüzeyinde bir fay hattı gibi uzanan uzun çatlak dışında neredeyse sağlam görünen bir yumurtayı görünce gülümsedi. Kabuk yumruğu kadardı ve tepesinde açılmış düzgün kenarlı bir delik vardı. Tıpa olarak yerli sakızıyla karışık kurutulmuş çimen kullanılmıştı. Bu San'ın en değerli eşyalarından biriydi, çünkü bu devekuşu yumurtaları olmasa suyu taşıyamazlardı. Suyu doldururlarken meydana ge-

13

Clive Cussler

len bu tek kırık, kuyuyu kullanan son Bushman grubunun sonunu getirmiş olabilirdi.

H. A. neredeyse bu adamların hayaletlerinin nehir yatağının kıyısından kendisine baktığını hissediyordu. Minik ruhlarının üzerinde, başlarındaki sazdan yapılmış taç, devekuşu yumurtalarını taşımak için kullandıkları keselerin bulunduğu deri kemer ve avlanmakta kullandıkları küçük zehirli okları taşıdıkları okluktan başka bir şey yoktu.

"Ne buldun H. A.?" diye sordu Jon Varley. Rehberinin yanına gelip çömeldi. Bir zamanlar parlak siyah olan uzun saçları omuzlarına düşmüştü, ama her nasılsa gözlerindeki korsanlara özgü bakış hâlâ varlığını koruyordu. Bunlar umutsuz bir dalaverecinin, zenginlik hayalleriyle hareket eden ve bu hayallerin gerçekleşmesi için ölümü bile göze alan bir adamın gözleriydi.

"Su, Bay Varley." Ondan yirmi yaş büyük olmasına rağmen H. A. bütün müşterilerine saygılı davranmaya çalışıyordu.

"Ne? Nasıl? Ben hiçbir şey görmüyorum."

Watermen kardeşler yakındaki bir kayaya oturdular. Peter Smythe ayaklarının dibine çöktü. Tim adamı doğrultup sırtını sudan yıpranmış kayaya dayadı. Başı zayıf göğsüne düştü, soluklan garip bir şekilde sığılaştı.

"Söylediğim gibi su yeraltında." : "Nasıl çıkaracağız?"

"Kazarak."

İki adam başka bir şey söylemeden, bir Bushman'ın kuyunun kuru-maması için dikkatle örttüğü toprağı kazmaya başladı. Doksantim vardıklarında H. A. bir avuç toprak çıkarıp deliğin dışına atınca ince bir katman eline yapıştı. Toprağı parmaklarının arasında ovuşturarak küçük bir çamur topu meydana getirdi. Topu sıkınca titreşen bir su damlacığı yıldızların ışığında parladı.

14

iskelet Sahili

Varley bir sevinç çığlığı atarken H. A. bile ender gülümsemelerinden birini sergiledi.

Gösterdikleri çabayı artırarak çukurdan çıkardıkları çamuru pervasızca fırlatmaya başladılar. Yeterince derin kazdıklarını hissettiğinde Ryder elini Varley'in omzuna koydu.

"Şimdi bekleyeceğiz."

Diğer adamlar heyecanlı kuyunun etrafına toplanıp kazdıkları çukurun dibinin birden beyazlamasını seyrettiler. Gördükleri, kumlardan deliğe süzülen suda yansıyan ayın görüntüsüydü. H. A. tişörtünden yırttığı bir parçayı filtre olarak kullanıp matarasını çamurlu suya daldırdı. Mataranın yarıya kadar dolması birkaç dakika sürdü. Peter, delikten çıkan mataradan gelen su şapırtısını duyunca inledi.

"Al bakalım dostum," dedi Ryder, matarasıyla birlikte uzanarak. Peter hevesle uzandı, ama Ryder matarayı bırakmadı. "Yavaş öğlum. Yavaşça iç."

Smythe, H. A.'nın tavsiyesini dinleyemeyecek kadar kendinden geçmişti; aldığı ilk büyük yudumla bir öksürük krizine tutuldu ve ağız dolusu su çöl kumlarında ziyan oldu. Toparlanınca uysal bir şekilde daha dikkatli yudumlarla suyu içti. Adamların kana kana sürçmeleri ve günlerdir ilk

«

yemeklerini yemeleri dört saat sürdü.

Güneş doğu ufkunda görünmeye başladığında H. A. hâlâ atlan suluyordu. Karınlarının şişmemesi ya da kramp girmemesi için dikkatli davranıyor, hayvanları azar azar besliyordu. Ama hayvanlar günlerdir ilk kez bir şeyler yedikçe ve su içtikçe karınları mutlulukla gurulduyordu.

"H. A.!" Tim Watermen rahatça işemek için nehir kenarına gitmişti. Şafağa karşı duran silueti deli gibi şapkasını sallayıp doğan güneşi işaret ediyordu.

Ryder heybesinden teleskopunu kapıp atların yanından ayrıldı, büyülenmiş gibi tepeye tırmandı. Watermen'e çarptı, ikisi birlikte tozun içi-

15

Clive Cussler

ne yuvarlandı. Tim itiraz edemedi Ryder elini arkadaşının ağzına kapatıp tısladı. "Sesini alçalt. Ses çölde çok uzaklara kadar yayılır."

H. A. dümdüz uzanıp teleskopunu gözüne dayadı.

Şu gelise bak, diye düşündü. Tannm, ne kadar muhteşemler.

Bu beş adamı bir araya getiren şey, Peter Smythe'nin, baş melek Cebrail'i gördüğünü iddia eden korkunç babasına karşı duyduğu sonsuz nefretti. Melek, Lucas Smythe'e sahip olduğu her şeyi satıp Afrika'ya gitmesini ve vahşilere Tanrı'yı anlatmasını söylemişti. Bu vahiyden önce pek dindar bir adam olmayan Smythe, İncil'e kendisini öylesine adamıştı ki Londra Misyoner Cemiyeti'ne başvurduğunda fanatik olduğunu söyleyerek onu reddetmişlerdi. Ama sonunda Birlik onu başka bir şey olmasa bile ofislerinden uzak tutabilmek için kabul etmişti. Sıtmadan ölen rahibin yerini alması için onu, karısını ve oğullarını Bechuanaland'e göndermişlerdi. Minik bir misyonerlik göreviyle Herero halkının ortasında kalan Smythe, toplumun engellerinden de kurtulunca dindar bir zorba haline gelmişti, çünkü onunki tam bir özveri talep eden ve en küçük bir suçta bile ciddi bir ceza veren bir Tanrı'ydı. Duanın son sözlerini ağızında yuvarladığı için babası tarafından sopayla dövülmek ya da bir ilahiyi söyleyemediği için akşam yemeğinden mahrum bırakılmak Peter için olağan bir durumdu.

Aile gelmeden, onlarca yıl önce vaftiz edilmiş olan Herero kralı Samuel Maharero sömürge otoriteleriyle kavgalı olduğundan Rhenish Misyoner Cemiyeti'nin topraklarına gönderdiği Alman rahipten kararlı bir şekilde uzak duruyordu. Maharero'nun, Smythe'nin cehennem ateşi hakkındaki abartılı konuşmaları konusunda tereddütleri olsa da Lucas Smythe ve ailesi, kralın kendilerine verdiği desteğin tadını çıkarıyorlardı.

16

iskelet Sahili

Küçük Peter, kralın çok sayıdaki torunlarıyla arkadaşlık etse de bir ergen olarak kraliyet köyünde geçen hayatı, Ruhun, babasını ele geçirdiğinde yaşanan dehşet anlarının dışında çok sıkıcıydı. Bu yüzden oradan kaçmaktan başka bir isteği yoktu.

Böylece kaçışını planlayarak kralın torunlarından biri olan en iyi arkadaşı Assa Maharero'ya sırrını açtı. Pek çok strateji oturumundan sonra Peter Smythe hayatını değiştirecek olan keşfi yaptı.

Tarlalar binlerce sığırı besleyemeyecek kadar çorak olduğunda kullanılmak üzere yemlerin depo edildiği rondoval denen yuvarlak kulübedeydi. Assa'yla birlikte orayı gizli yerleri olarak seçmişlerdi. Peter buraya daha önce de pek çok kez gelmiş olmasına rağmen, çamur ve çimenden yapılmış duvar boyunca sert toprağın kazılmış olduğunu ilk kez fark ediyordu. Siyah toprak dikkatle bastırılıp sıkıştırılmıştı, ama onun keskin gözleri düzensizliği hemen fark etti.

Elleriyle o noktayı kazınca ince bir toprak katmanıyla örtülü çömler buldu. Çömler başı büyüklüğündeydi ve üstlerine ince bir sığır derisi geçirilmişti. Bir tanesini yerinden çıkardı. Ağırdu, içinde bir şeylerin takırdadığını duyabiliyordu.

Ağızındaki dikey yerlerini dikkatle gevşeterek açtı, çömleği devirince avucuna olağanüstü güzellikte birkaç taş düştü. Birden sarsılmaya başladı. Bunlar daha önce çizimlerini gördüğü yontulmuş elmaslara benzemi-yorlardı, ama yine de kulübedeki zayıf ışığı nasıl dağıttıklarına dayanarak elinde altı karatlık yontulmamış elmas tuttuğunu anlamıştı. En küçüğü başparmağı büyüklüğündeydi. En büyüğü onun iki katıydı.

Tam o sırada Assa kemerli girişten girip arkadaşının ne bulduğunu gördü. Gözleri dehşetle büyürken etrafta bir yetişkin olup olmadığını görmek için arkasına baktı. Çitlerin karşısındaki birkaç oğlan sığırlara bakıyor, birkaç yüz metre ötedeki bir kadın başındaki saman yığımıyla yürü-

17

F:2

Clive Cussler

yordu. Assa rondovaft hızla geçip çömleği Peter'm titreyen parmaklarının arasından aldı.

"Ne yaptın sen?" diye tısladı, Alman aksanlı garip İngilizcesiyle.

"Hiçbir şey, Assa, yemin ederim," diye ağlamaya başladı. Peter suçlu bir şekilde. "Bir şeyin gömülü olduğunu gördüm ve ne olduğunu öğrenmek istedim."

Assa elini uzattı, Peter taşları onun avucuna döktü. Afrikalı genç prens taşları deri kapağın altına sokuşturdu. "Ölümün pahasına bunu kimseye söylememelisin."

"Bunlar elmas, değil mi?"

Assa arkadaşına baktı. "Evet."

"Ama nasıl olur? Burada elmas yok ki. Hepsi Kimberley civarındaki Cape Colony'de."

Assa, Peter'ın karşısına bağdaş kurup oturdu. Büyükbabasına verdiği yeminle kabilesinin başardığı şeyin gururu arasında kalmıştı. O Peter'dan dört yaş küçük ve yalnızca on üç yaşındaydı; bu yüzden gençlere özgü övünme isteği yeminine baskın geldi. "Sana anlatacağım, ama kimseye tekrarlamayacaksın."

"Yemin ederim, Assa."

"Elmasların ilk keşfinden beri Herero kabilesinin adamları madenlerde çalışmak için Kimberley'ye gittiler. Bir yıllık sözleşmeyle çalışıp beyaz madencilerin kendilerine verdikleri eve döndüler, ama başka bir şey de alarak. Taş çaldılar."

"Adamların maden kamplarından ayrılmalarına izin verilmeden önce arandıklarını duymuştum, hatta kışkırtıldığını bile."

"Adamlarımız derilerini kesip, taşları yaralarının içine sakladılar. Üstü kabuk bağlayınca bir kanıt kalmadı. Geri döndüklerinde yaraları mızrakla yeniden açıp Kimberley'ye gitmelerini ilk emreden büyük-büyükbabam Şef Kamaharero'ya verdiler."

18

iskelet Sahili

"Assa, bu taşların bazıları çok büyük, kesinlikle görülürlerdi," diye

itiraz etti Peter.

Assa güldü. "Bazı Herero savaşçıları da çok iridir." Sonra ciddileşip hikâyesine geri döndü. "Bu durum yıllarca devam etti, yirmi yıl kadar, ama sonra beyaz madenciler Hereroların yaptığını fark etti. Yüz işçi tutuklandı ve henüz derisinin altına taş saklamamış olanlar bile suçlu bulundu. Hepsi öldürüldü."

"Doğru zaman gelince bu taşları Alman sömürgecilerin boyunduruğundan kurtulmak için kullanacağız." Siyah gözleri parladı. "Ve yine özgür insanlar olarak yaşayacağız. Şimdi, tekrar yemin et Peter, hazineyi bulduğunu kimseye söylemeyeceksin."

Peter'ın gözleri genç arkadaşının kilerle buluştu. "Yemin ederim."

Yemini bir yıldan kısa sürdü. On sekizine gelince kraliyet kompleksinin ortasındaki misyoner merkezinden ayrıldı. Gidişini kimseye bildirmede, hatta annesine bile. Bunun için kendini suçlu hissediyordu. Lucas Smythe'nin haklı nutuklarının ağırlığını annesi tek başına çekmek zorunda kalacaktı.

Peter ne olursa olsun hayatta kalabilmeyi başaracağını biliyordu. O ve Assa, pek çok kez arazide kamp kurmuştu, arfa misyoner merkezinden elli mil uzaktaki konaklama yerine vardığında yorgunluktan ve susuzluktan neredeyse ölmek üzereydi. Orada annesinin doğum günlerinde verdiği değerli madeni paralardan birkaç tanesini harcadı. Babası ona hiçbir şey vermezdi, çünkü ailenin kutlaması gereken tek doğumun İsa'nınki olduğuna inanıyordu.

Fildişi ve salamura et yüküyle güneye dönen, yirmi öküzün çektiği arabayla Kimberley'ye gitmek için sürücüye ödediği para zar zor yetti. Sürücü kocaman beyaz bir şapka takan ve Peter'ın gördüğü en kalın favorilere sahip yaşlı bir adamdı. Cape sömürge dairesinin otlak arazisi sözü verdiği iki kardeş de H. A. Ryder'a takılmış, ama arazinin Matabele tara-

19

Clive Cussler

fından çoktan işgal edilmiş olduğunu görmüşlerdi. Bir orduyla dövüşme arzusu içinde olmayan kardeşler sağduyulu bir şekilde güneye dönmeyi tercih etmişlerdi. Grupta bir de zayıf, şahin suratlı Jon Varley vardı.

Güneye doğru yol aldıkları haftalar boyunca Peter, Varley'in ne yaptığını ya da onu Cape Colony'den bu kadar uzağa getiren şeyin ne olduğunu hiç anlayamadı; bütün bildiği bu adama hiç güvenmediğiydi.

Tehlikeli bir nehir geçişi sırasında Peter öküzlerden birinin sırtına atlayıp at gibi sürerek hayvanın hayatını kurtardıktan sonra kamp kurduklarında, Varley bir içki şişesi çıkardı. Saf ispiroto kadar sert bir konyaktı bu, ama beş erkek kamp ateşinin etrafına oturup Tim Watermen'in tüfeğiyle vurduğu beçtavuğu hazmederken iki şişe konyağı bitirdiler.

Peter alkolün tadına ilk kez bakıyordu. Diğerlerinin tersine ilk birkaç yudumdan sonra sarhoş olmuştu bile.

Konuşmanın elmas aramaya gelmesi kaçınılmazdı, çünkü kırsal alandaki herkesin gözlerini dört açıp maden araması yerleşmiş bir alışkanlıktı. Görünüşe göre her gün yeni bir elmas, altın veya kömür madeni bulunup etrafı çevriliyor ve birisi anında milyoner oluyordu.

Peter ağzını açmaması gerektiğini biliyordu. Assa'ya yemin etmişti. Ama kendisinin farkında bile olmadığı konularda bu kadar bilgili konuşan bu sert adamlara uyum sağlamak istiyordu. Bunlar çokbilmiş adamlardı, özellikle Varley ve H. A.. Peter onların kendisine saygı duymalarını hayatta hiçbir şeyi istemediği kadar çok istiyordu. Bu yüzden dili konyakla gevşerken Kral Maharero'nun kraliyet köyündeki elmaslarla dolu çömlekleri anlattı.

"Sen bunu nereden biliyorsun çocuk?" diye bir engerek gibi tısladı Varley.

"Çünkü çocuğun babası Hereroland'de rahip," dedi H. A. ve Peter'a baktı. "Seni şimdi tanıdım. Birkaç mevsim önce topraklarında avlanmak

20

iskelet Sahili

cin izin almak üzere kralın yanına gittiğimde babanla tanışmıştım." Sabit bakışlarıyla grubu taradı. "Beş yıldır Herero'da yaşıyor olmalı, değil mi?"

"Neredeyse altı," diye gururla yanıtladı Peter. "Beni tanıyorlar ve bana güveniyorlar."

Aradan on beş dakika geçmemişti ki çömlekleri çalma olasılığını açıkça tartışmaya başlamışlardı. Peter ancak diğerleri birer çömlek alıp yedi çömleği Herero halkına bırakmayı kabul ettikten sonra bu işe katılmayı kabul etti; yoksa onlara çömleklerin yerini söylemeyecekti.

H. A. Ryder yüz mil güneydeki bir pazar yerinde arabayla yükünü, Kimberley'de fildişi satabileceğinin yarısı bir fiyata satıp adamları uygun at ve takımlarla donattı. Herero imparatorluğundan kaçış yollarına şimdiden karar vermişti. Hırsızlık ortaya çıktıktan sonra tek kaçış şansları buydu. Yerleşim birimi yeni kurulmuş bir telgraf hattının sonunda bulunuyordu. Ryder, Cape Town'da tanıdığı bir alıcıyla gerekli ayarlamaları yaparken üç gün boyunca beklediler. H. A.'ya borcunu ödeyebilecek bir milyoner ya da yakıcı Kalahari güneşinin altında yatan bir ceset olacağını düşünerek sipariş ettiklerinin korkunç maliyetini hiç önemsemedi.

Kraliyet köyüne gizlice girmek mümkün değildi. Kaçakçılar bölgeye girer girmez krala haber veriyorlardı. Ama kraf H. A.'yi tanıyordu ve Pe-ter'in babasının da oğlunun geri dönüşünü iyi karşılayacağından emindi, ama Peter kendisine serseri bir evlattan çok Eyüp Peygamber sabrını gerektirecek bir şekilde davranılacağına düşünüyordu.

Sınırdan köye varmak bir hafta sürdü ve sonunda kamp yerine vardıklarında atlıları Samuel Maharero'nun kendisi karşıladı. O ve H. A. kralın dilinde bir saat konuştular, rehber ona dış dünya ile ilgili haberler verdi, çünkü kral Alman sömürge dairesinin emriyle sürgündeydi. Kral, Peter'a ailesinin kısa bir süre önce kırsala çıktığını, babasının bir grup kadın ve çocuğu vaftiz edeceğini, ertesi güne kadar geri dönmeyeceğini söyleyince Peter çok rahatladı.

21

Clive Cussler

Kral geceyi geçirmeleri için izin verdi, ama H. A.'nın Herero ülkesinde avlanma isteğini dört yıl önce olduğu gibi reddetti.

"Bir adamı denediği için suçlayamazsınız, Majesteleri."

"Israrlılık beyaz adamın kusurudur."

O gece gizlice rondoval'a girdiler. Kulübe tavana kadar samanla doluydu ve elmasların gizlendiği yere ulaşabilmek için saman yığınının içinde fare gibi oyuk açmaları gerekti. Jon Varley ikinci çömleği yerden çıkarıp içindekileri heybesine boşaltınca Peter Smythe başından beri kandırıldığını fark etti. Watermen kardeşler de kendi torbalarına birkaç çömlek boşaltılar. Yalnızca H. A. sözünü tutup tek bir çömleğin içindekileri aldı.

"Sen almayacaksan ben alırım," diye fısıldadı Varley karanlıkta.

"Senin seçimin," dedi Ryder. "Ben verdiğim söz tutarım."

Taşlar için yeterince torbaları olmadığından, ceplerini ve bulabildikleri her yeri doldurduktan sonra dört büyük çömlek el değmeden kalmıştı. H. A. onları dikkatle gömüp hırsızlığı gizlemek için elinden geleni yaptı. Şafakta krala misafirperverliği için teşekkür edip kamptan ayrıldılar. Maharero, Peter'a annesine bir mesaj bırakıp bırakmayacağını sordu. Peter yalnızca üzgün olduğunu söylemesini istediğini ağzının içinde geveledi.

Su çukurunun üstündeki tepede uzanan H. A. kralın adamlarına bir an baktı.

Hırsızların peşinden bütün bir impi, yani bin savaşçıdan oluşan ordu yola çıkmış, kabile toprakları boyunca onların izini sürmüştü.

Ama bu beş yüz mil önceydi ve yaşadıkları zorluk sayılarını azaltmıştı. H. A. yüz kadar askerin peşlerinde olduğunu tahmin ediyordu. Bunlar en güçlüleriydi; kendi açlık ve susuzluklarına rağmen mesafeleri yiyip bitiren bir

22

iskelet Sahili

h zla koşuyorlardı. Güneş yeterince yükselmiş, mızraklarının sivri ucundan yansıyordu.

H. A., Tim Watermen'in bacağına dokundu ve ikisi birlikte diğerlerinin endişesiyle beklediği kuru havzaya indi. Atlar, adamların ruh halindeki ani değişimi fark etmişti. Nallarını yere sürüyor, yaklaşan tehlikeyi duya-bilirmiş gibi kulaklarını oynatıyorlardı.

"Atlara," dedi Ryder, Peter Smythe'nin elindeki dizginleri alarak.

"Yola mı çıkıyoruz? Gün içinde mi?"

"Evet, evlat. Ya yola çıkacağız ya da Maharero'nun savaşçıları kulübesini senin iç organlarıyla süsleyecek. Hadi gidelim. Onlardan yalnızca bir mil öndeyiz ve atların sıcağa ne kadar dayanabileceklerini bilmiyorum."

Ryder dün gece su bulamasalar Hereroların şimdi vahşi köpek sürüsü gibi üzerlerine saldırmış olacağını farkındaydı. İnce, uzun bacağını atının geniş sırtına atarken mataralarından yalnızca biri doluydu. Vadiyi yan yana geçtiler. Beş adam çukurun gölgesinden çıkınca güneşin sıcağını enselerinde hissettiler.

İlk birkaç mil H. A. atları sabit bir hızla koşturdu, böylece her üç milde yaklaşan Herero ordusuna karşı bir mil üstünlük kazandılar.

Güneş toprağı kavuruyor, gözeneklerinden çıkan terleri hemen buharlaştırıyor. Büyük şapkasının koruması altındaki H. A. kum tepelerinden yansıyan güneş ışığıyla kör olmamak için gözlerini iyice kısmak zorunda kalıyordu.

Kalahari fırtına dönerken bir gölgede beklemek yeterince zordu, ama boş çöl güneşin acımasız saldırısı altında geçmeye çalışmak H. A.'nın hayatı boyunca yapmaya çalıştığı en zor şeydi. Sıcak ve ışık çıldırtıcıydı, sanki kafatasındaki sıvı kaynıyordu. Ara sıra aldığı bir yudum su boğazını haşlamaktan ve susuzluğunu hatırlatmaktan başka bir işe yaramıyordu.

23

Clive Cussler

Zaman bütün anlamını yitirmişti ve batıya gitmek için pusulasını kontrol etmeyi hatırlamak H. A.'nın bütün dikkatini vermesi gerektiriyordu. Kendilerine rehberlik edecek çok az işaret kaldığı için yön buluşu bilimden çok tahmine dayalıydı, ama başka seçenekleri olmadığı için yola devam ediyorlardı.

Rüzgâr da, güneş gibi sürekli onlara eşlik ediyordu. H. A. Güney Atlantik'ten yirmi mil kadar uzakta olduklarını tahmin ediyor ve okyanus esintisinin tam karşılarından gelmesini bekliyordu, ama rüzgâr arkalarından esmeye devam ediyor, onları hep ileri doğru itiyordu. Ryder pusulasının bozulmamış olması için dua ediyor, onları batıya götürmesi gereken ibrenin çölün cehennemine geri döndürmediğini umuyordu. Pusulayı sürekli kontrol ederken adamlar biraz uzakta oldukları için kimsenin yüzündeki büyük çaresizliği görmediğine seviniyordu.

Rüzgâr şiddetlenmişti. Adamlarını kontrol etmek için arkasına bakınca kum tepelerinin üst kısımlarının aşındığını gördü. Toz bulutları bir zirveden diğerine uzanıyordu. Uçuşan kumlar derisine çarpıyor, gözlerini yakıyordu. Bu durum hiç hoşuna gitmemişti. Doğru yöndeydiler, ama rüzgâr doğru yönden esmiyordu. Uygun bir sığınak bulmadan kum fırtınasına yakalanırlarsa hayatta kalma şansları çok azdı.

Bir korunak yapmak için durmayı düşünürken büyük fırtınanın gelme olasılığını, sahile ne kadar kaldığını ve son adamları ölene kadar durmayacak olan ordunun hızını hesapladı. Güneş bir saat sonra batacağı. Sırtını rüzgâra verip atını ileri sürdü. Hayvan güçten düşmesine rağmen hâlâ bir adamdan daha hızlı koşuyordu.

H. A. özelliğiz kum tepelerinden birinin daha tepesine çıkınca aniden serseme döndü. Önünde Güney Atlantik'in gri suları uzanıyordu. H. A. ilk kez iyot kokusunu duydu. Yükselen dalgalar geniş sahile vururken beyaz köpükler saçılıyordu.

24

iskelet Sahili

Atından inerken uzun yolculuk yüzünden bacakları ve sırtı acılıyordu. Sevinç çığılı atacak gücü olmadığı için sessizce durdu, güneş soğuk, karanlık suların ardına çekilirken dudaklarının kıyısında bir gülümseme belirdi.

"Ne oldu H. A.? Niye durdun?" Tim Watermen yirmi metre kadar gerisindeydi ve son kum tepesine tırmanıyordu.

Ryder zorlukla yukarı tırmanan şekle baktı. Tim'in kardeşi onun biraz gerisindeydi. Daha gerideki genç Smythe atının sırtına yapışmıştı. Ama Jon Varley ortada görünmüyordu henüz. "Başardık."

Bütün söylemesi gereken buydu. Tim son bir gayretle atını mahmuzladı, okyanusu görünce bir zafer çığılı koyuverdi. Eyerinden uzanıp H. A.'nın omzunu sıktı. "Senden bir an olsun şüphelenmedim Bay Ryder. Bir saniye bile."

H. A. bir kahkaha attı. "Ama şüphelenmeliydin. Ben bile şüphelendim."

On dakika içinde diğerleri de onlara katıldı. Varley grubun en kötüsü görünüyordu. H. A. onun suyunu idareli kullanmak yerine çoğunu sabah içtiğini tahmin etti.

"Demek okyanusa ulaştık," diye hırladı Varley, haykıran rüzgârın sesinin arasından. "Şimdi ne yapacağız? Peşimizde hâlâ bir sürü vahşi var ve bilmiyor olabilirsiniz diye söylüyorum bunu içemeyiz." Titreyen parmağıyla Atlantik'i işaret ediyordu.

H. A. onun ses tonuna aldırmadı. Cebinden Baumgart marka köstekli saatini çıkarıp okuyabilmek için batan güneşe doğru eğdi.

"Sahilin bir mil kadar ilerisinde yüksek bir tepe var. Bir saat içinde ona tırmanmış olmalıyız."

"Bir saat içinde ne olacak?" diye sordu Peter.

"Hepinizin umduğu gibi yön bulucu bensem göreceğiz."

Sahilde altmış metre yüksekliğe ulaşan kum tepesi görünürdeki en yüksek tepeydi. Zirvesindeki rüzgârın acımasız ağırlığı atların daireler

25

Clive Cussler

çizmesine yol açıyordu. Hava toz dolmuştu ve tepede kaldıkları sürece toz daha da yoğunlaşıyordu. Ryder, Watermen kardeşlerin ve Jon Varley' in kuzeye bakmalarını sağlarken kendisi ve Peter da güneyi gözlüyordu.

H. A.'nın cep saatine göre saat yedi olduğunda güneş iyice batmıştı. Şimdiye kadar işaret vermiş olmalıydılar. Midesine kurşun gibi bir ağırlık çöktü. Çok fazla şey istediğini biliyordu: yüzlerce millik boş çölü geçmek ve sahildeki belirli bir noktaya çıktığını düşünmek. Randevu yerinden yüz mil, hatta daha da uzakta olabilirlerdi.

"İşte!" diye bağırdı Peter ve işaret etti.

H. A. gözlerini kısarak karanlığa baktı. Sahilin çok aşağısında, kıyıya yakın bir yerde parlak, minik kırmızı bir ışık küresi görünüyordu. Bir saniye görüldükten sonra kayboldu, sonra yeniden görüldü.

Deniz seviyesinde duran bir adam, dünyanın kıvrımını görüşünü engellemeden önce yaklaşık üç mil ötesini görebilirdi. H. A. tepeye tırmanarak görüş açılarını iki yöne doğru on sekiz buçuk mile çıkarmıştı. Işığın tırmandığı yükseltiyi de hesaba katarsa randevu yerlerinin sahilin yirmi mil aşağısında olduğunu tahmin ediyordu. Adamları, vanş yerlerini bile görmeden çorak bir çölden geçirerek doğru yere çıkarmıştı. Olağanüstü bir yön bulma başarısıydı bu.

Adamlar korkunç şekilde geçen kırk sekiz saat boyunca ayakta, ama yaşadıkları zorlukların neredeyse sonuna geldiklerini, üstelik ödül olarak çok büyük miktarda paralarının olduğunu düşünmek son milleri uçarcasına geçmelerini sağladı. Dik yamaçlar geniş sahili yoğunlaşan kum fırtınasından koruyordu, ama kum okyanusa çökerken dalgalar bulanıklaştırıyordu. Bir zamanlar beyaz olan köpükler artık çamurlu kahverengiydi ve deniz üzerine doğru savrulan tonlarca kumun altında ağırlaşmış gibiydi.

Gece yansı kıydan yüz metre açıkta demirlemiş olan küçük bir geminin ışıklarını gördüler. Kıyı taşımacılığı yapan altmış metre boyundaki

26

iskelet Sahili

vulc gemisi çelik gövdeliydi ve kömürle çalışıyordu. Üst yapısı geminin kık tarafına doğru yer alıyordu, ortasında yüksek bir baca, ön tarafında dört avrı ambar kapağı bulunuyordu. Kum gemiye doğru savrulurken H. A. geminin kazanlarının yanıp yanmadığını merak etti. Fırtına ayın görünmesini engelliyordu, bu yüzden bacasından duman çıkıp çıkmadığından emin olamıyordu.

Gemiyle aynı hizaya geldiklerinde H. A. eyer torbasından küçük bir işaret fişegi çıkardı. Taşlarla birlikte geride bırakmayı reddettiği tek şey buydu. İşaret fişegini yakıp başının üstünde salladı, fırtınada duyulmak için avazı çıktığı kadar bağırdı. Adamlar da ona katılıp çılgınlık atarken birkaç dakika içinde güvende olacaklarını biliyorlardı.

Geminin köprüsündeki bir arama lambası yandı, ışığı havada dönen kumları yarıp adamların üstünde durdu. Atlar ışıktan ürktüler ama adamlar sevinçten zıplamaya devam ettiler. Bir dakika sonra küçük bir kayık suya indirildi. İki adam profesyonel kürek hareketleriyle aralann-daki mesafeyi hızla kapattı. Kayığın ardasında üçüncü biri daha vardı. Adamlar kuma sürten kayığı karşılamak için sır^ daldı.

"Sen misin H. A.?" dedi bir ses.

"Kesinlikle, Charlie."

HMSitove'un birinci subayı Charles'Turubaugh kayıktan atlayıp dizlerine kadar yükselen dalganın içinde durdu. "Bu şimdiye kadar duyduğum en büyük palavra mı yoksa gerçekten basardın mı?"

H. A. eyer torbalanndan birini kaldırıp salladı, ama r-üşgâr çok şiddetli olduğu için kimse taşların şakırtısını duymadı. "Diyelim ki çektiğin zahmete değecek. Bizi ne kadar zamandır bekliyorsunuz?"

"Buraya beş gün önce geldik ve dediğin gibi her gece saat yedide işaret veriyoruz."

"Geminin saatini kontrol et. Bir dakika geri kalmış." H. A. adamları tanıştırmak yerine, "Dinle Charlie," dedi. "Peşimizde yüz kadar Herero

27

Clive Cnssler

genci var ve sahilden ne kadar çabuk uzaklaşıp ufukta kaybolursak o kadar mutlu olacağım."

Turnbaugh yorgun adamları kayığa bindirdi. "Sizi sahilden uzaklaştı-rabiliriz, ama bir süre için ufukta kaybolamazsınız."

Ryder kirli üniformasına elini koydu. "Sorun nedir?"

"Sular çekilince karaya oturduk. Sahildeki sığılık alanlar ve kum birikintileri sürekli yer değiştiriyor. Sular bir daha yükseldiğinde kurtuluruz. Merak etme."

"Oh, bir şey daha var," dedi Ryder, küçük kayığa binmeden önce. Tüfeğin var mı?"

"Ne? Neden?"

H. A. başını omzunun üstünden geriye attı, fırtına yaklaştıkça huzur-suzlaşan atları gösterdi.

"Sanırım kaptanın eski bir Wembley'i olacak," dedi Turnbaugh.

"Bana getirirsen çok memnun olurum."

"Onlar yalnızca at," dedi kayığa binmiş olan Varley.

"Bizim için yaptıklarından sonra bu sahilde ölmekten fazlasını hak ediyorlar."

"Getiririm," dedi Charlie.

H. A. küçük kayığı suya doğru itip atlarla birlikte bekledi, başlarını ve boyunlarını okşayıp kulaklarına yatıştırıcı sözler söyledi.

Turnbaugh on beş dakika sonra dönüp tüfeği sessizce ona verdi. Bir dakika sonra H. A. yavaşça kayığa binip kıpırdamadan oturdu. Kayık yük gemisine doğru hareket etti.

Adamlarını subay salonunda tabak tabak yemek yerken ve midelerini bulandıracak kadar su içerken buldu. H. A. ölçülü yudumlar alarak vücudunun alışmasına olanak tanıdı. H. A. kalan yemekten ilk lokmasını alırken Kaptan James Kirby, Charlie'yle birlikte içeri girdi.

28

iskelet Sahili

"H. A. Ryder, bir kediden daha fazla canın var," diye gürlledi kaptan. Sık siyah saçları ve göğsüne kadar inen sakalıyla iriyan bir adamdı. "Ve bu aptalca talepte bulunan kişi senden başkası olsaydı def olup gitmesini söylerdim."

İki adam samimiyetle el sıkıştı. "İstedığın ücretle cehennem donana kadar bekleyeceğini biliyordum."

"Ücretten söz etmişken?" Kirby'nin kaim kaşlarından biri yukarı

kalktı.

Ryder eyer torbasını yere bıraktı, gösterişli hareketlerle kayışlarını açtı, mürettebatın açgözlülüğünü hissedene kadar işi uzattı.

Torbanın kapağını açtı, elini sokup içindekileri karıştırdı, uygun olduğunu düşündüğü taşı bulunca çıkarıp masaya bıraktı. Herkes birden şaşkınlıkla yutkundü. İçerideki ışık yalnızca tavandaki kancadan sarkan bir çift fenerden geliyordu, ama elmasın ateşini yakalamayı başarmıştı. Elmaştan etrafa yayılan parıltı kendilerini bir gökkuşağının içindeymiş gibi hissetmelerine neden oluyordu.

29

"Bu sıkıntılarınızı hafifletmeye yeter," dedi H. A. ifadesiz bir şekilde.

Kaptan Kirby nefes alıp taşa ilk kez dokundu ve, "Hatta üstüne para bile artar," dedi.

Ertesi sabah saat altıda kaba bir el H. A.'yi uyandırdı. Ele aldırma-maya çalışıp Charlie Turnbaugh görev başındayken kullandığı minik yataкта arkasını döndü. "H. A., kahretsin. Kalk."

"Ne oldu?"

"Bir sorun var."

Turnbaugh'un sert sesi Ryder'ın hemen uyanmasına neden oldu. Yataktan atlayıp giysilerine uzandı. Pantolonunu ve gömleğini giymeye çalışırken yerlere kum dökülüyordu. "Ne var?"

"İnanmak için kendin görmelisin."

29

Clive Cussler

Ryder fırtınanın her zamankinden daha şiddetli olduğunu farkındaydı. Rüzgâr pençelerini savuran bir hayvan gibi geminin üstünde çılgınlık atıyor, bütün gemiyi sarsıyordu. Turnbaugh onu köprüye çıkardı. Ön camdan boz bir ışık içeri süzülürken yalnızca kırk beş metre Ötedeki Ro-ve'un pruvasını görmek neredeyse olanaksızdı. H. A. sorunu hemen gördü. Fırtına geminin güvertesine o kadar çok kum yığılmıştı ki, suyun yükselmesine rağmen ağırlık gemiyi dibe doğru bastırıyordu. Dahası bir zamanlar sahille aralarında yüz metre varken şimdi elli metreden az kalmıştı.

Kalahari ve Atlantik arasında bitmek bilmeyen bir alan kapma mücadelesi vardı. Dalgaların aşındırıcı hareketleriyle çölün sulara döktüğü muazzam hacimdeki kumlar arasındaki savaştı bu. Zamanın başlangıcından beri ikisi birbiriyle savaşıyor, kumlar, dalgalarda ve akıntılarda bir zayıflık bulup çölü bir metre ya da bir mil daha genişletmek için çabalarken sahil şeridinin şekli sürekli değişiyordu. Ve bütün bunlar kargaşanın ortasında kalan gemiye hiç aldırmadan gerçekleşiyordu.

"Kumu küreklemeye başlamak için herkese ihtiyacım var," dedi Kirby kasvetli bir şekilde. "Eğer fırtına dinmezse gece inmeden geminin etrafı karayla çevrilmiş olacak."

Turnbaugh ve Ryder, mürettebatı sırayla kaldırdıktan sonra makine, dairesinden kömür küreklerini, mutfaktan tencereleri, kaptanın banyosundan banyo teknesini alarak şiddetli fırtınaya daldılar. Ağızlarına örtüler sardıkları ve rüzgâr çok güçlü olduğu için konuşmaları mümkün değildi. Güverte üzerindeki kum yığınlarını suya dökmeye başladılar. Şiddetli fırtınaya karşı öfkeyle, küfrederek çabalıyorlardı, çünkü kenardan boşalttıkları her kürek dolusu kum yüzlerine doğru savruluyordu.

Bu iş dalgaları durdurmaya çalışmak gibi bir şeydi. Bir ambar kapağını boşaltmayı başardıklarında diğer üçündeki kum miktarının iki katına çıktığını görüyorlardı. Beş maceraperest ve geminin toplam yirmi adamı,

30

iskelet Sahili

binlerce metrekairelik yakıcı alandan gelen fırtınaya rakip olamazdı. Görüş mesafesi neredeyse sıfıra inmişti, bu yüzden adamlar kör gibi çalışıyorlardı. Gözlerini sıkıca kapatmışlar her yönden Rove'a. Saldıran iğne gibi batan iri taneli kumla savaşıyorlardı.

Bir saatlik delice çalışmanın ardından H. A., Charlie'yi aramaya gitti. "Bir işe yaramıyor. Bekleyip fırtınanın dinmesini umut etmekten başka yapacak bir şey yok." Dudaklarını Turnbaugh'un kulaklarına yapıştırmış olmasına rağmen çılgınlık atan rüzgârda söylediklerini üç kez tekrarlamak zorunda kalmıştı.

"Haklısın," diye bağırarak karşılık verdi Charlie. Birlikte adamlarını çağırmaya gittiler.

Mürettebat her adımda kum şelaleleri dökerek, sendeleyerek kapalı bölüme geri döndü. H. A. ve Jon Varley içeri son girenlerdi. H. A. herkesin iyi olduğundan emin olmak istediği, Varley'se ucunda bir ödül olduğunda asla vazgeçmeyecek kadar kurnaz olduğu için. Rüzgâr yüzünden içeride bile birbirlerini duymaları çok zordu.

"Sevgili İsa, lütfen bitsin artık şu fırtına." Peter, kendilerine meydan okuyan doğa güçleri karşısında öylesine ürkmüştü ki neredeyse ağlamak üzereydi.

c

"Herkes içeride mi?" diye sordu Charlie.

"Sanırım." H. A. geminin duvarına dayandı. "Herkesi saydın mı?"

Turnbaugh adamlarını saymaya başlarken biri kapıya sertçe vurdu.

"Sevgili Tanrım, dışarıda hâlâ biri var," diye seslendi birisi.

Varley kapıya en yakın kişi olduğu için kilidi açtı. Bora gemiyi döerken rüzgâr kapıyı arkaya çarpıp duvardaki boyaları kazıdı.

Görünüşe göre dışarıda kimse yoktu. Rüzgârda hareket eden bir şey kapıya çarpmış olmalıydı.

Varley yalpalayarak kapıyı kapamak için uzandı, parlak gümüşü mızrak sırtından çıktığında kapıyı neredeyse kapamıştı. Ucundan kan damla-

31

Clive Cussler

yan mızrak yaradan geri çekilince sersemlemiş mürettebatın üstüne kan fışkırdı. Jon ayaklarının ucunda dönerek yere kapaklandı. Gömleği kan içinde kalırken ağız sessizce bir şeyler söylüyor gibiydi. Üzerinde beline sardığı bir bezden ve tüylerden başka bir şey olmayan zayıf, esmer bir adam elinde mızrağıyla Varley'in başında dikildi. Arkasındakiler saldırıya hazır bekliyor, savaş çılgınlıkları fırtınanın çılgınlıklarını bile bastırıyordu.

Savaşçılar dalgalar halinde gemiye dalarken, "Herero," diye fısıldadı H. A. kaderine boyun eğmesine.

Fırtına doğanın bir kaptisiydi. Yüzyılda bir görülen türdeki şiddetli fırtına bir hafta sürdü, güneybatı Afrika sahilini sonsuza dek değiştirdi. Bir zamanlar çok yüksek olan kum tepeleri düzleşirken, daha yeni ve yüksek kum tepeleri meydana geldi. Bir zamanlar körfezlerin olduğu yerde Güney Atlantik'in soğuk sularına uzanan büyük yarımadalar bulunuyordu artık. Kalahari büyük düşmanına karşı savaşı bir kez daha kazanırken kıtanın bazı yerleri beş mil, bazı yerleri on mil daha genişlemişti. Sahilin yüz mil aşağısının ve yukarısının haritasının yeniden çizilmesi gerekiyordu. Tabii eğer kimse bu terk edilmiş kıyıların haritasını çizmek isterse. Her denizci bu tehlikeli sahilten uzak durması gerektiğini biliyordu.

Rove ve içindekilere gelince, resmi raporlar onun denizde kaybolduğunu bildiriyordu. Ve bu gerçekten pek de uzak sayılmazdı.

Yalnız gemi suyun yüzlerce metre altında değil, Benguela Akıntısı'nın buz gibi dalgalarının Afrika'nın İskelet Sahili'ne vurduğu yerden neredeyse sekiz mil içeride, saf kumların yüzlerce metre altında yatıyordu.

32

iskelet Sahili

MERRICK/SINGER LABORATUVARLARI CENEVRE, İSVİÇRE BUGÜN

4

Susan Donleavy mikroskobunun üstüne bir akbaba gibi eğilmiş, ölümlülerle eğlenen bir Yunan tanrısı gibi lamelde meydana gelen hare-ketleri inceliyordu. Bir bakıma öyle sayılıydı, çünkü lameldeki şeyi kendisi yaratmıştı. Tanrıların insanı topraktan şekillendirdiği gibi kendisi de tasarladığı bu organizmaya nefes vermişti.

Gördükleriyle büyülenmiş bir şekilde neredeyse bir saat boyunca hareketsiz kaldı. Çalışmasının bu kadar başında sonuçların böylesine olumlu olmasına çok şaşırıyordu. Bütün bilimsel ilkelerin aksine sezgilerine güvenen Susan Donleavy lameli mikroskoptan çıkarıp yanındaki tezgâha koydu. Odanın karşıındaki duvara dayalı sanayi tipi soğutucuya gidip tam otuz bir derecede tutulan birkaç galonluk su sürahisini ç kardı.

Toplanır toplanmaz laboratuvara gönderilen su bir günden kısa bir süredir dolaptaydı. Taze su örnekleri bulundurma gereği, deneylerin en

33

F:3

Clive Cussler

önemli masraflarından biriydi; neredeyse deneklerinin ayrıntılı gen zincirleri kadar masraflıydı.

Sûrahiyi açıp okyanus suyunun tuzlu kokusunu içine çekti. Yüzeyine bir damlalık batırıp küçük bir miktar su çekti, suyu lamele damlattı. Mikroskobun altına koyup sonsuz derecede minik âleme baktı. Numune kıpır kıpırdı. Yalnızca birkaç mililitrelik suyun içinde, bütün okyanustaki besin zincirinin ilk halkasını oluşturan tek hücreli yaratıklar olan yüzlerce hayvan planktonu ve diyatom bulunuyordu.

Mikroskobik hayvan ve bitkiler daha önce incelediklerine benziyordu, ama bunlar hiç dönüşüm geçirmemişti.

Su numunesinin nakliye sırasında bozulmadığına ikna olarak deney şişesine biraz su doldurdu. Başının üstüne kaldırıncı floresan ışığında büyük diyatomların bazılarını görebildi. Susan işine o kadar odaklanmıştı ki laboratuvar kapısının açıldığını duymadı. Vakit çok geç olduğu için ziyaretçi beklemiyordu.

"Ne buldun?" diyen sesle irkilince neredeyse elindekini düşürüyordu.

"Ah, Dr. Merrick. Burada olduğunuzu bilmiyordum."

"Şirketteki herkes gibi sana da söyledim, lütfen bana Geoff de."

Susan hafifçe kaşlarını çatı. Geoffrey Merrick aslında kötü biri değildi, ama Susan onun senli benli olmak istemesinden pek hoşlanmıyordu. Milyarlarının, insanların, özellikle de hâlâ doktoraları üzerinde çalışan Merrick/Singer çalışanlarının ona karşı davranışlarını etkilememesini bekliyor gibiydi. Ellisine yaklaşıyordu, ama İsviçre Alpleri'ne yaz geldiğinde karları takip ederek Güney Amerika'ya gidiyor ve neredeyse bütün bir yıl kayak yaptığı için çok zinde görünüyordu. Ayrıca görünüşü konusunda biraz kibirliydi ve estetik ameliyat sonucu yüzü de fazlasıyla gerilmişti. Merrick kimya doktoru olmasına rağmen, laboratuvar çalışmalarından uzun zaman önce vazgeçmiş, zamanını kendisinin ve eski ortağının adını taşıyan araştırma şirketini denetleyerek geçiriyordu.

34

İskelet Sahili

"Bu, şefinin birkaç ay önce benden onay aldığı çökeltme projesi mi?" diye sordu Merrick ve deney şişesini Susan'ın elinden alıp inceledi.

Onu laboratuvardan çıkarmak için yalan söyleyemeyen Susan, "Evet doktor, yani Geoff," dedi.

"Bana sunulduğunda ilginç bir fikir gibi geldi, ama nasıl kullanılabileceği konusunda hiçbir fikrim yok," dedi Merrick. Deney şişesini Susan'a uzattı. "Ama sanırım bizim burada yaptığımız şey de bu. Mantıksız fikirlerimizin peşine düşüyor ve bizi nereye götürceklerine bakıyoruz. Proje nasıl gidiyor?"

"Bence iyi," dedi Susan. Endişeliydi, çünkü ne kadar kibar olursa olsun Merrick onu korkutuyordu. Ama aslında gerçekçi olması gerekirse, patronundan ev sahibine, sabah kahvesini aldığı kafedeki kasiyere kadar çoğu insan korkutuyordu Susan'ı. "Bilimsel olmayan bir şey deneyecektim."

"Güzel, birlikte izleyelim. Lütfen devam et."

Susan'ın elleri titremeye başlamıştı, bu yüzden deney şişesini bıraktı. Kendisinin ürettiği bitki planktonlarının bulunduğu ilk lameli aldı, yeni bir damlalıkla numuneyi çekti. Damlalıktakileri dikkatle deney şişesinin içine damlattı.

Susan'ın omzunun üstünden bakan Merrick, "Taptıklarının ayrıntılarını unuttum," dedi.

Susan, bu yakınlığın kendisini rahatsız ettiğini gizlemeye çalışarak yerini değiştirdi. "Bildğin gibi bu bitki planktonu gibi diyatomların silikadan oluşan hücre duvarları vardır. Burada yaptığım şey, yani yapmaya çalıştığım şey, bu duvarı eritip hücre özünün yoğunluğunu kofulun içine geçirmek. Benim ürettiğim numuneler sudaki değişmeyen diyatomlara saldırarak ve delice bir kopyalamaya başlayacak. Eğer her şey yolunda giderse..." Deney şişesine bir kez daha uzanırken sesi kesildi. Deney şişesine dokunmadan önce bir eldiven giydi. Deney şişesini yana yatırdı, ama içindeki su hızla ak-

35

Clive Cussler

mak yerine sıvı yağ yapışkanlığıyla ağır ağır ilerledi. Sıvı laboratuvar masasına dökülmeden önce Susan deney şişesini düzeltti.

Susan kendisi için bir sihir gösterisi yapmış bir çocuk gibi Merrick ellerini yıptı. "Suyu yapışkan bir hale getirdin."

"Öyle galiba. Aslında diyatomlar kendilerini öyle bağlarlar ki suyu özsolunun matrisinde hapsederler. Su hâlâ orada, yalnızca süspansiyon içinde duruyor."

"Vay canına. Aferin Susan, aferin."

"Bu tam bir basan sayılmaz," diye itiraf etti Susan. "Reaksiyon ekzo-termik. Yani ısı veriyor. Doğru şartlarda altmış dereceye yakın. Jöle ancak dört saat sonra, ürettiğim diyatomlar ölünce dağılıyor. Bu reaksiyonun ardındaki süreci çözemiyorum. Kimyasal olduğunu biliyorum tabii, ama nasıl durduracağımı bilmiyorum."

"Ben hâlâ muhteşem bir başlangıç yaptığını düşünüyorum. Böyle bir keşfi nasıl kullanabileceğimize dair bir fikrin vardır. Suyu yapışkan bir jöleye çevirme fikri birdenbire aklına gelmemiştir. Dan Singer ve ben kükürdü tutmanın organik yolları üzerinde çalışmaya başlarken santrallerde emisyonu azaltmak için kullanılabileceğini düşünmüştük. Senin projenin ardında da bir şeyler olmalı."

Susan gözlerini kırptırdı, ama Geoffrey Merrick'in bulunduğu yere keskin bir algılama gücü olmadan geldiğini bilmeliydi. "Haklısın," dedi. "Madenlerdeki ve su arıtma tesislerindeki havuzlardaki suyun çökeltilme-si için, hatta belki de petrol sızıntılarının yayılmasını önlemek için kullanılabileceğini düşünmüştüm."

"Doğru. Personel dosyandan hatırladım, sen Alaskalısın."

"Seaward, Alaska, evet."

"Exxon Valdez o resife çarpıp bütün o petrolü Prens William Ko-yu'na döktüğünde ergenlik çağındaydım herhalde. Bunun senin ve ailenin üstündeki etkisi büyük olmuştur. Çok zor olmalı."

36

iskelet Sahili

Susan omuz silkti. "Pek sayılmaz. Annemle babam küçük bir otel işletiyorlar ve bir temizlik ekibiyle çalışınca sorun kalmadı. Ama pek çok arkadaşımın ailesi her şeyini kaybetti. En iyi arkadaşımın anne babası petrol sızıntısı yüzünden boşandı, çünkü babası konserve fabrikasındaki işini kaybetti."

"O halde bu araştırma senin için biraz kişisel."

Susan hafif küçümser ses tonu karşısında gerildi. "Bence çevreyi düşünen herkes için kişisel bir proje bu."

Merrick gülümsedi. "Ne demek istediğini anlıyorum. Sen lösemiden annesini kaybeden bir kanser araştırmacısı gibisin ya da çocukken evi yandığı için itfaiyeci olan bir adam. Çocukluğundaki şeytanlarla savaşıyorsun." Susan yanıt vermeyince Merrick bunun haklı olduğu anlamına geldiğini düşündü. "Motivasyon olarak kullanıldığı sürece intikamın bir sakıncası yoktur Susan. Kanserden intikam, yangından intikam veya ekolojik bir felaketten intikam. İşine, yalnızca maaşım hak etmeye çalışmaktan çok daha fazla odaklanmanı sağlar. Seni alkışlıyor ve bu akşam gördüklerime bakılırsa doğru yol üstünde olduğunu söylüyorum."

"Teşekkür ederim," dedi Susan utangaç bir şekilde. "Hâlâ yapılacak bir sürü şey var. Hatta belki yıllar vardır. Bilmiyorum. Deney şişesindeki minik bir damlayla okyanustaki petrol sızıntısını engelleme arasında çok uzun mesafe var."

"Bütün söyleyebileceğim fikirlerini bir temele dayandırdın. Sonra seni nereye götürüyorlarsa ve ne kadar gitmen gerekiyorsa git." Bunları Geoffrey Merrick'ten başkası söylese beylik laflar gibi gelebilirdi, ama o içtenlikle ve inançla konuşuyordu.

Susan laboratuvara girdiğinden beri Merrick'in gözlerine ilk kez baktı. "Teşekkür ederim... Geoff. Bunun benim için anlamı çok büyük."

37

Clive Cussler

Merrick gittikten sonra Susan deney tüplerine ve deney şişelerine geri döndü. Koruyucu eldivenler takarak genetik olarak değiştirilmiş di-yatomlarla dolu deney şişesini alıp yeniden yana eğdi. Son baktığından beri on dakika geçmişti ve bu kez dibindeki su numunesi cama tutkal gibi yapışmıştı; ancak sıcak deney şişesini ters çevirdikten sonra donmuş pekmez gibi yavaş bir şekilde akmaya başladı.

Susan çocukken gördüğü ölmekte olan susamurlarını ve deniz kuşlarını düşünüp çabalarını ikiye katladı.

38

iskelet Sahili

KONGO NEHRİ GÜNEY MATADI

Balta girmemiş orman sonunda terV edilmiş çiftliği ve nehrin kıyısına inşa edilmiş dokuz metrelik ahşap iskeleyi yutacaktı. Bir mil içerideki ana ev şimdiden çürümeye başlamış, saldırgan bitki örtüsüne teslim olmuştu. Rıhtımın sürüklenip gitmesi ve yakındaki metal deponun çökmesi an meselesiydi. Çatısı bir atın sırtı gibi kavışmış, buruşuk derisi paslanmış, boyaları pul pul dökülmüştü. Ayın yumuşak, beyaz parıltısının bile canlandıramadığı, periliymiş izlenimi veren metruk bir yerdi burası.

Devasa depoyu bile küçük gösteren kocaman bir yük gemisi rıhtıma yaklaşıyordu. Pruvası akıntıya doğru çevrilmiş, makineleri geriye çalıştırılmıştı. Gemi sabit durmak için akıntıyla mücadele ederken kuyruk pervanesinin altındaki su köpürüyordu. Gemi pozisyonunu korumak için hassas bir dengede duruyordu, özellikle Kongo'nun ünlü ters akıntıları ve girdapları düşünüldüğünde.

39

Clive Cu9sler

Kaptan bir eliyle tiyatral hareketler yaparak sancak tarafındaki kop. rüyü adımlarken elindeki telsizden gerekli düzeltmeleri yapmaları için dümenci ve makiniste bağırıyordu. 170 metrelik gemiyi kaptanın tam istediği yerde tutmak için gaz kollarıyla minik hareketler yapıldı.

Siyah eşofmanlar giymiş bir grup adam rıhtımda durmuş operasyonu seyrediyordu. Bir tanesi hariç hepsinin tüfeği vardı. AK-47 taşımayan adamın kalçasında kocaman bir tabanca kılıfı asılıydı. Deri kamçısını bacağına vuruyor, karanlığa rağmen aynalı pilot güneş gözlüğünü çıkarmıyordu.

Kaptan, tıraş edilmiş kafasına Yunan balıkçı kasketi takmış olan iri-yarı bir adamdı. Göğsündeki ve kollarındaki kaslar beyaz üniforma gömleğini geriyordu. Köprü kanadında yanında bir adam daha vardı: kaptandan biraz daha kısa boylu olan adam onun kadar kaslı değildi, ama nedense ondan daha emredici bir görüntüsü vardı. Hiçbir şeyi kaçırmayan bakışları ve rahat tavırlarıyla bir otorite havası yayıyordu. Köprü kanadı iskeleden üç kat yukarıda olduğu için konuşmalarının duyulma olasılığı yoktu. Kaptan, zorlu manevra yerine silahlı askerleri inceleyen arkadaşını dürttü.

"Asi liderimiz seçmelerden fırlamış gibi değil mi, başkan?"

"Kırbacı'na ve gözlüğüne kadar," diye doğruladı başkan. "Tabii ki biz de insanlara görmeyi bekledikleri şeyi vermede yetersiz değiliz, Kaptan Lincoln. Telsizle çok güzel bir performans sergiledin."

Linç iri elindeki telsize baktı. Küçük aletin pili bile yoktu. Hafifçe güldü. Mürettebatın en yaşlı Afrika kökenli Amerikalı üyesi olarak Lincoln, mevcut operasyonda geminin gerçek kaptanı Juan Cabrillo tarafından bu role uygun görülmüştü. Cabrillo, Kongo Devrim Ordusu'nun (CAR)* lideri Samuel Makambo tarafından gönderilen temsilcinin ken-

(.) Congolose Army of Revolution.

40

iskelet Sahili

dişiyle aynı ten rengine sahip birinin karşısında daha rahat olacağını düşünmüştü.

Linç büyük yük gemisinin sabit durduğuna ikna olarak bir kez daha küpeşteden baktı. "Tamam," diye gürlledi geceye doğru. "Ön ve arka haladan bırakın."

Kıç tarafındaki ve pruvaadaki tayfalar kalın halatları indirdi. Komutanlarının baş işaretiyle asilerden ikisi silahlarını omuzlarına asıp halatları paslı iskele babalarına geçirdi. Halatlar gevşedi, büyük gemi rıhtıma sıralanmış tampon görevi gören eski kamyon lastiklerine hafifçe sürtündü. Kıç tarafındaki geri iticiler akıntıyla mücadeleyi sürdürürken su köpürmeye devam ediyordu. Geri iticiler olmasa gemi akıntıyla sürüklenip çürümekte olan iskeledeki babalan söküp götürürdü.

Cabrillo doğru pozisyonda kaldıklarından emin olmak için geminin göstergelerini kontrol etti. Tek bir bakışla akıntıyı, rüzgân, dümeni ve gücü hesapladı. Tatmin olunca Linc'e doğru başını salladı. "Hadi şu anlaşmayı yapalım."

İkisi geminin ana köprüsüne girdiler: Odayı aydınlatan bir çift kırmızı gece lambası geminin harap durumuna daha korkunç bir görüntü katıyordu. Zemin kaplayan muşamba köşelerde çatlayıp soyulmuştu. Pencerelerin içi tozlanmış, dışı tuzla kabuk bağlamıştı. Pervazlar her türlü böceğin mezarı haline gelmişti. Kararmış pirinç telgraf aletinin bir ibresi uzun zaman önce kırılmış, dümen dolabının parmaklıklarından birkaçı kaybolmuştu. Gemide çok az modern seyir ekipmanı vardı ve köprüünün arkasındaki barakada bulunan telsizin kapsama alanını birkaç mil içindeydi.

Cabrillo dümenciye başıyla işaret etti. Kırklı yaşların başındaki güçlü görünüşlü Çinli, başkana çarpık bir şekilde gülümsedi. Cabrillo ve Franklin Lincoln, metal kafeslerdeki düşük voltajlı lambalarla aydınlatılmış bir

41

Clive Cussler

dizi güverte merdiveninden indi. Kısa süre sonra mürettebatın başka bir üyesinin beklediği ana güverteye vardılar.

"Mücevher uzmanını oynamaya hazır mısın, Max?" diye onu selamladı Juan.

Altmış dört yaşındaki Max Hartley, mürettebatın ikinci en yaşlı adamıydı ve yaşlanma belirtilerini daha yeni göstermeye başlamıştı. Saçları seyrelererek başının etrafındaki kızıl bir püsküle dönüşmüş, beli biraz kalınlaşmıştı. Ama bir kavgada kendini çok iyi koruyabilirdi ve Juan, yük gemisinin sahibi olan Şirket'i kurduğundan beri onun yanında idi. Bugüne dek birlikte üstesinden geldikleri sayısız tehlike aralarında saygı içeren güçlü bir dostluk geliştirmişti.

Hanley yerdeki evrak çantasını kaldırdı. "Ne derler bilirsin, 'elmaslar paralı askerin en iyi dostudur.'"

"Böyle dendiğini hiç duymamıştım," dedi Linç.

"Ama diyorlar."

Anlaşma, sayısız vazgeçme ve birkaç gizli toplantıyla bir aydır sürüyordu. Oldukça basitti. Şirket, bir kilo işlenmemiş elmas karşılığında Samuel Makambo'nun Kongo Devrim Ordusu'na beş yüz AK-47 saldırı tüfeği, iki yüz tanksavar roketi, effi RPG° tanksavar ve Varşova Antlaşması tipi 7.62 mm'lik elü bin mermilik mühimmat verecekti. Makambo yük gemisi mürettebatının bu kadar askeri malzemeyi nereden bulduğunu sormamıştı, Cab-rillo da asi liderin bu kadar çok elması nereden bulduğunu bilmek istemiyordu. Ama dünyanın bu tarafından çıktığına göre devrimi finanse etmek için köleler tarafından çıkarılan kanlı elmaslar oldukları kesindi.

Makambo'nun on üç yaşındaki çocuklardan oluşturduğu ordusuna askerden fazla silaha ihtiyacı vardı. Bu mühimmat teslimatı da zayıf hükümeti düşürme girişiminin basan şansını oldukça artırıyordu.

<"> Rocket-propelled grenade: Roketatarh el bombası.

42

iskelet Sahili

Bir tayfa borda iskelesini indirdi. Linç, Cabrillo ve Hanley'in önünde rıhtıma indi. Tek başına duran asi lider korumalarından ayrılıp Franklin Lincoln'a yaklaştı. Linc'e sert bir asker selamı verdi, Linç rahat bir tavırla balıkçı şapkasının kenarına dokunarak karşılık verdi.

"Kaptan Lincoln, ben Kongo Devrim Ordusu'ndan Albay Raif Aba-la." Abala İngilizceyi Fransız ve yerli aksanlarının bir karışımıyla konuşuyordu. Herhangi bir tonlama ya da insaniyet izinin bulunmadığı sesi ifadesizdi. Gözlüğünü çıkarmadan binici kamçısını kamuflej pantolonunun paçalanna vurmaya devam ediyordu.

"Albay," dedi Linç kollarını kaldırarak. Çiçek bozuğu ciltli bir yardımcı hızla silah kontrolü yaptı.

"Liderimiz General Samuel Makambo selamlarını gönderdi ve sizi karşılamaya gelemediği için üzüntülerini bildirmemi istedi."

Makambo bir yıldır süren isyanı ormanın derinliklerindeki gizli bir üsten yönetiyordu. Silahlan kuşandığından beri onu gören olmamıştı ve karargâhına gizlice girmeye yönelik bütün hükümet girişimlerini engellemeyi başarmış, ona suikast düzenlemek üzere CAR'a katılmaya çalışan on seçkin askeri öldürmüştü. Bin Ladin ya da Peru'nun Aydınlık YoPunun eski lideri Abimael Guzman gibi Makambo'nun yenilmezlik havası, yalnızca onun çe-kiciliğine katkıda bulunuyor, darbe girişimiyle binlerce kişinin kanını dökmekle suçlanmasını önemsiz hale getiriyordu.

"Silahlan getirdiniz." Bu bir sorudan çok bir gerçeğin ifadesiydi.

"Ve buradaki arkadaşım taşlan inceler incelemesiz silahlan alacaksınız." Lincoln, Max'e işaret etti.

"Anlaştığımız gibi," dedi Abala. "Gelin."

Rıhtıma kurulan masa portatif jeneratörle aydınlatılmıştı. Abala bir sandalyeye oturup kırbacını masanın üstüne koydu. Önündeki kahverengi çuval torbanın üstüne mürekkeple Fransızca olarak bir yem fabrikasının adı yazılmıştı. Max, Afrikalı asinin karşısına oturup çantasının içinde-

43

Clive Cussler

kilerle ilgilenmeye başladı. Elektronik bir tartı, ayarını yapacak ağırlıklar ve içinde berrak bir sıvının, üzerinde derecelerin bulunduğu birkaç plastik silindir çıkardı. Ayrıca not defterleri, kalemler ve küçük bir hesap makinesi de getirmişti. Abala'nın arkasındakinden daha fazla sayıda muhafız Max Hanley'in arkasında dikiliyordu. Bir çift muhafız Cabrillo ve Linc'in yakınında durmuş, asi liderin en küçük bir hareketiyle onları yere devirmeye hazır bekliyordu. Grubun üstünde şiddet olasılığı asılı dururken, nemli hava gerilim yüklüydü.

Abala bir elini torbanın üstüne koyup Linc'e baktı. "Kaptan, sanırım şimdi biraz güven göstermemiz gerekiyor. Silahlarımızın bulunduğu kon-teynr'i görmek istiyorum."

"Bu anlaşmanın bir parçası değildi," dedi Linç, sesine biraz endişe katarak. Abala'nın yardımcısı kıs kıs güldü.

"Dediğim gibi," diye devam etti Abala, kötülük dolu bir sesle. "Bu bir güven gösterisi. Sizin iyi niyetli bir jestiniz olacak." Elini torbadan çekip bir parmağını kaldırdı. Karanlığın içinden yirmi asker daha çıktı. Abala onları bir el hareketiyle yeniden geri gönderdi, hepsi ortaya çıktıkları gibi hızlı bir şekilde gözden kayboldular. "Sizi öldürüp silahları alabilirlerdi. Bu da benim iyi niyetimin göstergesi." Seçeneği olmayan Linç gemiye döndü. Küpeştede bir tayfa duruyordu. Linç elini başının üstünde çevirdi. Tayfa el salladı, bir an sonra küçük dizel bir motor çalışmaya başladı. Büyük yük gemisinin pruvasındaki üç vincin ortası hareketlendi, yük ambarından büyük bir ağırlık kaldırılırken paslı palangalara bağlı ağır kablolar gerildi. Bu, kırka kırk ölçülerinde, standart bir nakliye konteynırıydı. Deniz ticaretinde her gün kullanılan yüz binlerce konteynır kadar masum görünüşlüydü. Vinc ambar kapağından yükseldi, küpeşteye doğru savruldu, güverteye doğru alçaldı. İki tayfa kapıları açıp konteynırın içine girdi. Vinci kullanan operatöre seslendiler. Konteynır bir kez daha yükseldi, küpeştenin üstüne kalkıp geminin kena-

44

iskelet Sahili

dan açıldı. Rıhtımla arasında iki buçuk metre kalana kadar alçaldı, ama öyle durdu.

Konteynırdaki adamlar fenerlerini kullanıp içerisini aydınlattılar. vK-47'lerin sıralandığı raflar loş ışıktaki yağlı siyah görünüyordu. Fenerler koyu yeşil sandıkları da aydınlatıyordu. Bir tanesi açıldı, bir tayfa boş bir RPG tüpünü omzuna astı, bir silah fuarındaymış gibi silahı sergiledi. Birkaç genç asi sevinç çığlığı attı. Hatta Raif Abala bile dudaklarının uçlarının yukarı doğru kalkmasına engel olamadı.

"İyi niyetimin ölçüsü bu kadar," dedi Lincoln. İki tayfa yere atlayıp gemiye geri döndü.

Abala hiçbir şey söylemeden torbanın içindkileri masaya döktü. Kesilip cıalanmış elmaslar dünyanın en büyük doğal ışık kıranıydı. Beyaz ışığı ayırarak öylesine göz alıcı bir parlaklıkla gökkuşağı tayfına dönüştürdü ki dünya kurulu beri herkes açgözlü bir şekilde bu taşla sahip olmak isterdi. Ama kesilmemiş haldeyken bu mücevherleri ayırt etmeyi sağlayacak çok az özellik bulunurdu. Masadaki taş yığınları hiçbir parlıttı yaymıyor, donuk bir şekilde öylece duruyorlardı. Çoğu taban kısmında birleşen dört kenarlı bir çift piramide benziyor, diğerleri hiçbir şekli olmayan çakıl taşları gibi duruyordu. Renkleri ^af beyazdan kirli sarıya kadar değişiyordu; bazıları şeffaf dururken çoğu yarık ve kırık görünüyordu. Ama Max ve Juan taşlardan hiçbirinin bir karattan daha küçük olmadığını hemen anladı. New York, Tel Aviv veya Amsterdam'daki elmas bölgelerindeki değerleri, konteynırın içindkilerden çok daha fazla ederdi, ama ticaretin doğası buydu. Abala istediği zaman daha-fazla elmas bulabilirdi. Bulması zor olan şey silahlardı.

Max içgüdüsel olarak en büyük taş aldı, en az on karathk bir kristaldi bu. Dört beş karathk taş halinde kesilip cıalandığında renk derecesine ve berraklığına bağlı olarak yaklaşık kırk bin dolar edebilirdi. Ağzı ekşi bir ifadeyle kapanmış bir şekilde, kuyumcu merceğiyle taşı inceleyip ışığa doğru çevirdi. Hiçbir yorumda bulunmadan onu bırakıp başka bir taş al-

45

Clive Cussler

di, sonra bir başkasını. Gördüklerinden düş kırıklığına uğramış gibi birkaç kez dilini şaklattı. Gömleğinin cebinden yakın gözlüğünü çıkardı. Burnunun üstüne koyarken Abala'ya düş kırıklığı içinde baktı. Defterlerinden birini açıp birkaç satır bir şey yazdı.

"Ne yazıyorsunuz?" diye sordu Abala. Max'in bilgili varlığının yanında kendisine olan güvenini aniden kaybetmişti.

"Bu taşların mücevherden çok çakıl taşına benzediğini," dedi Max, sesini tizleştirip berbat bir Hollandalı aksanı katarak. Abala bu hakaret üzerine neredeyse yerinden fırlıyordu, ama Max elini kaldırıp onu oturttu. "Ama ilk değerlendirmeye anlaştığımızı gerçekleştirmeye yeteceklerini düşünüyorum."

Pantolonunun cebinden yüzeyi çiziklerle dolu düz bir topaz parçası çıkardı. "Bildığınız gibi," dedi ders vericesine. "Elmas dünyadaki en sert madendir. Kesin konuşmak gerekirse Mohs Ölçeği'ne göre sertlik derecesi 10'dur. Yedi numaralı: kuvars, bilgisizleri kandırarak hayatının anlaşmasını yaptıklarını düşünmelerini sağlamak için kullanılır."

Aynı cebinden sekizgen bir kristal parçası çıkardı. Büyük bir güç uygulayarak kuvarsı düz topaz parçasına sürttü. Kuvarsın ucu hiçbir iz bırakmadan kaydı. "Gördüğünüz gibi topaz kuvars daha sert, bu yüzden çizilmiyor. Mohs Ölçeği'nde değeri sekiz." Sonra küçük bir elmas parçası alıp topaza sürttü. Mücevher, insanın iliklerini ürperten bir gıcırtyla mavimsi renkli yan değerli taşın üstünde derin bir iz bıraktı. "Demek ki burada elimizde Mohs Ölçeği'ne göre sekizden daha sert olan bir taş var."

"Elmas," dedi Abala kendinden hoşnut bir şekilde.

Max, itaatsiz öğrencisi bir pot kırmış gibi içini çekti. Mücevher uzmanını oynamak çok hoşuna gitmişti. "Ya da Mohs Ölçeği'ne göre dokuz numara olan korindon/*" Bunun elmas olduğundan emin olmanın tek yolu özgül ağırlığını ölçmektir."

<" Bileşimi alüminyum oksit olan, elmastan sonraki en sert mineral.

46

iskelet Sahili

Abala daha önce elmaslarla pek çok kez iş yapmış olmasına rağmen değerlerinin dışındaki özelliklerini çok az biliyordu. Hanley farkında olmadan ilgilenmesini ve gardımı indirmesini sağlamıştı. "Özgül ağırlık nedir?" diye sordu.

"Taşın ağırlığının, kaldırdığı su miktarına oram. Elmas için bu oran tam olarak üç nokta elli ikidir." Max terazisini biraz kurcaladı, kadife astarlı çantasında taşıdığı pirinç ağırlıklarla ayarını yaptı. Terazî sıfıra ayarlanınca en büyük taş gözüne koydu. "Nokta iki yüz yirmi beş gram. On bir buçuk karat." Üzeri derecelendirilmiş plastik silindirlerden birinin kapağını açıp taşı içine bıraktı, mücevherin ne kadar su kaldırdığını not defterine yazdı. Sayılan hesap makinesine girdi. Sonucu görünce Raif Abala'ya dik dik baktı. Abala'nın gözleri öfkeli bakıyordu. Askerleri kordonu sıkılaştırdı. Juan'ın sırtına bîf silah dayandı.

Ani saldırganlık gösterisinden rahatsız olmayan Max ifadesini gevşetti, yüzüne bir gülümseme yayılmasına izin verdi. "Üç nokta elli iki. Beyler bu, gerçek elmas."

Albay Abala yavaş yavaş sandalyesine çöktü, tetiğe basmaya birkaç milim kalan parmaklarını gevşetti. Juan, Hanföy'i" rolünü biraz fazla iyi oynadığı için öldürebilirdi.

Max rasgele sekiz taş daha ölçtü ve sonuç her seferinde aynı çıktı.

"Ben anlaşmanın üzerine düşen kısmını yerine getirdim," dedi Abala. "Silahlar için bir kilo elmas."

Hanley birkaç taş daha ölçerken Linç, Abala'yı açık konteynıra götürüp yük gemisindeki bir tayfaya konteynır rıhtıma indirmesini işaret etti. Dalgakıranı taşıyan tahta payandalar ağırlığın altında çatırdıyordu. Beş asi asker de onlarla birlikte gitti. Bir fenerin ışığı altında Abala ve adamları farklı raflardaki on AK-47'yi aldı. Yağlı kâğıtla kaplı mermi bloklarını bir palayla keserek yüz mermilik mühimmatı aldı.

47

Clive Cussler

Line, askerler bir şey dener korkusuyla Abala'nın yanında kalmaya dikkat ederek adamların büyük bir gayretle parlak pirinç mermileri AK'ların şarjörüne yerleştirmelerini seyretti. Kalın kazağının altına hafif bir kurşun geçirmez yelek giymiş olan Juan da aynı nedenle Max'e yakın duruyordu. Her saldıran tüfeği on kez ateşlendi. İki kez art arda üç el ateş edildi, dört kez de kullanılmayan depoya yapıştırılan bir hedefe nişan alındı. Ateş sesleri nehir boyunca yankılanıp düzinelerce kuşun gecenin içine kanat çırpmasına neden oldu. Bir asker tahribatı görmek için depoya koştu, cesaret vericesine bağırdı. Abala, Linc'e bakarak, "Güzel, çok güzel," diye homurdandı.

Masadaki Hanley incelemesine devam ediyordu. Boş çuvalı teraziye koyup ağırlığını not defterine yazdı. Sonra Abala ve subaylarının dikkatli bakışları altında uzun saplı bir kaşık kullanarak sert taşları torbaya geri doldurdu. Hepsini koyunca torbayı tekrar tarttı. Torbanın ağırlığını toplam ağırlıktan çıkardı. Cabrillo'ya bakıp fısıldadı. "Sekiz karat eksikimiz var."

Bu sekiz karat, taşlara bağlı olarak on binlerce dolar anlamına gelebilirdi. Juan omuz silkti. "Buradan canlı çıkarsam çok mutlu olacağım. Bırak gitsin." Cabrillo, Abala ve profesyonel bir çavuş görüntüsündeki bir asiyle birlikte RPG'lerden birini inceleyen Linc'i çağırdı. "Kaptan Lincoln, Boma'daki liman yetkilileri palamar yerimizi tutmayacaktır. Artık gitmeliyiz."

Linç, ona döndü. "Elbette Bay Cabrillo. Teşekkür ederim." Tekrar Abala'ya baktı. "Keşke size verecek daha fazla silahınız olsaydı albay, ama bu teslimat ben ve mürettebatım için bir sürpriz oldu."

"Eğer bir daha böyle bir sürprizle karşılaşırsanız bizimle nasıl bağlantı kuracağınızı biliyorsunuz."

Masaya uzandılar. Line, Max'e sordu. "Her şey tamam mı?"

"Evet, kaptan, her şey tamam."

48

iskelet Sahili

Abala yağcı bir şekilde gülümsedi. Onları isteyerek kandırmıştı. Bu Har silahlı askerin gözlerini korkutacağını ve daha az taşla razı olacağını biliyordu. Kayıp elmaslar üniformasının cebindeydi ve uzun bir yol kat edip İsviçre'deki banka hesabını şişirecekti.

"Hadi gidelim beyler." Linç, elmas torbasını Max'in elinden alıp borda iskelesine doğru yürüdü, Cabrillo ve Hanley onun hızlı adımlarına ayak uydurmak için koştu. Onlar borda iskelesine varamadan Abala'nın adamları harekete geçti. Rampaya en yakın olanı öne çıkıp yolu kapatırken, düzinelerce asi haykırarak ormandan çıkıp havaya ateş açtı. En az bir düzine adam konteynırın etrafını sarıp kancasını çıkarmaya çalıştı.

Şirket ekibi böyle bir ihanet beklemeseydi etkisi çok büyük olabilirdi.

Abala saldıran emri verene 'en bir saniye önce Cabrillo ve Linç koşmaya başlamıştı. Borda iskelesinin başındaki iki asiye ulaştıklarında adamlar daha silahlarını kaldıracak uzaman bulamamışlardı. Linç genç asiye gemiyle rıhtım arasındaki boşluğa fırlatırken Juan parmaklarını diğerinin gırtlığına sokarak öğürmesine neden oldu: Adam öksürürken Juan AK-47'yi elinden kapıp kabzasını adamın karnına gömdü. Adam iki büküm oldu.

Cabrillo etrafında dönüp koruma ateşi açarken Max ve Linç borda iskelesine çıktı. Juan eğimli rampaya çıkarak küpeşenin altındaki bir düğmeye bastı. Borda iskelesinin bir buçuk metrelik ön kısmı birden havaya kalktı. İskelenin sağlam kenarları ve doksan derece dik duran uç kısmı sayesinde Abala'nın adamlarının açtığı ateşten korunabildiler. Üçlü zırlı kozada güvenliğe ulaşırken, mermiler başlarının üstünden hızla geçip yük gemisine saplandı, borda iskelesinin metal yüzeyinden sekti.

"Sanki bunun olacağını bilmiyorduk," dedi Max doğal bir şekilde.

49

F:4

Clive Cussler

Gemideki operatör borda iskelesinin kontrolleriyle oynayınca iskele rıhtımdan yükseldi ve üç adamın geminin içine dalmasını sağladı. Sahte tavırları bir yana bırakan Juan hemen kontrolü ele aldı. Duvardaki dahili düğmeye basıp, "Rapor verin Bay Murphy," dedi.

Geminin derinlerindeki silah operatörü şefi Mark Murphy, geminin beş vincinden birine monte edilmiş kameranın kaydettiği görüntüleri izliyordu.

"Borda iskelesi kalktığı için adamlardan yalnızca birkaçı ateş ediyor. Sanırım Abala bir saldırıyı organize etmeye çalışıyor. Yüz tanesini topladı, emirler veriyor."

"Ya konteynır?"

"Adamlar kabloları neredeyse kopardı. Bir dakika. Evet, konteynırı aldılar. Ondan kurtulduk."

"Bay Stone'a bizi buradan götürmeye hazırlanmasını söyleyin."

"Ah, başkan," dedi Murphy tereddütlü bir şekilde. "Hâlâ iskele babalarına bağlıyız."

Cabrillo, bir merminin fırlattığı boya parçasının sıyırdığı kulağından sızan kam parmağıyla sildi. "Hepsini koparın. Geliyorum."

Gemi, dağılan iskeleye çok uygun görünse de mürettebatın dışında çok az kişinin bildiği bir sırı saklıyordu. Pash gövdesi, dökülen boyası, harap durumdaki güverte vinçleri, lekeli güvertesi ve genel olarak kirli görüntüsü, geminin gerçek kapasitesini gizlemek için kullanılan bir dekordan başka bir şey değildi. Gemi aslında Juan Cabrillo'nun yönetimindeki Şirket'in sahip olduğu ve özel olarak para sağlanan bir casus gemisiydi. Oregon Juan Cabrillo'nun fikri ve onun tek gerçek aşkıydı.

Döküntü görüntüsünün altında dünyadaki en ileri silahlardan bazılarını gizliyordu: dalavereci bir Rus amiralden satın aldıkları güdümlü füzeler ve torpidolar, 30 mm'lik Gatling tüfekleri, M1A2 Abrams tankıyla aynı nişan alma teknolojisini kullanan 140 mm'lik bir top ve gemiye izin-

50

İskelet Sahili

İnşaatçıların bertaraf etmek için kullanılan .30 kalibrelik öz devinimli trol edilen makineli tüfekler. Bütün silahlar gövde boyunca güverte halının arkasına monte edilmişti veya güverteyi dolduran ıvır zıvır bi gösterilmişti. Uzaktan kullanılan .30 kalibreler geminin küpeştesi boca stratejik noktalara yerleştirilmiş paslı varillerin içinde bulunuyordu Verilen emirle birlikte kapaklar açıldı ve silahlar ortaya çıktı.

Geminin köprüsünün birkaç güverte altında, Oregon rıhtıma yanaştığında Cabrillo ve Lincoln'm durduğu yer operasyon merkezi, yani geminin beyniydi. Emekli askerler ve CIA ajanlarından oluşan mürettebat, makinelerden dinamik konumlandırma sistemine ve silahlarına kadar bütün gemiyi buradan yönetiyordu. Gemide ayrıca paranın satın alabileceği en iyi radar ve sonar takımları da bulunuyordu.

Oregon'un yetenekli dümençisi Eric Stone gemiyi rıhtıma bu operasyon merkezine yanaştırmıştı. Bu işi, geminin pruva ve kıç tarafındaki iticilerini yanlamasına kullanarak ve GPS'ten gelen verileri değerlendirerek başarmıştı. Bütün bu sistemler rüzgârın izini, akıntıları ve daha bir düzine başka faktörü ölçen üstün bilgisayara bağlıydı. Oregon'u Kongo Nehri'nin akıntısına karşı olduğu yerde tutmak için gereken geri itici gücünü uygulayan da bu bilgisayardı.

Cabrillo ve Max, terebentin kokan depoya girerken Linç, asilerin gemiye çıkmalarına engel olmak için ihtiyaç duyabilecekleri Eddie Seng ve diğer kıyı operasyonları uzmanlarıyla görüşmeye gitti. Juan lavabodaki kasa kadrantına benzer düğmeleri çevirdi, küçük odanın arka duvarı açılarak uzun bir koridor ortaya çıkardı.

Geminin diğer kesimlerindeki ucuz yer muşambası ile dökülen boyanın tersine bu gizli geçit çok iyi aydınlatılmış, zengin maun lambripler ve lüks halılarla döşenmişti. Bir duvarda bir balina gemisini resmeden orijinal bir Winslow asıydı. Koridorun sonundaki cam muhafazanın içinde on altıncı yüzyıla ait bir zırh, kılıç ve gürz sergileniyordu.

51

Clive Cussler

Sayırsız kamarayı geçtikten sonra geminin ortasındaki operasyonlar merkezine ulaştılar. Burası NASA'nın kontrol odası gibi ileri teknoloji ürünüydü. İçeriye bilgisayar istasyonları ve rıhtımdaki kargaşa sahnesini gösteren muazzam büyüklükte düz bir panel hâkimdi. Mark Murphy ve Eric Stone en önde, duvar ekranın hemen altında oturuyordu. Geminin iletişim uzmanı olan Hali Kasım sağ taraflarındaydı. Arka duvarda geminin güvenlik sistemlerini izleyen bir çift hasar kontrolörü ve Max Han-ley'in Oregon'un devrim niteliğindeki manyeto hidro dinamik makinelerini denetleyebildiği bir dizi bilgisayar bulunuyordu.

Operasyon merkezi, ortadaki büyük koltuğa varana kadar uzay gemisi Enterprise'm köprüsündeymiş izlenimi yaratıyordu insanda.

Juan mürettebatın "Kaptan Kirk Koltuğu" dediği yerde oturuyordu. Kulağına bir mikrofona takıp küçük bilgisayar ekranını ayarladı.

"Yaklaşan iki şey var," dedi Hali. Radar ekranı yüzünden esmer yüzü korkunç bir yeşile bürünmüştü. "Yere yakın uçuyorlar, helikopter olabilirler. Tahmini varış süresi dört dakika."

"Makambo'ya ait helikopterler olup olmadığı biliniyor," dedi Mark Murphy, başkana dönerek. "Ama Hali az önce bir petrol keşif şirketinden iki helikopter alındığına dair bir haber aldı. Ayrıntılar belirsiz, ama görünüşe göre şirketin pilotları kaçırılmış."

Juan başını sallarken bu gelişmeden ne çıkması gerektiğinden emin değildi.

"Arkamızda bir hareket var," diye seslendi Eric Stone. Kıç tarafına monte edilmiş kameradan gelen görüntüleri göstermek için kendi kişisel ekranını onlara doğru çevirdi.

Bir çift devriye botu nehirdeki bir kıvrımdan döndü. Dümen köşklerinin üstündeki ışıklar nasıl silahlandıklarını görmeyi zorlaştırıyordu, ama silah terminalinde bulunan Mark Murphy Kongo askeri araca ait veri tabanına girdi.

52

İskelet Sahili

"Amerikan yapımı Swift botları."

"Şaka yapıyor olmalısın," dedi Max. Kendisi Vietnam'da iki yıl boyunca Swift botlarında bulunmuştu.

Murphy, Hanley bir şey söylememiş gibi devam etti. "On tonluk su kaldırıyor, on iki kişilik mürettebatı var ve altı tane elli kalibrelik makineli tüfele silahlanmış. En yüksek hızı yirmi beş deniz mili. Buradaki not, Kongo nehir kuvvetlerinin aynı zamanda havan topu da eklediğini ve omuzdan atışlanan füzeler de taşıyor olabileceklerini söylüyor."

Durum her saniye kötüleşirken Cabrillo kararını verdi. "Hali, bana Benjamin Isaka'yı bul." Isaka hükümetteki bağlantılarıydı.

"Ordusundaki bir grubun görevimizi öğrenmiş olabileceğini ve onların tarafında olduğumuzu anlamadıklarını söyle. Ya da onlara ait

iki Swift botunun Makam-bo'nun adamları tarafından ele geçirilmiş olabileceğini. Eric bizi götür buradan. Murphy, gözünü hiçbir şeyden ayırma, ama ben söylemeden ateş açma. Eğer kapasitemizi gösterirsek Abala tuzağa düşürüldüğünü anlar ve silahları olduğu yerde biralır. Silahlardan söz etmişken, Hali?"

Hali Kasım bir tutam kıvrırcık siyah saç alından uzaklaştırıp klavyesindeki birkaç tuşa bastı. "RDF'n çekicileri çalıştırıldı ve beşe beş yayılıyor."

"Harika." Cabrillo koltuğunda dönüp Max Hanley'e baktı. "Ya sen koca çocuk?"

"Yalnızca akü desteğiyle çalıştığınızı biliyorsunuz," dedi Max Hanley. "Sana yirmi milden fazlasını veremem."

Oregon o güne kadar yapılmış en karmaşık itici sisteme sahipti. Manyeto hidrodinamik makineleri, deniz suyundaki serbest elektronları ayırmak için sıvı helyumla soğutulan süper iletken sarmallar kullanıyordu. Daha sonra elektrik kullanılarak geminin kış tarafındaki iki vektör ağız-

"Rapid deployment force: Hızlı dağılım, güç.

53

Clive Cussler

la çalışan dört büyük pompa jeti çalıştırılıyordu. Makineler on bir bin tonluk gemiyi yarış yatlarınınkine yaklaşan bir hızla sürebiliyordu ve yakıt olarak deniz suyu kullandığı için menzili sınırsızdı. İki yıl önce manyeto hidrodinamiklerle çalışan bir gemide meydana gelen yangın yüzünden dünyadaki denizcilik güvenlik kurulların çoğu daha ileri denemeler yapı-lana kadar bu makinelerin kullanımını yasaklamıştı. Bu yüzden Oregon direğinde İran bayrağı taşıyordu, çünkü bu ülke denizcilik kanunlarına karşı kesinlikle kibirli bir tutum içerisinde bulunuyordu.

Kongo Nehri'nin Atlantik'ten seksen mil yukarısında bağlı olan Oregon tatlı suyla çevrili olduğu için makinelerini çalıştıramıyordu.

Pompa jetlerinden su püskürtülebilmek için gümüş-çinko akülerinde depo edilen enerjiye güvenmek gerekiyordu.

Cabrillo, gemi sıradan bir yük gemisinden bu şekilde dönüştürülürken deniz mimarları ve mühendisleriyle beraber çalıştığı için şu anda onların yanında olan akıntıya rağmen akülerdeki gücün tam yolla altmış milden fazla dayanmayacağını biliyordu. Bu da nehrin denize boşaldığı yerden yirmi mil önce demekti.

"Bay Stone, üç saat içinde gelgit durumları ne olacak?" diye sordu dümencisine.

"Sular iki buçuk saat içinde yükselecek," diye yanıtladı Eric Stone, verilere bakma gereği duymadan. İşinin bir parçası olarak gelgit haritalarını ve hava durumunu beş gün öncesinden bir muhasebecinin bir kuruşu takip ettiği gibi izlerdi.

"Bu iş çok zor olacak," dedi ortaya. "Pekâlâ, Eric, Abala'nın adamları saldırıya geçmeden buradan çıkalım."

Tamam başkan."

Eric elinin becerikli bir hareketiyle akım jetlerini çalıştırdı. Kriyo-pompaların ve manyeto hidrodinamik makinelerin yardımcı ekipmanının iniltisi olmadan tüplerden geçen suyun sesi bütün gemide derin bir ho-

54

iskelet Sahili

urtu şeklinde yayıldı. Pruvadaki ve kış tarafındaki iticileri ayarladı. Koca gemi rıhtımdan yanlamasına ayrılırken iskeleye bağlandığı halatları gerdi.

Avların kaçmak üzere olduğunu fark eden asiler otomatik silahlarıyla ateş açtılar. Mermiler baştan kışa gemiyi taradı. Köprünün camları bu saldırıyla patlarken lombozlar cam şelalesi halinde döküldü. Yüzlerce mermi Oregon'w zırhlı gövdesinden kıvılcımlar çıkarıyordu. Bu görülmeye bir değer sahne olmasına rağmen asiler yalnızca boyayı zedeleyip kolayca değiştirilebilir camları tahrip etmekten başka bir şey yapamıyordu.

Kış tarafından yaklaşan devriye botlarının sesi, makineli tüfeklerin ritmine katılmıştı. Oregon randevusuna yetişmek için suda yükseldi. Geminin ağır yük taşıdığını göstermek için yan taraflarında taşıdığı sahra tankları boşaltılmıştı. Böylece iskelede koşan tüfekli adamlar dümeni rahatça görebildi. Gemiye akıntının merhametine bırakma umuduyla dümeni parçalayabilmek için ateşlerini oraya yoğunlaştırdılar. Normal bir gemide stratejileri doğru olabilirdi; Orajon'un dümeni gerekli olduğunda, örneğin bir limandaki görevlilerin dikkatli bakışları altında gemiyi döndürebilirdi, ama manevra kabiliyetinin büyük bir bölümü suyun altında iyi gizlenmiş olan itici tüplerdeki vektör başlığına bağlıydı.

Eric Stone saldırıya aldırma maksızın kapalı devre televizyonundan rıhtıma monte edilmiş olan demir iskele babalarını seyrediyordu.

Gemi rıhtımdan uzaklaşırken halatlar iyice gerildi. İki terörist silahlarını omuzlarına asıp kış tarafındaki halata atıldılar, fare gibi tırmanmaya başladılar. Stone kış tarafındaki iticileri hızlandırdı. Mantar biçimindeki bir iskele babası çürümüş tahtanın parçalanma sesiyle birlikte çürük diş gibi yerlerinden çıktı. Muazzam ağırlığıyla bir sarkaç hareketi yaparak Oregon'un yan tarafına çarptı. Çan sesini andıran korkunç bir ses çıktı.

Asilerden biri hemen suya düştü, Eric'in geminin rotasını düzeltmek için geri iticileri çalıştırmasıyla kış tarafındaki pervanelerin altında kaldı.

55

Clive Cussler

Geminin diğer tarafından suyu kırmızıya boyayan koyu renk bir leke ortaya çıktı. Otomatik bocurgatlar halatı sararken diğer asi

tutunmayı başardı. Halatın gemiye girdiği deliğe geldiğinde gemiye tırmanmaya çalıştı, ama Eddie Seng ve Franklin Lincoln

tarafından karşılandı. Çarpışma yeleklerine monte edilmiş taktik görüş ekranlarından onun gemiye binme çabalarını izliyorlardı.

Eddie CIA'den erken emekli olduktan sonra Şirket'e gelmişti. Linc'in SEAL kariyerindeki dövüş deneyimine sahip olmasa da büyük

kararlılığıyla bu durumu telafi ediyordu. Juan bu yüzden onu kıyı operasyonları şefi yapmıştı. Max'in av köpekleri dediği eski

SEAL'ler, Keşif Kuvvetleri ve Özel Kuvvetler ajanlarının başında o bulunuyordu.

Güverteye çıkmaya çalışan asinin gözleri irileşti. Linç, Franchi SPAS-12 tüfeğinin üstünden ona bakarken Eddie Glock'un namlusunu askerin şakağına dayamıştı.

"Seçim senin dostum," dedi Eddie yumuşak bir sesle.

Terörist ellerini gevşetip aşağıdaki köpüren sulara uçtu.

Operasyon merkezindeki Eric ikinci iskele babasına bakıyordu. Tonlarca ağırlığa rağmen iskeleden kurtulmayı reddediyordu. Alttaki keresteler yerlerinden çıkarken tahtada büyük yarıklar meydana geldi. İskelelerin beş metrelik bir kısmı yırtılıp üç askeri daha suya fırlattı, iskelenin çok daha büyük bir kesiminin tehlikeli bir şekilde sallanmasına neden oldu.

"Kurtulduk," diye duyurdu.

"Çok güzel," dedi Juan, taktik ekranını kontrol ederek. Helikopterler iki dakika uzaktaydı ve saatte yüz milin üstünde bir hızla yaklaşıyordu. Petrol şirketinden alınan helikopterlerin büyük ve son model olacağını tahmin ediyordu. Gemisinde gizlenen silahlarla hâlâ rıhtımda olan bütün askerleri öldürüp iki helikopteri de düşürebileceğini ve takipteki devriye botlarını enkaza çevirebileceğini biliyordu, ama yerine getirmeleri gereken görev bu değildi. "Hızımızı yirmi mile çıkar."

56

İskelet Sahili

"Yirmi mil, tamam."

Büyük yük gemisi yavaşça hızlandı, suyun çekim gücü hâlâ iskele bahasına bağlı olan rıhtım parçasını sonunda alıp götürdü. Kısa süre içinde kıyıdan açılan ateş kesildi, ama iki devriye botu Oregon'u sabit bir şekilde vurmaya devam etti.

"RPG fırlat," dedi Mark Murphy sertçe.

Abala'nın adamlarının ormanda gizlenen araçları Kongo'dan hızla inen Oregon'un yanına ilerliyordu. Çalıların arasından küçük bir füze fırlayıp suyu geçti, pruvaya saplandı. Geminin zırhı içeriye koruyordu, ama bütün güverteyi sarsan patlama kulakları sağır edecek kadar yüksekti. Neredeyse aynı anda, Swift botlarındaki adamlardan birinin elindeki tüpten yeni bir RPG fırladı. Füze alçak bir açıyla gelip kıç taraftaki küpeştenin boyasını sıyrarak kadar yakından geçip geminin bacasına isabet etti. Oregon'un sofistike radar kubbesi zırhla kaplanmış olsa da bombanın gücü yine de sistemi kapattı.

"Ben ilgileniyorum," diye bağırdı Hali, ekranı kararır karmaz. Yangın kontrol ekipleri ve elektronik uzmanları gemideki bilgisayarlar otomatik olarak gönderilirken Hali operasyon merkezi koşarak çıktı.

Çilleri ve küçük bir kız çocuğununkini andıran sesiyle Linda Ross hemen onun çalışma yerini aldı. "Helikopterler bir dakikalık uzakta, başkan. Ve radardan alınan son görüntülere göre nehir yukarı doğru ilerliyorlar."

Juan ön tarafa bakan kameralardan daha yüksek çözünürlük istedi. Nehir petrol siyahıydı, etrafında ay ışığıyla gümüş gibi parlayan tepeler sıralanıyordu. Karşıdaki dönemekten büyük bir nehir gemisi çıkıyordu. Uç güvertesi, küt bir pruvası vardı, ama mürettebatın dikkatini çeken şey kızılötesi kameralardaki görüntüyü. En üst güvertesi insan kaynıyordu ve diğer bütün güverteleri de Matadi limanına giden bir o kadar yolcuyla doluydu.

"Tannm, bu gemide beş yüz kişi olmalı," dedi Eric.

57

Clive Cussler

"Bahse girerim iki yüz kişiden fazla taşıma kapasitesi yoktur," diye karşılık verdi Cabrillo. "Onu iskele tarafımıza al. Oregon'un RPG'lerle bu geminin arasında olmasını istiyorum."

Stone kontrollere yaklaşıp derinlikölçere baktı. Nehir yatağı hızla yükseliyordu. "Başkan, gövdenin altında altı metreden az var. Beş buçuk metre. Dört buçuk metre. Üç metre efendim."

"Bizi sabit tut," dedi Juan. Tam o sırada ormandan yeni bir mermi yağmuru başlarken bir dizi RPG fırlatıldı.

Patlamalar yalpalayarak ilerleyen feribota doğru hızla yaklaşan yük gemisini sarsıyor, gökyüzü her patlamayla aydınlanıyordu. Füzelerden biri yolundan saparak korkunç bir an için feribotun bordasına çarpacakmış gibi göründü, ama son saniyede motoru geri teperek gövdenin hemen açığında patladı, ateş hattından kaçmak için umutsuzca koşuran yolcuları sırtıslıklam ıslattı.

"Max, elinden geleni yap," dedi Juan öfkeyle. Abala'nın askerlerinin duyarsızlığı midesini bulandırmıştı. "Bu insanları korumamız gerek."

Max Hanley akü devrelerinin emniyetlerini açtı, zorla birkaç amper daha koparıp pompa jetlerine verdi. Oregon üç mil daha hız kazandı, ama bu onların hedeflerinin birkaç mil gerisinde kalmaları anlamına geliyordu, ki bu milleri kaybetmeyi göze almamaları gerekiyordu.

Feribot nehrin ortasına doğru döndü, Oregon'un karaya oturmadan zorlukla geçebileceği kadar yer açtı. Dakikalar sonra Swift botları, nehirde köpüklü kavisler çizerek yaklaşan geminin iki yanına geçti. Feribotun dümen suyunda ilerleyen motorlu bir kayak kendini kargaşanın ortasında buldu. Swift botlardan biri hızını hiç düşürmeden dalgaların arasından ona çarparak tahta gövdesini ve içindeki iki kişiyi ezdi.

Juan, kontrollerin başındaki Eric'e baktı. Nehrin dar sınırları içinde büyük bir gemiye manevra yaptırmak yeterince kötüydü, ama üzerine ateş açılırken diğer araçlara çarpmamaya çalışmak genç Stone'un daha

58

İskelet Sahili

ce jjiç karşı kalmadığı bir durumdu. Juan'ın dümenisine olan 'nancı tamdı, ama içinden bir ses Eric'in yerine geçip dümeni kendisinin alması gerektiğini söylüyordu.

Cabrillo'nun kulaklığında bir ses duyuldu. "Başkan, ben Eddie. O iki helikopteri görüyorum. Markasını çıkaramıyorum, ama on kişiyi taşıyacak kadar büyük görünüyorlar. Şimdi onları ıslatma zamanı."

"Olumsuz. Birincisi pilotlar Makambo'nun asileri tarafından kaçırılan ve helikopterleri kullanmaya zorlanan siviller. İkincisi, kapasitemizi öğrenmelerini istemiyoruz. Bu konuyu nehre gelmeden önce de konuştuk. Darbe alabiliriz, ama bu koca kız bizi eve götürecektir. Yalnızca gemiye adam indirmeye kalkarlarsa diye hazırlıklı olun." "Hazırız."

"O zaman Tanrı onlara yardım etsin."

Peşlerinde Swift botlarıyla Kongo'da bir saat boyunca hızla ilerlediler. Yol, asilerin pusu kurmasına izin vejecek kadar nehre yaklaştığında ateş başlıyordu. Helikopterler inmeye ya da asker indirmeye kalkışmadan Oregon'u takibe devam ediyordu. Juan, RPG'ler tarafından karaya oturmaya zorlanınca gemiye çıkmak isteyeceklerini tahmin ediyordu.

Kongo Nehri'nin bir kolunu tutan çok büyük beton bir ayak şeklinde yükselen Inga Barajı'nın altında yola devam ettiler. Bu baraj ve onun bir eşi Afrika'nın bu kesimindeki ana elektrik kaynağını oluşturuyordu. Gemi iki akıntının buluştuğu yerde sert sularla karşılaştı. Eric, Oregon'un akıntıya doğru yan dönmesini engellemek için atam jetlerindeki geri iticileri çalıştırmak zorunda kaldı.

"Başkan, hatta Benjamin Isaka var," dedi Linda Ross. "Size aktarıyorum."

"Bay Isaka, ben Kaptan Cabrillo. Sanırım durumumuzdan haberdarsınız?"

59

Clive Cussler

"Evet kaptan. Albay Abala elmaslarını geri istiyor." Savunma bakanı-

nın yardımcısının aksarı o kadar ağdalıydı ki Juan onu zor anlıyordu. »

"Devriye botlarımızdan ikisini çaldı. Botların bulunduğu Matadi'deki rıhtımda on adamımızın öldüğünü haber aldım."

"Bir petrol şirketinden de iki helikopter çaldı."

"Anlıyorum," dedi Isaka yorum yapmadan.

"Biraz yardım alsak fena olmazdı."

"Sizi tavsiye eden Langley'deki ortak dostumuz, kendinize bakabilecek durumda olduğunuzu söyledi."

Juan adama bağırarak istiyordu. "Bay Isaka, Abala'nın adamlarını öldürsem satın aldığı silahlardan şüphelenecektir. İçlerine gömülü telsiz yönlendirme parçaları çok iyi gizlendi, ama bulunmaları olanaksız da değil. Bütün plan, silahların Makambo'nun ormandaki karargâhına götür-

rülmesi, böylece ordunuzun onun karargâhının yerini öğrenebilmesi yö-

nündeydi. İsyanı birkaç gün içinde bitirebilirsiniz, ama Abala silahları rıhtımda bırakırsa bunu yapamazsınız." CIA'deki Langston Overholt, Ju-an'ın bu görevi üstlenmesini kabul ettiğinden beri bu mantığı Isaka'ya

üçüncü ya da dördüncü kez anlatıyordu.

Isaka'nın yanıtının ilk kısmı Swift botlarından gelen havan topu ate-

siyle boğuldu. Çok yakından vurdukları için Oregon'un yan tarafı bir su

duvarıyla kaplandı. "... şimdi Boma'dan ayrılıyorlar ve bir saat içinde size ulaşacaklar."

Tekrarlar mısınız, lütfen."

Oregon'un gövdesi nehir yatağına çarpınca operasyon merkezindeki bütün mürettebat öne doğru savruldu. Hızdaki ani yavaşlama yüzünden yemek salonundaki pahalı porselenler yere düştü, revirde Dr. Julia Hux-ley'in bağlamayı unuttuğu portatif röntgen makinesi parçalandı.

İlk ayağa kalkan Juan oldu. "Eric, neler oluyor?"

"Su birden sığılaşı, hiç fark edemedim."

60

İskele Sahili

"Max, makineler ne durumda?"

Bilgisayar gemi karaya oturur oturmaz güvenlik önlemi olarak makineleri hemen kapamıştı. Max kendi bilgisayar ekranına bakarken yüzü her saniye daha da asılıyordu. Klavyede biraz daha uzun süre çalıştı.

"Max?" dedi Juan, arkadaşının ismini uzatarak.

"İskele tarafındaki tüp çamuruna sıkıştı. Sancak tarafındakinden yüzde yirmilik bir güç alabilirim, ama ancak geriye doğru. İleri doğru gidersek onu da çamura sokarız."

"Eric," dedi Juan. "Dümen bende."

"Dümen başkanda, tamam."

Pals jet tüpleri, sürüklenmeye neden olan kavitasyon olasılığını, yani mikroskobik kabarcıkların oluşumunu ortadan kaldıracak yabancı bir alışımdan, bir tüfek namlusu kadar pürüzsüz bir şekilde, tam standartlara göre yapılmıştı. Juan çamurun ve alüvyonun tüplerin üzerinde şimdiden oyuklar açtığı ve içlerinden daha fazla çamur geçirmeye çalışmanın onları çalışmaz hale getireceğini biliyordu. Gemisine daha fazla zarar verme sorumluluğunu kendisi üstlenecekti.

İskele tarafındaki tüpü kapatırken sancak tarafındaki jete yavaşça geri güç verdi. Gözleri geminin pruvasının altında kaynayan suyu gösteren kameralarla jetin durumunu izleyen göstergeler arasında gidip geliyordu. Kontrolleri biraz daha yukarı kaldırdı.

Oregon kıpırdamayı reddediyordu. Çamurun sıkı tutuşu ve kendi muazzam ağırlığıyla olduğu yerde kalmıştı.

"Juan," dedi Max uyararı bir tonla.

Cabrillo pompaları kapamaya hazırlanıyordu, Emrinde çok gelişmiş kaynaklar vardı, ama uygulanabilir alternatif sayısı çok azdı.

Helikopterlerin taşıdığı asileri indirmesinden önce bir plan yapmak için on beş saniyesi vardı. 20 mm'lik iki Gatling'le beş saniye ateş açsalar helikopterler düşerdi, ama aynı zamanda sivil pilotları da öldürmüş ve geminin ölüm-

61

Clive Cussler

cül potansiyelini ortaya sermiş olurlardı. Üstelik Swift botları ve Ore-gon'un karaya oturduğunu öğrenince Abala'nın gönderdiği çok sayıda diğer araçla uğraşmak zorunda kalacaklardı. Taşları teslim etmek ya da görevi tehlikeye atmak hiç aklından geçmemişti. "Max, rüzgâr arkamızda, gemiyi gizlemeye yetecek kadar yoğun bir duman perdesi çıkar, sonra yangın söndürme toplarını çalıştır." Üst yapının köşelerine monte edilmiş dört su topu bulunuyor ve her birinin dakikada bin galonluk su taşıdığı kabul ediliyordu. Pompalar kendi dizel motorlarıyla çalışıyordu. "On metre yukarı su püskürtebilirler. Helikopterlerin inmesi bu şekilde durdurulabilir." Mikrofonunu düzeltti. "Eddie, su toplarını harekete geçiriyorum, bu yüzden hazırlıklı ol. Eğer helikopterleri böyle durduramazsak senin çocukları yalnızca tabanca ve tüfek kullanabilir. Bunlar bu sulardaki bir gemide bulunduğu inanılabilecek türde silahlar." "Anlaşıldı."

"Eddie, sen ve Linc'le bot garajında buluşmak istiyorum. Size vereceğim bir görev var. Emniyet için tam takımla gelin." Cabrillo sandalyesinden kalkıp kendisini Oregon'un su seviyesindeki bot garajının bulunduğu iki kat aşağıya indirecek olan asansöre giden yolun yansıma almıştı ki Hanley, onu durdurdu. "Duman ve su toplarının en büyük vuruş olacağını anlıyorum, ama Linc ve Eddie için ne planlıyorsun?" "Bu yaşlı kızın otuz dakika içinde yeniden yüzmesini istiyorum." Max birlikte geçirdikleri yıllar boyunca başkanın bu tür açıklamalarından kuşku duymamayı öğrenmişti; yalnızca Juan'ın bunu nasıl mümkün hale getirebileceğini bilmiyordu. "Bizi birkaç bin ton hafifletecek bir planın var mı?" "Daha iyisini yapacağım. Nehri üç metre yükselteceğim."

62

iskelet Sahili

WALVIS KÖRFEZİ'NİN GÜNEYİ NAMİBYA

İ Yolda uçan kumlar toz kadar inceydi. Serinleyen çöl havası hâlâ sıcak olan asfaltla buluştuğunda, duman bulutlarına ya da uçan karlara benzeyen bu kumlar burgaçlar oluşturarak dönüyordu» Güneş bataklı uzun zaman olmuştu, bu yüzden kum tepeleri ayın aydınlığında soluk beyaz * görünüyordu.

Yoldaki araç, rüzgâr ve sahile vuran yumuşak dalgalar dışında hareket eden tek şeydi. Dört çekerli kamyonet Swakopmund'un ve onun bitişiğindeki Walvis Körfezi'nin liman kasabasının yaklaşık yirmini mil güneyindeydi, ama dünyada kalan son arabaymış gibi görünüyordu.

Sürücü koltuğundaki Sloane Macintyre ürperdi.

"Direksiyonu tutar mısın?" diye arkadaşına sordu. Adam istediğini yaparken kendisi başlıklı kazağını kafasından geçirip uzun saçlarını yakasının altından çıkardı, omuzlarına bıraktı. Saçları alacakaranlıktaki kum tepeleri gibi bakır kıvrıktı ve parlak gri gözlerini belirginleştiriyordu.

63

Clive Cussler

"Hâlâ sabaha kadar beklememiz ve Sandwich Körfezi'ne girmek için izin istememiz gerektiğini söylüyorum," diye söylendi Tony Reardon. Otelden ayrıldıklarıandan beri üçüncü kez aynı şeyi söylüyordu. "Yerel yetkililerin, turistlerin güvenli bölgelere girmeleri konusunda ne kadar hassas olduklarını biliyorsun."

"Biz kuş barınağına gidiyoruz, Tony, elmas şirketlerinin kiraladığı bir madene değil," diye karşılık verdi Sloane.

"Yine de kanunlara aykırı."

"Ayrıca Luka'nın bizi Papa Heinrich'i aramız konusunda uyarmaya çalışma şeklinden hiç hoşlanmadım. Sanki bir şeyler gizliyor gibiydi."

"Kim, Papa Heinrich mi?"

"Hayır, meşhur rehberimiz Tuamanguluka."

"Neden böyle konuşuyorsun? Luka buraya geldiğimizden beri bize yardım etmekten başka bir şey yapmadı."

Sloane, ona bir bakış fırlattı. İngiliz adam, konsol ışıklarının aydınlığında sırf inatçılık uğruna inat yapan somurtkan bir oğlan çocuğuna benziyordu. "Sen de biraz fazla yardımcı olduğun hissiye kapılmadın mı? Tesadüfen Walvis Körfezi'ndeki bütün yerli balıkçıları tanıyan ve helikopter turu şirketlerinden biriyle bizim için pazarlık edebilen bir rehberin bizi otelimizde bulma şansı nedir?" "Şansımız yaver gitti."

"Ben şansa inanmam." Sloane dikkatini yola çevirdi. "Luka'ya, Papa Heinrich'ten söz eden yaşlı balıkçıyı anlattığımızda bizi onu aramaktan vazgeçirmek için elinden geleni yaptı. Önce Heinrich'in yalnızca kıyı balıkçısı olduğunu ve sahilin bir mil açığındaki sular hakkında hiçbir şey bilmediğini söyledi. Sonra aklının yerinde olmadığını ekledi. Bu da işe yaramayınca Heinrich'in tehlikeli olduğunu ve bir adamı öldürdüğü söylentisinin dolaştığını söyledi."

64

iskelet Sahili

"Bize onu anlatan ilk balıkçıdan Papa Heinrich konusunda edindiğimiz izlenim bu muydu?" diye devam etti Sloane. "Hayır. Onun İskelet Sahili'nin açıklarındaki sular hakkında hiç kimsenin bilmediği şeyleri bilip çoktan unuttuğunu söyledi. Sözleri aşağı yukarı böyleydi. Papa Heinrich bu proje için görüşmemiz gereken mükemmel insana benziyor ve bizim aşırı yardımsever rehberimiz onunla konuşmamızı istemiyor. Tony, bu işte pis bir koku var ve sen de bunu biliyorsun."

"Sabaha kadar bekleyebiliriz."

Sloane bir an için ona aldırmadı, ama sonra şunları söyledi. "Her dakikanın önemli olduğunu biliyorsun. Birisi eninde sonunda ne aradığımızı öğrenecek. O zaman da bu sahil insan kaynayacak. Hükümet sahili yasaklayacak, dalyanları kapatacak ve sıkıyönetim ilan edecek. Sen daha önce hiç böyle bir araştırmaya katılmadın, ama ben katıldım."

"Peki, bir şey buldun mu?" diye sordu Tony hırçın bir şekilde. Yanıtı zaten biliyordu.

/

"Hayır," diye itiraf etti Sloane. "Ania bu ne yaptığımı bilmediğim anlamına gelmez."

Afrika'nın büyük bölümünün aksine NamSaya'daki yollar bakımlıydı ve çukurlar yoktu. Dört çekerli Toyota, aracın tekerlekleri boyunca kum birikintileriyle kaplı tali yola gelene kadar gecenin içinde sorunsuz bir şekilde yol almıştı. Sloane hızı azaltarak iki çekerli bir arabanın saplanıp kalacağı kum tepeliklerinin arasından ilerlemeye devam etti. Yirmi dakika sonra büyük çitlerle çevrili bir park yerine ulaştılar. Çitte asılı olan tabelada araçların bu noktanın ötesine geçemeyeceği yazılıydı.

Sandwich Körfezi'ne gelmişlerdi. Burası yeraltındaki suverenlerin tatlı suyla beslendiği ve yılda elli bin göçmen kuşu barındıran geniş bir bataklık gölüydü. Sloane kamyoneti parka soktu, ama motoru kapatmadı. Tony'yı beklemeden aşağıya atladı, botları kuma gömülerek Toyota'nın

65

F:5

Clive Cussler

arkasına dolaştı. Aracın üstü açık arka kısmında şişme bir sal ve aracın on iki voltluk sistemiyle çalışabilen elektrikli bir pompa vardı. Salı hızla şişirip takımlarını hazırladı, fenerdeki pillerin sağlamlığını kontrol etti. Sırt çantalarını ve küreklerini sala koyup suya taşındılar. Açık denizden korunan göl son derece hareketsizdi.

"Balıkçı, Papa Heinrich'in gölün en güney ucunda yaşadığını söyledi," dedi Sloane. Sala oturup kürkleriyle kıyıya bastırarak salın suya açılmasını sağladılar. Pusulasını çıkarıp küreğini sakın suya soktu.

Tony'ye söylediklerine rağmen bu işin ya büyük ikramiye ya da tam bir zaman kaybı anlamına geleceğini biliyordu, ki ikinci olasılık daha yüksekti. Söylentilerin, yarı gerçeklerin ve imaların peşine düşmek onları çıkmaz sokaklara götürüyordu, ama işinin doğası buydu. Henüz tadını çıkaramadığı o evraka anma kadar monoton bir şekilde yoluna devam etmesi, ama bunun için de kalıcı yalnızlığa, yorgunluğa ve Tony Reardon gibi kötümser serserilere katlanması gerekiyordu.

Sal güneye doğru ilerlerken karanlık gölün yüzeyine birkaç balık sıçradı, sazların arasındaki tek tuk kuşlar tüylerini kabarttı. Körfezin güneyine varmaları bir buçuk saat sürdü. Burada da gölün diğer tasımları gibi kahverengi suda hayatta kalmayı başarmış sazlar dışında olağanüstü bir şey yoktu. Etrafı tararlarken Sloane fenerini sahil boyunca gezdirdi. Yirmi dakika sonra endişesi iyice artarken yüksek otların arasındaki küçük kesikten göle akan sızıntıyı fark etti.

Sessizce orayı işaret etti, Tony küçük şişme sah o tarafa çevirdi.

Sazlar başlarının üstünde yükseliş tepede birleşiyor, gümüş rengi ayı örten canlı bir tünel oluşturuyordu. Küçük derenin akıntısı önemli değildi ve rahatça yol alabiliyorlardı. Yüz metre kadar gittikten sonra saz ormanının arasındaki küçük bir göle ulaştılar. Gölün ortasında, su en yüksek seviyesindeyken suyun üstünde zorlukla kalabilen küçük bir adacık vardı. Ay ışığı tahtadan ve sandıklardan yapılmış basit bir kulübeyi aydın-

66

İskelet Sahili

latıyordu. Kapı, eşiğe çivilenmiş bir battaniyeden oluşuyordu. Kulübenin hemen dışında, kül katmanının altındaki közleri hâlâ parlayan bir ateş çukuru vardı. Sağ tarafta balık kurutma rafı, tatlı su biriktirmek için paslı variller ve tek bir halatla bir kütüğe bağlanmış olan ahşap gövdeli bir yelkenli duruyordu. Yelkeni sıkıca direğe sarılmıştı. Altı düz yelkenli açık sularda balık avlamak için ideal değildi. Sloane, Luka'nın Papa Heinrich'in kıyıda avlanması konusunda söylediklerinin doğru olabileceğini düşündü.

Kamp alanı zorlayıcıydı, ama deneyimli bir açık hava adamı orada sonsuza dek yaşayabilirdi.

"Ne yapacağız?" diye fısıldadı Tony, şişme botu kıyıya çekerlerken.

Sloane kapıya yaklaştı. Duyduğu sesin rüzgâr ya da dalga sesi değil, horlama olduğunu doğrulayıp geri çekildi. Kumların üstüne oturup çantasından dizüstü bilgisayarını çıkardı. Alt dudağını dişleyip yavaşça bir şeyler yazmaya başladı.

"Sloane?" diye fısıldadı Tony, biraSdaha tiz bir sesle.

"Uyanana kadar bekleyeceğiz."

"Ama ya burası Papa Heinrich'in evi değilse? Ya burada başkası yaşıyorsa? Korsanlar, haydutlar filan?"

"Şansa inanmadığımı söylemişim. Ayrıca tesadüflere de inanmam. Papa Heinrich'in yaşadığının söylendiği yerde bir kulübe bulmamız Papa Heinrich'i bulduğumuz anlamına geliyor. Antika moruğu gecenin bir yarısı korkutmak yerine onunla sabah konuşmayı tercih ederim"

Kulübedeki hafif horultu hiç değişmedi, ama bir sporcu süspansu-n giymiş sıksa Afrikalı üzerindeki battaniyeyi bir kenara attı.

Çarpık bacaklarının üstünde dikildi, O kadar zayıftı ki göğsündeki bütün kaburgalar sayılıyordu, köprücük kemiklerinin altında ve üstünde boşluklar göze çarpıyordu. Geniş, küt bir burnu, boynuzdan küpeler takılmış iri kulakları vardı. Saçları bembeyaz, gözleri sarıydı.

67

Clive Cussler

Adam horlamaya devam edince Sloane bir an için onun uyurgezer olabileceğini düşündü. Ama sonra adam kabaca kaşınıp ateş çukuruna tükürdü.

Sloane ayağa kalktı. Namibyalıdan otuz santim daha uzundu. Bu kadar kısa olduğuna göre adamın damarlarında Bushman kanı olabileceğini düşündü. "Papa Heinrich, sizinle görüşmek için uzun yoldan geldik. Walvis Körfezi'ndeki balıkçılar sizin aralarındaki en akıllı adam olduğunuzu söylüyorlar."

Sloane'a Papa Heinrich'in İngilizce bildiği söylenmişti, ama cüceye benzer adam onu anladığına dair bir belirti göstermiyordu. Ama Sloane onun horlarmış gibi yapmayı kesmesinden cesaret alıp sözlerine devam etti. "Size balık tuttuğunuz yerler konusunda bazı sorular sormak istiyoruz, hani misinalarınızı ve ağlarınızı kaybettiğiniz zorlu yerler. Bu sorulara yamıt verir misiniz?"

Heinrick kulübesine geri dönerken kapıdaki battaniye yere sarktı. Bir dakika sonra omuzlarında bir battaniyeyle geri döndü. Battaniye adamın her hareketiyle dikişlerinden atan gevşek zincirlerden ve tüylerden örülmüştü. Adam biraz uzağa gidip suya gürlütülü şekilde işedi, kayıtsızca karnını kaşdı.

Sırtım Tony ve Sloane'a dönüp ateş çukurunun başına çömeldi. Omurları siyah inci taneleri gibi görünüyordu. Kömürlere üfleyip canlandırdı, közlerin arasına tahta parçaları sokup minik bir alev meydana getirdi. "Bu sulara balık avlanacak pek çok tehlikeli yer var," dedi. Sesi böyle ufak tefek bir adam için oldukça kalındı. Onlara dönmeden konuşuyordu. "Hepsinde avlandım ve Papa Heinrick'in gittiği yerlere gitme konusunda herkese meydan okuyabilirim. Buradan Cape Cross'a uzanacak kadar çok misina kaybettim." Seksen mil kuzeyden bahsediyordu. "Ve de geri dönecek," diye ekledi, kendisine meydan okumalarını bekli-yormuş gibi. "Bütün Namibya Çölü'nü kaplayacak kadar ağ kaybettim.

68

iskelet Sahili

Denizle başka adamların ödlerini patlatacak kadar çok savaştım. En büyük gemiden daha büyük balıklar tuttum ve başka adamları delirtecek şeyler gördüm."

Sonunda onlara döndü. Titreşen alevlerin ışığında gözlerinde şeytani bir bakış belirdi. Gülümseyince çarklar gibi birbirine girmiş dişleri göründü. Gülüşü kıkırdamaya dönüştü, ardından patlattığı kahkaha öksürük kriziyle kesildi. Toparlanınca yeniden ateşe tükürdü. "Papa Heinrick sırlarını açıklamaz. Bilmeyi istediğiniz şeyler biliyorum, ama siz onları asla öğrenemeyeceksiniz, çünkü bilmemenizi istiyorum."

"Neden bunu istiyorsunuz?" diye sordu Sloane. Doğru cümleyi kurduğundan emin olmak için gramer bilgilerini kafasının içinde tartıp biçti. Gidip adamın yanına çömeldi.

"Papa Heinrick bugüne kadar yaşamış en büyük balıkçıdır. Neden bu yerleri size söyleyip kendime rakip edineyim?"

"Ben bu sulara balık tutmak istemiyorum. Uzun zaman önce batmış bir gemi arıyorum. Ben ve arkadaşım." Tony'ye el salladı, Tony biraz yaklaştı, ama Papa Heinrick'in kokusunu alınca geri çekildi. "Biz bu gemiyi bulmak istiyoruz, çünkü..." Sloane durup bir hikâye uydurdu. "Çünkü gemi battığı zaman içinde değerli bir şeyi kalan zengin bir adam tuttu bizi. Bize yardım edebilir misiniz?"

"Bu zengin adam ödeme yapar mı?" diye sordu kurnaz bir şekilde.

"Biraz yapar, evet."

Balıkçı elini gece uçan bir yarasa gibi salladı. "Papa Heinrick para kullanmaz."

"Bize yardım etmenizi nasıl sağlayabiliriz?" diye sordu Tony birden. Sloane, yaşlı adamın isteyebilecekleri konusunda kötü bir şeyler hissettiği için Tony'ye sert bir bakış fırlattı.

69

Clive Cussler

"Sana yardım etmeyeceğim," dedi Heinrick, Tony'ye. Sonra Sloane'a baktı. "Sana yardım edeceğim. Sen kadınsın ve balık avlamazsın, bu yüzden rakibim olamazsın."

Sloane, ona Fort Lauderdale'de büyüdüğünü ve yazlarını babasının kiraladığı balıkçı teknesinde geçirdiğini, babası elli yaşında Alzheimer olunca balıkçılığı kendisinin üstlendiğini söyleyecek değildi. "Teşekkürler Papa Heinrick." Sloane çantasından büyük bir harita çıkarıp ateşin yanına serdi. Tony yaklaşıp feneriyle ışık verdi. Harita Namibya sahilini gösteriyordu. Kıynın hemen açığına düzinelerce yıldız çizilmişti. Çoğu Wal-vis Körfezi'nin etrafına kümelenmiş, diğerleri sahilin aşağısına ve yukarısına dağılmıştı.

"Bir sürü balıkçıyla konuşup misinalarını ve ağlarını nerede kaybettiklerini sorduk. Bu yerlerden birinde batık bir gemi olabileceğini düşünüyoruz. Buraya bakıp onların atladıkları bir yer olup olmadığını söyleyebilir misiniz?"

Heinrick haritayı dikkatle incelerken gözleri bir noktadan diğerine gidiyor, parmaklarıyla sahil hattını izliyordu. Sonunda başını kaldırıp Sloane'a baktı. Sloane bu gözlerin arkasında delice parlıtlar olduğunu görebiliyordu. Sanki onun gerçekliğiyle Sloane'mki aynı değildi. "Ben burayı bilmiyorum."

Şaşırın Sloane parmağını Walvis Körfezi'ne koyup adını söyledi. Sonra parmağını güneye doğru indirip, "Biz burada, Sandwich Körfezi'ndeyiz," dedi. Haritanın üst kısmını gösterdi: "Burası da Cape Cross."

"Anlamıyorum. Cape Cross burada." Heinrick kuzeyi işaret ediyordu. "Burada olamaz." Haritadaki noktaya dokundu.

Sloane onun ömrünü denizde geçirmiş olmasına rağmen hayatında hiç deniz haritası görmediğini anladı. İçinden inledi.

Sonraki iki saat boyunca Sloane yaşlı balıkçıyla ağlarını ve misinalarını kaybettikleri yerler hakkında konuştu. Çöl, okyanusun altından sahil-

70

iskelet Sahili

den yüzlerce mil boyunca devam ettiği için ağları yırtan ya da misinaları koparan şey ya bir kaya çıkıntısı ya da gemi enkazı olmalıydı. Papa Heinrick, Sandwich Körfezi'nden güneye doğru iki günlük mesafede ve kuzeybatıya doğru beş günlük mesafede böyle iki yer olduğunu söylüyordu. Bu yerlerin ikisi de Sloane'ın balıkçılarıyla ve Walvis'teki günlük gezi kaptanlarıyla yaptığı konuşmalardan sonra hazırladığı haritadaki yerlere uyuyordu.

Ama yalnızca Papa Heinrick'in sözünü ettiği bir yer daha vardı. Burası Sloane'ın tahminlerine göre yaklaşık yetmiş mil açıktaki diğerlerinden oldukça uzaktaydı. Aslında diğer kaptanların hiçbirisi o bölgede avlandıklarından bahsetmemişlerdi. Papa Heinrick orada denizle ilgili insanı çekecek bir şey olmadığını, kendisinin de yalnızca korkunç bir rüzgâr yüzünden sürüklendiği için oraya gittiğini söylemişti.

Sloane bu yeri haritada işaretledi. Suyun derinliği elli metreydi, onun dalış becerilerinin sınırındaydı, ama yine de dalabilirdi. Fakat deniz çok berrak olsa bile kumluk dipte y'tan bir geminin çizgilerini göremeyecekleri kadar derindi. Diğer alanları incelemek için kiralamay: düşündükleri helikopterle bile zor bir işti bu.

"Oraya gitmemelisin," diye uyardı Papa Heinrick, Sloane'ın gözlerindeki dalgın bakışı görünce.

Bu sözler Sloane'ı kendine getirdi. "Neden?"

"Büyük metal yılanlarıyla o deniz canlı. Bence bu çok kötü bir büyü."

"Metal yılan mı?" dedi Tony alaycı bir şekilde. — ^

Yaşlı adam yüzünde haşın bir ifadeyle ayağa fırladı. "Papa Hein-ric'kten şüphe mi ediyorsun?" diye gürlledi, Reardon'ı tükürüklere boğarak. "Düzinelercesi var. Otuz metre uzunluğunda, hatta belki daha uzun. Hepsı suda kıvrılıp bükülüyor, debeleniyor. Bir tanesi beni yemeye çalışırken neredeyse teknemi batırıyordu. Yaşayan en iyi denizci olduğum için ağzından kaçabildim. Sen olsan bu korkuyla altına yapıp bir bebek

71

Clive Cussler

gibi ağlardın." Gözlerindeki delilik biraz daha belirginleşmiş bir şekilde Sloane'a baktı tekrar. "Papa Heinrich seni uyardı. Oraya gidersen seni canlı canlı yerler. Şimdi beni rahat bırakın." Küçük ateşine geri dönüp topuklarının üstünde sallanarak Sloane'm anlamadığı bir dilde bir şeyler mırıldanmaya başladı.

Sloane yardım için ona teşekkür etti, ama adam teşekkürleri kabul etmedi. Sloane ve Tony şişme sala geri dönüp Papa Heinrich'in ıssız kampından ayrıldılar. Sazların arasındaki gizli yarıktan çıktıktan sonra Tony derin bir nefes aldı. "Bu adam tam bir kaçık. Metal yılanlar. Lütfeeeen."

"Yerde ve gökte, Horatio, senin felsefelerinde hayal edilenden daha fazla şey var."

"Bu da jne demek?"

"Hamlet'tcn bir alıntı. Dünyanın bizim hayal bile edemeyeceğimiz kadar garip bir yer olduğunu söylüyor."

"Ona inanmıyorsun, değil mi?"

"Dev yılanlar konusunda mı? Hayır, ama orada onu korkutan bir şey görmüş."

"Bahse girerim, yüzeye çıkan bir denizalüdür. Güney Afrika Donanması bu sulara devriye geziyor olmalı."

"Olabilir," diye kabul etti Sloane. "Üstelik deniz yılanları veya denizaltılar aramaya başlamadan önce bakmamız gereken yeterince alan var. Bu öğleden sonra Luka'yla buluşup nasıl devam edeceğimize karar verelim."

Gün doğarken şatafatlı Swakopmund Oteli'ndeki odalarına geri dönmüşlerdi. Sloane uzun bir duş alıp kumlardan ve tenine yapışan tuz hissinden kurtuldu. Bacaklarını tıraş etmesi gerekiyor olsa da bu işi bir kenara bırakıp suyun altında öylece durdu, sıcak suyun omuzlarındaki ve sırtındaki gerilmiş kasları gevşetmesini bekledi.

Kurulandıktan sonra çıplak olarak çarşafının arasına süzüldü. Rüyaları açık okyanusta birbirleriyle savaşan devasa yılanlarla dolu olacaktı.

72

iskelet Sahili

Juan Cabrillo, üst yapının hemen arkasındaki bot garajına koşarken telsizinden gelen tahribat raporlarını dinliyordu. Safralar boşalmıştı, ki bu hiç şaşırtıcı değildi. Nehir yatağı alüvyonlu çamurdan oluşuyordu, tekneyi delecek bir şey yoktu. Onun endişe ettiği şey omurga kapaklarıydı. Oregon'ım dibinde dışa açılan ve ay havuzunu oluşturan iki büyük kapı vardı. Buradan geminin taşıdığı iki denizaltı doğrudan denize bırakılabilirdi. Genellikle gizli girişler ve çıkışlar için kullanılan minik denizaltılardan birinin dokuz yüz metrelik dalış kapasitesiyle bir manipülatör kolu varken, daha küçük olan diğer denizaltı Discovery 1000 daha sık sulara dalabiliyordu.

Ay havuzunda görevli bir teknisyenin iki kapının hasar görmediğini ve denizaltıların yerlerinde asılı durduğunu bildirmesiyle rahatladı.

Juan, geminin su seviyesindeki bot garajına varmıştı. Kırmızı lambalarla aydınlatılmış geniş kırmızı alan mazot, su ve tuz kokuyordu. Mürettebat siyah şişme Zodyak'ı hazırlarken Oregon'un böğründeki geniş kapı sıkıca kapalıydı. Dış motoru aracı kırk mil hızla çıkarabiliyordu, ama aynı

73

Clive Cussler

zamanda sessiz operasyonlar için elektrikli küçük bir motoru da vardı. Garajda ayrıca daha fazla hız yapabilen ve on silahlı adam taşıyabilen derin tekneli SEAL saldırı botu da bulunuyordu.

Eddie ve Linc'in raporu bir dakika sonra geldi. Linç kaptan rolü oynarken Eddie Seng dümenici kılığına girmişti. İki adam fiziksel açıdan birbirinden daha farklı olamazdı. Geminin ağırlık salonunda halter kaldırmaktan dolayı Linc'in bedeni kasla kaplıyken, ömür boyunca Uzakdoğu sporları eğitimi alan Eddie daha incedi.

İkisi de siyah dövüş tulumları giymiş, mermi keseleri, bıçaklar ve çeşitli takımlarla dolu kemerler takmıştı. İkisi de M-16'nın Özel Kuvvetler modeli olan M-4A1 saldırı tüfekleri taşıyordu. "Operasyon nedir patron?" diye sordu Eddie. "Bildiginiz gibi karaya oturduk ve bahar yağmurlarını bekleyecek vaktimiz yok. Birkaç mil gerideki barajı hatırlıyor musunuz?"

"Onu patlatmamızı mı istiyorsun?" diye sordu Linç inanamayarak. "Hayır, hayır. Yalnızca içeri girip savak kapaklarını açın.

Muhafızların olduğunu sanmıyorum, ama eğer varsa ve mümkünse silahsız halledin." İki adam da başlarını salladı. "Su yükseldikten sonra herhalde bizi yakalayamazsınız, bu yüzden Boma'da sahilde buluşalım."

"İyi bir plana benziyor," dedi Linç. Bu görevi tamamlayacaklarına olan inancı sonsuzdu.

Juan duvardaki mikrofonu aldı. "Eric, garajı açıp Zodyak'ı çıkarmak için uygun zamanı bilmek istiyorum. Devriye botları nerede?"

"Biri bekliyor. Yine havan topuyla saldıracak galiba. Diğerleri az önce kıç tarafımızdan geçti, iskele tarafına doğru ilerliyor." "Kıyıda bir şey var mı?"

"Kızıl ötesi ışınlar temiz olduğunu gösteriyor, ama ikimiz de biliyoruz ki Abala buraya gelmek için hiç zaman kaybetmeyecektir."

74

iskelet Sahili

"Tamam, teşekkürler." Juan dış kapıyı açması için bir tayfaya işaret etti. Kapı dışarı doğru açılırken ormanın kokusu ve sıcaklığı garaja doldu. Hava o kadar nemliydi ki neredeyse içilebilirdi. Ayrıca Max'in geminin üstüne serdiği duman perdesinin kimyasal kokusu da havayı doldurmuştu. Nehir kenarı karanlıktı ve yoğun bitki örtüsüyle kaplıydı. Eric'in kıyının temiz olduğuna dair verdiği güvenceye rağmen Juan üzerlerindeki gözleri hissedebiliyordu.

Oregon suyun çok üstünde bulunduğu için fırlatma rampaları nehrin bir buçuk metre üstünde kalıyordu. Linç ve Eddie botu kaygan rampadan itip suya çarptığında peşinden atladılar. Nehirden çıkıp botun yumuşak kenarından içeri tırmandılar. Linç elektrikli motoru çalıştırırken Eddie silahları bağladı. Düşük hızla ilerleyen Zodyak karanlıkta görünmüyordu.

Oregon'a uzaklaşırlarken, Linç, iki helikopteri uzakta tutan toplardan yükselen su sprejlerinin etrafında zikzak çizmek zorunda kalıyordu. Helikopterler dalışa geçiyor, şuna yangın toplarının fışkırttığı sular yüzünden otuz metreden fazla yaklaşamıyorlardı. Eddie helikopterin içindeki sahneyi hayal edebiliyordu. Asiler, petrol şirketinin pilotlarını tehdit ederken, itfaiye hortumlarından birinin doğrudan üzerlerine su püskürtmesi sonucunda helikopterin türbinlerinin zarar göreceğini ve nehre düşeceklerini biliyor olmalıydılar. Duman perdesinden çıkınca iki devriye botunun yeterince uzakta olduğunu gören Linç, Zodyak'ın dış motorunu çalıştırdı. Motorun sesi iyice bastırılmıştı, ama yine de nehirde derin bir homurtu yayıyordu.

Kırk mil hızla giderken konuşmak imkânsızdı, bu yüzden düşüncelerinin eşliğinde nehir yukarı ilerlemeye başladılar. Vücutları adrenalini hücumu yaşarken her şeye hazır dılar. Yaklaşan teknenin sesini, kıyının yakınındaki küçük adanın etrafından dönüp hızla karşılarına çıkana kadar duymadılar.

75

Clive Cussler

İki bot neredeyse çarpışacakken Line, Zodyak'ı sertçe sancak tarafına doğru çevirdi. Linç, Albay Abala'nın yaverinin yaralı yüzünü tanıırken asi subay da onu tanıdı. Linç gaz keleşini sertçe döndürürken Abala'nın yardımcısı botu hızla çevirip onları takibe başladı. Tekne iki dış motoru ve suyun üstünde gitmek üzere tasarlanmış alçak gövdesiyle hızlıydı. Yaverin yanında dört adam daha vardı ve hepsi AK taşıyordu. "Onu tanıyor musun?" diye bağırdı Eddie. "Evet, Abala'nın sağ kolu."

Asilerin bulunduğu tekne arkasından horoz kuyruğuna benzer şekilde su püskürterek Zodyak'a yaklaşıyordu.

"Linç, eğer telsizi varsa ayıyay: yedik demektir." Kahretsin. Bunu düşünmemişim. Bir fikrin var mı?" "Bırakalım bizi yakalasınlar," dedi Eddie. M-4'lerden birini Lincoln'a uzattı.

"Ve gözlerinin akını görene kadar ateş etme." "Hadi oradan. Menzile girer girmez ateş edeceğim." "Tamam, dur." Linç gazı kesti, Zodyak suda yavaşlarken sertçe döndürdü. Botun düz olan alt kısmı nehirde taş gibi sekti. Aniden dururken kendi yarattığı dalgaların üstünde hopluyordu, ama Linç ve Eddie için bu kadarı bile sabit durmak sayılırdı.

Asilerin botları saatte elli mil hızla üzerlerine gelirken tüfeklerini omuzlarına kaldırdılar. Arada iki yüz metre kalınca ateş açtılar.

AK'lar da hemen karşılık verdi, ama asiler isabet kaydedemiyordu, çünkü tekneleri çok hızlı gidiyordu. Sabit durumdaki Zodyak'ın ilerisinde ve solundaki suda minik su fışkıyeleri meydana gelmişti. Ama Şirket'in adamları böyle bir zorluk yaşamıyordu, çünkü tekne her saniye onlara daha fazla yaklaşıyor ve isabet oranlarını artırıyor.

Linç arka arkaya üç el ateş etti, teknenin küçük ön camında delikler açarken pruvadan fiberglas parçaları kopardı. Eddie kaptana odaklan-

76

İskelet Sahih

tıydı. Sakin bir şekilde ateş ederken adam birden yere yığıldı. Tekne bir an için yalpalarken başka bir asi dümeni yakaladı, diğer üçü şarjörleri boşaltmaya devam etti. Birkaç mermi Eddie ve Linc'in çok yakınından geçti, ama ikisi de ne başını eğdi ne de gözlerini kırptı. Yaklaşan tekneye metodik bir şekilde ateş etmeye devam ederlerken geriye yalnızca bir asi kaldı, o da dümenin altına çömelip saklandı.

Birbiriyle uyum halinde çalışırken Eddie sabit bir şekilde ateş etmeye devam etti, Linç boşta çalışan motorun yanına gitti. Asilerin teknesi elli metre ötedeydi ve bir köpekbalığı gibi üzerlerine gelmeye devam ediyordu. Asinin onlara çarpmaya kararlı olduğu açıktı. Linç teknenin yaklaşmasına izin verdi.

Hız teknesiyle aralarında altı metre kalınca gaz kolunu itiverdi. Zodyak, teknenin yüksek pruvasının altına girdi. Eddie pimini çekerek hazır ettiği el bombasını yanlarından homurtularla geçen teknenin kaptan köşüne fırlattı, beş parmağını kaldırıp saniyeler geçerken hepsini sırayla indirdi. Son parmağı inerken hız tdkhesi havaya uçtu. El bombasının tok sesli patlamasını teknenin yakıt tanklarının görkemli bir şekilde alev alışı izledi. Tekne suda parandeler atarken, fiberglas parçaları ve mürettebatından geri kalanlar yanan mazot yağmuru altında havaya uçtu.

"Sağ kol gitti," dedi Linç tatmin olmuş bir şekilde.

Beş dakika sonra Zodyak, Inga Barajı'nın yakınındaki ahşap mendireğe yanaştı. Devasa yapı üzerlerinde yükseliyor, betonarme ve çelik duvar Kongo Nehri'nin üstündeki devasa rezervuarı tutuyordu. Barajının ürettiği elektriğin neredeyse hepsi gün içinde Katanga Eyaleti'ndeki madenlerde kullanıldığı için taşma oluğunda yalnızca hafif bir su sızıntısı vardı. Suyun ne kadar yükseleceğini bilmedikleri için tekneyi nehirde iyice dışarı çekip bir ağaca bağladılar. Barajın yüzüne inşa edilmiş yüksek merdivenleri tırmanmak için silahlarını aldılar.

77

Clive Cussler

Merdivenlerin yarısına gelmişlerdi ki gecenin sessizliği altlarından açılan ateşle bozuldu. Onlar merdivenlerde açığa dururken etraflarında şarapnel, beton parçaları ve mermiler uçuşuyordu. İkisi hemen yere yatıp karşılık verdiler. Aşağıda iki yerli teknesi mendireğe yanaşmıştı. Asiler rıhtımdan onlara ateş açarken diğerleri merdivenlere koşmaya başlamıştı.

"Galiba Abala'nın adamının telsizi varmış." Eddie kurşunu biten M-4'ü bırakıp Glock'unu çıkardı. Linç rıhtımı saldı: tüfeğindeki 5.56 mm'lik mermilerle tararken o da hızla ateş etti.

Eddie'nin açtığı ateşle merdivenlerdeki asilerden üçü karmakarışık bir kan yığını halinde yere yuvarlandı. O M-4'ünün şarjörünü değiştirene kadar nhtımdan açılan ateş tek bir AK-47'yle sınırlanmıştı. Line art arda açtığı ateşle asiye nhtımdan aşağı uçurup bu silahı da susturdu. Akıntı asiye hemen kucakladı, adam nehirde gözden kayboldu.

Yukarıda bir alarm çalmaya başlamıştı.

"Gidelim," dedi Linç. İki adam merdivenleri ikişer üçer çıkmaya başladı.

Barajın tepesine vardılar. Arkada büyük su rezervuarı, yapının diğer ucundaysa pencerelerinden ışık sızan küçük bir bina bulunuyordu.

"Kontrol odası mı?" diye fısıldadı Linç.

"Öyle olmalı." Eddie boynundaki mikrofonu açtı. "Başkan, ben Eddie. Line ve ben barajın üstündeyiz, kontrol merkezine yaklaşıyoruz." Varlıklarının anlaşıldığını söylemesi gerekmiyordu.

"Anlaşıldı. Kapakları açacağınız zaman bildirin."

"Anlaşıldı."

Yıldızlı gökyüzünde silüetlerinin görülmemesi için eğilerek barajın üstünden hızla koştular. Sol taraflarındaki rezervuarı oluşturan sakin sulardan ay ışığının beyaz parıltıları yansıyor. Sağ taraflarındaysa otuz metrelik uçurumun dibinde, barajın altını dolduran kayalar bulunuyordu.

78

iskelet Sahili

Tek kapısı, bir çift penceresi olan kutu biçimindeki küçük binaya vardıklarında, binanın ilerisinde suyu barajın dibindeki uzun binanın içinde bulunan türbinlere gönderen savak kapaklarını ve vanayı gördüler. Kanaldan yalnızca Mabati kenti için elektrik sağlayacak kadar su geçiyordu.

Linç kapının diğer yanında beklerken Eddie uzanıp küçük binanın kapısını açmaya çalıştı. Kapı kilitliydi. Eddie anahtarı varmış gibi anahtar deliğini işaret edip Linc'e bakarak tek kaşını kaldırdı. Franklin Lincoln, Şirket'in kilit açma ustasıydı ve Linda Ross'la girdiği bir bahis yüzünden Juan'ın silah kasasını açtığı bile söyleniyordu. Ama Linc'in tek yapabildiği omuzlarını silkip ceplerini yoklamaktı. Maymuncuğunu getirmeyi unutmuştu.

Eddie gözlerini yuvalarında çevirip kemerindeki keselerden birine uzandı. Kapı kolunun etrafına küçük bir miktar Semtex sıvayı içine elektronik füyne soktu. Linc'le birlikte biraz uzağa çekildi.

Fünyeyi patlatmadan binanın yan tarafından bir muhafız çıkageldi. Koyu renk üniforma giyiyor, fenerle silah taşıyordu. Linç içgüdüsel olarak nişan alıp hemen ateş etti. Muhafızın elinde bir tabanca fırladı. Adam yere düşerken çığlık atıp kolunu göğsüne bastırdı. Linç onun yanına koşarken kemerinden bir çift esnek kelepçe çıkardı. Yarayı hızla kontrol etti, önemsiz olduğunu görüp rahatladı. Adamın ellerini ve ayaklarını bağladı.

"Üzgünüm dostum," diyerek Eddie'nin yanına döndü.

Eddie fünyeyi patlatınca kapının kolu parçalandı. Linç kapıyı iterek açarken Eddie M-4'üyle onu koruyordu.

Kontrol odası parlak ışıklarla aydınlatılmıştı. Modası geçmiş bilgisayarların monte edildiği duvarlar ve tezgâhlarda çeşitli kadrantlarla manivelalar göze çarpıyordu. Linç ve Eddie herkesin yere yatması için bağırı-

79

Clive Cussler

rak içeri girince üç gece operatörü ellerini hemen havaya kaldırdı. Gözlerinde büyük bir korkuyla yere yattılar.

"Söylediklerimizi yaparsanız kimse zarar görmez," dedi Eddie. Sözlerinin korkmuş çalışanlar için ne kadar basmakalıp olduğunun farkındaydı.

Linç hızla binayı inceledi, kontrol odasının arkasında boş bir konferans odası ve orta parmağı büyüklüğünde bir hamamböceği dışında boş olan küçük bir tuvalet buldu.

"Aranızda İngilizce bilen var mı?" diye sordu Eddie, üç Afrikalıya kelepçe takarken.

"Ben biliyorum," dedi bir tanesi. Mavi eşofmanının üstündeki etikette adının Kofi Baako olduğu yazılıydı.

"Tamam, Kofi, dediğim gibi size zarar vermeyeceğiz, ama acil sel kapaklarını nasıl açacağımızı göstermeni istiyorum."

"Rezervuar boşalırlı"

Eddie çok hatlı telefonu işaret etti; beş ışığından dördü yanıp sönüyordu. "Üstlerinizle çoktan bağlantı kurmuşsunuz, eminim adam gönderi-yorlardır. Kapılar bir saatten uzun süre açık kalmayacak. Şimdi bana nasıl açılacaklarını göster."

Kofi Baaka bir saniye tereddüt etti, bunun üzerine Eddie kılıfındaki tabancasını çıkardı, ama üç adama nişan almamaya özen gösterdi. Sesi makul bir tondan bir vahşininkine dönüştü. "Beş saniye var."

"Şuradaki panel." Baaka uzak duvarı işaret ediyordu. "Üstteki beş düğme güvenlik protokollerinin bağlantısını kesiyor. Sonraki beş düğme kapı motorlarının devrelerini kapatıyor, alttaki beş düğme de kapıları açıyor."

"Kapılar elle kapatılabilir mi?"

"Evet, barajın içinde büyük manivelaların bulunduğu bir oda var. Manivelaları çevirmek için iki adam gerek."

80

iskelet Sahili

Linç ön kapıda başka muhafız gelip gelmediğini kontrol ederken, Eddie düğmeleri sırayla çevirip kontrol panelindeki parlak ışıkların kırmızıdan yeşile dönüşünü seyretti. Son sıraya başlamadan önce boynundaki mikrofonu düzeltti. "Başkan, benim. Hazır olun.

Kapıları açıyorum."

"Zamanlama harika. Abala, Swift botlarındaki topları kıyıya yerleştirdi. Birkaç el sonra menzile girmiş oluruz."

"Büyük sel için hazır olun." Eddie son düğmeleri de çevirdi. Son düğmenin hareketiyle bir gürültü yükselmeye başladı. Başta hafif olan gürültü binayı sarsacak bir homurtuya dönüştü. Kapılar kalkıyor, su sağlam bir duvar halinde barajın yüzünden hızla aşağı iniyordu. Dibe vurunca büyük bir çalkantıyla iki buçuk metre yüksekliğinde bir dalga oluşturup nehirde ilerlemeye başladı. Kıyıyı sel basarken ağaçlar ve çalılar hızlanan sularla yerlerinden söküldü.

"Bu işe yarayacaktır," dedi Eddie ve şarjörünü kontrol paneline boşalttı. Mermiler ince metali delip eski elektronik aygıtları duman ve kıvılcım bulutuyla kuşattı.

"Biraz zaman kazanmış oluruz," diye ekledi Linç.

Teknisyenleri bir masaya kelepçelenmiş olarak bırakıp merdivenlerden aşağıya indiler. Barajın yüzüne dökülen suyun sesini ve şiddeti neredeyse elle dokunulur hale gelmiş, spreylere dönüşen sular kısmen kuru giysilerini sırlıslıkla etmişti.

Onlar aşağıya inip Zodyak'ı nehre sürükleyene kadar su yatağına yerleşmiş, bota binip Boma'daki randevu yerlerine doğru yola çıkmalarına izin verir hale gelmişti.

Oregon'daki Juan endişelenmeye başlamıştı. Abala, Swift botların havan topları için fazla dengesiz olduğunu fark edip kıyıya çıkarmıştı ve şimdi de adamları topların menzilinı ayarlıyordu. Son patlayıcı sancak tarafındaki küpeştenin altı metre açığına düşmüştü.

81

F:6

Clive Cussler

Sorunlarına katkıda bulunmak istercesine gittikçe daha fazla sayıda yerli kanosu gelmeye başlamıştı. Hepsi de asillerle doluydu. Su topları kusursuzca çalışsa da ellerinde yalnızca dört tane vardı; ve helikopterlerin gemiye adam indirecek kadar yaklaşmalarını önlemek için iki topa sürekli olarak ihtiyaçları vardı. Juan, Linda Ross'un Eddie'nin kıyı operasyonları savaşçıları yönetebilmesi için iletişimi koordine etmesi amacıyla Hali Kasım'ı radar odasından geri çağırılmıştı. Savaşçılar yalnızca tabanca ve tüfek kullanarak Mark Murphy'nin bir teknenin fazlaca yaklaştığını söyledikleri yere koştular. Kıyıdan ve teknelerden açılan ateşten korunmaya çalışarak asileri yere devirdiler.

"Tamam," dedi Hali, iletişim terminalinden. "Teknisyenlerim radarı tekrar çalıştırdılar."

"Dalgayı görebiliyor musun?" diye sordu Juan. "Üzgünüm başkan, ama nehirdeki kıvrımlar yüzünden neredeyse üstümüze gelene kadar göremem." "Her şey hiçbir şeyden iyidir."

Bir patlayıcı daha geminin yakınına düştü, ama bu kez küpeşeye birkaç santim kalmıştı. Asiler onları kısıp içine almışlardı.

Sonraki patlayıcılar Oregon'un üstüne düşecekti, ama geminin güverteleri yan tarafları kadar ağır zırhlı değildi.

"Hasar kontrol ekipleri, hazır olun," dedi Juan, iletişim hattına. "Hasar göreceğiz."

"Tanrım," diye bağırdı Hali. "Ne var?" "Sıkı tutunun!"

Juan dalgayı hem büyük monitörün köşesindeki radar ekranından hem de kış tarafındaki kameralardan görünce çarpışma alarmına bastı. Dalga bir kıyıdan diğerine kadar uzanıyordu. Üç metreden yüksekti ve yirmi mil hızla amansızca üzerlerine geliyordu. Swift botlarından biri dö-

82

iskelet Sahili

nüp dalganın önünden kaçmaya çalıştı, ama tam ortada yakalandı. Dalga geminin bordasına çarptı. Devriye botu alabora oldu, adamları altında kaldı.

Yerli kanoları varlıklarını gösterecek hiçbir iz bırakmadan ortadan

kayboldular. Oregon'a. ateş açan kıyıdaki asiler yoluna çıkan her şeyi yıkıp geçen sudan kaçmak için yüksek yerlere koşuyorlardı.

Dalga gemisine çarpmadan önce Juan ellerini kontrollerden çekti, parmaklarını olağanüstü bir uvertür sergileyecek bir piyanist gibi esnetti, sonra tekrar geminin manevra yapmasını sağlayacak olan klavye ve kumanda çubuğunun üstüne koydu.

Yükselen su Oregon'un arka tarafını çamurdan çıkarırken, Juan sıkışmış kumanda tüpünü yüzde yirmi oranında yukarı kaldırdı.

Gemi bulunduğu yerden tsunamiye yakalanmış gibi yalpalayarak kalkıp bir anda yirmi deniz mili hızla ilerlemeye başladı. Dümen suyunda patlayan iki bomba birkaç saniye önce olsa Oregon'un arka kargo kapaklarını havaya uçurur ve asansörde bulunan Robinson R44 helikopteri tahrip ederdi.

Juan makine çıktılarını, pompa derecelerini, dipteki hızı, suyun üstündeki hızı, pozisyon ve rotayı okurken gözleri-hiç durmadan bir göstergeden diğerine gidiyordu. Gemi suyun içinde yalnızca üç deniz mili hız yapıyordu, ama Inga Barajı'ndan boşalan suyun muazzam basıncıyla taşınarak yirmi beş deniz mili hızla yakın bir hızla ilerliyordu.

"Max, ikinci tüpler kurtulur kurtulmaz bana haber ver," diye seslendi. "Dümen kullanmaya yetecek hızda değilim."

Gaz kolunu biraz daha iterek Oregon'u kanalın ortasında yükselen adaya çarpmaya çalışan akıntıyla mücadele etti. Parmakları klavyede dans eder gibi hareket ediyordu. Orman hızla yanlarından geçerken gemiyi düz durumda ve az çok nehrin ortasında tutmak için gerdken pruvayla kıçtaki iticileri devreye soktu.

83

Clive Cussler

Nehirdeki keskin bir dönemece yaklaşıyorlar, akıntı onları sertçe karşı kıyıya itiyordu. Nehir yukarı çıkan küçük bir kargo gemisi bu kıyıya vurmuş, arka tarafı nehrin doğru uzanmıştı. Juan iticilere tam hız verdi, Oregon'u sancak tarafına doğru yanlamasına itebildiği kadar itti. Gövdesi, kulakları sağır eden bir gıcırtyla kıyı taşımacılığı yapan gemiye sürtündükten sonra açığa çıktılar.

"Bir iz kalacak," dedi Eric alaycı bir şekilde. Ama Juan'ın gemiyi idare edişine hayran kalmıştı. Kendisinin bu dönüşü yapıp gemiden kurtulamayacağını biliyordu.

Nehir etraflarında kabarıken, yağmur oluğundaki bir yaprak gibi ilerlemeye devam ettiler. Rotalarını zorlukla kontrol edebilirken Juan motorlara biraz daha güç vermeyi başardı. Oregon'un karaya oturmasına ya da kıyıya çıkmasına engel olmak için nehirle sürekli olarak savaşması gerekiyordu, ama bu olasılıklar her seferinde bir öncekinden daha büyük oluyordu. Bir keresinde sığ bir noktaya çarptılar, gemi çamurlu nehir yatağında bir oyuk açarken hızı azaldı. Juan bir an için geminin duracağından korktu, çünkü bilgisayar pals jetini kapamıştı, ama akıntı o kadar güçlüydü ki onları sürüklemeye devam etti. Geminin dibi yerden kurtulur kurtulmaz bir atlet gibi yeniden hızlanmaya başladı.

Cabrillo tehlikeye rağmen, hatta belki de o yüzden bu işten çok hoşlandı. Böylece öfkeli selin karşısında kendi becerilerini ve gemisinin kapasitesini sınavabiliyordu; doğaya karşı insanın destansı mücadelesi. Sınırlarını bildiği için hiçbir şeyden geri adım atmayan, ama halledemeyeceğini düşündüğü bir durumla henüz karşılaşmamış olan bir adamdı o. Bu özellik başkalarında kendini beğenmişlik olarak görülebilirdi. Ama Juan Cabrillo söz konusu olduğunda sadece aşırı bir kendine güven olarak algılanıyordu.

"Sürtünme hareketiyle ikinci tüp de temizlendi," diye bildirdi Max. "Ben hasar kontrolü için bir ekip gönderene kadar ona karşı nazik ol."

84

iskelet Sahili

Juan ikinci tüpü devreye soktu ve geminin hemen karşılık verdiğini hissetti. Artık yön değiştirmede ağır kalmıyordu ve iticileri gittikçe daha az kullanmak zorunda kalıyordu. Hızlarını kontrol etti: dipte yirmi sekiz deniz mili, suda sekiz deniz mili hızla ilerliyorlardı. Gemiye kontrol etmesine yetip de artacak kadar hızlıydılar. Üstelik şimdi birkaç mil yol almış oldukları için başta çok çalkantılı olan nehir artık sakinleşmeye başlamıştı. Albay Abala'nın kuvvetleri ya nehirde ölmüştü ya da çok geride kalmışlardı. Kaçırdıkları helikopterlerle dalgamın gelmesiyle birlikte uzaklaşmıştı.

"Eric, sanırım artık sen Oregon'u alıp Boma'ya kadar götürebilirsin."

"Evet, başkan," dedi Stone. "Dümeni aldım."

Juan arkasına yaslanırken Max Hanley elini omzuna koydu. "Felaket bir sürücülük gösterisi olduğunu söylemeliyim."

"Teşekkürler. Böyle bir şeyi yakın bir zamanda bir daha yapmak isteyeceğimi sanmıyorum."

"Tehlikeden kurtulduğumuzu söylemeyi çok isterdim, ama maalesef kurtulamadık. Akü şarjı yüzde otuza kadar düştü. Arkamızdaki akıntıya rağmen denize on mil kala gücümüz bitecek."

"Bana hiç inancın yok mu?" diye sordu Juan acıyla. "Eric suların..." Saatine baktı. "Bir buçuk saat içinde yükseleceğini söylediğinde burada değil miydin? Okyanus on beş yirmi mil kadar karaya girip Kongo'yu hafif tuzlumsu hale getirecek. Bu, yarış arabasında normal benzin kullanmak gibi bir şey olabilir, ama manyeto hidrodinamiklere çekecek kadar tuz bulunacaktır."

Max küfretti. "Bu neden benim aklıma gelmedi?"

"Bu yüzden ben daha çok para alıyorum. Ben daha akıllı, daha zeki ve çok daha yakışıklıyım."

"Bu denli alçakgönüllü olmak sana yakışmıyor!" Max ciddileşti. "Boma'ya varır varmaz mühendislerimden bazıları tüplere göndereceğim,

85

Clive Cussler

ama bilgisayarlardan görebildiğim kadarıyla iyi durumdalar. Yüzde yüz çalışıyor olmayabilirler, ama önsezilerime göre içlerinin yeniden kaplanması gerekmeyecek."

Max, Şirket'te başkan unvanı taşımasına ve başarılı bir şirketi yönetmek için gerekli gündelik görevleri yerine getirmesine rağmen en çok Oregon'un baş makinistliği rolünden hoşlanıyordu. Son model makineleri de gurur ve sevinç kaynağıydı.

"Tanrı'ya şükür." Tahrik tüplerinin içini yenilemek multilyon dolarlık bir işti. "Ama Boma'da gerektiğinden fazla kalmak istemiyorum. Linç ve Eddie'yi alır almaz uluslararası sulara çıkmak istiyorum. Bakarsın Bay Isaka barajlarını açtığımız için bizi koruyamaz," dedi Juan.

"İyi düşündün. Tüpleri okyanusta da rıhtımdaki gibi kolayca kontrol edebiliriz."

"Aldığın hasar raporlarında başka bir şey var mı?" "Revirdeki kırık röntgen cihazı ve Maurice'in kırık tabak çanak konusundaki ayaklamaları dışında bir şey yok." Maurice Oregon'un baş kamarotu ve ekibin Max'ten yaşlı olan tek üyesiydi. Viktorya döneminden kalmış gibi duran Maurice ayrıca gemideki tek Amerikalı olmayan kişiydi. İngiliz Donanması'nda hizmet etmişti, yaş haddi yüzünden orduдан uzaklaştırılmadan önce çok sayıda sancak gemisinin yemek salonunu idare etmişti. Şirket'le geçirdiği yıllarda hızla mürettebatın en sevilen üyesi haline gelmişti. Çünkü geminin çok iyi eğitilmiş aşçılarından mürettebatın hangi lezzetleri tercih ettiklerini öğrenmişti ve herkesin doğum günü için özel partiler düzenledi.

"Bu kez siparişleri konusunda dikkatli olmasını söyle. Birkaç ay önce Eddie'yi kurtarmaya koşarken bütün tabakları kaybettiğimizde Maurice onları takımı altı yüz dolarlık Royal Doulton'larla yenilemişti."

Max tek kaşını kaldırdı. "Birkaç peninin hesabını mı yapıyorsun?" "Kırk beş bin dolar değerinde el taşı ve dondurma kâsesi kaybettik."

86

iskelet Sahili

"Tamam, birkaç dolar olsun. Son bordromuzu gördüğümü unutma... bunu kaldırabiliriz."

Bu doğruydü. Şirket'in mali durumu daha önce hiç bu kadar iyi olmamıştı. Juan'ın özel güvenlik ve izleme ekibini kurma şeklindeki kumarı kendisinin en iyimser tahminlerini bile aşmıştı, ama bu aynı zamanda zarar olasılığının bulunduğu anlamına da geliyordu. Soğuk Savaş sonrasında böyle bir organizasyonun gerekliliği yirmi birinci yüzyılda hayatın ciddi bir gerçeği idi. İki egemen gücün kutuplaşma etkisi olmaksızın bölgesel alevlenmelerin ve terörizmin dünyanın her yerinde yaygınlaşacağını biliyordu. Hangi tarafa

yardımlar edecekleri konusunda karar yetkisi olduğu sürece çatışmalardan kâr edecek durumda olmak hem bir lütuf hem de uykusuz geçen gecelerde Cabrillo'ya büyük acı çektiren bir lanetti.

"Suç büyükannemin," dedi Juan. "Bir dolan bir mil boyunca yayar, yine de geriye para üstü artırır. Eskiden onun evine gitmekten nefret ederdim, çünkü birkaç kuruş artırmak için bayat ekmek alırdı. Kızartırdı, ama yine de bayat olduğunu anlarım. Hem kızarmış salamlı sandviçleri yiyebileceğin en iğrenç şeylerdi."

"Tamam, büyükannene saygımı göstermek için Maurice'e bu kez Li-moges'lerle idare etmesini söyleyeceğim," dedi Max. Sonra da kendi çalışma alanına geri döndü.

Hali Kasım elinde düz ekranlı bir dosyayla Juan'a yaklaştı. Suratı asılmış, dudakları ve bıyıkları aşağı doğru sarkmıştı.

"Başkan, Koklayıcı birkaç dakika önce bunu yakaladı.." Koklayıcı, geminin etrafına miller boyunca elektronik tayf yayan dikkatli bir gözetleme düzeneğiydi. Normal telsiz yayınlarından şifreli cep telefonlarına kadar her şeyi yakalayabiliyordu. Geminin üstün bilgisayarı her saniye ince ayrıntıları eliyor, bütün bu veri kalabalığı arasında işe yarar bir istihbarat bulmaya çalışıyordu. "Bilgisayar az önce şifreyi kırdı. Ben buna üst seviyede sivil veya orta seviyede askeri şifre diyebilirim."

87

Clive Cussler

"Kaynağı neresi?" diye sordu Juan, iletişim uzmanının elindeki parlak dosyayı alırken.

"Sekiz bin metrede yayın yapan uydu telefonu."

"Yani ya askeri ya da yönetici uçağı," dedi Juan. "Ticari jetler yedi bin metrenin üstüne pek çıkmazlar."

"Ben de böyle düşündüm. Üzgünüm, konuşmanın yalnızca baş kısmını yakalayabildik. Koklayıcı da radarla aynı anda kapandı, tekrar açılana kadar da uçak menzilden çıkmıştı."

Juan tek satırı yüksek sesle okudu. "... çok yakında değil. Sabah dörde kadar Merrick'i Şeytan Vahası'na getirmiş olacağız."

Sessizce tekrar okuyup Hali'ye baktı. Yüzü bir maske kadar ifadesizdi. "Bana pek bir şey ifade etmedi."

"Şeytan Vahası nedir bilmiyorum, ama sen rıhtımda silahları indirirken Sky News, Geoffrey Merrick'in bir çalışanıyla birlikte Cenevre'deki şirket merkezinden kaçırıldığı haberini geçti. Bu haberi düşünerek geriye doğru gidecek olursak, bu görüşmeyi yakaladığımız sırada Merrick ve onu kaçıranların hızlı bir jetle tepemizden geçtiğini düşünebiliriz."

"Merrick/Singer'ı yönetenle aynı Geoffrey Merrick'ten mi söz ediyoruz?" diye sordu Cabrillo.

"Temiz kömür alanındaki keşiflerinin bu sanayi için pek çok yenilik getirdiği milyarder. Ama hâlâ kömürün pis olduğunu düşünen çevreci grupların da en nefret ettiği adamlardan biridir."

"Fidye talebi geldi mi?"

"Haberlerde bir şey yok."

Juan hızla bir karar verdi. "Murph ve Linda Ross bu konuda çalışsın." Ross, Donanma İstihbaratı'ndaki geçmişiyle bu araştırmaya öncülük etmek için mükemmel bir seçenektir. Murph ise bilgi yığını içinde gizlenen örüntüleri bulmada en iyi adamdır. "Onlara neler olduğunu bilmek istediğimi söyle. Merrick'i kim kaçırmış? Soruşturmanın başında kim var?"

88

iskelet Sahibi

Şeytan Vahası nedir ve nerede bulunuyor? Her şeyi istiyorum. Ayrıca Merrick/Singer'ın geçmişini de."

"Onunla neden ilgileniyoruz?"

"İyiliksever olduğumuz için," dedi Cabrillo korsan gibi gülümseyerek.

"Adamın milyarder olmasıyla bir ilgisi yok, ha?"

"Benim için böyle düşünmene çok şaşırdım," dedi Juan inandırıcı bir öfkeyle. "Serveti hiç aklımdan çıkmadı, yani hiç aklıma gelmedi diyecektim."

i

89

Clive Cussler

Juan Cabrillo masasına oturup ayaklarını oymalı ahşaba dayadı. Tablet PC'sinden Eddie ve Linc'in raporlarını okumaya başladı.

İnsanın tüylerini diken diken etmesi gereken olaylar dizisini sıkıcı bir dille kaleme almışlar iki adam da birbirlerinin yaptıkları işleri abartmışlar, tehlikeleri küçümse-miş ve raporu neredeyse müzik seti kullanma kılavuzu haline getirmişlerdi. Işıklı kalem kullanılarak birkaç not yazıp bilgisayar arşivine elektronik raporlar gönderdi.

Sonra hava raporlarını kontrol etti. Kuzeyde yılın dokuzuncu büyük fırtınası oluşuyordu, ama Oregon için bir tehdit olamazdı. Juan yine de fırtınayla ilgileniyordu, çünkü şimdiye kadar üç fırtına kasırgaya dönüşmüştü ve daha mevsimin ilk ayında-ylar. Meteoroloji uzmanları bu yılın, 2005'te Birleşik Devletleri vuran ve New Orleans'ı tahrip edip Teksas Körfez Sahili'nde ciddi hasarlar veren fırtına sayısı-yla rekabet edeceğini düşünüyordu. Uzmanlar bunun, kasırga ciddiyetinin ve sıklığının normal döngüsü olduğunu iddia ediyordu; ancak çevreci gruplar büyük fırtınaların küresel ısınmanın bir sonucu olduğuna dair yaygara koparıyorlardı.

90

İskelet Sahibi

Juan meteoroloji uzmanlarıyla aynı görüşteydi, ama genel eğilim can sıkıcıydı.

Afrika'nın güneybatı sahilindeki hava sonraki beş gün boyunca açık görünüyordu.

Cabrillo, bir gece önce yük gemisindeki açgözlü subay oynayan dağınık görünüşünün aksine bu sabah duş almış, İngiliz kesimi kot pantolon, yakası açık bir Turnbull ve Asser marka gömlekle çorapsız olarak tekne ayakka-bası giymişti. İnsanlar ayak bileklerini görecek-i için mekanik görünüm-lü bacağı yerine, ten rengi kauçukla kaplı protez sağ bacağı-nı takmış-tı. Mürettebattan bir numara daha uzun olan kısa saçları-nın rengi, Latin adı-na ve kökenine rağmen çocukluğ-u Kaliforniya'da çoğunlukla güneşin altında sörf yaparak geçtiğinden beyaz denecek kadar açıktı.

Zırlılı lomboz kapakları açıktı, bu yüzden kamarası doğal bir ışıqla aydınlanıyordu. Tik lambriyerler, döşemeler ve süslü tavanlar yeni cila tabakasıyla parlıyordu. Masasının bulunduğu yerden odaya hâkim olan dört direkli geniş yatağının bulunduğu yatak odasını ve yatağın arkasındaki Meksika seramiğiyle kaplı duş kabinini, bakır jakuzi küvetini ve lavaboyu görebiliyordu. İçerisi Juan'ın tıraş losyonunun ve arâ sıra keyfine vardı. La Troya Universales purolarının* erkeksi kokusuyla doluydu.

Basit ve zarif dekor Juan'ın derleme zevkini yansıtıyordu. Bir duvarda Oregon'un öfkeli sulara ilerleyişini gösteren bir tablo, diğerinde seyahatleri sırasında aldığı bibloların konduğu cam bir vitrin bulunuyordu. İçinde kilden yapılmış Mısırlı ushabti figürü, Aztek İmparatorluğu'ndan kalma taş bir kâse, Tibet'ten bir dua çarkı, bir parça denizci oyma işi, bir Ghurka bıçağı, Grönland'dan fok balığı derisinden yapılmış bir bebek, Kolombiya'dan bir parça işlenmemiş elmas ve düzinelerce başka parça yer alıyordu. Loş ışıqla aydınlanmış kamarada mobilyalar büyük oranda koyu renk, ama yerdeki ipek İran halıları parlak renkliydi.

91

Clive Cussler

Kamaradaki en önemli ayrıntı hiç fotoğraf olmayıştı. Denizdeki adamlarının çoğunun kamaralarında karılarının ve çocuklarının fotoğrafları olurdu, ama Juan'ın kamarasında böyle fotoğraflar yoktu. Bir zamanlar evliydi, ama on bir yıl önce karısının sarhoşken yaptığı ölümcül kaza Juan'ın derinlere gömdüğü ve kabul etmek istemediği bir acıydı.

Kona kahvesinden bir yudum alırken servis takımını fark edip gülümsedi.

Amerika'nın silah kuvvetleriyle istihbarat servislerinin en iyi adamlarını toplayıp elinde tutabilmesini sağlayan iki şeyden birisi iyi para ödemesi ve ister yemek salonundaki pahalı bir porselen takımı ister mutfakta Le Cordon-Bleu eğitilmiş aşçılar isterse ekibe yeni katılan bir üyenin odasını yeniden döşetmesi için verdiği dekorasyon harçlığı olsun mürettebatı için hiçbir masraftan kaçınmamasıydı. Mark Murphy geminin gövdesine yapışan midyeleri bile sarsacak bir ses sistemi için bütçenin büyük bir bölümünü harcamıştı. Linda Ross kamarasını dekore ettirmek için New York'tan bir dekoratörle anlaşmıştı. Linc'in kamarası ise Donanma barakaları kadar sadeydi; para ambarda sakladığı Harley-Davidson'a gidiyordu.

Oregon'da saunalarla geniş bir fitness salonu vardı. Görevde değilken safa tanklarından biri yarıya kadar doldurulup Olimpik yüzme havuzuna dönüştürülebilirdi. Şirket'te çalışan herkes iyi, ama son görevlerinden anlaşıldığı gibi aynı zamanda tehlikeli bir şekilde yaşıyordu. Mürettebatın bütün üyeleri Şirket'e hissedardı ve subaylar aslan payını paylaşırsa da Juan'ın en sevdiği iş bir operasyonun sonunda teknisyenlerle yardımcı personelin ikramiye çeklerini imzalamaktı. Yeni tamamladıkları iş için bu yaklaşık 500.000 dolar demektir.

Şirket'e önemli miktarda iş getiren, CIA'den eski dostu Langston Overholt'a raporunu yazmak üzereyken birisi kapıyı çaldı. "Gir."

92

iskelet Sahili

Unda Ross ve Mark Murphy kamaraya girdi. Linda neşeli ve ufak tefek, dağınık saçlı Murph uzun boylu ve sakardı. Tek bir jilet darbesinin kesebileceği bir keçi sakalı ve sürekli siyah giyme alışkanlığı vardı. Gemideki askeri kökenli olmayan az sayıda adamdan biri olan Mark yirmisine gelmeden doktora derecesini almış onaylı bir dâhiydi. Savunma taşeronu olarak R&D'ye girdiğinde o sırada Donanma'da olan, ama Juan'la sözleşmesi olduğu için orada kısa süre kalan Eric Stone'la tanışmıştı. Eric, Cabrillo'yu genç silah uzmanının Şirket için mükemmel olacağı konusunda ikna etmişti. Sonraki üç yıl boyunca, Murph'ün punk müziği zevkine ve geminin güvertesini kaykay parkına çevirmesine rağmen Cabrillo hep Eric'le aynı fikirde olmuştu.

Cabrillo masasının üstündeki antika süre ölçere baktı. "Bana bu kadar çabuk geldiğinize göre ya siz ikiniz, üç vuruşu yaptınız ya da tam sayı kazandınız."

"Diyelim ki üçüncü vuruştayız," dedi Murph kollarındaki kâğıt yığınının düzeltirken. "Ama spor benzetmeleri yapmamanı tercih ederim, çünkü yarısını anlamıyorum."

"Bu kaçamak bir pastan çok bir smac oldu," dedi Juan sırıtarak.

"Sen öyle diyorsan."

Juan masasındaki bir yığın kâğıdı toparlarken Linda ve Mark karşısına oturdu. "Pekâlâ, elinizde ne var?"

"Nereden başlamak istersin?" diye sordu Linda. "Kaçırılma mı şirket mi?"

"Önce arka planla başlayalım ki neyle uğraştığımızı bilelim." Juan parmaklarını başının arkasında birleştirip tavana bakarken Linda raporuna başladı. Linda'nın gözlerine bakmaması kabalık olabilirdi, ama bu da dikkatini yoğunlaştırırken yaptığı acayipliklerden biriydi.

"Geoffrey Merrick, elli bir yaşında. Boşanmış, iki yetişkin-çocuğu var. İki de babalarının parasını savurarak vakit geçiriyor, magazin gaze-

93

Clive Cussler

telerinde yer alabilmek için paparazzilerin peşinde koşuyorlar. Karısı New Mexico'da yaşayan ve dikkati çekmeyen bir ressam.

"Merrick MIT'in kimya bölümünden doktora derecesiyle mezun olmuş. O zamanlar Mark'ın doktorasını aldığı zamanki yaşmdan bir yaş kü-çükmüş. Aynı bölümden mezun olan Daniel Singer'la ortak olup materyal araştırma şirketi olan Merrick/Singer'ı kurmuş. Bu firma son yirmi beş küsur yılda seksen patent almış. Şirket, ikisinin çalıştığı Boston'daki kiralık bir bürodan İsviçre'de Cenevre yakınındaki bir kampusa dönmüş. Şu anda orada yüz altmış kişi çalışıyor.

"Senin 'de biliyo: olabileceğin gibi en büyük patentleri, kömürle çalışan güç tesislerinden çıkan dumandaki sülfürün yüzde doksanını filtre eden organik temelli bir sisteme ait. Bu patent onaylandıktan bir yıl sonra Me Tick/Singer h'La açıldı ve iki adam milyarder oldu. O zamanlar yankıları bugün bile süren bir sürü tartışma oldu. Çevreci gruplar, kömürle çalışan tesislerin temizleyicilere rağmen çok pis olduğunu ve kapatılması gerektiğini söylüyor. Hâlâ bekleyen sayısız dava var ve her yıl yenileri açılıyor."

"Merrick'i çevreci teröristler kaçırmış olabilir mi?" diye Juan araya

girdi.

"İsviçre polisi bu olasılığı araştırıyor," dedi Linda. "Ama pek mümkün görünmüyor. Bunun ne anlamı olabilir ki? Neyse hikâyeye geri dönecek olursak: Büyük buluşlarından on yıl sonra iki ortak arasında bir uçurum meydana geldi. O zamana kadar iki ortak kardeş kadar yakındı. Basın konferanslarında hep birlikte görünüyorlardı. Aileleri bile birlikte tatil yapıyordu. Sonraki birkaç aylık süre içinde Singer bir kişilik değişimi geçiriyormuş gibi bir görüntü sergilemeye başladı. Kendi şirketine karşı açılan davalarda çevrecilerin yanında yer aldı ve sonunda Merrick'i kendi hisselerini satın almaya zorladı. Hisselerinin değeri iki nokta dört milyar ediyordu ve Merrick'in bu kadar nakdi bulması için büyük bir mücadele

94

iskelet Sahili

ermesi gerekti. Merrick/Singer'ın bütün hisselerini tek başına alması gerekti. Bu yüzden neredeyse iflas ediyordu."

"Gerçek bir Habil ve Kabil hikâyesi," diye araya girdi Mark Murphy.

"O zamanlar bu konu finans gazetelerinin manşetlerindeydi."

"O zamandan beri Singer neler yapıyor?"

"Karısı onu terk ettiğinden beri doğduğu yerin yakınlarında, Maine sahilinde yaşıyor. Beş yıl öncesine kadar bütün servetini, bazıları aşırıya kaçan çevresel davaları desteklemek için kullanıyordu. Sonra birden kendisini dolandırdıklarını iddia ederek çok sayıda çevreci gruba karşı dava açtı. Bütün hareketin yalnızca çeşitli derneklerin başındaki insanla-m para kazanması için bir yol olduğunu ve aslında gezegene yardım etmek için hiçbir şey yapmadıklarını söylüyordu. Davalar devam ediyor, ama Singer büyük oranda ortallardan kayboldu."

"Yani inzivaya çekildi?"

"Hayır. Yalnızca dikkati çekmemeye çalışıyor. Bu araştırmayı yaparken ikisinin de podyumu paylaşımlarına rağmen Merrick'in baş, Sin-ger'msa beyin olduğu izlenimini edindim. Merrick herkesi coşkuyla selamlıyor, Capitol Hill'de ve daha sonra da İsviçre'ye, taşınmalarının ardından oradaki Senato koridorlarında nerelere başvurması gerektiğini çok iyi biliyordu. Singer kot pantolon giyip kötü bağlanmış kravatlar takarken, Merrick bin dolarlık takım elbiseler giyiyordu. Merrick sahne ışıklarını severken, Singer gölgelerde gizleniyordu. Bence şirketten ayrıldıktan sonra eski içe kapanık haline geri döndü o kadar."

"Bana bir suç dehası gibi gelmedi," dedi Juan.

"Ben de öyle düşünmüyorum. Yalnızca kabarık bir cüzdanı olan bir bilim adamı."

"Tamam, o halde fidye için kaçırıldığını düşünüyoruz... ya da Merrick'i hedef alan başkaları var mı?"

"Singer'la ayrıldığından beri şirket sorunsuzca işliyormuş."

95

Clive Cussler

"Tam olarak ne yapıyorlar?"

"Özel teşebbüs olduğu için çoğunlukla parayı Merrick'in sağladığı araştırmalar yapıyor. Hâlâ yılda birkaç patent alıyor. Öyle dünyayı çalkalayan şeyler değil, yalnızca özel uygulamaları olan daha iyi bir moleküler yapıstırıcı ya da piyasada bulunanlardan birkaç derece daha fazlasına dayanabilen bir köpük gibi."

"Sanayi casusluğuyla birinin çalmak isteyebileceği bir şey var mı?"

"Bizim bulabildiğimiz bir şey yok, ama gizli bir şey üzerinde çalışıyor olabilirler."

"Tamam, bunu akılda tutalım. Bana kaçırma olayını anlatın." Mark oturduğu yerde doğruldu. "Dün akşam yedi sularında bir güvenlik görevlisi Merrick ve Susan Donleavy adında bir araştırmacının sohbet ederek kampustaki ana binadan çıktığını görmüş. Merrick'in saat sekizde yemek rezervasyonu varmış. Donleavy yalnız yaşıyor ve görünüşe göre bir planı yokmuş."

"Merrick/Singer'dan ayrı arabalarla ayrılmışlar. Merrick Merce-des'ile, Donleavy Volkswagen'ile. Arabaları tesisten yarım mil ileride bulunmuş. Polis lastik izlerini inceleyerek üçüncü bir aracın varlığını belirlemiş. Lastik tabanlarına bakılırsa bir minibüs olabilirmiş. Bu araç yüksek hızda giderken iki aracı yoldan çıkarmış. Mercedes'te hava yastıkları varmış, ama Volkswagen'de yokmuş. Tahminlere göre minibüs önce Merrick'e çarpmış. Minibüs ona çarptığında ise Susan Donleavy yavaşlı-yormuş. Merrick'in arabasının sürücü tarafındaki camı içeri doğru kırılmış, böylece kilit açılmış. Volkswagen'in otomatik kilidi olmadığından Susan Donleavy'yi kolayca dışarı çekmişler."

"İyi yürekli birisinin onları kurtarıp hastaneye götürmediğini, bunun bir kaçırma olduğunu nereden biliyorlar?" diye sordu Cabrillo.

"Çünkü hiçbir hastanede yoklar. Bu yüzden polis, onların iyi yürekli kurtarıcının bodrumuna kilitlendiklerini düşünüyor."

96

iskelet Sahili

"Tamam."

"Şu ana kadar fidye talebi gelmedi ve minibüsün aranması sonuç vermedi. Sonunda bir havaalanında bulunacaktır, çünkü Merrick'in ve bü-vuk olasılıkla Susan Donleavy'nin de ülkeden uçakla çıkarıldığını biliyoruz."

"Dün gece Cenevre'den kalkan tarifesiz uçaklara baktınız mı?"

"Eric bu konuyla ilgileniyor. Elliden fazla uçak kalkmış, çünkü ekonomik zirve toplantısı yeni bitmiş ve bütün kodamanlar evine dönüyor."

Juan gözlerini yuvalarında çevirdi. "Anlaşıldı."

"Bu bizim kötü şansımızı değil, onların iyi planlamasını gösteriyor olabilir," dedi Linda.

"Doğru bir nokta."

"Polis şu ana dek durumdan ne çıkaracağına karar verememiş. Kaçıranlar taleplerini bildirene kadar bekle ve gör oyununu oynayacaklar."

"Bu konu Geoffrey Merrick'le değil de Susan Donleavy'yle ilgili olabilir mi?" diye sordu Juan.

Mark başını iki yana salladı. "Sanmıyorum. Şirketin veri tabanında Susan Donleavy'yi kontrol ettim. İki yıldır şirkette çalışan ve organik kimya alanında doktorasını hazırlayan bir araştırmacı. Dediğim gibi yalnız yaşıyor. Kocasını da çocuğu yok. Çalışanların özgeçmişinde hobiler ve özel ilgi alanları konusunda çok az şey olur. Onunkinde de ya'nızca mesleki özellikleri bulunuyor. Kişisel hiçbir şey yok.

"Özel jet kiralanarak kaçırılacak biri değil."

"Neresinden bakarsan bak inanılır görünmüyor. Bence Merrick hedefti, Donleavy de tanık olduğu için kaçırıldı."

"Peki ya şu sözü edilen Şeytan Vahası?" diye sordu Juan, konuşmayı tekrar rayına oturtmak için.

"İnternette hakkında bir şey bulamadık," dedi Linda. "Kod adı olma-K bu yüzden her yer olabilir. Konuşmayı aldığımız yerden sabah saat

97

F:7

Clive Cussler

dörtte varacakları yerleri taradığımızda Güney Amerika'nın doğu ucunu kaplayacak kadar bir alan meydana geliyor. Ya da tekrar kuzeye dönüp Avrupa'ya gitmiş olabilirler."

"Bu pek mümkün görünmüyor. Diyelim ki İsviçre'den güneye inerek dün gece bizim pozisyonumuza geldikleri düz bir rotada yola devam etti-ler. Olası iniş yeri neresi olabilir?"

"Namibya, Botswana, Zimbabwe veya Güney Afrika'da bir yer."

"Ve bizdeki şansla Zimbabwe'ye ne dersiniz?" diye mırıldandı Mark.

Yıllarca süren yolsuzluk ve kötü ekonomik planlama bir zamanlar refah içinde olan ülkeyi kıtanın en yoksul ülkesi haline getirmişti. Baskıcı hükümete karşı biriken öfke taşmak üzereydi. Rejime karşı olan uzak köylere yapıldığı bildirilen saldırılar artarken beslenme yetersizliği ve neden olduğu hastalıklar yükselişe geçmişti. Bütün göstergeler birkaç ay, hatta belki de birkaç hafta içinde patlayacak olan tam ölçekli bir iç savaşı işaret ediyordu.

"Tekrar etmem gerekirse, belki de bizim kötü şansımız değil, onların iyi planlaması söz konusu olabilir," dedi Linda. "Bir savaş bölgesinin ortası kaçırılan bir sanayiciyi arayacağım son yer olurdu. Onu ülkeye sokarlarken başını başka tarafa çevirmesi için hükümete kolayca rüşvet verebilirler."

Tamam, araştırmalarınızı Şeytan Vahası'nın Zimbabwe'de bulunduğu olasılığına yoğunlaştırın, ama başka hiçbir şeyi atlamayın. Güneye inmeye devam edeceğiz. Umarım biz Oğlak Dönencesi'ne varana kadar bir şey bulursunuz. Bu arada Langston'la konuşup CIA'nın bu konuda bir şey bulup bulmadığını öğreneceğim. Belki İsviçre hükümetinin ve Mer-rick/Singer'm yönetim kurulunun nabzını yoklamasını, bir seçeneklerinin olduğunu bilmelerini isteyebilirim."

"Normalde işleri böyle yapmayız başkan."

"Biliyorum Linda, doğru zamanda doğru yerde bulunuyor olabiliriz."

98

İskelet Sahili

"Ya da Merrick'i kaçırılar bugün fidyeyi ister, Merrick/Singer parayı öder ve Geoffrey akşam yemeğini evinde ailesiyle birlikte yer."

"Önemli bir parçayı unutuyorsun." Juan'ın sesi Linda'nın neşeli ses tonuyla uyuşmuyordu. "Bu fidyeyle ilgili bir konu olsaydı onu ülkeden uçakla kaçırma riskine girmeleri gerekmezdi. İstedikleri tek şey para olsaydı onu İsviçre'de bir yere saklar, taleplerini bildirir ve parayı alırlardı. Planları sizin düşündüğünüz kadar titizlikle yapıldıysa bizim göremediğimiz başka bir katman olmalı."

Linda Ross başını sallarken durumun ciddiyetini hissediyordu. "Ne gibi?"

"Şeytan Vahası'nı bulun, o zaman öğrenebiliriz belki."

i.

99

Clive Cussler

Sloane'ın kulaklarındaki kulaklıklar o kadar terletiyordu ki, saçlarının derisine yapıştığını hissediyordu, ama serinlemek için kulaklıkları çıkarması, helikopter motorunun ve pervanesinin sesine katlanmak zorunda kalması anlamına geliyordu.

Tişörtünün arkası da yapış yapıştı. Ne zaman pozisyon değiştirse vi-nil döşemeye yapışıyordu. Hareket ettiği zaman tişörtünü de tutması gerektiğini en başında öğrenmişti, yoksa tişörtü göğsüne yapışıp yanında oturan Luka'nın pis pis sırtına neden oluyordu. Ön tarafta, pilotun yaranda oturmayı tercih ederdi, ama pilot küçük helikopterin dengesini sağlamak için Tony'nin kokpitte olması gerektiğini söylemişti.

Swakopmund'a son kez dönüyorlardı. Sloane bu yüzden hem minnet hem de düş kırıklığı hissediyordu. Okyanusun üstünden yedi kez geçmiş, haritada işaretlenen yerleri araştırmış, ama doğal kaya oluşumlarından başka bir şey bulamayıp yakıt ikmali için yedi kez geri dönmüşlerdi. Uzun bir iple suya daldırdıkları portatif metal detektörü, büyük gemi bir yana bir çapa kadar küçük metal bile tespit edememişti.

100

iskelet Sahili

Sıkışık helikopterde geçirdikleri uzun saatler yüzünden her yeri ağrıyordu ve Luka'nın kokusunun burnundan gideceğini hiç sanmıyordu. Sahilin açığındaki sulan bilen yerli bir balıkçıyı kullanma planından o kadar emindi ki başarısız olacaklarını düşünmemişti bile. Ama şimdi Swakop-mund'un dışındaki kum tepelerinde bulunan küçük helikopter pistine dönerlerken yenilgi genzini yakıyor, aşağıdaki okyanusun parlıtsı güneş gözlüklerine nüfuz edip başının zonklamasına neden oluyordu. Tony koltuğunda dönüp ona baktı, kulaklığındaki helikopter içi iletişim düğmesini açmasını işaret etti. Sloane, kendine acıma partisine biraz mahremiyet kazandırmak için daha önce düğmeyi kapamıştı.

"Pilot haritadaki son noktayı kontrol edecek yakıtının kalmadığını söylüyor. Papa Heinrich'teri öğrendiğimiz nokta bu."

"Ne olmuş Papa Heinrich'e?" diye sordu Luka, Sloane'ı pis kokulu nefesiyle yıkayarak.

Bir şey Sloane'ın gece yarısı salla Sandwich Körfezi'ne gidip kaçık yaşlı balıkçıyı ziyaret ettiklerini anlatmaktan alıkoymuştu. Bunun en büyük nedeni Luka'nın en başından beri haklı olduğunu itiraf etmek zorunda kalmayı istememesiydi.

Tony'nin çenesini kapamış olmasını dileyerek omuz silkti. "Önemli değil. Zaten çatlağın tekiydi. Güvenilir kaynaklardan aldığımız bilgileri kontrol etmek için yakıtta iki bin dolar harcadık. Papa Heinrich ve dev yılanları için daha fazla para harcayamam."

"Dev neler?" diye sordu pilot. Yoğun bir Afrika aksanıyla bir Güney Afrikalıydı.

"Dev yılanlar," diye tekrarladı Sloane, kendini aptal gibi hissederek. "Dev metal yılanların saldırısına uğradığını söyledi."

"Onun hezeyanları olmalı," dedi pilot. "Buradaki herkes Papa Heinrich'in dünyanın en büyük ayyaşı olduğunu bilir. İki Avustralyalıgezgirun yerlere serilirken onun hâlâ içmekte olduğunu gördüm. Üstelik adamlar

101

Clive Cussler

birer fil kadar iriydi. Sanmm ragbi oyuncusuydular. Eğer yılan görmüşse içki âleminde çıkarken gördüğüne emin olabilirsiniz."

"Dev yılanlar," dedi Luka kıkırdayarak. "Size Papa Heinrich'in deli olduğunu söylememiş miydiniz? Onunla konuşarak vakit kaybetmişsiniz. Luka'ya güvenin. Aradığınız yeri bulacağım. Görüyorsunuz. Aradığınız şeyin bulunabileceği daha bir sürü yer var."

"Ben istemem," dedi Tony. "Yarıdan sonraki gün eve dönmek zorundayım. Bu yüzden havuzun kenarında öylece dinlenmek istiyorum."

"Sorun değil," dedi Luka, Sloane'm bacaklarına hızlı bir bakış atarak. "Ben yalnız Bayan Sloane'ı bu helikopterden daha geniş menzili olan bir botla getiririm."

"Hiç sanmıyorum," dedi Sloane sertçe. Tony'ye öfkeyle bakınca o da rehberlerinin neyin peşinde olduğunu anladı.

"Duruma göre hareket ederiz. Bakalım sabah kendimizi nasıl hisse-.deceğiz, ha?" dedi. "Belki bir bot gezisi fena olmaz."

"Vaktinizi boşa harcıyorsunuz," diye mırıldandı pilot. Sloane onun haklı olduğuna emindi.

Helikopter yirmi dakika sonra tozlu helikopter pistinin üstündeydi. Pervane yerden bir toz bulutu kaldırıyor, gevşek rüzgâr flamasını pembe bir koniye dönüştürüyordu. Pilot helikopteri yavaşça yere indirip motorları hemen kapadı. Motorun yirüçü uçuşu kesilirken pervaneler yavaşlamaya başladı. Pilot kapısını pervaneler durmadan açınca içerideki ter kokulu havanın yerini dışarıdaki sıcak, kumlu hava aldı. Ama bu bile biraz rahatlama sağladı.

Sloane kapısını açıp helikopterden indi, pervaneler tepede dönmeye devam ederken içgüdüsel olarak eğildi. Omuz çantasını alıp sol kızıktaki metal detektör ve kablo makarasını çözmek için Tony'ye yardım etmek üzere helikopterin burnundan dolaştı. Birlikte elli kiloluk ekipmanı kira-

102

iskele tanıttı

ladıkları kamyonetin arkasına taşıdılar. Luka bir yardım talebinde bulunmayıp iki saatir içtiği ilk sigarayı hararetle tütürüyordu.

Tony pilotun günlük ücretini verdikten sonra geriye seyahat çeklerinin yalnız ikisi kalmıştı ki onları da otelin kumarhanesinde kaybetmek için yemin etmişti. Pilot ikisiyle de el sıkıştı, onu tuttukları için teşekkür etti. Ayrılırken son bir tavsiye daha vermeyi ihmal etmedi. "Luka'nın bir dalavereci ve hırsız olduğunu anladığınıza eminim, ama Papa Heinrich konusunda haklı. O yaşlı adamın aklı yerinde değil. Siz ikiniz batık gemiyi ararken biraz eğlenciniz. Tatilinizin son gününün tadını çıkarın. Kum tepelerinde bir tura çıkın ya da Tony'nin dediği gibi havuz başında gevşeyin."

Luka onları duyamayacak kadar uzakta olduğu için Sloane konuşmaktan çekinmedi. "Piet, buraya dünyanın diğer ucundan geldik. Bir gün daha ziyan etmek nedir ki?"

Pilot güldü. "Yankiler konusunda en sevdiğim şey de bu. Hiç vazgeçmiyorsunuz."

Tekrar el sıkışırken Luka dört 'çekirli kamyonetin arkasına bindi. Onu Walvis Körfezi'ndeki işçi sınıfının yaşadığı mahalledeki bir barın önünde bıraktılar. Ona günlük ücretini ödediler. Adama, ona bir daha ihtiyaçları olmayacağını söylemelerine rağmen, o ertesi sabah saat dokuzda otelde olacağına söz verdi.

"Tanrım, bu adam çekilmez," dedi Sloane.

"Onunla ne alıp veremediğin var anlamıyorum. Evet, bir duş alıp naneli çiklet çiğnese iyi olur, ama aslında bize çok yardımcı oldu."

"Sen de kadın olsan ne olduğunu anlarsın."

Swakopmund Afrika'daki başka kentlere benzemiyordu. Namibya Alman sömürgesi olduğu için şehrin mimarisi, evlerdeki gösterişli süslemeler ve Lutheryan kiliseleriyle Baviera tarzıydı. Palmiye ağaçlarının sıralandığı caddeler geniş ve bakımlıydı, ama çölden gelen kum her yere

103

1^11ve uussler

savruluyordu. Walvis Körfezi'ndeki liman sayesinde maceracıların gezinti alanı olmuştu.

Sloane, Tony'nin otelde akşam yemeği yiyip kumarhaneye gitme önerisini özür dileyerek geri çevirdi. "Sanırım ben fenerin yanındaki restorana gidip güneşin batışını seyredeceğim."

"Keyfine bak," dedi Tony ve odasına yöneldi.

Sloane duş aldıktan sonra çiçekli elbisesini giyip omzuna bir kazak aldı. Bakır rengi saçlarını açık bırakıp güneşle pembeleşen yanaklarını makyajla örttü. Tony bütün yolculuk boyunca tam bir centilmen gibi davranmıştı. Ama bu gece birkaç saat kumarhanede oyalandıktan sonra bir girişimde bulunacağına dair bir his vardı. Sloane'm içinde. Bu yüzden onun etrafında olmamak en iyiydi.

Bahnhof Caddesi'nde yürüyüp vitrinlerdeki turistik yerli oymalara, boyanmış devekuşu yumurtalarına baktı. Atlantik'ten gelen rüzgâr şehri canlandırıyor ve havayı tozdan arındırıyordu. Caddenin sonuna geldiğinde Palm Beach sağında, Mole tam önünde kalıyordu.

Mole, Palm Beach'i örten doğal bir kara çıkıntısıydı ve ucunda ince, uzun bir fener bulunuyordu. Hedefine birkaç dakika sonra vardı. Kıyıya vuran dalgaların yukarıdaki restoranın harika bir manzarası vardı; Sloane'la aynı fikirde olan bir sürü turist vardı içeride. Bardan bir Alman birası ısmarlayıp denize bakan boş bir koltuğa götürdü.

Sloane Macintyre başarısızlığa alışık değildi, bu yüzden bu yolculuğun boşa gitmesine çok kızılıyordu. Evet, başından beri başarı olası; düşük olan bir işti, ama yine de HMS Rove'u bulma konusunda iyi bir şans vardı olduğuna inanılıyordu.

Kendi kendine söylentilerin doğru olma olasılığının ne olduğunu belki yüzüncü kez sordu. Binde bir mi? Milyonda bir mi? Peki gemiyi bulduğu için eline ne geçecekti? Sırtı sıvazlanıp ikramıye alacaktı. Lu-

II 04

iskelet Sahili

katım asık suratına, Luka'nın pis bakışlarına ve Papa Heinrich'in deliliğini çekmeye gerçekten değip değmeyeceğini merak ediyordu.

Üç öfkeli yudumla birasını bitirip balıktan oluşan akşam yemeğiyle birlikte bir tane daha ısmarladı.

Güneş denize doğru batarken yemeğini yiyip hayatını düşündü. Kocasını, kariyeri ve üç çocuğu olan bir ablası varken kendisi Londra'daki dairesine o kadar seyrek gidebiliyordu ki hep öldükleri için gerçek çiçeklerini plastik olanlarla değiştirmek zorunda kalmıştı. Son ilişkisini ve kendisi hiç ortalıkta olmadığını için o ilişkinin de nasıl bittiğini düşündü. Ama en çok Columbia

Üniversitesi'nden işletme diploması olan bir kadının nasıl olup da zamanını Üçüncü Dünya ülkelerinde taban tepip balıkçıları ağlarını nerede kaybettikleri konusunda sorgulayarak geçirir hale geldiği üzerinde kafa yordu.

Yemeğini bitirirken eve geri döndüğünde hayatına ciddi bir şekilde bakıp ne istediğini belirlemeye karar verdi. Üç yıl sonra kırk yaşında olacaktı ve şimdi bu ona pek yaşlı gelmese de yirmisindeyken kırklı yaşların ne kadar yaşlı geldiğini hatırlıyordu. Kariyer hedeflerine yaklaşmış değildi ve çarpıcı bir hareket yapmazsa şirket merdivenlerinde yükseleceği de yoktu.

Namibya'ya gelerek bunu başaracağına inanmıştı, ama bu iş de başarısızlıkla sonuçlandığı için bu kadar yanıltmış olmasından dolayı kendisine büyük bir öfke duyuyordu.

Soğuk suyun üstünden gelen rüzgârla birlikte hava biraz soğumuştü. Kazağını giyip hesabı ödedi, rehber kitabı garsonların beklediğini söylese de cömert bir bahşış bıraktı.

Sırf eski kasabayı daha iyi tanımak için farklı bir yoldan otele yürümeye başladı. Birkaç restoran hariç kaldırımlar sessizdi, yolda hiç trafik yoktu. Afrika standartlarına göre zengin olmasına rağmen Namibya da

105

Clive Cussler

yoksul bir ülkeydi. İnsanlar günün ritmine göre yaşıyor, çoğu akşam sekiz olmadan yatıyordu, bu yüzden evlerde çok az ışık vardı.

Rüzgâr aniden kesilince Sloane ayak seslerinin farkına vardı. Rüzgârın hafif hışırtısı olmadan beton kaldırımındaki ayak sesleri kolayca duyuluyordu. Dönüp bakınca bir gölgenin hemen köşeye daldığını gördü. Arkasındaki kişi gelmeye devam etseydi bunu bir anlık paranoya ürünü olarak düşünecekti. Ama adam orada olduğunun bilinmesini istemiyordu ve Sloane kentin bu kısmını o kadar iyi tanımadığını fark ediyordu.

Otelin sol tarafta olduğunu biliyordu, belki beş sokak ötede. Otelin Bahnhof Caddesi'ne egemen olduğu için oraya varırsa sorun kalmazdı. Koşmaya başladı. Birkaç adım sonra sandaletlerinden birini düşürünce hızla ötekim de attı. Takipçisi onun bu tepkisi karşısında irkilerek peşinden koşmaya başladı.

Sloane elinden geldiğince hızlı koşuyor, çıplak ayakları kaldırıma tokat gibi çarpıyordu. Tam köşeyi dönerken arkasına bakma şansı buldu. Gelenler iki kişiydiler! Bir an için Tony'yle sorguladığı balıkçılardan olabileceklerini düşündü, ama adamlar beyazdı ve bir tanesinin elinde tabanca var gibiydi.

Köşeyi dönüp daha hızlı koşmaya başladı. Arayı kapatacaklarını biliyordu, ama eğer otele varabilirse geri çekileceklerinden emindi. Kollan inip kalkarken seçtiği dantelli sütyen yerine spor bir şey takmış olmayı dileyerek yan caddeneye doğru koştu. Adamlar bir an için görüş açısından çıkınca içgüdüsel olarak gördüğü ilk ara sokağa daldı.

Ara sokağın açıldığı diğer yola çıkmak üzereyken karanlıkta görmediği metal bir konserve kutusunu tekmeledi. Parmağının acısı kutuyu görmediği için duyduğu öfkeye kıyasla hiçbir şeydi. Konserve kutusu bir çan gibi çınlamıştı. Sokaktan çıkarken bu sesi takipçilerinin de duyduğuna emindi. Tekrar sola dönerken bir arabanın yaklaştığını gördü. Kollarını

106

iskelet Sahili

deli gibi sallayarak yola atladı. Araba yavaşladı. Arabada bir adam, kadın ve arkada çocuklar olduğunu gördü.

Kadın kocasına bir şey söyledi, ama suçlu bir şekilde başka tarafa bakıp gaza bastı. Sloane küfretti. Yardım edeceklerini umarak değerli birkaç saniyesini kaybetmişti. Ciğerleri yanarak tekrar koşmaya başladı.

Tabancanın çatırtısı ve yanındaki binadan sıçrayan beton parçacıkları Sloane'a aynı anda ulaştı. Adam Sloane'ı otuz santimle ıskalamıştı. Sloane başını eğme isteğine direndi, çünkü o zaman hızı kesilirdi. Nişan almalarını önlemek için sert hareketlerle sağa sola zikzaklar çizerek bir ceylan gibi koşmaya devam etti.

Wasserfall Caddesi'ni görünce otelden yalnızca yarım blok ötede olduğunu anladı. Mümkün olabileceğini hiç düşünmediği bir hızla Bahnhof Caddesi'ne daldı. Otel neredeyse tam karşısındaydı. Geniş caddede arabalar ilerliyordu. Dönüştürülmüş eski tren istasyonunun ışıklan her yeri aydınlatıyordu. Kornalara aldırılmayarak trafiğin arasından dans edercesine geçti, sonunda otelin girişine vardı. Arkasına dönüp baktı. İki adam caddede durmuş ona bakıyordu. Ateş eden adam tabancasını ceketinin altına saklamıştı. Ellerini ağzının kenarına koyup bağırırdı. "Bu bir uyarıydı! Ya Namibya'yı terk edersin ya da bir dahaki sefere ıskalamam."

Sloane'ın içinden parmak hareketi yapma isteği geçti, ama göğsü deli gibi inip kalkar ve gözleri yaşanırken bütün yapabildiği kaldırıma çökmek oldu. Kapıdaki görevli yanına yaklaştı.

"İyi misiniz bayan?"

"İyiym," dedi Sloane, ayağa kalkıp arkasını temizleyerek. Gözlerindeki yaşları sildi. Adamların dikildiği yer boştu. Dudakları titrese ve bacakları jöle gibi gevşese de omuzlarını dikleştirdi, sağ kolunu kararlı bir şekilde kaldırıp orta parmağını gösterdi.

107

Clive Cussler

Kalın taş duvarlar çığlıklarını emiyordu. Duvarlar güneşin sıcaklığını dokunulmayacak hale gelene kadar içine alıyor, ama Susan Donleavy'nin acı dolu iniltilerinin bitişik hücredeymiş gibi yankılanmasına izin veriyordu. Geoff Merrick başta kendi kendini onu dinlemeye zorlamıştı, sanki acısına tanık olmak genç kadını bir şekilde rahatlatabilirmiş gibi. Onun acı dolu çığlıklarına bir saat boyunca metanetle dayanmış, kafatasını bir kristal gibi parçaladığını hissettiği her çığlıkla yüzünü buruşturmuştu. Ama şimdi hücrenin toprak döşemesinde otururken ellerini kulaklarına kapamış, Susan'ın çığlıklarını bastırmak için kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu.

Susan'ı almaya şafaktan hemen sonra, hücrenin havası boğucu olmaya başlamadan ve odanın doğu tarafındaki duvarının tepesinde bulunan camsız pencereden sızan ışık hâlâ umut vaat ediyorken gelmişlerdi. Oda en az on beş metrekare alanında ve dokuz metre yüksekliyeydi. Üç tarafında taş duvarlar bulunuyor, tavandaki ve dördüncü duvardaki demir parmaklıklarla çok sayıda hücreye bölünmüştü. İkinci ve üçüncü hücreler

108

iskelet Sahili

vukarındaki alanı kuşatıyor, oraya yalnızca yuvarlak, demir merdivenlerle girilebiliyordu. Tesisin eskiliğine rağmen demir parmaklıklar modern bir hapishanedekiler kadar güvenliydi.

Merrick daha kendilerini kaçırانların yüzlerini görmemişti. Labora-tuvarın hemen dışında arabasına çarptıklarında ve bu cehennem getirildikleri uçak yolculuğu boyunca yüzlerindeki kayak maskelerini çıkarmamışlardı. Vücutlarındaki farklar yüzünden en az üç kişi olduklarını biliyordu. Bir tanesi iriyandı ve kolsuz atletik tişörtlerden başka bir şey giymiyordu. Diğerince yapıydı ve parlak mavi gözleri vardı. Üçüncüsü-nüseye diğer ikisi olmadığı için ayırt edebiliyordu.

Kaçırıldıklarından sonraki üç gün boyunca gardiyanları onlarla tek kelime bile konuşmamıştı. Arabalarına çarpan minibüste üstleri çıkarılmış ve giymeleri için birer eşofman verilmişti. Bütün mücevherleri alınmış, ayakkabılarının yerine lastik terlikler verilmişti.

Adamlar günde iki kez yemek getiriyordu. Merrick'in hücresinde tuvalet niyetine bir delik bulunuyor, dışarıdaki rüzgâr hızlandığında bu delikten içeriye sıcak hava ve kum geliyordu. Hücreye tıkadıklarından beri gardiyanları yalnızca onlara yemek vermeye geliyordu.

Ama bu sabah Susan'ı almaya gelmişlerdi. Onun hücresi aynı bloktaki başka bir sırada olduğu için Merrick emin olamıyordu, ama ona Susan'ı saçlarından çekerek ayağa kaldırmışlar gibi gelmişti. Odadaki tek çıkış olan, üzerinde gözetleme delikleri bulunan demir kagıdan geçirmek için Susan'ı iki büküm yapıp onun önünden geçirmişlerdi.

Susan'ın rengi soluktu, gözleri kederle parlıyordu. Merrick onun adını seslenip ona dokunmak, bir şefkat işareti vermek için demir parmaklıklara koşmuştu, ama ufak tefek olan gardiyan demir parmaklıklara copla vurmuştu. Susan'ı götürürlerken Merrick çaresizce geriye düşmüştü. Odada biriken ısıya bakarak onun gidişinden beri dört saat geçtiğini

109

Clive Cussler

tahmin ediyordu. Başta ortalık sessizdi, ama sonra çığlıklar başlamıştı. Ve şimdi Susan yaklaşık iki saatir işkence görüyordu.

Kaçırıldıklarının ilk saatinde bu işin para yüzünden olduğuna emindi; onları kaçırانlar bırakmak için para isteyeceklerdi. İsviçre yetkililerinin insanları rehin alanlara karşı sıfır toleransı olduğunu biliyordu, ama aynı zamanda adam kaçırانlarla müzakere etme konusunda uzmanlaşmış şirketler olduğunu da biliyordu. İtalya'daki son kaçırma olayı yüzünden Merrick, yönetim kuruluna eğer kaçırılacak olursa böyle şirketler bulmaları ve kendisini ne pahasına olursa olsun kurtarmaları konusunda talimat vermişti.

Ama en az altı saat boyunca gözleri kapalı olarak kaçırıldıktan sonra artık neler olduğunu anlayamıyordu. Gece geç saatte o ve Susan birbirlerine fısıldayarak kaçırانların niyeti hakkında tahminlerde bulunmuşlardı. Susan, konunun Merrick'in parası olduğu ve kendisinin de bu arada kaçırılma olayına tanık olduğu için kaçırıldığında ısrar etse de Merrick bundan çok emin değildi. Şirketindeki hiç kimseyle fidyeye konusunda konuşması istenmemişti ve hatta adamlarının onunla Susan'ın hâlâ hayatta olduğunu bildiklerinden bile emin değildi. Şu ana dek yaşadığı hiçbir şey adam kaçırma konusunda bildiklerine uymuyordu. Yönetici güvenlik kursunu alalı yıllar olduğunu kabul ediyordu, ama kendisini kaçırانların hiçbir profile uymadıklarını bilecek kadar çok şey hatırlıyordu.

Ve şimdi de bu çıkmıştı. Deney tüpleri ve deney şişeleri dışına çok az şey bilen, sadık çalışanı zavallı Susan Donleavy'ye işkence ediyorlardı. Merrick birkaç hafta önceki petrol sızıntılarını sona erdirmeye fikri hakkındaki konuşmalarını hatırlıyordu. Amaçları çok yüce olsa da fikrinin biraz acayip görüldüğünü Susan'a söylememişti. İntikamın büyük bir motivasyon kaynağı olduğuna dair yüzlerce konuşma yapmıştı, bu da onlardan biriydi. Susan bir psikiyatrin yardımıyla çocukluk travmasının üstesinden laboratuvarı başarıcağından çok daha iyi gelebilirdi.

110

iskelet Sahili

Susan'ın projesini düşünürken Merrick/Singer'da sürmekte olan diğer projeler aklına geldi. Hücreye konduğundan beri bunları pek çok kez düşünmüştü. Eğer olay bir sanayi casusluğuysa üzerinde çalıştıkları ve bütün bunlara yol açabilecek hiçbir şey, ama hiçbir şey yoktu. Yeni ya da devrimsel bir şeyin patentini almak üzere değildiler. Aslında o ve Dan Singer'ın kükürt temizleyicilerini piyasaya ilk sürdüklerinden bu yana gerçek kâr getiren bir patent almamışlardı. Şu anda şirket onun için yalnızca boş bir gurur projesiydi. Ellerini kimya araştırmaları dünyasından çekmemesinin ve sempozyumlara konuşmacı olarak davet edilmesinin bir yolu o kadar.

Çığlıklar kesilmişti. Sesin gittikçe zayıflayarak değil, birdenbire kesilmesinin akla getirdiği şey dehşet vericiydi.

Geoff Merrick ayağa fırladı, yüzünü demir parmaklıkların arasına kısıtıp hücre odasının kapısını görmeye çalıştı. Birkaç dakika sonra sürgü kilitler çekildi ve ağır metal kapı gıcırtıyla açıldı.

Susan'ı, kolları iki gardiyanın "boynuna dolanmış bir şekilde sürükleyerek getirmişlerdi. Üçüncü adamın elinde bir sürü büyük anahtar vardı. Yaklaşırlarken Merrick, Susan'ın saçlarındaki kurumuş kanı gördü. Eşofmanının boyun kısmı yırtılmış, göğsünün üst kısmı ve omzu morarmıştı. Onun hücresinin yanından geçerken Susan başını kaldırmayı başaramadı. Merrick şaşkınlıkla yutkundu. Susan'ın yüzü lapa gibi olmuştu. Bir gözü şişip kapanmıştı, diğerini de zorlukla aralayabiliyordu. Yarılmış dudaklarından kan ve salya sızıyordu.

Merrick'e bakan gözünde çok az hayat belirtisi vardı.

"Sevgili Tanrım, Susan. Çok üzgünüm." Gözyaşlarıyla mücadele etmeye çalışmadı. Susan o kadar acınacak bir durumdaydı ki bir yabana bile olsa ağlardı. Onun bir çalışanı olması ve başına gelenlerden bir şekilde kendisinin sorumlu olması ruhunu paramparça ediyordu.

111

Clive Cussler

Susan taş döşemeye kan pıhtısı tükürürken boğuk bir sesle, "Bana soru bile sormadılar," dedi.

"Sizi serseriler!" diye bağırdı gardiyanlara öfkeyle. "Size istediğiniz her şeyi veririm. Ona bunu yapmanız gerekmiyordu. O masum."

Adamlar sağır olabiliyordu, çünkü öfkeli patlamalarına hiçbir tepki vermediler. Yalnızca Susan'ı onun görüş alanından çıkardılar.

Hücre kapısının açılıp Susan'ın kabaca içeri bırakıldığını duydu. Demir kapı kapanıp kilitlendi.

Merrick kendisi için geldiklerinde sahip olduğu bütün güçle dövüşmeye karar verdi. Eğer dayak yiyecekse önce biraz ceza vermek istiyordu. Hücresinde onları beklerken yumruklarını sıkıp omuzlarını gerdi ve hazırdı.

Parlak mavi renk gözlü, ufak tefek gardiyan geldi. Elinde bir şey vardı. Daha Merrick onun ne olduğunu anlayamadan veya bir tepki vermeden ateş etti. Bu vücuduna elli bin voltluk elektrik veren bir Tazer'di ve büyük bir acı dalgasıyla merkezi sinir sistemini etkisi altına aldı. Merrick bir an için kaskatı kesildi, sonra yere düştü. Bilinci yerine gelene kadar onu hücresinde çıkarmış ve neredeyse ana kapıdan geçirmişlerdi. Elektrik patlaması yüzünden öyle büyük bir acı duyuyordu ki onlarla dövüşmeye dair bütün düşüncelerini unutmuştu.

112

iskelet Sahili

Sloane Macintyre, balıkçı teknisinin hızıyla yirmi deniz mili şiddetinde esen rüzgâra karşı saçlarını korumak için beysbol şapkası takmıştı. Gözlerini parlak renkli ipi olan bir Oakley'le koruma altına almış, güneşe karşı açıkta kalan yerlerine bol miktarda SPF 30(*>) sürmüştü. Haki rengi bir şort, ceplerle süslü bol bir gömlek giymişti. Ayaklarında kanvas tekne ayakkabıları vardı. Ayak bileğindeki altın halhal güneşte parlıyordu.

Ne zaman denize açılrsa kendini Florida'nın doğu sahilinin açıklarındaki babasının balıkçı teknesinde çalışan ergen gibi hissediyordu. Hasta babasının yerine teknenin kontrolünü ele aldığı anda balıktan çok onu yakalamakla ilgilenen sarhoş balıkçılarla birkaç kötü olay ja'amıştı, ama genel olarak o yıllar hayatının en güzel zamanlarıydı. Deniz havasının tuzlu kokusu ruhunu sakinleştirirken, teknede olmanın getirdiği yalnızlık hissi zihnini odaklamasına yardımcı oluyordu.

Neşeli bir Namibyalı olan kiralık teknenin kaptanı, onunla ortak yanlarını hissetmiş gibi Sloane ne zaman baksa bilmiş bir şekilde gülüm-

"" Sun Protection Factor 30.

113

F:8

Clive Cussler

süyordu. Sloane da kaptana karşılık veriyordu. İkiz Cummins dizel motorun gürültüsü arasında konuşmak neredeyse olanaksızdı, bu yüzden kaptan koltuğundan kalkıp Sloane'a kontrolü almasını işaret etti. Sloane'ın gülümsemesi sırtmaya dönüştü. Kaptan yönlerini göstermek için parmağıyla pusulaya hafifçe vurup dümenenden çekildi. Sloane onun yerine oturup yıpranmış dümeni hafifçe tuttu. Kaptan birkaç dakika onun yanında durup dümen sularının düz bir çizgi halinde çıkmaya devam edip etmediğini kontrol etti. Yolcusunun on dört metrelik tekneyi idare etmesi konusunda haklı çıktığına memnun olup birkaç basamak indi; kendisiyle mücadele eden şezlongda kamburunu çıkarmış oturan Tony'ye başıyla işaret edip tuvalete gitti.

O adamlar önceki gece peşine düşmeseydi Sloane araştırmasından vazgeçebilirdi. Adamların davranışı onun HMS Rove'u bulma konusunda doğru yolda olduğunu gösteriyordu. Yoksa neden onu korkutup kaçırmaya çalışsındılar ki? Tony'ye uğradığı saldırıdan söz etmemişti, ama bu sabah ilk işi patronunu arayıp bütün hikâyeyi anlatmak olmuştu. Patronu onun güvenliği için endişe etse de orada bir gün daha kalıp Papa Hein-ric'in metal yılanları gördüğünü söylediği yeri araştırmasına izin vermişti.

Pervasız davrandığını biliyordu. Akli başında olan herkes bu uyarıyı dinler ve ilk uçakla ülkeden ayrılırdı, ama onun yapısında böyle bir davranışa yer yoktu. Hayatı boyunca hiçbir işi yarım bırakmamıştı. Başladığı bir kitap ne kadar kötü olursa olsun sonuna kadar okurdu. Bir bulmaca ne kadar zor olursa olsun sonuna kadar giderdi. Bir iş ne kadar zor olursa olsun bitirirdi. Sonu gelen ilişkilerini bile sürdürmesini sağlayan şey bu inatçılığıydı. Ama bu inatçılığı aynı zamanda aradığı gemiyi bulmasını önlemek isteyenlere karşı durması için de ona güç veriyordu.

Sloane tekneyi kiralarken dikkatli davranmıştı. Kaptanın, Tony'yle birlikte haritalarını hazırlarken konuştukları kaptan olmamasına dikkat

114

iskelet Sahili

»tmıştı. Otelden ayrılırken balık tutmaya giden büyük bir turist grubunun arasına karışmış, otobüste kimsenin kendilerini takip etmediğinden emin olmuştu. Şüpheli bir şey görse bütün işi iptal edecekti, ama kimse onlara dikkat etmemişti.

Sloane ancak kıyıdan birkaç mil açıldıktan sonra kaptana nereye gitmek istediğini söylemişti. Kaptan, ona balık tutmak istediği yerde balığın olmadığını söylemişti, ama parasını Sloane ödediği için fazla itiraz etmemişti-

Yola çıktıklarından beri altı olaysız saat geçmişti. Sorunsuz bir şekilde geride bıraktıkları her mil Sloane'ın biraz daha rahatlamasını sağlıyordu. Onu takip eden adamlar uyarılarını ciddiye alıp vazgeçtiğini düşünmüş olmalıydılar.

Güneyden esen rüzgârla deniz hafifçe kabarmaya başlamıştı. Geniş tekne her dalgayla hafifçe sancak tarafına yatıyor, sonra tekrar eski haline geliyordu. Kaptan aşağıdan geri dönüp Sloane'ın arkasında biraz daha durdu ve dümeni idare etmeye devam etmesine izin verdi. Koltuğun altından bir dürbün alıp ufku taradı. Dürbünü Sloane'a verip batı yönünü işaret etti.

Sloane dürbünü gözlerine yaklaştırdı. Ufukta büyük bir gemi vardı. Walvis Körfezi'ne gidiyor gibi görünen tek bacalı bir yük gemisiydi bu. Çok uzak olduğu için koyu renk gövdesi, ön ve arka güvertelerindeki çok sayıda küçük seren direğiyle vincin dışında pek bir ayrıntı görmek mümkün değildi.

"Daha önce buralarda hiç böyle i>ir gemi görmemiştım," dedi kaptan. "Walvis'e bir tek kıyı taşımacılığı yapan gemiler veya yolcu gemileri gelir. Balıkçıların hepsi kıyıya daha yakındır ve Ümit Burnu'nu dönen tankerler dört ya da beş yüz mil açıktan giderler." Dünyanın okyanusları neredeyse otayollar kadar açık şekilde belirlenmiş deniz yollarıyla bölünmüştü. Varış zamanları her zaman sıkı tutu-

115

Clive Cussler

lurdu. Bir gemiyi denizde tutmanın bedeli büyük tankerler için günde yU2 bin dolarları bulduğu için gemiler her zaman iki yer arasındaki en düz hattı tercih eder, ender olarak bir iki mil oynama olurdu. Bu yüzden okyanusun bazı yerlerinde trafik çok yoğunken diğer yerlerde yılda tek bir gemi bile görülmezdi. Kiraladıkları tekne böyle bir ölü bölgede bulunuyordu. Walvis Körfezi'ne malzeme taşıyan bölgesel yük gemilerinden kaçınmak için kıyıdan yeterince uzak, ama Ümit Burnu'nun etrafından dolaşmak için belirlenmiş rotaların içindeydi.

"Garip olan başka bir şey daha var," dedi Sloane. "Bacasından duman çıkmıyor. Sence sahipsiz olabilir mi? Belki fırtınaya yakalanmıştır ve mürettebatı onu terk etmek zorunda kalmıştır."

Tony basamakları çıkıp yanlarına geldi. Sloane esrarengiz gemi ve mürettebatın kaderini düşünürken onu duymamıştı, bu yüzden omzuna dokununca irkildi.

"Özür dilerim," dedi Tony. "Arkana bak. Bu tarafa gelen bir tekne daha var."

Sloane arkasına o kadar hızlı döndü ki dümeni tutan elleri teknenin iskele tarafına doğru yalpalamasına neden oldu. Denizdeki mesafeleri tahmin etmek zordu, ama Sloane hızla üzerlerine gelen teknenin birkaç mil uzakta olduğunu ve onlara yetişmek için balıkçı teknesinden daha hızlı gittiğini biliyordu. Dürbünü kaptana atıp krom gaz kolunu sonuna kadar itti.

"Neler oluyor?" diye bağırdı Tony, hızlanan teknede öne doğru eğilerek.

Kaptan, Sloane'ın korkusunu sezmişti. Dürbünle yaklaşan tekneyi incelerken bir şey söylemedi.

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Sloane.

"Evet. Walvis'e neredeyse her ay gelir. Bir yat. On beş metre uzunluğunda. Adını ya da sahibini bilmiyorum."

116

iskelet Sahili

"Kimseyi görebiliyor musun?"

"Üst köprüde adamlar var. Beyaz adamlar."

"Neler olduğunu bilmek istiyorum!" diye gürledi Tony yüzü kızarak.

Sloane yine ona aldırmadı. Onları görmese de teknede kimlerin olduğunu biliyordu. Dümeni hafifçe çevirip uzaktaki gemiye doğru ilerlerken takipçilerinin uzaklaşması için dua ediyordu. Açık okyanusta öldürüleceklerine, teknenin batırılacağına emindi. Gaz kolunu biraz daha itti, ama dizel motorlar ellerinden geleni yapıyordu. Dudaklarını ısıtarak sessizce yük gemisinin terk edilmiş olduğu konusunda yanılmış olması için dua etti. Eğer öyleyse kısa süre sonra yat onları yakaladığında ölmüş olacaktı.

Tony gözleri alev alev yanarak kolunu tuttu. "Kahretsin Sloane, neler oluyor? Bu insanlar kim?"

"Sanırım dün gece beni otele kadar kovalayan adamlar."

"Kovalayan mı? Ne demek kovalayan?"

"Ne demekse o demek," diye parladı Sloane. "İki adam otele kadar takip etti beni. Bir tanesinin tabancası vardı. Beni ülkeden gitmem için uyardılar."

Tony'nin öfkesi artarken kaptan bile yüzünde anlaşılabilir bir ifadeyle Sloane'a bakıyordu. "Ve sen bunu bana söylemeye gerek duymadın. Sen aklını mı kaçırdın? Silahlı adamlar seni takip ediyor ve sen bizi bu ıssız yere getiriyorsun. Sevgili Tanrım, sen neler düşünüyorsun be kadın?"

"Bizi takip edeceklerini düşünmedim," diye bağırarak karşılık verdi Sloane. "Kabul, her şeyi mahvettim! Eğer gemiye yaklaşabilirsek bize bir şey yapmazlar."

"O gemi orada olmasaydı ne olacaktı?" Her sözcükle Tony'nin ağzının tükürükler fışkırıyordu.

"Ama orada, demek ki sorun yok."

117

Clive Cussler

1

Tony teknenin kaptanına döndü. "Silahın var mı?"

*>

Adam yavaşça başını salladı. "Tekneye yaklaşacak köpekbalıklarına karşı kullanıyorum."

"O halde getirmeni tavsiye ederim kaptan, çünkü ihtiyacımız olabilir."

Dalgalar teknenin yan tarafına hafifçe vuruyordu, ama Sloane rota değiştirdiği için şimdi dalgalan keserek ilerliyorlar, pruva inip kalkarken etrafa köpükler sıçırıyordu. Yolculuk zorluydu, Sloane her darbeyi atlatmak için dizlerini bükülü tutuyordu. Kaptan aşağıdan geri dönüp bir şey söylemeden eski silahı ve bir avuç mermiyi Sloane'a uzattı. Onda Tony Reardon'da olmayan gücün olduğunu

sezmişti. Dümene geçerek her dalgayla hız kaybetmemek için belli belirsiz düzeltmeler yaptı. Lüks yat aradaki mesafeyi bir mil kadar kapatırken yük gemisi yaklaşmış gibi görünmüyordu.

Sloane dürbünle yük gemisini incelerken içine bir umutsuzluk çöktü, Geminin durumu çok kötü görünüyordu. Gövdesi koyu renk boyalıydı ve çelik plakalarla defalarca yama yapılmış gibiydi. Güvertesinde ya da köprüde kimse görünmüyordu. Üstelik gemi ilerliyormuş gibi pruvasından köpükler çıkıyor olsa da bu mümkün değildi, çünkü bacasından duman çıkmıyordu.

"Telsizin var mı?" diye kaptana sordu.

"Aşağıda. Ama eğer düşündüğün buysa menzili Walvis'le konuşmaya yetmez."

Sloane yük gemisini işaret etti. "Onları olanlar konusunda uyarmak istiyorum, böylece borda merdiveni sarkıtabilirler."

Kaptan omzunun üstünden hızla yaklaşan yata baktı. "Çok yakın."

Sloane ellerini kullanarak merdivenlerden kayıp kamaraya girdi. Telsiz tavana monte edilmiş eski bir alıcıydı. Sloane çalıştırıp uluslararası tehlike bandı olan kanal 16'ya getirdi.

118

iskelet Sahili

"Mayday,0 mayday, mayday, burası balıkçı teknesi Pinguin. Walvis Körfezi'ne gitmekte olan yük gemisine sesleniyorum. Korsanlar bizi kovalıyor, lütfen cevap verin."

Kamarayı bir parazit doldurdu.

Sloane telsizin kadrantını ayarlayıp mikrofona vurdu. "Burası Pinguin Walvis Limanı'na giren tanımlanamayan gemiye sesleniyorum. Yardıma ihtiyacımız var. Lütfen cevap verin."

Yine parazit duyuldu, ama gürültünün arasında bir ses duyduğunu sandı. Teknenin şiddetli sarsıntıları arasında Sloane'ın kadranda çok ince ayar yapan parmakları bir cerrah ustalığıyla çalışıyordu.

Birden hoparlörde bir ses gürledi. "Dün gece beni dinleyip Namibya'dan ayrılmalıydın." Sesteki bozukluğa rağmen bir gece önceki sesi tanıyınca Sloane'ın damarlarındaki kan dondu.

Sloane mikrofona bağırdı. "Bizi rahat bırakırsanız kıyıya döneceğiz," dedi yalvarırcasına. "İlk uçakla buradan gideceğim. Söz veriyorum."

"Artık böyle bir seçeneğin yok/

Pencereye baktı. Yat aradaki mesafeyi birkaç yüz metreye indirmişti. Köprüdeki tüfekli iki adamı görebileceği kadar yakındı. Yük gemisiyse hâlâ bir mil kadar uzaktaydı.

Başaramayacaklardı. «

İletişim odasındaki sandalyesinde oturan Hali Kasım, "Ne düşünüyorsun başkan?" diye sordu.

Cabrillo sandalyesinde öne doğru eğilmiş, dirseğini dizine, tıraşsız çenesini eline dayamıştı. Önündeki ekranda yelken direğine monte edilmiş kameradan gelen görüntüler vardı. İki tekne hızla Oregon'a yaklaşıyordu. Balıkçı teknesi yirmi deniz mili hız yaparken yatın hızı otuz beş mile yakındı.

n İmdat çağırısı, uluslararası radyo telefon çağrı işareti.

119

CUve Cussler

İki aracı bir saatlik radar ekranından takip ediyorlardı, ama onlara pek önem vermemişlerdi, çünkü Namibya açıklarında balıkçılık yapıldığını biliyorlardı. Şimdi adının Almancada penguen anlamına gelen Pinguin olduğunu öğrendikleri birinci tekne rotasını Oregon'a doğru değiştirince Cabrillo bir saatlik jimnastikten sonra duşa girmek üzereyken kamarasından çağırılmıştı. "Hiçbir fikrim yok," dedi Juan sonunda. "Neden korsanlar kıyının yüz elli mil açığında eski bir balıkçı teknesi yakalamak için bir milyon dolarlık bir yat kullansın? Garip bir durum söz konusu. Wepps, yata zoom yap. Bak bakalım içinde kim var?"

Mark Murphy görevde değildi, bu yüzden silah birimini idare eden başka bir mürettebat kumanda çubuğunu oynattı, Cabrillo'nun istediği görüntüyü buldu. Böyle uzak mesafeden zoom yapılırken bilgisayar destekli jiroskop söz konusu olsa bile bir resmi sabit tutmak çok zordu. Ama yine de resim yeterince iyiydi. Köprünün altındaki eğimli camdan gün ışığı parlıyordu, ama Juan parılının arasından köprüde dört adam bulunduğunu ve ikisinin elinde saldırı tüfeği olduğunu görebiliyordu. Onların bakışları altında adamlardan biri tüfeği omzuna kaldırıp kısa kısa ateş etti.

Silah subayı sonraki emri bekleyerek kaçan Pinguin'i gösterdi. Tekne isabet almışa benzemiyordu, ama balar saçlı bir kadının elinde tüfekle çömeldiğini gördüler.

"Wepps," dedi Cabrillo sertçe. "Gatling'i kaldır, ama gövde plakasını indirme. Ateşleme solüsyonunu yatın üstüne getir ve önlem olsun diye sancak tarafındaki otuz kalibrelikleri tabyalarından çıkar."

"Tüfekli bir kadına karşı dört otomatik silahlı adam," dedi Hali düşünceli bir şekilde. "Bir şeyler yapmazsak adil bir dövüş olmayacak."

"Ben de bu konuda çalışıyorum," dedi Cabrillo, sonra iletişim uzmanına başıyla işaret verdi. "Beni görüştür."

Kasım üç klavyesinden birindeki bir tuşa bastı. "Hattasın."

120

iskelet Sahili

Cabrillo dudak mikrofonunu ayarladı. "Pinguin, Pinguin, Pinguin, burası Oregon." Ekranda telsizden gelen sesi duyan kadının kafasının hızla döndüğünü gördüler.

Yalpalayarak kamaraya girdi, bir dakika sonra nefes nefese sesi geminin operasyon merkezini doldurdu. "Oregon, oh Tann'ya şükür. Bir an için sizin çürümeye bırakılmış bir gemi olduğunuzu sandım."

"Gerçekten pek uzak bir düşünce sayılmaz," dedi Linda Ross duygusuz bir şekilde. Görevde olmamasına rağmen Juan, istihbarat bilgisine ihtiyacı olabilir diye muzip Ross'un operasyon merkezinde bulunmasını istemişti.

"Lütfen durumunuzu bildirin," dedi Juan, neler olduğunu görmüyor-muş gibi yaparak. "Korsanlardan söz ettiniz."

"Evet, az önce makineli tüfeklerle bize ateş açtılar. Adım Sloane Macintyre. Balıkçı teknesinde bulunuyoruz ve bu adamlar aniden peşimizde belirdiler."

"Bana öyle gelmedi," dedi Linda, %lt dudağını emerek. "Yattaki adam onu daha önce uyardığını söyledi."

"Demek ki yalan söylüyor," diye onayladı Juan. "Az önce üstüne ateş açıldı ve bize yalan söylüyor. İlginç. Sence de öyle değil mi?" "Bir şey saklıyor olmalı."

"Oregon," diye seslendi Sloane. "Hâlâ orada mısın?"

Juan mikrofonunu ayarladı. "Hâlâ buradayız." Ekrana bakıp hızla durumu taradı, bir dakika sonra iki aracın nerede olacağını dsşündü. Görüntü pek iç açıcı değildi. Ama daha da kötüsü körü oynaması gerekme-siydi. Ona kalırsa Sloane Macintyre Güney Afrikalı'nın en büyük silah tüccarıydı ve bir rakibi tarafından mıhlamak üzereydi. O ve Pmgum'deki diğerleri hak ettiklerini buluyor olabiliirdi. Öte yandan tamamen masum da olabiliirdi.

"O halde neden yalan söylüyor?" diye kendi kendine mırıldandı.

121

Clive Cussler

Oregon'un sırlarını saklamak istiyorsa hareket alanı dardı, hatta fazlasıyla dardı. Çenesini kaşırken bir düzine senaryoyu gözden geçirip kararını verdi.

"Dümenci, bizi sancak tarafına çevir; Pinguinle aramızdaki mesafeyi azaltmalıyız. Hızı yirmi mile çıkar. Makinist, buhar kazanını çalıştır." Oregon denizde yalnızlarken havayı kirletmezdi, ama deniz trafiğiyle karşılaştıklarında özel bir duman jeneratörünü çalıştırıp geleneksel dizel makinelerle çalışan olağanüstü bir gemi izlenimi yaratmaya çalışırlardı.

"Birkaç dakika önce çalıştırdım," dedi operasyon merkezinin arka tarafındaki ikinci makinist. "Görüş menziline girdikleri anda bunu yapmalıydım, ama unuttum."

"Önemli değil. Kimsenin fark ettiğini sanmıyorum," dedi Juan mikrofonunu açmadan önce. "Sloane, Oregon'un kaptanı konuşuyor." "Devam et, Oregon."

Juan, kadının bu kadar sakin olmasına hayran kalırken aklına birkaç ay önce Japon Denizi'nde kurtardıkları Tory Ballinger adlı İngiliz kadın geldi. İkisi aynı türde bir cesarete sahipti. "Önünü kesmek için döndük. Pinguiri'm kaptanına bizi iskele tarafına almasını söyle, ama bunu yapacağınızı belli etmeyin. Yatı kandırıp bizi sancak tarafına alacağınızı sanmasını istiyorum. Anladın mı?"

"Sizi iskele tarafına alacağız, ama son dakikada."

"Doğru. Ama çok yakından geçmeyin. Yat bu hızla sert dönüşler yapamaz, bu yüzden pruva dalgamızdan mümkün olduğunca uzak durun. Borda merdivenlerini indiriyorum, ama ben söyleyene kadar yaklaşmayın. Anlaşıldı mı?"

"Siz işaret verene kadar yaklaşmayacağız," diye tekrarladı Sloane.

"İyi olacaksınız, Sloane," dedi Juan. Sesindeki güven telsiz hattından karşıya ulaşıyordu. "Bunlar benim ve ekibimin karşılaştığı ilk korsanlar değil."

122

iskelet Sahili

Juan monitörden silahlı adamların Pinguin'i yeniden taramaya çalıştıklarını gördü, ama böylesi dengesiz bir ateşleme pozisyonu için mesafe hâlâ çok genişti. Mermilerin hiçbir tekneye yaklaşmıyor gibi görünüyordu, ama Juan'ın Sloane ve arkadaşlarını kurtararak doğru şeyi yaptıklarına dair inancı güçlenmişti.

"Hali, güverteye birkaç tayfa gönder, borda merdivenlerini indirsinler. Wepps, pruvadaki otuz kalibrelikleri ateşlemeye hazır ol."

"Hedefe kilitlendiler."

Pinguin gözü pek bir şekilde gelmeye devam ediyordu. Artık hantal gemiyle arasında üç yüz metreden kısa bir mesafe kalmıştı, yatsa onun yüz metre kadar gerisindeydi. Juan makineli tüfek kullanmak istemiyordu, ama başka seçeneği yok gibiydi. Balıkçı teknesi Oregon araya girmeden önce yatın menziline girecekti. Silah subayına yatı yavaşlatmak için kısa bir süre için ateş açmasını istemek üzereyken Sloane'ın Pinguin'in kış tarafına çıktığını fark etti. Başım ve omuzlarını kaldırıp tüfeği ateşle-Yatı vurma gibi bir şans yoktu, ama beklenmedik yayılım ateşi yatı yavaşlamaya ve daha dikkatli bir şekilde yaklaşmaya, zorladı. Bu da Cab-rillo'ya planını uygulaması için gereken saniyeleri kazandırdı.

"Neler oluyor?" diye sordu Max Hanley. Cabrillo'nun yanına geldiğinde pipo tütününü kokuyordu. "Sen burada eski bir balıkçı teknesi ve yüzer genelevle atışırken ben izin günümün tadım çıkarmaya çalışıyorum."

Juan, Hanley'in altıncı hissinin bir sorun meydana geldiğinde onu kamarasından nasıl çıkardığını merak etmeyi yıllar önce bırakmıştı. "Yattaki adamlar balıkçı teknesindekilerin ölmesini istiyor ve görünüşe göre tanık bulunması umurlarında değil."

"Ve anladığımı kadarıyla sen de eğlencelerini bozmak istiyorsun."

Juan, ona çarpık bir şekilde gülümsedi. "Başkalarının işine burnumu sokmadığımı hiç gördün mü?"

123

Clive Cussler

"Hayır." Max monitöre bakarken küfretti.

Yat birden hızlanmış, otomatik ateş Pinguin'i taramaya başlamıştı. Kurşunlar kış tarafından tahta parçaları koparıp güverte üstü kamarasının kapısındaki cam paneli parçaladı. Sloane kapıyla korunuyordu, ama kaptan ve güvertedeki diğer adam açıktaydı. Korunma için hızı feda eden Namıbyalı kaptan yaklaşan gemiye doğru zikzaklar çizerek ilerlemeye başladı. Hedef şaşırtmak için bir o tarafa bir bu tarafa gidiyordu. Sloane da yeniden ateşe başlayarak ona destek oldu. Ama atışları o kadar isabetsizdi ki mermilerin suya çarptığı yeri bile göremedi.

Yattan açılan yeni ateş yeri yatmasına neden oldu. Teknenin kış tarafındaki kaba ahşap döşemede yatarken yük gemisini göremiyordu, ama tekne geminin iri gövdesinin çıkardığı dalgalarda ilerlerken farklı hareket etmeye başlamıştı. Omzu ateş etmekten

dolayı ağrıyordu. Artık işin Pinguin'in ve Oregon'un gizemli kaptanına kaldığını biliyordu. Olduğu yerde yatarken hissettiği sevinçle karışık korku yüzünden nefes nefeseydi. Kendilerini en başında bu açmaza sokanla aynı karşı koyma hissiydi bu. Oregon'da Juan ve Max iki küçük aracın yaklaşmasını seyrediyordu. Pinguin'in kaptanı sancak tarafına doğru ilerlerken, yat biraz sağa gidiyor ve tüfekli adamların avlarını kolayca avlayabilecekleri menzile hızla yaklaşıyordu.

"Bekle," dedi Max ortaya. Bu olayın sorumluluğu onda olsaydı Sloane'a telsizin başında durmasını söyler ve dönüş emrini kendisi verirdi. Sonra Juan'ın bu karan kaptana bırakmada haklı olduğunu fark etti. Kaptan teknesinin yeteneklerini ve dönüşü ne zaman yapacağını daha iyi bilirdi.

Pinguin, Oregon'dan otuz metre uzaktaydı. Yani o kadar yakındı ki yelken direğindeki kamera artık ona takip edemiyordu. Silah subayı pruvadaki silah kamerasını açtı.

124

İskelet Sahili

Küçük tekne yattan açılan yeni bir ateşle tarandı. Eğer biraz daha uzakta olsaydılar Juan planından vazgeçip lüks yatı ya otuz kalibrelik ya <ja gizlendiği çelik plakaların ardında hâlâ hedefi izlemeye devam eden Gatling topuyla havaya uçururdu.

"Şimdi," diye fısıldadı.

Cabrillo mikrofonunu açmamış olmasına rağmen sanki Pinguin'in kaptanı onu duymuştu. Oregon'un bıçak keskinliğinde ki pruvasından yalnızca on beş metre uzakta birden dümeni sola kırdı, geminin gövdesinden kıvrılarak çıkan dalgada bir sörfçü gibi ilerledi.

Yattaki dümenci onu takip etmek istercesine dümeni çevirdi, sonra Pinguin'in peşinde kalamayacakları kadar hızlı gittiklerini fark edince rotasını düzeltti. Gemiye sancak tarafına alacak ve yüksek hızını kullanarak kıç tarafına hedefiyle aynı anda varacaktı.

"Dümenci," dedi Juan sakın bir şekilde. "İşaretim üzerine sancak tarafındaki iticilere tam yol vermeni ve dümeni tamamen sağa kırmamı istiyorum. Hızı kırk deniz miline çıkar." Juan Pinguin'i görene kadar kamera açılanna tıkladı. Dönüşünü yaparken onu ezmeye dikkat etmeliydi. Hızı ve açılan dikkatle değerlendirirken, gemisinin sırlarını saklamak için hayatları tehlikeye attığını biliyordu. Yat neredeyse tam pozisyondaydı, Pinguin neredeyse tehlike hattının dışına çıkmıştı, ama zaman sona ermişti.

"Mark."

Yalnızca birkaç tuş sesiyle ve kumanda çubuğunun hafifçe döndürül-mesiyle on bir bin tonluk gemi o büyüklükte başka hiçbir geminin yapamayacağı bir şey yaptı. Yan iticiler çalışarak Oregon'un pruvasını suda yanlamasına ilerlemeye zorlarken, kendi hızının direnciyle ve daha da hızlanan manyeto hidro dinamik motorların artan itişile mücadele etti.

Bir saniye için yat ve gemi zıt rotalarda olsa da paralel gittikten sonra Oregon kırk beş derece döndü. Yat, geminin yan tarafında hızla ilerli-

125

Clive Cussler

yorken, birden kendisini altmış deniz mili hızıyla geminin pruvasına doğru ilerlerken buldu. Juan yavrusunu korumaya çalışan bir balina gibi gemisini yatla teknenin arasına sokmuştu. Pinguin'i gösteren ekrana baktı. Oregon onu geçer geçmez dönmüş ve teknenin dümen suyunu yararak onu çıkardığı dalgalarda inip kalkar halde bırakmıştı.

Yatın kaptanı, tren raylarından geçmeyi deneyen bir şoför gibi aceleyle iskele tarafına dönerek Oregon'un pruvasını aşmaya ve yavaş olduğuna inandığı geminin önüne geçmeye çalıştı. Geminin kuyruk pervanesinin altında fokurdayan sulan görseydi kendi motorunu kapatıp gemiyle i çarpışmaktan kurtulmak için dua ederdi.

Yerli yerine oturan vektörler basit bir matematik konusuydu. Oregon dönüşüne devam etti, çaresizce gemiden bile daha keskin bir dönüş yapmaya çalışan yatın pruvasını kesti.

Yattaki otomatik silahlılardan biri son saniyede gaz kolunu kapamak için ileri atıldı, ama biraz geç kalmıştı.

Yatın parlak pruvası Oregon'un boyaları soyulan gövdesinin otuz metre aşağısından çarptı. Fiberglas ve alüminyum, yaşlı geminin sert yüzeyine denk değildi. Lüks yat çekiçle vurulmuş bira kutusu gibi akordeon haline geldi. İkiz turbo dizeller yerlerinden çıkıp gövdeyi yırttı, yatı bir arada tutan kalasları parçaladı. Yatın üst yapısı cam ve plastik patlamasıyla paramparça oldu. Dakikalar önce görevlerini tamamlayacaklarına fazlasıyla inanan dört adam anında öldü, çarpışmanın muazzam gücüyle hiçliğe gömüldü.

Yakıt depolarından biri havaya uçarak, süs balığının saldırısına uğramış bir köpekbalığı gibi zarar görmeksizin dönmeye devam eden Oregon'un küpeşmesini yalayan kirli turuncu alev topu çıkardı. Yanan mazot havuzu yayılarak okyanusu kapladı, suların altına gömülmeden önceki son dakikalarında yatın kalıntılarını gizleyen yağlı bir duman bulutu çıkardı.

126

İskelet Sahili

"Makineleri durdurun," diye emretti Cabrillo ve jet motorları kapanırken hızdaki ani kesilmeyi hemen hissetti.

"Sinek avlamak gibiydi," dedi Max, Juan'm omzunu sıvazlayarak.

"Umarım bütün bunları bir eşek arısını korumak için yapmış olmayalım." Juan mikrofonu hafifçe vurdu. "Oregon, Pinguin'i arıyor, duyuyor musunuz?"

"Oregon, burası Pinguin." Sloane'm rahatlamış gülümsemesini hattın diğer ucundan duyuyor gibiydiler. "Bunu nasıl başardığınızı bilmiyorum, ama burada size müteşekkiri olan üç kişi var."

"Seni ve arkadaşlarını öğle yemeğine davet ediyorum. Olanlar hakkında konuşmak benim için bir zevk olur."

"Ah, bir dakika Oregon."

Juan'm neler olduğunu öğrenmesi gerekiyordu ve Sloane'a iyi bir hikâye uydurması için zaman tanımayacaktı. "Eğer davetimi kabul etmezseniz Walvis Körfezi'ndeki yetkililere-Tnı olayı rapor etmek zorunda kalacağım."

Böyle bir niyeti yoktu, ama Sloane bunu bilmiyordu.

"Şey, bu durumda teklifinizi kabul etmeyi çok isterim."

"Çok güzel. İskele tarafına borda merdivenleri sarkıtıldı. Bir tayfa size köprüye kadar eşlik edecek." Juan, Max'e baktı. "Hadi gidip bizi nasıl bir pisliğin içine sokmuşum öğrenelim, Ollie."

127

Clive C ussier

Bilinçsizliğin sıcak kucağında kalmak için mücadele eden Geoffrey Merrick, Tazer şokunun hissizleştirici etkisi kaybolurken yüksek sesle inledi. Kolları ve bacakları, el ve ayak parmaklarına kadar sızlıyor, göğsündeki elektrotların çarptığı yer asit dökülmüş gibi yanıyordu.

"Ayılıyor," dedi çok uzaktaymış gibi gelen bir ses. Ama Merrick adamın çok yakında, uzaklara gideninse kendi sersemlemiş beyni olduğunu her nasılsa biliyordu.

Vücudunun garip bir pozisyonda olduğunun farkına varıp kıpırdanmaya çalıştı, ama çabalan işe yaramadı. Bileklerinden kelepçelenmişti ve etine batan metali belli belirsiz hissetse de kollarını birkaç santimden fazla oynatamıyordu. Bacaklarının üzerinde, ayak bileklerinin de aynı şekilde bağlı olup olmadığını henüz anlayamıyordu.

Gözlerini dikkatle açtı, ama hemen kapadı. Her nerede bulunuyorsa daha önce hiç görmediği kadar parlak bir yerdi. Sanki güneşin yüzeyinde dikiliyor gibiydi.

128

iskelet Sahili

Bir an bekledikten sonra gözlerini yeniden açtı, odayı dolduran parlak ışığa gözlerini kısarak baktı. Ayrıntılara odaklanmasa birkaç saniye sürdü. Odanın alanı kabaca dört-beş metrekaireydi. Duvarları, hücresin-dekiler gibi işlenmiş taştan yapılmıştı, bu yüzden hapishaneden çıkarılmadığını anladı. Bir duvarda büyük bir pencere vardı. Demir parmaklıklarla sıkıca kapalı camın yeni monte edildiği belli oluyordu. Dışarıdaki manzara gördüğü en ıssız yeri sergiliyordu. Uçsuz bucaksız ince, beyaz laım denizi acımasız güneşin altında kavruluyordu. Dikkatini odadaki insanlara çevirdi.

Tahta masada oturan sekiz erkek, bir kadın vardı; gardiyanların aksine onlar maske takmıyordu. Merrick hiçbirini tanımıyordu, ama iriyan olanın gardiyanlardan biri, mavi gözlü yakışıklı gencin de diğer bir gardiyan olduğunu sanıyordu. Hepsı beyazdı ve çoğu otuz beşinden gençti. İsviçre'de yeterince uzun süre yaşadığı için giysilerindeki Avrupa kesimini tanımıştı. Masadaki dizüstü bilgisayarı grubun en yaşlı üyesine çevrilmişti. Saçlarındaki gümüş çizgilere bakarak bu kadının kırklı yaşların sonunda olduğunu tahmin etti. Bilgisayara takılmış bir web kamerası, masanın ayağındaki Merrick'e odaklanmıştı.

"Geoffrey Michael Merrick." Bilgisayarın hoparlöründen gelen mekanik ses odayı doldurmuştu. "Bu mahkeme tarafından gıyaben yargılandınız ve gezegene karşı işlediğiniz suçlardan suçlu bulununuz." Birkaç kişi ciddi bir şekilde başını salladı. "Şirketinizin patentini aldığınız ürün, sözde kükürt temizleyiciler hükümetleri ve insanları yatıştırarak fosil yakıtı -özellikle sözde temiz kömür-yakmaya devam etmenin uygun bir seçenek olduğuna inanmalarını sağladı. Temiz kömür diye bir şey yok; bu mahkeme sizin cihazınızla donatılan fabrikalardaki kükürt emisyonunda hafif bir azalma olduğunu kabul etse de, bu durum atmosfere yayılan milyarlarca tonluk diğer zehirli kimyasalların ve gazların etkisini hafifletmiyor.

129

F:9

Clive Cussler

"Sizin bu cihazları üretmedeki taktiksel zaferiniz, dünyayı gelecek nesiller için korumaya çalışan bizler için stratejik bir yenilgidir. Çevreci hareket, zehirlerini yaymaya devam ederken yeşilci olduğunu iddia eden sizin gibi bireylerin veya enerji şirketlerinin salon numaralarından etkile-nemez. Küresel ısınma bu gezegenin şimdiye kadar karşı karşıya geldiği en büyük tehlikedir ve sizin gibi insanlar ne zaman biraz daha temiz bir teknoloji geliştirse halk bu tehdidin azaldığına inanıyor, oysa durum her yıl daha da kötüleşiyor.

"Hibrid arabalar için de aynı şey söz konusu. Tamam, daha az benzin yakıyorlar, ama bunların geliştirilmeleri ve üretimleri sırasında meydana gelen kirlilik, tüketicinin böyle bir araç alarak engellediği kirlilik miktarını kat kat geçiyor. Bunlar yalnızca bir avuç vicdan sahibi insana çevreyi korumak için kendi üzerlerine düşeni yaptıkları hissini vermeyi amaçlayan birer numara, oysa bunun tam tersi doğru. İnsanlar yanlış bir şekilde teknolojinin gezegeni kurtarabileceğine inandırılıyorlar, halbuki teknoloji en başta gezegenin sonunu getiren şeyin ta kendisi."

Merrick bu sözleri duyuyordu, ama zihnini toparlayıp anlamlarını kavrayamıyordu. Konuşmak için ağzını açtı, ama ses telleri hâlâ felç olduğu için yalnızca boşuk bir hırıltı çıkarabildi. Boğazını temizleyip tekrar denedi. "Siz... siz kimsiniz?"

"Senin çevirdiğin sahte oyunları anlayan insanlar." "Sahte oyunlar mı?" Duraklayıp aklını toplamaya çalıştı. Sonraki birkaç dakikanın oradan kendi başına yürüyerek mi yoksa Susan gibi sürüklenerek mi çıkacağını belirleyeceğini biliyordu. "Benim teknolojim kendi kendini defalarca ispat etti. Benim sayemde Sanayi Devrimi'nin başından beri çıkandan daha az kükürt çıkıyor."

"Ve sizin sayende..." Elektronik filtrelelere rağmen bilgisayar adamının sesindeki alaycı ifadeyi verebilmişti. "Karbon dioksit, karbonmonoksit, kül parçacıkları, cıva ve diğer ağır metaller hiç bu kadar yüksek seviyede ol-

130

iskelet Sahih

marını- Deniz seviyesi de öyle. Güç şirketleri çevreyle ilgilendiklerinin bir kanıtı olarak sizin temizleyicilerini alıyorlar, oysa kükürt ürettikleri «isliklerin yalnızca küçük bir parçası. Çevresel tehditlerin her yönden geldiğinin dünyaya gösterilmesi gerekiyor."

"Ve siz de bunu göstermek için beni kaçırdınız, masum bir kadını ölesiye dövdünüz?" Merrick bunları içinde bulunduğu durumu düşünmeden söylemişti. Bu konuyu yüzlerce kez tartışmıştı. Evet, onun çalışmasıyla kükürt seviyesini düşürmüştü, ama bunun sonucu olarak daha fazla güç tesisi inşa edilmiş ve atmosfere daha fazla kirlilik yayılmıştı. Bu klasik bir ikilemdi. Ama bu iddiaları yakından biliyordu ve konuşarak onları ikna edebileceğine inanıyordu.

"Kadın senin için çalışıyor. Masum değil."

"Bunu nasıl söyleyebilirsiniz? Adını ve ne iş yaptığını bile sormadınız."

"İşinin özellikleri önemli değil. Senin için çalışmayı istemesi suç ortaklığını ve kusurlu olduğunu gösteriyor."

Merrick derin bir nefes aldı. Eğer bu işten canlı olarak kurtulmak istiyorsa onları düşman olmadığına ikna etmenin bir yolunu bulması gerekiyordu. "Dinleyin, dünyanın enerji talebinden "beni sorumlu tutamazsınız. Çevreyi temizlemek istiyorsanız insanları daha az çocuk sahibi olmaya ikna edin. Çin yakında dünyanın en büyük çevre kirleticisi olarak Birleşik Devletler'i geçecek, çünkü nüfusu bir nokta iki milyar. Bir milyar vatandaşıyla Hindistan da onun çok gerisinde değil. Gezegeni gerçekten tehdit eden şeyler bunlar. Avrupa ve Amerika ne kadar temiz hale gelirse gelsin -Tanrım, at arabalarına ve sabanlara geri dönsek- Asya'da meydana gelen kirlilikle asla baş edemeyiz. Bu küresel bir sorun, buna kesinlikle katılıyorum ve bunun için global bir çözüm gerekiyor." Masanın iki ucundaki adamlar ve kadın konuşmasından hiç etkilenmemiş gibiydi. Bilgisayarın sessizliği de uğursuz bir şekilde uzuyordu.

131

Clive Cussler

Merrick güçlü durmak, korkunun içine işlemesine izin vermek istemiyor du. Ama bunu yapamadı, sesi titremeye, gözleri yaşarmaya başladı.

"Lütfen, bunu yapmak zorunda değilsiniz," diye yalvardı. "İstedığınız para mı? Size organizasyonunuzun ihtiyaç duyduğu bütün parayı veririm. Lütfen, bırakın gidelim."

"Bunun için çok geç," dedi bilgisayar. Sonra elektronik filtre kapandı ve hattın diğer tarafındaki kişi kendi sesiyle konuştu. "Mahkeme edildin ve suçlu bulundu Geoff."

Merrick bu sesi yıllardır duymamış olsa da çok iyi tanıyordu. Ve bunun ölümü anlamına geldiğini çok iyi biliyordu.

132

iskelet Sahili

Cabrillo'nun düş alacak zamanı yoktu. Sloane ve grubu Frank Lincoln eşliğinde gelmeden önce yalnızca üstünü değiştirip köprüye gidebildi. Dış merdivenlerden çıktıklarını duyduğu sırada hızla etrafına bakındı. Köprü normal bakımsız ve harap durumundaydı; kimse geminin gerçek yapışım gösterecek ileri teknoloji oyuncaklarını bırakmamıştı etrafta. Eddie Seng yine dümenciği oynuyordu. Yıpranmış, tek parçalı bir tulum giyip beysbol şapkası takmış, eski moda dümenin arkasında dikiliyordu. Seng belki de Şirket'teki en titiz planlayıcıydı. Onun için hiçbir ayrıntı küçük değildi. Tehlikeyle beslenen bir yapısı olmasa harika bir muhasebeci olabilirdi. Juan, Eddie'nin sahte telgraf kollarını STOP'a getirip kullanılmayan haritalarda güneybatı Afrika sayfalarını bile açmış olduğunu fark etti. Parmağıyla solmuş, lekeli haritaya vurdu. "İyi olmuş." "Hoşuna gideceğini düşündüm."

Juan, kapıdan içeri girene kadar Sloane Macintyre'ın neye benzediği üzerine hiç kafa yormamıştı. Rüzgârdan dağılan bakır rengi kızıl saçları

133

Clive Cussler

ona vahşi ve ehlileşmemiş bir görünüm veriyordu. Ağzı biraz fazla genjs burnu biraz fazla uzundu, ama yüzünde öyle dürüst bir ifade vardı ki bu küçük kusurlar neredeyse fark edilmiyordu. Güneş gözlüğü boynunda asılı olduğu için Juan onun aşk romanlarındaki gibi yeşil gözlü bir kız olmadığını, ama çevresinde olup bitenlerin de gözlerinden kaçmadığını fark etti. Vücudun çok kıvrımlı görünmesini sağlayan birkaç kilo fazlası vardı, ama kaslı kollarından Juan onun yüzücü olduğunu düşündü.

Sloane'ın yanında iki adam vardı, bir tanesi Juan'ın Pinguin'in sahibi olduğunu tahmin ettiği bir Namibyalı, diğeri âdemelması fırlak asık suratlı bir beyazdı. Juan, Sloane gibi çekici bir kadını onun yanına getiren pek çok senaryo hayal edebilirdi. Beden dillerinden anladığı kadarıyla Sloane söz sahibi olsa da arkadaşı ona son derece öfkeliydi.

Cabrillo elini uzatarak öne çıktı. "Juan Cabrillo, Oregon'un kaptanı. Gemime hoş geldiniz."

"Sloane Macintyre." El sıkışı sert ve kararlı, bakışları sabitti. Juan onda üzerlerine ateş açıldığında hissetmiş olması gereken korkudan eser göremiyordu. "Bu Tony Reardon ve Pinguin'in kaptanı Justus Ulenga."

Tony belirgin bir İngiliz aksanıyla, "Nasılsınız?" diye Juan'ı şaşırttı.

"Görünüşe göre hiçbirinizin tıbbi yardıma ihtiyacı yok. Doğru mu?"

"Yok," dedi Sloane. "Hepimiz iyiyiz, ama sorduğunuz için sağ olun."

"Güzel, rahatladım," dedi Juan ve bunda çok samimiydi. "Olanları konuşmak için sizi kamarama davet etmek isterdim, ama içersi biraz dağınık. Mutfaka gidelim. Sanırım aşçıya bir şeyler hazırlatabilirim." Juan, Linc'e kamarotu bulmasını söyledi.

Gerçek şuydu ki, gemiye gelen müfettişleri ve liman yetkililerini karşılamak için kullandığı kamara bir felaket alanıydı, ziyaretçilerin gemiden hemen inmeyi isteyeceği şekilde tasarlanmıştı. Duvarlara ve halıya, arka arkaya sigara içen birini bile öksürtecek şekilde ucuz sigara kokusu sinmişti. Tablolardaki palyaçoların acıklı bakışı çoğu inşam gerektiği kadar

134

iskelet Sahili

rahatsız ediyordu. Sonuç olarak kaptan kamarası böyle bir görüşme için uygun değildi. Üstteki mutfak ve yandaki yemek salonu çok daha yüksek bir standarda sahip olmasa da en azından temizdi.

Juan onları muşamba parçalarıyla kaplı merdivenlerden aşağı indirirken bilinçli bir şekilde gevşek bırakılan korkuluklara karşı uyardı. Grubu yemek salonuna alırken iki düğmeden birini açıp floresan lambaları yaktı. Diğer düğme yalnızca birkaç lamba yakıyordu ve bunlardan ikisi sürekli olarak titreşiyordu. Çoğu gümrük müfettişi yük listesini incelemek için yemek salonu yerine köprüde oturmayı tercih ederdi. Geniş yemek salonunda birbiriyle uyumsuz dört masa vardı ve on altı sandalyeden yalnızca ikisi birbirine uzaktan benziyor gibiydi. Duvarlar, insanı depresyona sokmayı mutlaka başaran ve Juan'ın Sovyet Yeşili dediği donuk nane rengine boyalıydı.

Bu odanın iki kat altında Oregon'un beş yıldızlı bir restoran kadar şık olan gerçek yemek salonu bulunuyordu.

Onlara oturmalarını istediği yeri gösterdi, böylece duvardaki resimde gizlenen minik kameraya karşı oturdular. Linda Ross ve Max Hanley operasyon merkezinde bu görüşmeyi izleyecekti. Juan'm sormasını istedikleri bir soru olursa Maurice'le ona ileteceklerdi.

<

Cabrillo ellerini masanın üstüne koyup konuklarına baktı, ama sonra gözlerini Sloane Macintyre'a dikti. Sloane, Juan'm bakışlarına gözlerini kırpmaksızın karşılık verirken Juan onun dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme belirtisi fark etti. Juan yaşadıkları şeyden sonra onların öfkeli ya da korkmuş olmalarını bekliyordu, ama Sloane neredeyse eğleniyor gibi görünüyordu. Reardon açıkça kızgın, Pinguin'in kaptanıysa endişeli görünüyordu. Büyük olasılıkla Juan'ın yetkilileri aramamasını diliyordu.

"Pekâlâ, neden bana o insanların kim olduğunu ve neden hepinizin ölmesini istediğini anlatmıyorsunuz?" Sloane neşeyle öne doğru eğilip

135

Clive Cussler

konuşmaya başlamak üzereyken Juan ekledi. "Dün gece sizi uyardıkları konusunda söylediklerini duymadığımı sanmayın."

Sloane tekrar arkasına yaslanıp yanıtını yeniden düşünmeye başladı.

Sloane hemen yanıt vermeyince Tony söze girdi. "Söyle ona, Tanrı aşkına. Hem zaten artık bir önemi yok."

Sloane, ona zehir gibi bir bakış fırlattı. Kendisi açıkça konuşmazsa onun Cabrillo'ya her şeyi anlatacağını anlamıştı. Nefesini bıraktı.

"1800'ler-de bu sulara batan bir gemiyi arıyoruz."

"Bir tahmin edeyim, içinde hazine olduğunu düşünüyorsunuz?" dedi Juan hoşgörülü bir şekilde.

Sloane onun alaycılığını görmezden gelemezdi. "Bundan o kadar eminim ki hayatımız üzerine bahse girebilirdim. Ve başka birisi bu gemi için cinayet işlemeye degeceğini düşünüyor."

"Tuş." Juan, bakışlarını Sloane'dan Tony'ye çevirdi. Hazine avcılarına benzemiyorlardı, ama bu herkesi etkileyebilecek bir hastalıkta. "Siz ikiniz nasıl bir araya geldiniz?"

"Kayıp hazinelerle ilgilenen bir sohbet odasında," dedi Sloane. "Geçen yıldan beri bu yolculuk için para biriktirip plan yapıyoruz."

"Peki, bana dün gece neler olduğunu anlatın."

"Tek başıma yemeğe gitmiştim. Otele geri dönerken iki adam beni takip etti. Koşmaya başladım, onlar da koştular. Bir tanesi bana ateş etti. Ben kalabalık olan otele geri dönmeyi başarıncı durdular. Bir tanesi bağırarak bunun bir uyarı ateşi olduğunu ve

Namibya'yı terk etmem gerektiğini söyledi."

"Yattaki iki kişi miydi onlar?"

"Evet, makineli tüfekleri olanlar."

"Peki, Namibya'da olduğunuzu kim biliyor?"

"Nasıl yani, ülkedeki arkadaşlarımız filan gibi mi?"

136

iskelet Sahili

"Hayır, yani burada ne yaptığınızı kim biliyor? Projeniz konusunda kimseyle konuştunuz mu?"

"Çok sayıda yerli balıkçıyla görüştük," dedi Tony. Sloane kontrolü ele aldı. "Amaç balıkçıların ağlarını kaybettiği yerleri aramaktır.

Buradaki deniz tabanı büyük oranda çölden oluşuyor, bu yüzden bir ağı tutacak şeyin insan yapımı bir şey olması gerektiğini, bundan dolayı da bir batık olabileceğini düşündük." "Bu şart değil," dedi Juan.

"Bunu biliyoruz." Sloane'ın sesinde yenilginin izleri vardı. "Metal detektörle pek çok alanın üstünden geçtik, ama bir şey bulamadık."

"Bu beni hiç şaşırtmadı. Akıntılar birkaç milyon yıldır dipteki kayaları ortaya çıkardı. Ağlar bunlara takılıyor olabilir." Sloane başını salladı.

"Peki, balıkçılardan başka kimle konuştunuz?"

Sloane'ın dudakları aşağıya sarktı. "Luka'yla. Rehber gibi davranıyordu, ama ben onu hiç sevmedim. Ve^b ir de şu Güney Afrikalı helikopter pilotu vardı. Adı Pieter De Witt. Ama hiç kimse ağları neden sorduğumuzu bilmiyordu. Piet ve Luka'ya da hangi gemiyi aradığınızı söylemedik."

"Papa Heinrick ve devasa metal yılanlarını da unutma," dedi Tony alaycı bir şekilde. Sloane'ı biraz daha utandırmaya çalışıyordu. Juan'ın tek kaşı kalktı. "Dev yılanlar mı?"

"Önemli bir şey değil," dedi Sloane. "Yaşlı, kaçık bir balıkçıdan duyduğumuz bir hikâye o kadar."

Kapı yavaşça çalındı. Maurice plastik bir tepsiyle geldi. Juan adamın yüzündeki tiksinti dolu ifadeye gülmek için kendini zor tuttu. Maurice, günde iki kez traş olan, her sabah ayakkabılarını boyayan ve bir kırışık görürse gömleğini değiştiren çok titiz bir adamdı.

Oregon 'un lüks bölümünde kendini evindeymiş gibi hissediyordu, ama onu halka

137

Clive Cussler

açık yerlere götürdüğünüzde yüzünde domuz ağızına sokulmuş bir Müslüman ifadesi belirliyordu.

Konuklarına oynadıkları oyun yüzünden ceketini ve kravatını çıkarmış, gömleğinin kollarını kıvrırmıştı. Juan'da Şirket çalışanlarının hepsinin bir dosyasının bulunmasına rağmen Maurice'in yaşını o bile bilmiyordu. Tahminler altmış beşle seksen arasında dolaşıyordu. Ama tepsiyi Oregon 'un vinçleri kadar dengeli bir şekilde havada tutup tabakları ve bardakları tek bir damla bile dökmeden masaya yerleştirdi.

"Yeşil çay," derken İngiliz aksanı Tony'nin dikkatini çekti. "Dimsum/" güveç ve tavuklu erişte." Önlüğünden bir parça kâğıt çıkarıp

Juan'a uzattı. "Bay Hanley bunu size vermemi istedi."

Juan notu açarken Maurice, tabakları, peçeteleri ve çatal-kaşık takımını yerleştiriyordu. Masadaki hiçbir şey birbiriyle uyumlu değildi, am en azından peçeteler temizdi.

Max bir not yazmıştı: Açıkça yalan söylüyor. Juan gizli kameraya doğru baktı. "Bu çok açık." "Ne açık?" diye sordu Sloane çayından bir yudum alırken. "Hımm? Birinci subayım burada ne kadar uzun süre kalırsak bir sonraki limana o denli geç kalacağımızı

söylüyor." "Sormamın bir sakıncası yoksa neresi orası?" "Teşekkürler Maurice. Şimdilik bu kadar yeter." Maurice selam verip çıkarken Cabrillo, Sloane'a baktı. "Cape Town. Brezilya'dan Japonya'ya kereste götürüyoruz, ama Cape Town'dan Mumbai'ye gidecek bazı konteynırları alacağız."

"Bu gerçekten bir yük gemisi, değil mi?" diye sordu Sloane. Sesinden etkilendiği belli oluyordu. "Böyle seferleri düzensiz yük gemilerinin hâlâ bulunduğunu bilmiyordum."

"Hamura sarılmış küçük et veya sebze parçalarının buharda veya kızgın yağda pişirilmesi ile yapılan bir Çin yemeği."

138

iskelet Sahili

"Sayıları fazla değil. Konteynırla taşıma neredeyse bütün kontrolü ele geçirdi, ama hâlâ bizim gibi kırıntıları toplayanlar var." Kasvetli yemek salonunu işaret etti. "Ne yazık ki kırıntılar gittikçe küçülüyor, bu yüzden Oregon'ı yatacağımız paramız olmuyor. Korkarım yaşlı kız etrafımızda dağılıp gidiyor."

"Yine de romantik bir hayat olmalı," diye ısrar etti Sloane.

Bunu söylerken gösterdiği içtenlik Juan'ı hazırlıksız yakalamıştı. Bir limandan diğerine giden derbeder bir yük gemisinin var olmasının, deniz ticaretinin döndüğü sanayide önemsiz bir parça olmaksızın neredeyse kıt kanaat geçinmenin gerçekten de romantik bir fikir olduğunu hissetmişti hep. Gülümseyerek çayıyla Sloane'ı selamladı. "Evet, bazen öyle oluyor."

Sloane'ın gülümsemesindeki karşılık samimi bir şeyi paylaştıklarını söylüyordu.

Juan konuya devam etmek için ayağa kalktı. "Justus, metal yılanlar konusunda bir şey biliyor musun?"

"Hayır, kaptan," dedi Namibyalı, şakağına dokunarak. "Papa Hein-rick'in aklı yerinde değil. Ve eline bir şişe geçirdiğinde onu tanımak istemezsiniz."

-t %l

Juan dikkatini tekrar Sloane'a çevirdi. "Aradığınız geminin adı neydi?"

Sloane'ın bu adı vermek istemediği açıktı, bu yüzden Juan peşini bıraktı. "Önemli değil. Batık hazine aramayla ilgilenmiyorum."

Kıkırdadı. "Ya da dev metal yılanları. Bugün oraya mı gidiyordunuz, bu Heinrick denen adamın yılanları gördüğü yere?"

Sloane bile ne kadar gülünç görüldüğünü kabul ediyordu, çünkü Cabrillo'ya bakarken hafifçe kızarmıştı. "Bu bizim son ipucumuzdu. Bu kadar geldikten sonra oraya da bakabiliriz, diye düşündüm. Gerçi şimdi biraz aptalca geliyor."

139

Clive Cussler

"Biraz mı?" dedi Juan alaycı bir şekilde. Linç yemek salonunun kapı pervazına vurdu. "Temiz, kaptan." "Teşekkürler Bay Lincoln." Sırf uyuşturucu veya silah gibi kaçak bir mal bulunmadığından emin olmak için Linc'ten Pinguin'i aramasını istemişti. "Kaptan Ulenga, size saldıran yat konusunda bir şeyler söyleyebilir misiniz bana?"

"Birkaç kez Walvis'te görmüştüm. Bir iki yıldır iki ayda bir geliyor. Sanırım Güney Afrikalı, çünkü yalnızca oradakiler böyle bir yat alabilir." "Mürettebatıyla ya da onları tanıyan biriyle konuştunuz mu hiç?" "Hayır efendim. Gelip yakıt alır, yola devam ederler." Juan arkasına yaslandı, dirseğini koltuğun arkasına dayadı. Gerçekleri birbirine bağlayıp uygun bir açıklama bulmaya çalışıyordu, ama hiçbir şey birbirine uymuyordu. Sloane'ın hikâyesinin önemli parçalarını atladığından emin olduğu için bulmacayı asla bir araya getiremeyeceğini biliyor ve bu işi ne kadar takip etmek istediğine karar vermesi gerekiyordu. Geoffrey Merrick'i kurtarmak hâlâ en öncelikli konularıydı ve Sloane Ma-cintyre'inkini de eklemekten ellerinde yeterince sorun vardı. Ama yine de bir şeyler onu rahatsız ediyordu.

Birden Tony Reardon konuştu. "Size bildiğimiz her şeyi söyledik Kaptan Cabrillo. Geminizden gerçekten inmek istiyorum. Limana geri dönüş yolculuğumuz çok uzun."

"Evet," diye mırıldandı Juan dalgın bir şekilde, sonra dikkatini odakladı. "Evet, elbette Bay Reardon. Neden saldırıya uğradığınızı anlamıyorum. Buralarda hazine dolu kayıp bir gemi olabilir ve siz de birisinin operasyonuna çok yaklaşmış olabilirsiniz. Eğer hükümet izni olmadan çalışıyorlarsa şiddete başvurmuş olabilirler." Tony ve Sloane'a samimiyetle baktı. "Eğer durum buysa Namibya'dan mümkün olduğunca çabuk gitmenizi tavsiye ederim. İkınız da boyunuzu aşan işlere girişmişsiniz."

140

iskelet Sahili

Reardon bu tavsiyeyi onaylarcasına başını salladı, ama Sloane, onu dinleyecekmiş gibi görünmüyordu. Juan aldırmadı. Onun sorunu değildi.

"Bay Lincoln," dedi. "Konuklarımıza teknelerine kadar eşlik eder misiniz? Yakıtı ihtiyaçları varsa halledin lütfen."

"Evet, kaptan."

Grup ipucunu almış gibi ayağa kalktı. Juan masanın üstünden uzanıp Justus Ulenga ve Tony Reardon'ın elini sıktı. Sloane'ın elini kavradı-şimdiye kadar, onu hafifçe öne çekerek, "Biraz özel konuşabilir miyiz?" diye sordu.

"Elbette." Cabrillo, Linc'e baktı. "Onları Pinguin'e götür. Ben Bayan Macintyre'a eşlik ederim."

Grup gider gitmez yerlerine oturdular. Sloane, onu bir kuyumcunun kesmek üzere olduğu bir elması incelemesi gibi inceliyor, mücevheri mahvedecek en küçük bir kusuru arıyordu. Bir karara varınca öne doğru eğildi, dirseklerini masaya koydu.

"Bence sen bir sahtekâr'sın."

Juan gülmesini bastırmak zorunda kaldı. "Anlamadım," dedi sonunda kekeleyerek.

"Sen. Gemin. Mürettebatın. Hiçbiri görüldüğü gibi değil."

Cabrillo ifadesini değiştirmeye ve yüzündeki kanın çekilmesine engel olmaya çalıştı, ama yüzündeki kan çekilmişti. Şirket'i kurduğundan ve hepsinin adı; Oregon olan çok sayıda gemiyle dünyayı dolaşmaya başladığından beri kimse onların göründüklerinden farklı olduklarından şüphe-helenmemişti. Liman yetkilileri, her türde müfettiş, hatta Panama'dan geçerlerken bir kanal pilotu bile gemiye binmişti ve hiçbir gemi ya da mürettebat hakkında en ufak bir şüphe belirtisi göstermemişti.

Bilmiyor, diye düşündü. Yem atıyor. Aslında limandayken ve teftiş edilmek üzereyken yaptıkları numaraların hepsini yapmadıklarını kabul etmeliydi, ama yabancı bir ülkeden gelen eğitimsiz birinin otuz dakika

141

Clive Cussler

içinde dikkatle sergiledikleri aldatmacayı anlaması mümkün değildi. Bir şeyi fark ederken kalbinin yavaşladığını hissetti.

"Açıklamak ister misin?" diye sordu doğal bir şekilde. "Birincisi küçük şeyler. Dümencin aynı babamın taktığı gibi bir Ro-lex takıyordu. O saat iki bin dolar değerinde. Eğer söylediğiniz kadar yoksulsanız bu biraz fazla değil mi?" "Saat sahte," dedi Juan.

"Sahtesi tuzlu havada beş dakika bile dayanmazdı. Biliyorum, çünkü ergenlik çağında babamın balıkçı teknesinde çalışırken ben de bir tane almıştım."

Tamam, dedi Juan kendi kendine, konu gemiler olunca o kadar da deneyimsiz değilmiş. "Belki de gerçektir. Bunu ona sormalısın."

"Bu bir olasılık," dedi Sloane. "Peki, ya kamarotuna ne diyorsun? Son beş yıldır Londra'da çalışıyorum ve İngiliz terziliğini gördüğümde tanırım. Kiliseye giyilenler kadar şık ayakkabıları, özel dikim pantolonu ve el yapımı gömleğiyle Maurice dört bin dolar değerindeki giysileriyle caka satıyor. Onları çalıntı mal satan birinden aldığını sanmıyorum."

Juan gülerek Maurice'in ikinci el bir şey giydiğini hayal etmeye çalıştı. "Aslında Karun kadar zengindir, ama biraz -İngilizler nasıl derbudala. Zengin bir ailenin yüz karası, on sekiz yaşından beri miras kalan parasıyla dünyayı dolaşıyor. Geçen yıl Mombassa'dayken yanıma geldi, kamarot olmak istediğini ve ona para ödemek zorunda olmadığını söyledi. Onu nasıl geri çevirebilirdim ki?"

Tabii," dedi Sloane, sözcüğü uzatarak. "Doğru söylüyorum, gerçekten."

"Bu konuyu da şimdilik bir kenara bırakıyorum. Ama ya Bay Lincoln ve sen? Gemilerde çalışan çok fazla Amerikalı yoktur, çünkü Asyalılar bu işi çok küçük bir ücret karşılığında yaparlar. Bu geminin sahibi olan şirket söylediğin kadar cimriyse mürettebatı Pakistanlı ya da Endonezyalı

142

iskelet Sahili

olurdu." Juan cevap vermeye kalktı, a.ma Sloane, onu susturdu. "Bir tahmin edeyim, boğaz tokluğuna çalışıyorsunuz, değil mi?"

"Yatağımın altı parayla dolu değil, Bayan Macintyre."

"Eminim değildir." Elini saçlarının arasından geçirdi. "Bunlar açıklayabileceğini tahmin ettiğim küçük şeylerdi. Ya buna ne dersin? Bu gemiyi ilk gördüğümde bacasından duman çıkıyordu."

Eyvah, diye düşündü Juan. Makinistin duman jeneratörünü çalıştırmayı nasıl unuttuğunu hatırlamıştı. O şurada bunun önemli bir şey olduğunu düşünmemişti, ama şimdi bu hata karşısına çıkıyordu.

"Başta geminin terk edilmiş olduğunu sandım, ama sonra yol aldığınızı gördüm. Birkaç dakika sonra bacadan duman çıkmaya başladı, hem de bol miktarda. Ne kadar ilginçtir ki saatte yirmi deniz mili hızla bize doğru gelirken ve köprüye gelip telgrafın STOP'a getirilmiş olduğunu gördüğüm zaman çıkan miktar aynıydı. Ayrıca isopod yönlendirici iticileriniz yoksa bu büyüklükte bir geminin o kadar hızlı dönmesine olanak yok. Bu teknoloji de bu geminin yapıldığı tarihten çok sonra bulundu. Bunu açıklamak ister misin?"

"Bunların neden umurunda olduğunu merak ediyorum yalnızca," dedi Juan kaçamak konuşarak.

"Çünkü bugün birisi beni öldürmek istedi ve ben bunun nedenini öğrenmek istiyorum. Açıkçası senin, bana yardım edebileceğini düşünüyorum."

"Üzgünüm Sloane, ama ben yalnızca çok yakında hurdaya çıkacak olan bu paslı kovanın kaptanıyım yalnızca. Sana yardım edemem."

"Demek gördüklerimi inkâr etmiyorsun."

"Ne gördüğünü bilmiyorum, ama Oregon ya da mürettebatında sıra dışı bir durum yok."

Sloane ayağa kalkıp doğrudan minik kameranın monte edildiği, on beş yıl önce meşhur olan Hintli bir aktristin resminin önüne gitti. Çerç-

143

Clive Cussler

veyi duvardan çekince minik kamera kablosunun ucunda sallandı. "Oh, gerçekten mi?"

Bu kez Juan'ın yüzündeki bütün kan çekildi.

"Maurice'ten notu aldıktan sonra 'bu çok açık' dediğinde fark ettim. Sanırım şu anda birisi bizi seyrediyor." Juan'ın cevap vermesini beklemedi. "Seninle bir anlaşma yapacağım Kaptan Cabrillo. Sen bana yalan söylemeyi bırak, ben de sana yalan söylemeyi bırakayım. Hatta önce ben başlayayım." Juan'm karşısına oturdu. "Tony ve ben internetteki bir sohbet odasında tanışmadık. DeBeers'in güvenlik biriminde çalışıyoruz ve belki de bir milyar dolarlık mücevherle dolu olan batık bir gemiyi arıyoruz. Elmaslar konusunda bir şey biliyor musun?"

"Yalnızca ender bulunduklarını, pahalı olduklarını ve bir kadına verdiğinde gerçekten çok ciddi olduğun anlamına geldiğini biliyorum." Sloane gülümsedi. "Üçte ikisi doğru."

"Üçte ikisi mi? Pahalı olduklarını ve ender bulunduklarını biliyorum, demek adamlar sana sürekli olarak durup dururken elmas veriyor. Bunun için yeterince çekicisin."

Sloane'm gülümsemesi kahkahaya dönüştü. "Ah hayır. Pahalı oldukları ve elmas verirken gerçekten ciddi olman gerektiği doğru, ama elmaslar ender bulunmaz. Yarı değerli taşlar kadar sık bulunmazlar, ama sandığın kadar ender de değildir. Fiyatları suni olarak şişiriliyor, çünkü piyasanın yüzde doksan beşini bir şirket kontrol ediyor. İstedikleri fiyatı belirleyebilmek için bütün madenleri onlar kontrol ediyor. Ne zaman yeni bir elmas madeni bulunsa gidip satın alıyor ve bütün rekabet şansını ortadan kaldırıyorlar. OPEC'in bile amatör gibi görünmesine neden olacak kadar sıkı bir karteldir. O kadar kontroldür ki birkaç yöneticisi Birleşik

Devletler'e ayak basacak olsa tröst önleme yasasına muhalefetten tutuklanırlar.

144

İstediği sanın

"Fiyatları sabit tutmak için taşları kasalarından ağır ağır çıkarırlar. Eğer envanterleri azalırsa üretimi artırır, eğer taşların sayısı fazlalaşır-sa Londra'daki kasalarında biriktirirler. Bütün bunları aklından çıkarmadan söyleyebilir misin, bir milyar dolar değerindeki elmaslar piyasaya dö-külürse ne olur?"

"Fiyatlar düşer."

"Ve tekelimizi kaybederiz ve bütün sistem çöker. Bütün kadınlar parmaklarındaki taşın sonsuza dek bağlılık anlamına gelmediğini fark ederler. Ayrıca dünya ekonomisi sarsılır, altın ve döviz fiyatlarının dengesi bozulur."

Juan bu konuda biraz bir şeyler biliyordu, çünkü yalnızca birkaç ay önce o ve ekibi dünya altın piyasasına mal yığma girişimini engellemişlerdi. "Ne demek istediğini anlıyorum."

"Eğer böyle hazine yüklü bir gemi varsa, ofisimizin bunu önlemesinin iki yolu var. Birincisi bir başkasının elmasları bulmasını beklemek ve onlardan hemen satın almak. Tabii ki bu çok pahalıya patlardı, bu yüzden biz de ikinci yolu seçtik." ' ^

"Batık hazineye dair söylentilerin doğru olup, olmadığını kontrol edip kendiniz bulmak istediniz."

Sloane burnuna dokundu, "Bingo. Hazinesinin arkasındaki hikâyeyi ilk bulan ben oldum, bu yüzden bu seyahat hakkı bana verildi. Tony sözde benim yardımcım, ama kesinlikle işe yaramazın teki. Bu iş benim ve kariyerim için çok önemli. Eğer taşları bulursam başkan yardımcısı olabilirim."

"Elmaslar nereden gelmiş?" diye sordu Juan. Bunu istememesine rağmen anlattıklarıyla çok ilgilenmişti.

"Büyüleyici bir hikâye. Herero adında bir kabilenin üyeleri tarafından Kimberley'deki bir madenden çıkarılmışlar. Herero kralı topraklarındaki Alman işgalcilerle bir savaşın yaklaştığını biliyormuş ve elmasları

145

F:10

Clive Cussler

İngiliz korumasını satın almak için kullanabileceğini düşünüyormuş. Adamları on yıl kadar Kimberley'de çalışmış ve sözleşmeleri sona erdiğinde çaldıkları elmasları Herero topraklarına getirmişler. Öğrenebildiğim kadarıyla işçiler sözleşmelerine başlamadan birkaç gün önce kollarında veya bacaklarında kesikler açıyorlarmış. Kimberley'ye geldiklerinde eski yaralarıyla birlikte vücutlarının haritası çıkarılıyormuş. Kabile üyeleri orada bir süre çalıştıktan ve uygun bir taş aşırıdıktan sonra yarayı yeniden açıp elması içine saklıyormuş. Bir yıl sonra ayrılma zamanı geldiğinde işçi kampındaki gardiyanlar Herero'nun ilk geldiği zamanki vücut haritasını kontrol ediyormuş. Yeni yaraları içinde taş olup olmadığını görmek için cerrahi olarak açıyorlarmış. Müshille birlikte işe yaramaz hale gelen yutma tekniğinden sonra popüler bir kaçakçılık yöntemiymiş bu. Ama eski yaralar haritada bulunduğu için kontrol edilmiyormuş."

"Çok akıllıca," dedi Juan hayretle.

"Öğrendiğime göre kabile soyulduğunda çuvalarca büyük ve berrak taşları varmış."

"Soyulduğunda mı?"

"Beş İngiliz tarafından. Bir tanesi ebeveyni Herero'da misyoner olan bir gençmiş. Hikâyeyi babasının günlüğünden okudum, çünkü soygundan oğlunun izini sürmüş. Günlüğü, oğlunu bulduktan sonra yapmak istediklerini sıraladığı işkenceci kontrol listesine benliyordu.

"Seni ayrıntılarla sıkmayacağım, ama Peter Smythe adlı bu genç H. A. Ryder adlı deneyimli bir maceracıyla ve diğer üç adamla bir araya gelmiş. Planlarının bir parçası olarak Cape Town'a telgraf çekip HMS Rove adındaki buharlı geminin, o zamanlar Alman Güney Batı Afrika'sı denen yerin sahilinde beklemesini istemişler. Kalahari ve Namibya çöllerini at sırtında geçip gemiyle buluşmayı planlamışlar."

"Ve anladığımı kadarıyla Rove'dan bir daha haber alınmadı?"

146

iskelet Sahili

"Ryder'dan telgrafı aldıktan sonra Cape Town'dan hemen ayrılmış ve sonra denizde kaybolduğu bildirilmiş."

"Diyelim ki bütün bunlar doğru ve Kral Solomon'un hazineleri gibi bir efsane değil. Geminin buralarda olduğunu düşünmenin nedeni ne?"

"Elmasların çıkarıldığı yerden sahile kadar düz bir hat çizdim. Gezegendeki belki de en kötü çölü geçeceklerdi ve en doğrudan rotayı seçmiş olmalıydılar. Bu da Rove'dan Walvis Körfezi'nin yetmiş mil kuzeyinde ran-devulaşnklarını düşündürüyor."

Juan onun mantığında bir açık daha buldu. "Rove'un Cape Town'a doğru yola çıktıktan sonra battığını kim söylüyor ya da adamlar gemiye hiç ulaşamadıysa ve taşlar hâlâ çölde bir yerlerdeyse?"

"Konuyu ilk anlattığımda patronum da aynı soruları sordu bana. Ben de şöyle dedim: Eğer ben bunları öğrenebildiysem bir başkası da öğrenebilir ve bir milyar dolar değerindeki elmaslar kıyının birkaç metre açığında, dalış takımıyla feneri olan herkesin bulabileceği bir yerde yatıyor olabilir."

«4.

"O ne dedi?"

"Sana bir hafta ve yardım etmesi için Tony Reardon'ı veriyorum. Ve ne olursa olsun bulduğun bütün kanıtları yok et>

"Birkaç yüz mil karelik bir alanı aramak için yeterli bir süre değil bu," dedi Juan. "Bunu doğru dürüst yapabilmek için metal detektör takımının yanı sıra tarama sonarı olan bir gemiye ihtiyacın var. O zaman bile bulacağın garanti değil."

Sloane omuz silkti. "Fikirime o kadar değer vermediler. Bana bir hafta, biraz para ve Tony'yi vermeleri bile umut ettiğimden fazlasıydı. Ayrıca bilgi almak için yerel kaynaklardan yararlanmak istedim."

"Merak ediyorum da neden bu konuyu üstlerine açtın? Neden gemiyi kendin arayıp eğer bulursan elmasları kendine saklamayı düşünmedin?"

147

Clive Cussler

Sloane, Juan ona hakaret etmiş gibi -ki etmişti- kaşlarını çatarken ağzının kenarları aşağıya sarktı. "Kaptan, bu düşünce aklımdan hiç geçmedi. O elmaslar bir DeBeers madeninden çıkarıldı ve haklı olarak şirkete aittir. Nasıl şirketin kasasına gidip ceplerimi elmasla doldurmuyorsam, o elmasları kendime saklamayı da düşünmem."

"Özür dilerim." Juan onun dürüstlüğünden çok etkilenmişti. "Sınırı aştım."

"Teşekkür ederim, özür kabul edilmiştir," dedi Sloane. "Şimdi sana gerçeği anlattığıma göre bana yardım edecek misin? Sana bir şey vaat edemem, ama eminim eğer Rove'u bulursak şirketim ayırdığın zamanı telafi edecektir. Papa Heinrich'in bana verdiği koordinatları kontrol etmek yalnızca birkaç saatini alır."

Juan bir an için hiçbir şey söylemedi. Bir sonraki hamlesini düşünüyormuş gibi mavi gözlerini tavana dikmişti. Birden ayağa kalkıp kapıya doğru gitti. "Bana bir dakika izin verir misin?" dedi Sloane'a. Sonra gizli mikrofona konuştu. "Max, kamaramda buluşalım." Gümrük müfettişleri için hazırladıkları sahte kamarasından söz ediyordu. Operasyon merkeziyle yemek salonunun arasında kalıyordu.

Juan köşeyi dönerken Max pis kamaranın kapısında idi. Duvara yaslanmış piposunu dişlerine vuruyordu. Aklında bir şey olduğunun açık bir göstergesi idi bu hareket. Başkan yaklaşırken doğruldu. Kapı kapalı olmasına rağmen Juan'ın burnu kamaradan yükselen bayat kokuyla buruştu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Juan girişe gerek duymadan. "Merrick'i yaşlanıp ölmekten kurtarmak istiyorsak oyalanmayı bırakıp bir an önce Cape Town'a gitmeli ve ihtiyacımız olan ekipmanı almalıyız."

"Onun dışında."

"Bütün bu hikâye bana biraz saçma geldi."

148

iskelet Sahili

"Pingüin'e yapılan saldırıyı gözlerimizle görmeseydik ben de öyle düşünürdüm." Juan duraklayarak düşüncelerini topladı.

"Sence bir şeye mi rastladık?" diye sordu Max.

"Bir milyon dolarlık yattaki adamlar iyi bir nedenleri olmadan insanlara ateş açmazlar. Bu durumda bir şeyi korumaya çalıştıklarına inanıyorum. Sloane hangi gemiyi aradıklarını kimsenin bilmediğini söyledi, bu yüzden hazine gemisinden başka bir şeyi koruyor olabilirler."

"Papa Heinrich'in dev metal yılanlarının doğru olduğuna cidden inanmıyorsun, değil mi?"

"Max, burada bir şey var. Hissedebiliyorum." Juan arkadaşına döndü, bir yanlış anlama olmaması için gözlerine baktı. "Hong Kong limanında NUMA'dan gelen o iki adamı almadan hemen önce sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Birleşik Devletler Sosyal Sigortalarım kontrol ediyorlardı. Bu senin bacağım kaybettiğin işti," dedi Max, Cabrillo'nun düşünceli ses tonuna uygun bir sesle. * -

Juan bilinç dışı bir şekilde kıpırdandı, ağırlığını karbon fiber ve titanyumdan yapılmış bacağına geçirdi. "Bacağıma mal olan görev," diye tekrarladı.

Max piposunu ağzına soktu. "Aradan birkaç yıl geçti, ama sözlerinin şöyle olduğunu hatırlıyorum, 'Max, aşırı kullanılmış bir klişeyi tekrarlamak istemem, ama bu konuda içimde kötü bir his var.'"

Juan gözlerini kırpmadan Max'in bakışlarına karşılık verdi. "Max, şimdi de aynı lanet olası şeyi hissediyorum."

Max, ona bir saniye daha bakıp başını salladı. Birlikte geçirdikleri on yıl, isteği ne kadar mantıksız olursa olsun, başarı olasılığı ne kadar zayıf olursa olsun başkana güvenmeyi öğretmişti. "Ne diyorsun?"

"Oregon'u daha fazla geciktirmek istemiyorum. Ben yola çıkar çıkmaz Cape Town'a gidip gerekli ekipmanı alın. Ama yolda George'u yılanların

149

Clive Cussler

görüldüğü yere bakmaya göndermeni istiyorum." George Adams, ambarlardan birinde saklanan Robinson R44 Clipper helikopterinin pilotuydu. "Koordinatları Sloane'dan alırım."

"Sen Walvis Körfezi'ne mi gidiyorsun?"

"Papa Heinrich'le kendim konuşmak istiyorum. Ayrıca Sloane'm rehberi ve helikopter pilotuyla da. Üstteki cankurtaran teknelerinden birini alırım, böylece Sloane'ın garajı ya da Oregon hakkında başka bir şeyi bilmesi gerekmez." Oregon kadar harap durumda görünseler de iki cankurtaran teknesi de ana gemi gibi ileri teknoloji ürünüydü. Eğer yeterli yakıtları olsa Juan, kasırga mevsiminde bile Atlantik'i onlardan biriyle rahatça geçebilirdi.

Sözlerine devam etti. "Bir iki günden uzun sürmez. Namibya'ya döndüğünüzde Oregon'u tekrar bulurum. Bu arada aklıma gelmişken, birkaç saatir jimnastik salonundaydım ve son bilgiler bana ulaşmadı. Durum nedir?"

Max kollarını kavuşturdu. "Tiny Gunderson bize uygun bir uçak kiraladı, böylece bu konu halloldu. Bildiğin gibi ATV'ler Cape Town'da Duncan limanında bizi bekliyor. Murph de Berlin'de bir kütüphaneciyle çalışıp Şeytan Vahası ya da şimdi öğrendiğimiz haliyle Oase des Teufels hakkında var olan her şeyi ortaya çıkarmaya uğraşıyor."

Linda Ross, Şeytan Vahası'nın Namibya'da olabileceğini düşünüp Almanca adını kontrol edince Geoffrey Merrick'in götürüldüğü yer konusunda bir ipucuna ulaşmışlardı. Ama ilk verileri topladıktan sonra bu ipucu onları bir yere götürmemişti.

İmparatorluk Almanya'sı hükümeti, yirminci yüzyılın başında, ülkenin en acımasız suçlularının bulunduğu ücre, kaçılması mümkün olmayan Şeytan Adası'na deni Guana'daki ünlü Fransız ceza kolonisini taklit etmeye karar vermişti. Alman hükümeti bu amaçla en yalıtılmış sömürge karakolları olan çölün ortasında maksimum güvenli bir hapisane kur-

150

iskelet Sahili

muştı. Bir mahkûm kumlardan inşa edilen ve etrafı yüzlerce millik kum tepeleriyle çevrili olan hapishaneden kaçmayı basarsa bile gidecek bir yeri yoktu. Sahile ulaşmadan çok önce kumda ölürdü. Uzaklığı yüzünden savaşta Alman ekonomisine büyük zarar verdiği için 1916'da kapatılan bu hapishaneden, Şeytan Adası'nın ve hatta San Francisco'nun ünlü Al-catraz'ının aksine, bir kişinin kaçtığına dair bir söylenti bile çıkmamıştı.

Hapishane kapandıktan sonra Şeytan Vahası'na hizmet veren demiryolu kaldırılmıştı, bu yüzden hava taşıtı ya da her bölgede hareket eden araçlar dışında bir şeyle oraya varmak olanaksızdı. Ama iki seçeneğin de kendine ait zorlukları ve engelleri vardı, çünkü Merrick'i esir alanlar küçük bir grup bile olsa, helikopterin veya kamyonetin sesini, Cabrillo ekibini saldın pozisyonuna geçiremeden çok önce duyarlardı.

Arşivlenmiş veri tabanlarını tarayarak ve uydu görüntülerini kullanarak hazırladıkları milyarder kurtarmaya yönelik cüretkâr planı neredeyse tamamlamak üzereydiler.

"Merrick'i kaçırarlardan ya db. şirketinden bir haber var mı?"

"Kaçırarlardan ses yok, Merrick'in şirketi de birkaç farklı Rehine Kurtarma Ekibi'yle görüşüyor." Bu normalde açkeri veya polisin işi olsa da kaçırma olaylarıyla ilgilenen özel şirketler vardı. Her zaman üstlendikleri işlerden olmasa da Hanley, Şirket'i rehine kurtarma ekibi olarak temsil ediyordu. Gerçekte Merrick/Singer'ın kurucusunu bir karşılık beklemeden kurtaracak olsalar da çabalarının karşılığında bir şey almalarının kimseye zararı olmazdı.

"Ya Overholt?"

"Gelecek işlere engel olmadığı sürece burada bulunmamız fikri onu rahatsız etmiyor. Ayrıca Merrick'in geçmişte Başkan'a büyük katkılarda bulunduğu ve ikisinin birkaç kez birlikte kayak yaptıkları sırrını verdi. Eğer bu işi doğru yaparsak Washington'daki hisselerimiz yükselişe geçer."

151

Clive Cussler

Cabrillo çarpık bir şekilde gülümsedi. "Bizim yaptığımız iş için hisselerimizin nerede olduğunun bir önemi yok. Kütüphanede bile bulunan kitaplara uymayan operasyonlar söz konusu olduğunda Sam Amca'nın fazla seçeneği olmuyor. Peki, şu konuda bahse girmek ister misin? Bence bu işi başarırız, yönetimle Namibya hükümeti arasında bir sürü diplomatik mesaj alışverişi olacaktır ve sonunda herkes Merrick'i kurtaranın yerel kuvvetlerle çalışan Amerikan komando ekibi olduğunu iddia edecektir."

Max incinmiş gibi yaptı. "CIA'deki en kaypak ajan için bunu söylediğine inanmıyorum."

"Eğer başarısız olursak hiçbir şey bilmediğini söyleyecektir," diye ekledi Juan. "Sloane'a Pinguirie kadar eşlik et, Reardon'a durumu açıklasın. Birisinin iskele tarafındaki cankurtaran teknesini indirmesini sağla. Duş alıp hazırlanmam gerekiyor."

"Bir şey söylemeyecektim, ama rüzgâra karşı dururken bile çok cesursun," dedi Max koridorda ilerlerken.

Juan, gerçek kamerasına girer girmez Sloane için giydiği gri üniformayı sırtından çıkardı, banyoya varana kadar ayakkabılarını fırlatıp attı. Duş kabiniindeki altın kaplama muslukları, su uygun sıcaklığa gelene kadar çevirdi, sonra bütün giysilerini çıkardı. Cam bölmeye yaslanıp protez bacağını yerinden çıkardı.

Sular güçlü bir şekilde üstüne akarken Sloane Macintyre'a yardım etme kararını gözden geçirmek istese de içgüdülerine güvenmesi gerektiğini biliyordu. Bu suların metal yılanlarla kaynağına inanmadığı gibi hazineyle dolu bir gemi olduğunu da sanmıyordu. Ama birisinin Slo-ane'in araştırmalarına engel olmaya çalıştığına şüphe yoktu. Bu insanların kim olduğunu ve neyi korumaya çalıştıklarını kendisi öğrenmek istiyordu.

152

iskelet Sahili

Kurulanıp protez bacağını taktıktan sonra deri çantasına birkaç parça tuvalet malzemesi attı. Yatak odasındaki gardırobundan aldığı birkaç parça giysiyi ve sağlam botları çantaya koydu. Çalışma odasına dönüp masasına oturdu. Sandalyesini çevirip bir zamanlar New Mexico'daki bir tren deposunda bulunan antik kasaya döndü. Kadranı oynatan parmakları deneyimli ve hızlıydı. Son pim de yerine oturunca kolu çevirip ağır kapağını açtı. Yüz dolarlık banknotların yanında yirmi dolarların ve bir düzine başka para birimi destesinin durduğu kasa kendi kişisel cephanesini de barındırıyordu. Büyük kasada küçük bir savaş başlatacak kadar silah vardı. Üç tane makineli tüfeğin, bir çift saldırı tüfeğinin, bir çarpışma tüfeğinin, bir Remington 700 nişancı tüfeğinin bulunduğu kasada bir de duman ve tesirli el bombalarının bulunduğu bir çekmece vardı. Karşı karşıya gelebilecekleri durumu düşünüp bir Micro Uzi yan makineli ve bir Glock 19 aldı. En sevdiği silahı haline gelen FN Five-SeveN'i tercih ederdi, ama mermilerin iki silahta da kullanılabilir olmasını istiyordu. İlem Glock'da hem de Uzi'de 9 mm'lik mermiler kullanılıyordu.

Dört şarjör yaylanmış korunması için boş olarak saklanıyordu. Bu yüzden biraz zaman ayırıp bunları doldurdu. Silahları, şarjörleri ve yedek bir kutu mermiyi çantasındaki giysilerin altına koydu. Son olarak da hafif bir keten pantolon ve açık yakalı bir gömlek giydi. Bir duvarda asılı duran resmin camında yansımasını gördü. Çenesi kararlıydı, gözlerinin gerisinde ateşe dönüşen öfkenin közlerini görebiliyordu. Sloane Macintyre'a da Geoffrey Merrick'e de hiçbir şey borçlu değildi, ama yaşlı bir kadını kalabalık bir trafikte nasıl bir başına bıraka-mazsa onları da bilinmeyen bir kadere terk edemezdi.

Çantasını alıp yukarı çıkarken vücudunda adrenalinin ilk kıpırtılarını hissetmeye başlamıştı.

153

Clive Cussler

Kum pirelerinin bir zamanlar çölün derinliklerine terk edilmiş hapishanenin yeniden kullanıldığını öğrenmesi kaçınılmazdı. Sıcak vücutların kokusuyla böcekler, orada yıllar boyunca insan eliyle yapılan işkencelere doğal bir katkıda bulunmak için hapishaneye geri dönmüşlerdi. Bir günde altmış yumurta bırakabilen böcekler orayı hızla istila etmişti. Gardiyanlar böcekleri kendilerinden uzak tutmak için kimyasal spreyleleriyle silahlanmıştı, ama mahkûmlar o kadar şanslı değildi.

Merrick hücresinin taş duvarına dayanmış, vücudunun her santimini kapsıyor gibi görünen ısırlıkları deli gibi kaşıyordu. Aslında böceklerin onu bulmuş olması iyi bir şey sayılırdı, çünkü her yeni ısırlık dikkatini kısa bir süre de olsa dehşetten ve yaklaşan daha büyük tehlikelerden uzaklaştırıyordu.

Bir pire kulağının arkasını ısırtırken küfretti. Pireyi yakalayıp tırnaklarının arasında ezdi, kabuğunun çatırtısını duyunca tatminle homurdandı. Kaybettiği savaşta kazandığı küçük bir zaferdi bu.

154

iskelet Sahili

Ay olmadığı için hücredeki karanlık neredeyse elle tutulan bir varlık gibiydi. Merrick ne zaman ağzını açsa boğazına doluyor ve kulaklarını tıkayarak estiğini bildiği rüzgârın fısıltısını duymasını engelliyordu. Hapishane yavaş yavaş duyularını elinden alıyordu. Her yeri kaplayan kum burnunu tıkadığı için artık kendisine verilen yiyeceklerin kokusunu alamıyor, koku olmadan da tat alma duyusu yalnızca yemeklerin tozdan başka bir şey olduğunu bilmesini sağlıyordu. Geriye yalnızca işitme ve dokunma duyusu kalmıştı. Ama işitecek bir şey olmadığı ve pire ısırlıklarıyla dolu olan vücudu gündür taş zeminde yatmaktan ağrıdığı için bu duyuları da pek bir işe yaramıyordu.

"Susan?" diye seslendi. Hücreesine döndüğünden beri birkaç dakikada bir onun adını sesleniyordu. Susan bir kere bile karşılık vermemişti. Merrick onun ölmüş olabileceğini düşünüyordu, ama ona seslenmek çığlık atma isteğine teslim olmaktan daha mantıklı olduğu için onu çağırmaya devam ediyordu.

Birden şaşkınlıkla onun kıldığını duydu. Yeni doğmuş bir kedi miyavlamasını andıran bir inilti ve giysilerin taş zemine sürtünürken çıkardığı bir hışırtı çıktı.

"Susan!" dedi daha sert bir şekilde. "Susan, beni duyabiliyor musun?"

İnlediğini daha açık bir şelilde duydu.

"Susan, ben Geoff Merrick." Başka kim olabilir ki, diye düşündü. "Konuşabiliyor musun?"

"Dr. Merrick?"

Sesi hışırtılı ve zayıftı, ama o güne kadar duyduğu en güzel sestti. "Oh Tanrı'ya şükür, Susan. Öldüğünü sandım."

"Ben... şey." Sesi zayıflarken öksürdü, bu yüzden daha yüksek sesle inledi. "Ne oldu? Yüzüm hissiz ve vücudum, galiba kaburgalarım kırık."

"Hatırlamıyor musun? Dövdün ve işkence gördün. Sana hiç soru sormadıklarını söyledin."

155

Clive Cussler

"Bunu size de yaptılar mı?"

Merrick'in kalbi burkuldu. Susan Donleavy kendi acısı ve şaşkınlığının arasında bile hâlâ onu düşünebiliyordu. Çoğu insan onun durumunu bile sormaz, yalnızca kendi yaralarıyla ilgilendirirdi. Onun da bu kâbusa sürüklenmemiş olmasını ne kadar isterdi. "Hayır, Susan," dedi yumuşak bir sesle. "Yapmadılar."

"Buna sevindim," dedi.

"Bizi kimin ve neden kaçırdığımı öğrendim."

"Kim?" Sorarken sesinde bir umut vardı. Sanki kendilerini kaçıranlara bir isim ve yüz vermek durumlarını daha iyi hale getirecekti.

"Eski iş ortağım."

"Dr. Singer mı?"

"Evet, Dan Singer."

"Neden? Neden bunu yapıyor size?"

"Yani bize demek istiyorsun. Çünkü o hasta Susan, dünyaya kendi sapık görüşünü göstermek isteyen çarpık, acımasız bir adam."

"Anlamıyorum."

Merrick de anlamıyordu. Singer'ın şu ana kadar yaptıklarını ve yapmak üzere olduklarını aklından çıkaramıyordu. Bütün bunlar çok fazlaydı. Singer şimdiye kadar binlerce insan öldürmüştü ve bunu kimse bilmiyordu. Şimdiyse on binlercesini daha öldürmeye hazırlanıyordu. Ve ne için? Birleşik Devletler'e çevreci kontrol ve küresel ısınma konusunda bir ders vermek için. İşin bir parçası buydu, ama Merrick eski en iyi arkadaşım çok iyi tanıyordu.

Bu konu Dan için çok kişiseldi, Merrick'e basanlarının arkasındaki beynin kendisi olduğunu kanıtlamasının bir yoluydu. Başlangıçta kardeş gibiydiler, ama Merrick çekici bir kişiydi. Güzel bir sözü mülakata dönüş-türebiliyordu. Bu yüzden medyanın onu Merrick/Singer'ın yüzü olarak seçmesi ve dolayısıyla Dan'i gölgede bırakması kaçınılmazdı. Merrick bu-

156

iskelet Sahili

nun ortağını rahatsız ettiğini hiç anlamamıştı. Dan MIT'deyken içe kapanık biriydi, bu yüzden gerçek dünyada bunun farklı olabileceğini düşünmemişti. Ama bunu artık biliyordu. Singer, arkadaşına karşı patolojinin sınırında gezen bir nefret büyümüşü içinde.

Bu durum Singer'ın kişiliğini tamamen değiştirmiş, kurulmasına yardım ettiği şirketten uzaklaştırmış, onu çevreci hareketin kıyısına getirmişti. O zaman da bütün zenginliğini Merrick/Singer'ı mahvetmek için harcamıştı. Ama bu işte başarısız olunca yeni edindiği çevreci arkadaşlarına sırtını dönmüş, yaralarını sarmak için Maine'deki evine geri dönmüştü.

Keşke gerçekten öyle olsaydı, diye düşündü Merrick. Ama Singer bu süreyi nefretinin büyüüp gelişmesi için kullanmıştı. Şimdi de inanılmaz derecede cüretkâr ve korkunç bir planla geri dönmüştü. Çok ileriye gittiği için durdurmanın bir yolunun olmadığı bir planla. Çevreci savaşından vazgeçmemiş, ama yeni ve çarpık bir yol izlemeye başlamıştı.

"Buradan çıkmalıyız, Susan."

"Neler oluyor?"

"Onu durdurmalıyız. Dan aklını kaçırmış ve topladığı insanlar, insanlığa hiç önem vermeyen çevreci fanatikler. Eğer riü yeterli olmazsa paralı askerler tuttuğunu bile iddia ediyor." Merrick yüzünü ellerine gömdü. Bu onun hatasıydı. Dan'ın öfkesini en başında görmeli ve halkın ilgisini onun da paylaşmasında ısrar etmeliydi. Dan'ın egosundaki kırgınlığı ve Merrick'e gösterilen ilginin onu nasıl paramparça ettiğinfark etmeliydi. Eğer bunu yapsaydı bunların hiçbirisi olmazdı. Yakıcı gözyaşları hıçkırıklara dönüştü, olanların etkisiyle kendi rahatsızlığına dair bütün düşünceleri yok oldu. Kendi kendine, "Üzgünüm, üzgünüm," diye tekrarlararken aslında kimden özür dilediğini tam olarak bilmiyordu. Dan'den mi yoksa hedef aldığı kurbanlarından mı?

"Dr. Merrick? Dr. Merrick, lütfen, Dr. Singer bunu neden yapıyor?"

157

Clive Cussler

Merrick onun sesindeki acıyı duydu, ama ona yanıt veremezdi. O kadar şiddetli bir şekilde ağlıyordu ki ruhu parçalanıyormuş gibi ses çıkıyordu. Gözyaşı kanalları kuruyana kadar yirmi dakika sarsılarak ağladı.

Sonunda kontrolünü biraz kazanınca, "Üzgünüm Susan," dedi yutkunarak. "Yalnızca..." Sözcükleri bulamıyordu. "Şirketimizin halkın tanıdığı yüzü ben olduğum için Dan Singer, beni suçluyor. Bunu kıskançlığı yüzünden yapıyor. Buna inanabiliyor musun? Binlerce insan öldü ve bunu sırf ben ondan daha popülerim diye yapıyor."

Susan Donleavy karşılık vermedi.

"Susan?" diye seslendi. Sonra daha yüksek sesle bağırdı. "Susan! Susan!"

Susan'ın adı hücrede tekrar tekrar yankılandı. Sonra etrafı yeniden sessizlik kapladı. Merrick, Daniel Singer'ın bir kurban daha aldığından emindi.

158

iskelet Sahili

"İstersen uzanabilirsin," dedi Juan, Sloane'm esnediğini görünce.

"Hayır, teşekkürler, ben iyiyim," dedi ve tekrar esnedi. "Ama biraz daha kahve alırım."

Cabrillo gümüş rengi termosu ahp ona uzatırken gözleri otomatik olarak cankurtaran teknesinin basit göstergelerini -tarıyordu. Motor iyi çalışıyordu, yakıt deposunun dörtte üçünden fazlası doluydu ve Walvis Körfezi'ne yalnızca bir saatlik yollan kalmıştı.

Tekneyle Oregon'dan açıldıktan bir saat sonra, Max arayıp George Adams'ın helikopterle yaşlı kaçık balıkçının metal yılanları gördüğünü söylediği yeri taraması sonucunda cam pürüzsüzlüğünde boş bir okyanustan başka bir şey bulamadığını söyleyince, Juan, Sloane'ı oteline bırakıp gemisiyle buluşmak için Cape Town'a uçmayı düşünmüştü. Yapılacak mantıklı şey bu olurdu. Ama şimdi aradan saatler geçip Sloane Macinty-re'ı neyin harekete geçirdiğini daha iyi anladıktan sonra ona yardım etmekle doğru karar verdiğinden emindi.

159

Clive Cussler

Sloane da kendisi gibi dürtüsel. Bir işi yarım bırakmıyor ve zorluktan kaçmıyordu. Bu sularda esrarengiz bir şeyler oluyordu ve kendi işleriyle bir ilgisi olmasa bile neler olduğunu öğrenene kadar ikisi de rahat etmeyecekti. Sloane'ın merakına ve azmine hayrandı; bunlar da kendisinde değer verdiği iki özellikti.

Sloane, vücudunu teknenin altından geçen dalgaların ritmine göre oynatarak kahveyi termosun kapağına hiç dökmeden doldurmayı başardı. Üzerinde hâlâ şortu olan Sloane, Juan'ın rüzgârlık teklifini kabul etmişti. Juan kendi turuncu naylon rüzgârlığını beline bağlamıştı.

Teknede kırk kişiye bir hafta yetecek kadar erzak, hâlâ biraz tuzlu olsa da suyu içilebilir hale getiren minik bir tuz giderici bulunuyordu. Kapalı kamaradaki banklar çatlamış muşambayla kaplı gibi görünüyordu, oysa pejmürde bir görünüm verilme için yumuşak deriden eskitme tarzıyla yapılmıştı. Tavana monte edilen panel indirilince otuz ekranlık plazma TV ve geniş DVD kütüphanesi ortaya çıkıyordu. Mürettebat cankurtaran teknesine binmek zorunda kalırsa onlara Titanik filmini seyrettmek Max'in sapıkça fikriydi.

Cankurtaran teknesine sığınmak zorunda kalan herkesin rahatlığını sağlamak için her girinti çıkıntı dikkatle tasarlanmıştı. Burası cankurtaran teknesinden çok lüks bir yata benziyordu. Kapaklar kapatıldıktan sonra tekne tamamen alabora olsa bile düzelebiliyordu ve her koltukta bulunan emniyet kemerleriyle yolcular etrafa saçılmıyordu. Ve cankurtaran teknesinin sahibi Şirket olduğu için birkaç özel numarası vardı, ama Juan'ın bunları konuğuna göstermeye niyeti yoktu.

Tekneye iki pozisyonundan kumanda edilebiliyordu: pruvanın yakınında teknenin fiberglas ve alaşımdan yapılmış kamarasında korunur bir şekilde veya kış tarafındaki hafifçe yükseltilmiş platformda. Juan ve Sloane burada batan güneşin muhteşem manzarasının tadını çıkarmış, şimdi de yıldızlı gökyüzünü seyreliyordu. Küçük bir ön cam onları tuzlu havadan

160

iskelet Sahili

Scoruyordu, ama Antarktika'dan kuzeye akan Benguela Akıntısı'nın soğuk suları hava sıcaklığını on beş dereceye kadar düşürmüştü.

Sloane kahvesini iki eliyle tutarken kontrol panelinin soluk parıltısında Juan'ın yüzünü inceliyordu. Güçlü, kesin yüz hatları ve açık mavi »özleriyle klasik bir yakışıklılığı vardı. Ama Sloane'ı asıl ilgilendiren şey yüzeyin altındakiydi. Mürettebatını kolayca yönetiyordu, her kadının çekici bulacağı doğal bir liderlik becerisi vardı, ama Sloane aynı zamanda onun yalnız biri olduğu izlenimine kapılmıştı. Postaneye girip tüfekle ateş açacak türde ya da siberuzayda yaşayan tipte bir yalnız değil, kendi başına olmaktan hoşlanan, kim olduğunu, neleri yapabileceğini çok iyi bilen ve gördüklerini beğenen biriydi.

Onun kararlarını hızlı bir şekilde verdiğini görebiliyordu. Ayrıca hiç tereddüt etmediği de belliydi. Böyle bir kendine güven yalnızca haklı çıktığı durum sayısının daha fazla olduğu kişilerde görülebilirdi. Sloane onun askeri eğitim alıp almadığını merak etti ve

aldığına karar verdi. Do-nanma'da subay olduğunu, ama sonra kendisinden üsttekilerin beceriksizliğine dayanamayarak istifa ettiğini düşündü. Silahlı kuvvetlerin yapılandırılmış hayatım denizlerde başıboş dolaşmaya değişmişti. İşleri eski tarz yapmaya sıkıca sarılmıştı, çünkü aslında o birkaç yüzyıl geç doğmuş biriydi. Onu bir sürü baharat ve ipek yüküyle Pasifik'i geçen bir geminin köprüsünde hayal edebiliyordu.

"Neye gülümsüyorsun?" diye sordu Juan.

"Yalnızca senin yanlış zamanda yaşayan bir adam olduğumu düşünüyordum."

"Nasıl yani?"

"Sadece zor durumdaki kadınları kurtarmakla kalmıyor, onların davasını da üstleniyorsun."

Cabrillo göğsünü şişirip bir kahraman gibi poz verdi. "Ve şimdi de güzel bayan, metalik deniz yılanlarına karşı savaşmaya hazırım." 161

F:ll

Clive Cussler

Sloane güldü. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Sor bakalım."

"Oregon'un kaptanı olmasaydın ne olurdun?"

Soru herhangi bir tehlikeli bölgeye açılmıyordu, bu yüzden Juan, ona dürüst bir yanıt verdi. "Sanırım sağlık görevlisi olurdum."

"Gerçekten mi? Doktor olmak istemez miydin?"

"Tanıdığım çoğu doktor hastalarına mal gibi davranıyor; golf sahasına koşmadan önce para kazanmak istiyorsa yapması gereken bir iş gibi. Ayrıca bir sürü hemşire, teknisyen ve milyonlarca dolarlık ekipmanla destekleniyorlar. Ama sağlık görevlileri farklı. Minimum aletle ve yalnızca kendi akıllarıyla çalışıyorlar. İlk kritik değerlendirmeyi ve genellikle ilk hayat kurtarma müdahalesini yapmaları gerekiyor. Sana her şeyin yolunda olduğunu söylüyorlar ve yolunda gitmesi için uğraşıyorlar. Ve hasta hastaneye ulaştırıldıktan sonra yok oluyorlar. Ne bir şaşaa ne Tanrı kompleksi ne de 'vay canına doktor, hayatımı kurtardın' safsatası oluyor. Yalnızca işini yapıyor ve sonra diğer işe geçiyorsun."

"Hoşuma gitti," dedi Sloane kısa bir duraklamadan sonra. "Haklısın. Babam bir keresinde teknede bacağını çok kötü kesmişti.

Telsizle ambulans çağırmak ve tekneyi rıhtıma geri götürmek zorunda kalmıştık. Hastanede bacağım dikenin Dr. Jankowski olduğunu hâlâ hatırlıyorum, ama rıhtımda yaraya ilk müdahaleyi yapan adamın adı konusunda hiçbir fikrim yok. O olmasa babam kan kaybından öldü herhalde."

"İsimsiz kahramanlar," dedi Juan belirgin bir sessizlikle. "Ben onlardan hoşlanıyorum." Bir an için zihni Langley'deki CIA karargâhının girişindeki yıldız duvarını hatırladı. Yıldızların her biri sahada ölen bir ajanı temsil ediyordu. Seksen üç ajandan otuz beş tanesi hâlâ isimsizdi, ölümlerinden sonra bile Şirket'in sırrını saklıyorlardı. Her biri isimsiz kahramanlardı. "Ya sen? Bir elmas şirketinin güvenlik uzmanı olmasaydın ne olmak isterdin?"

162

iskelet Sahili

Sloane küstah bir şekilde sırıttı. "Oregon'un kaptanı olmak isterdim."

"Ah, Max buna bayılırdı."

"Max?"

"Baş makinistim ve birinci subayım," dedi Juan sevgiyle. "Diyebilirim ki Max ölüyü bile güldürür."

"Hoşlanacağım birine benziyor."

"İlginç biridir Bay Hanley. Aslında ondan daha sadık bir adamla ya da daha iyi bir arkadaşla hiç karşılaşmadım."

Sloane kahvesini bitirip kapağı Juan'a uzattı. Juan kapağı termosu kapatıp saatine baktı. Neredeyse gece yarısı oluyordu.

"Düşünüyordum da, bu karanlıkta Swakopmund'a demir atıp büyük olasılıkla şüphe uyandırmaktansa neden güneye, Papa Heinrich'le buluştuğun yere gitmiyoruz? Böylece sabah ilk iş onunla görüşürüz. Yerini tekrar bulabilir misin?"

"Sorun değil. Sandwich Körfezi; Swakopmund'un yirmi beş mil güneyinde bulunuyor." ' ^

Juan GPS'ini kontrol etti, yeni koordinatları belirleyip otomatik yön . bulucuya yazdı. Servomotorlar dümeni birkaç derece iskele tarafına kırdı. , | '

Kırk dakika kadar sonra, ay ışığında parlayan kumlu yamaçları ve sahile vuran beyaz dalgalarıyla Afrika karanlığının arasından çıktı.

Sandwich Körfezi'ni koruyan uzun yarımada çeyrek mil güneydeydi.

"İyi yön bulmayı," dedi Sloane.

Juan GPS alıcısına parmağıyla vurdu. "Övgüler Gladys'e. GPS hepimizi tembel yön buluculara dönüştürdü. Hayatım buna bağlı olsa bile artık yönümü sekstant ve saaaie bulabileceğimi sanmıyorum."

"Nedense ben bundan şüpheliyim."

Hassas ortama girerlerken Juan dümen suyunu azaltmak için gazı kesti. Körfezin en güney ucuna varana dek yirmi dakika kadar ilerlediler.

163

Clive Cussler

Kıyı boyunca ilerlerken Sloane feneriyle sık saz duvarını tarayıp Papa Heinrich'in küçük özel gölüne açılan yarığı aradı.

"İşte," dedi işaret ederek.

Juan tekneyi iyice yavaşlattı, pruvasını sazların arasına soktu. Derinlik göstergesini sürekli göz hapsinde tutuyor, yüzen bitki örtüsünün pervanelere takılıp takılırdığını kontrol ediyordu. Cankurtaran teknesi yüksek sazların arasından geçerken kamaranın gövdesine ve yan taraflarına sürtünen sazlar hışırdıyordu.

Yetmiş metre kadar gitmişlerdi ki Juan duman kokusu aldı. Yüzünü kaldırıp bir köpek gibi havayı kokladı, ama kokuyu yeniden alamadı. Sonra daha güçlü, isli, yanan odun kokusu geldi. Fenerin ışığını eliyle örtmek için Sloane'ın bileğini tuttu. İleride ateşin turuncu parıltısını görebiliyordu, ama Sloane'ın tarif ettiği ateş çukuru yoktu. Burası tamamen farklı bir yerdi. "Kahretsin." Gaz kolunu itip derinliğin devam etmesi için dua ederken tekne ileri atıldı, Sloane, Juan'ın kollarına düştü. Juan, onu hızla kaldırdıktan sonra yollarını kapatan sazların arasından bakmaya çalıştı.

Birden Papa Heinrich'in adasının bulunduğu açıklığa çıkıverdiler. Juan göstergeye baktı. Teknenin altında otuz santimden az su vardı. Gaz kolunu tam yol geri itti, kış tarafında sular köpürmeye başlarken çapayı indiren düğmeye bastı. Fazla hızlı gitmedikleri için tekneyi karaya oturmaktan durdurmayı başardı.

Motorları kapattıktan sonra etrafa halandı. Adanın ortasında bulunan kulübe alevler içindeydi. Sazlardan ve tahta parçalarından yapılmış çatısından yükselen alevlerle közler beş metre yukarıya uzanıyordu. Papa Heinrich'in ters dönmüş balıkçı teknesi de yanıyordu, ama tekne suya o kadar batmıştı ki tam olarak alev almamıştı. Kayığın altından sarmallar halinde beyaz duman çıkıyor, ahşap gövdesinin ek yerlerinden yayılıyordu.

164

iskelet Sahili

Juan yanan kulübenin homurtusunun arasından acı içindeki bir adamın çığırını duydu.

"Ah Tanrım!" diye bağırdı Sloane.

Cabrillo hemen tepki verdi. Kendini cankurtaran teknesinin kamarasının çatısına atıp koşmaya başladı. Kamara teknenin sivri pruvasından bir buçuk metre geride bitiyordu. Cabrillo adımlarını dikkatle ölçüp protez bacağıyla atladı, böylece sol ayağıyla pruvayı kuşatan alüminyum küpeşteye basıp sıçradı, uzun, zarif bir dalış yaptı. Suyu girer girmez ayaklarını güçlü bir şekilde cırparak yüzeye çıktı.

Ayaktan yere değince çıldırmış bir hayvan gibi sudan fırlayıp sahilde koştu. O zaman bir ses daha duydu. Bir deniz motorunun derin homurtu-suydu bu.

Beyaz pruvalı kızaklı bir tekne küçük adanın diğer kıyısından dolaşırken açık kokpitindeki iki adamdan biri otomatik silahla ateş açtı. Bir yere saklanmak için dalışa geçen Cabrillo'nun etrafındaki kumlar uçuştı, eli içgüdüsel olarak beline gitti. Yeri düşüp iki kez döndü, diz çöküp ateş etme pozisyonu aldı. Rüzgârlıkları aldığı sırada beline soktuğu Glock'u iki eliyle sıkıca kavramıştı. Mesafe otuz metreydi ve gittikçe genişliyordu. Üstelik o karanlığa doğru ateş edecekken, silahlı adam kulübenin alevle-riyle aydınlanan Juan'a ateş ediyordu.

Cabrillo daha ateş etme fırsatı bulamadan ada yine otomatik ateşle tarandı, tekrar yuvarlanarak göle dönmek zorunda kaldı.

Başından birkaç santim öteye bir mermi çarptığı sırada derin bir nefes alınca iumlar genzine kaçtı.

Öksürmek için duyduğu kontrol edilemez istekle mücadele ederek suyun altına daldı. On metre kadar yüzdü, yüzeye çıkmamak için ellerini dipten ayırmıyordu. Suyun içinden teknenin dolaşıp onu aradığını hissetti- Teknenin bulunduğu yere yaklaşıp biraz daha yüzdü, göğsü sarsılmaya çalışırken sessizce öğürdü. Teknenin nerede olduğunu bildiğine karar ve-

165

Clive Cussler

rince ayaklarını sıkıca yere basıp hızla yukarı çıktı, nefesini biraz daha tutmaya devam etti.

Tekne on metre ötedeydi ve içindeki adamlar onu yanlış yönde an-yordu. Yüzünden sular akıp ciğerleri patlayacakmış gibi olurken Glock'unu çıkarıp ateşledi. Tabancanın geri tepmesi yüzünden kendini daha fazla tutamayıp öksürmeye başladı. Birini vurup vurmadığını bilmiyordu. Ama yaklaşmış olmalıydı, çünkü alçak motor sesi birden hızlandı, kuyruğundaki pervane hareketlenirken kızaklı tekne açık yerden tekrar kanala döndü.

Juan iki büküm olup ellerini dizlerine koydu, kusana kadar öksür-dü. Ağzını silip göldeki cankurtaran teknesine baktı. "Sloane," dedi boğuk bir sesle. "İyi misin?"

Sloane'ın başı kokpitin arkasından çıktı. Yangının ışığı gözlerinin yuvarlaklığını gizleyemiyor, teninin solgunluğuna renk katamıyordu. "Evet," dedi, sonra sesini yükseltti. "Evet, iyiyim. Sen?"

"Evet," dedi Juan. Dikkatini alevler içindeki harabeye çevirdi. Artık Papa Heinrich'in çığlıklarını duyamıyordu, ama kendini kulübeye yaklaşmaya zorladı. Çatının çökmesine birkaç dakika kalmıştı. Alevlerin sıcaklığı yüzünden Juan'm koluyla yüzünü örtmesi gerekiyordu. Duman gözlerini yakarak onun yeni bir öksürük nöbetine girmesine yol açtı. Ciğerleri öğütülmüş camla doldurulmuş gibi yanıyordu.

Bir tahta parçasını kullanarak Heinrich'in kapı niyetine astığı yanan örtü parçasını yırtmaya çalıştı. Duman yüzünden hiçbir şey göremiyordu. Yanan kulübeye girmek üzereyken şiddetlenen rüzgâr isli bir perde gibi araladı. Juan bir an için yatağı gördü ve hayatının geri kalanı boyunca unutamayacağı bir manzarayla karşılaştı.

Heinrich'in kolları yatağa kelepçelenmişti ve alevlerin cesedin üzerinde yaptığı tahribata rağmen Juan kulübesinin yakılmadan önce yaşlı

166

iskelet Sahili

adama işkence yapıldığını anlayabiliyordu. Eksik dişli ağzı son çığlığıyla acık kalmıştı. Yatağın altında biriken kan cızırdıyordu.

Çatı çökerken patlayan alevler ve kıvılcıklar oradan uzaklaşmadan önce Cabrillo'yu yaladı. Közler ıslak giysilerini yakamazdı, ama ani adrenalın hücumu onu birden ateşlemişti.

Hızla koşup suya daldı, boştaki çalışan cankurtaran teknesine doğru yüzmeye başladı. Suyun üstünde yükselen pruvaya çıkabilmek için çapa zincirini kullandı. Orada bekleyen Sloane küpeştenin altından güverteye kaymasına yardım etti. Juan'm pantolonunun beline sokulmuş tabanca konusunda hiçbir şey söylemedi.

"Gel." Juan onun elini tuttu, birlikte tekneyi geçip kokpite girdiler. Juan çapayı yukarı çeken düğmeye bastı. Çapa yükselir yükselmez gaz kolunu ateşledi, avucunun içiyle direksiyonu deli gibi çevirdi.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı. Sloane, kükreyen motorun üzerinden. "O bir sürat teknesiydi. Bizden beş dakika önce yola çıktı ve bizden yirmi mil ya da daha fazla hız yapıyordur."

"Hadi canım," dedi Cabruio? ona bakmadan. Öfkesini zor kontrol ediyordu. Teknenin pruvası gölden «ıkan küçük kanala döndüğü zaman rotasını düzeltilti.

"Juan, onları asla yakalayamayız. Üstelik makineli tüfekleri var. Senime yalnızca bir tabancan."

Kanalda hızla giderlerken sazlar tekneye çarpıyordu. Juan dümeni neredeyse tek gözünü derinlik göstergesinden ayırmadaa kullanıyordu. Bir dakika sonra sazların arasından hızla çıkınca vahşi bir tatminle homurdandı.

"Sıkı tutun," dedi ve kontrol panelinin altındaki bir düğmeye bastı.

Teknenin altındaki hidrolikler çalışıp bir dizi yüzgeç ve sualtı kanadını uzatırken cankurtaran teknesinin ön tarafı suyun üstünde yükselmeye başladı. Sloane tepki vermede bir saniye geç kaldığı için sendeledi. Ju-

167

Clive Cussler

an, onu ceketinin ön tarafından yakalayıp sıkıca tutmasaydı tekneden aşağıya düşecekti. Hidrofoiller tekneyi biraz daha fazla kaldırırken yalnızca kanatlar ve teleskopik itici mil suda kalmıştı. Bu iş yalnızca birkaç saniye almasına rağmen teknenin hızı birden iki katına çıkarak kırk deniz miline ulaştı.

Sloane gözlerine inanamayarak Juan'a bakıyordu. Suda ağır ağır ilerleyen cankurtaran teknesinden çarpıcı bir performans sergileyen hid-rofoile dönüşmesi konusunda ne diyeceğini ya da nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Sonunda, "Kimsin sen?" diyebilirdi sadece.

Juan, ona baktı. Normalde zekice bir yanıt bulurdu, ama Papa Hein-rick'in öldürülmesi yüzünden duyduğu öfke çok güçlüydü.

"Kızdırmak istemeyeceğin birisi." Gözleri akik kadar sertti. "Ve beni çok kızdırdılar." İleriye işaret ediyordu. "Denizin nasıl parladığını görüyor musun?" Sloane başıyla onayladı. "Teknelerinin hareketi biyoluminesent organizmaların floresan gibi parlamasına neden oluyor. Onları gün ışığında asla bulamazdık, ama gece Tabiat Ana bize yardım ediyor. Dümeni tutup düz gitmemizi sağlar mısınız?"

"Hiç böyle bir tekne kullanmamışım."

"Pek fazla insan kullanmamıştır zaten. Tıpkı babamın teknesi gibi, yalnız daha hızlı. Yalnızca dümeni tut ve çevirmen gerekirse bunu yavaşça yap. Bir saniye içinde gelirim."

Bir dakika onu seyredip sorun çıkmayacağından emin olmak istedi, sonra kamaraya geçti. Çantasını attığı or'ndaki banka gitti.

Giysilerini karıştırıp minik Uzi'yi ve yedek şarjörleri buldu. Glock'u doldurduktan sonra beline takıp şarjörleri arka cebine soktu. Bir başka banka gidip minderin altındaki gizli düğmeye bastı. Bir kilit gevşedi ve koltuk ileriye doğru döndü. Koltukların altındaki alanın büyük bir bölümü yiyecek ve diğer erzaka ayrılmıştı, ama burası farklıydı. Tuvalet kâğıtlarını bir yana atıp kutuyu boşalttı, başka bir gizli düğmeye bası. Sahte yay fırlayıp açıldı, Juan kapağı kaldırdı.

168

iskelet Sahili

Sintine alanındaki makinelerin homurtusu ve sudaki kanatların çılgığı sağır ediciydi. Juan el yordamıyla metal klipslerle tutturulmuş tüpü buldu. Çekip yerinden çıkardı. Su geçirmez kapağıyla sert plastikten yapıma tüpün boyu bir metreden uzun, çevresi yirmi beş santim kadardı. Kapağı açıp FN-FAL saldı tüfeğini yanındaki koltuğa boşalttı. Eski Belçika silahının kökleri İkinci Dünya Savaşı'na kadar uzanıyordu, ama hâlâ dünyadaki en iyi silahtı.

Juan bir çift şarjörü tüpte bulunan 7.62 mm'lik mermilerle hızla doldurdu, ateşleme odasına bir mermi sürdü, silahın emniyetini iki kez kontrol etti. Max'in bir cankurtaran teknesinde böyle bir silahın ne işi olduğunu sorduğunu hatırlamıştı. "Bir adama balık tutmayı öğretirsen bir gün karnı doyar, ama bir saldı silahı ve köpekbalıkları verirken mürettebatının kanuni ömür boyu doyurur," cevabını vermişti.

Tekrar arka güverteye çıktı. Sloane tekneyi zayıf bir şekilde görülen panlının tam ortasında tutmayı başarmıştı. Juan sürat teknesiyle aradaki mesafeyi kısalttıklarını görebiliyordu. Aradan fazla zaman geçmediği için mikroorganizmaların panlısı eslcisine kıyasla daha parlaktı.

Juan FN'yi kontrol paneline koydu, termosu aşağıya atıp minik Uzi'yi onun yerine koydu.

"Üçüncü Dünya Savaşı'na Her zaman böyle hazır mısındır, yoksa ben seni paranoyak bir anında mı yakaladım?"

Sloane, onu güldürerek rahatlatmaya çalışıyordu ve onun bu davranışı Juan'm çok hoşuna gitti. Cabrillo duygulanmıştı.

kontrpLetmeden bir çatışmaya girmenin ölümcül bir hata olduğunu çok iyi biliyordu. Dümene geçerken Sloane'a sırıtarak baktı. "Sen bana aldırma. İyi ki paranoyaklık etmişim."

Dakikalar sonra körfezde ok gibi giden sürat teknesini gördüler. Ama onlar tekneyi görür görmez teknedekiler de onları gördü; tekne çevik bir dönüşle bataklık gibi kıyıya yanaştı.

169

t-live Uussler

Juan onların arkasında kalmak için dümeni hafifçe çevirdi, hidrofoiı sertçe yana yatarken dengesini sağlamak için öbür tarafa doğru iyice eğildi. Birkaç dakika içinde aradaki mesafe otuz metreye indi. Sürat teknesinin pilotu rotalarına odaklanmıştı, ama ikinci adam otomatik tüfeğinin dengesini sağlamak için arkadaki banka uzandı.

"Eğil," diye bağırdı Juan.

Kurşunlar pruvadan sekip kokpitin yanından hızla geçti. Sürat teknesi silahlı adamın onları vuramayacağı kadar hızlı gidiyordu, bu yüzden o da hedefini değiştirip hidrofoilleri destekleyen çıkmalara nişan aldı. Birkaç mermiyle çıkmaları vurmayı başardı, ama çıkmalar yüksek gerilimli çelikten yapıldığı için mermiler zarar vermeden sekerek gitti.

Juan minik Uzi'yi aldı. Pruva'nın etrafından açık bir ateş hattı bulmak için kanatlara hafifçe manevra yaptırıp tetiğe bastı. Küçük silah elinde geri tepti, mermi bir kavis çizerek teknenin rüzgâr boşluğunda yükseldi, kış tarafının üstünde kayboldu. Juan iki adamı da öldürme riskine giremezdi, bu yüzden kaçan sürat teknesinin yan tarafına nişan aldı. Yirmi mermi denizi tararken teknenin sancak tarafındaki su havalandı.

Juan bunun takibi bitireceğini umuyordu, çünkü adamlar avcılarının daha büyük, daha hızlı ve aynı şekilde silahlı olduğunu fark etmiş olmalıydılar. Ama sürat teknesi hız yapmaya devam etti, hatta bataklık kıyıya daha da yaklaştı.

Sazların ve cılız ağaçların yanından hızla geçerlerken Juan'ın onların peşinde kalmaktan başka çaresi yoktu. Kısa süre sonra tekneyi saz demetlerinin ve sahili dolduran küçük adaların etrafında dans ettirir hale gelmişti. Sürat teknesi hız konusundaki yetersizliğini manevra kabiliyetiyle kapatıyordu. Sudaki engellerin arasında zikzaklar çizerlerken aradaki mesafe elli metreye, ardından altmış metreye çıktı.

Cabrillo açık sulara dönüp ileride tekrar yaklaşabilirdi, ama avını gözden kaçırırsa sürat teknesinin yüksek sazların arasında kaybolup sığ

170

iskelet Sahili

sulara uygun tasarımı: üstünlük olarak kullanacağından korkuyordu. Hem onları aramak için sazların arasına dalmak pusuya düşmeleri anlamına gelirdi. Bu takibi bitirmenin en iyi yolunun onların peşinden ayrılmamak olduğunu biliyordu.

Ağaç kümelerinin yanından hızla geçerken kuşlar haykırmaya gökyüzüne fırladı. Bataklıkta açılan dümen sularında kalan çimenler nefes alıyormuş gibi dalgalandı.

Hidrofoillerin sualtındaki engellere karşı çok hassas olduğunu iyi bilen Juan'ın sürat teknesinden daha yumuşak dönüşler yapıp aradaki mesafenin açılmasına izin vermesi gerekiyordu. Derken ilerideki bir şey Juan'ın dikkatini çekti. Bunun suya kısmen gömülü bir kütük olduğunu fark etmesi bir saniyesini aldı. Kütüğe çarpması demek kanatların yırtılması anlamına gelirdi, bu yüzden gaz kolunu ve dümeni becerikli bir şekilde idare edip hidrofoili kütüğün etrafından dolaştırdı. Bu hızlı hareket kütükten kurtulmasını sağladı, ama onları çamurla kaplı iki adanın arasındaki boşluğa girmeye zorladı

Juan derinlik göstergesine bakınca sığa yaklaştığını gördü. Kanatlar ve dip arasında belki on beş santim vardı. Tekneyi birkaç santim daha yükseltmek umuduyla biraz daha güç kazanmak için gaz koluna yaslandı. Bu hızda giderken karaya oturlarsa o ve Sloane bez bebekler gibi tekneden fırlarlardı; on beş metre yüksekten suya düşmeleri de kaldırma çakılmalarıyla aynı anlama gelirdi.

Adaların arasındaki kanal daha da daralıyordu. Juan kış tarafına bakmak için döndü. Normalde beyaz olan dümen suyu, deniz tabanından alüvyon kaldırdıkları için koyu çikolata kahverengine dönmüştü. Kanatlardan biri dibe sürünürken tekne bir an için sendeledi. Hızı azaltamazdı, çünkü hidrofoil kanatlarını bırakır ve çamura gömülürdü. Motor kırmızı çizginin çok üstünde inleyip duruyordu.

Kanal daralmaya devam ediyordu.

171

Clive Cussler

"Sıkı tutun," diye bağırdı motorun gürültüsünün üstünden. Bir kumar oynamış ve kaybetmişti.

Kanaldaki en dar noktadan hızla geçtiler, öndeki kanatlar dibi ikinci kez yalarken biraz daha hız kaybettiler. Ama sonra kanal genişledi ve derinlik artmaya başladı.

Juan uzun süredir tuttuğu nefesini bıraktı.

"Tehlike düşündüğüm kadar yakın mıydı?" diye sordu Sloane.

"Daha da yakındı."

Ama bu manevra sürat teknesiyle aralarındaki mesafeyi yarıya indirmişti, çünkü öndeki teknenin bir ağaç kümesinin etrafından slalom yapması gerekmişti. Juan gazı azaltıp hidrofoili sürat teknesinin dümen suyuna yerleştirmek için bataklığı geçti. Sürat teknesinden yeni bir yayılım ateşi açılırken teknesinin büyüklüğünü bir kalkan olarak kullandı. Mermiler denizi tararken cankurtaran teknesinin kamarası boyunca uzanan güvenlik camlarından ikisini parçaladı.

Bataklığın düz kesimi Cabrillo'nun motoru yeniden ateşlemesine izin verdi. Yalnızca birkaç saniye içinde büyük hidrofoil, sürat teknesinin arkasında yükseldi. Hidrofoil, sürat teknesinin dümen suyunun çalkantısında hava almaya, su kanatlarının altına hava çekip yükseklik kaybetmeye başladı. Pruvası Juan'ın beklediği gibi inip kalktı. Sürat teknesinin kaptanı ezici pruva'nın altından kaçmak için dans etmeye başladı, ama Juan onun dönüşlerini taklit etti Pruva sürat teknesinin kış tarafına çarptı, ama darbe tekneyi yavaşlatacak kadar sert değildi. Cabrillo'nun yeniden yükselmek için biraz geri çekilmesi gerekti.

RPM'leri kontrol etmek için kontrol paneline baktı, tam o sırada Sloane bir çığlık attı.

Cabrillo hemen başını kaldırdı. Hidrofoilin pruvası sürat teknesinin arkasına çarpınca silahlı adam küpeşteye doğru atlamıştı ve şimdi hidrofoilin pruvasında dikiliyordu. Bir eliyle küpeşteye tutunurken diğeriyle

172

iskelet Sahili

AK-47'sinin namlusunu tam Juan'ın iki gözünün ortasına doğru çevirmişti. Juan'ın kendi silahını çekmesi için zaman yoktu, bu yüzden yapabileceği tek şeyi yaptı.

Eli ileri atılıp AK ateşlenmeden hemen önce gaz çekti. Hidrofoil kırk deniz mili hızdan bir anda durma noktasına gelince Juan'la Sloane kontrol paneline doğru savruldu, tüfeğin boşa giden mermileri kamaranın üstünden geçti. Silahlı adam küpeşteye tutunmaya devam ederken pruvadan patlayan ve teknenin kış tarafındaki Juan'la Sloane'ı sırlıslam eden büyük su dalgasıyla göğsü alüminyum direklere çarpıp ezildi. Hidrofoilin ileri doğru ivmesi yüzünden adam bir anda aşağıya kaydı. Juan tekrar gaz kolunu itince dümen suyundaki köpükler pembeye döndü.

"İyi misin?" diye Sloane'a sordu hemen.

Sloane kontrol paneline çarptığı göğsünün üst kısmını ovuşturuyordu. "Galiba," derken alnındaki ıslak saçları geri itti. Juan'ın kolunu işaret etti. "Kolun kanıyor." ^

Cabrillo yarasına bakmadan önce teknesinin öndeki tekneye yaklaşmasını sağladı. Tekneden kopan fiberglas parçaları koluna gömülmüştü.

"Ahh," dedi acıyı ilk kez hissederken. -1. -'

"Sert insanların böyle küçük şeylere aldırmadıklarını sanırdım."

"Hadi ya. Çok acıyor." Kartpostal büyüklüğünde bir fiberglas parçasını etinden yavaşça çekti. Parça temiz bir kesik açmıştı ve yara çok az kanıyordu. Juan kontrol panelinin altındaki kutudan küçük ecza takımını çıkardı. Sloane'a uzattı, o da içini karıştırıp gazlı bez rulosunu buldu. Juan hareketsiz dururken Sloane kolunu bandajlayıp sıkıca bağladı.

"Bu kanamayı önleyecektir," dedi. "En son ne zaman tetanos aşısı oldun?"

"İki yıl önce yirmi şubatta."

"Tam tarihi mi hatırlıyorsun?"

173

Clive Cussler

"Sırtımda kırk santimlik bir yara var. Öyle büyük bir yara aldığın günü unutmazsın."

Sürat teknesiyle aralarında açılan mesafeyi bir dakika içinde kapattılar. Juan sağ taraflarındaki bataklığın avına bir koruma sağlamayacak olan kayalık sahile dönüştüğünü fark etti. Bu işi bitirmenin zamanı gelmişti. "Dümeni tekrar alabilir misin?"

"Evet, tabii."

"İşaretimi bekle, sonra gazı azalt. Dönmeye hazır ol. Hangi tarafa döneceğini söyleyeceğim."

Daha önce olduğu gibi Sloane'ın kontroller konusunda rahat olup olmadığını görmek için beklemedi. FN saldırı tüfeğini ve yedek şarjörü alıp teknede ilerledi.

Sürat teknesi elli metre kadar önündeydi. Küpeşteye dayanıp FN'yi omzuna kaldırdı. Kontrollü bir şekilde üç el ateş etti. İlk mermiler sürat teknesinin motor kapağına gömülürken, kaptanı dümeni yana çevirip sığ sulara yaklaşmaya çalıştı. Juan kolunu kaldırıp iskele tarafını işaret etti. Sloane dümeni onun dediği tarafa çevirdi. Dönüşü biraz sertti, ama hid-rofoilin sürüş özelliklerini öğrenmeye başlamış gibiydi.

Juan istediği hedefi bulunca teknenin motoruna doğru üç el daha ateş etti. Ardından bir el daha. Kaptan, Cabrillo'nun hedefinden kurtulmaya çalışıyordu, ama Juan onun her hareketine karşı hazırlıklıydı. Tekneyi altı mermiyle daha vurdu.

Motor kapağının altından aniden çıkan beyaz duman hızla siyah bir buluta dönüştü. Motor her an alev alabilirdi. Juan sürat teknesine çarpmamak için Sloane'a yavaşlama işareti vermeye hazırlandı.

Hidrofoilin pruva ışıklarıyla sürat teknesinin kontrol paneli ışıklarının arasında Cabrillo kendisine bakmak için dönen kaptanın yüz hatlarını seçebiliyordu. Gözleri bir an için birbirine kenetlendi. Juan adamın nef-

174

iskelet Sahili

retini bir yangının ısısı gibi uzaktan bile hissedebiliyordu. Ama adamın ifadesinde korku yerine meydan okuma vardı.

Adam dümeni sertçe çevirdi. Juan elini kaldırıp Sloane'a takibi bırakmasını işaret etti, çünkü sürat teknesi doğruca kayalık kıyıya doğru gidiyordu. Cabrillo takibin başından beri adamlardan birini esir almak istiyordu, ama bu şansın parmaklarının arasından akıp gittiği hissetti. Tekrar ateş edip sürat teknesinin arka tarafını taradı. Duman yüzünden neyi vurduğunu bilmiyordu, ama kaptanın yapmaya çalıştığı şeyi umutsuzca engellemeye çalışıyordu.

Sürat teknesi sahilden altı metre uzaktayken dönüş sırasında kaybettiği hızın büyük bir bölümünü kazanmıştı. Motorun çığlıkları bir an için kesildi, ama çok geçti. Tekne otuz deniz mili hızla sığlaşan dibe çarptı, bir mızrak gibi sudan fırladı. Gecenin içine doğru bir kavis çizdikten sonra burnu yere doğru döndü ve fiberglas kabuğunun içinde bir bomba patlamış gibi paramparça oldu. Gözesi yüzlerce parçaya ayrıldı, tekne sahile doğru parendeler atarken motoru yerinden çıktı. Darbenin etkisiyle yakıt tankı patladı, mazot bir aerosol bulutu haline geldi. Yakıt/hava karışımı tekneden geri kalanları bir alev topu halice getirmeden önce kap-tam beş metre havaya fırladı.

Juan kokpite gelene kadar Sloane akıllılık edip hidrofoili iyice yavaşlatmıştı. Juan FN-FAL'in emniyetini iki kez kontrol edip kontrol paneline bıraktı. Tekneyi sürat teknesinin enkazına olabildiğince yaklaştırdı motoru kapattı, küçük çapayı indirdi.

"Kendini öldürdü, değil mi?"

Cabrillo gözlerini yanan tekneden ayıramıyordu. "Evet."

"Bu ne anlama geliyor?"

Juan, ona bakarken sorusunu ve yanıtının ne anlama geleceğini düşündü. "Bizim yetkili olmadığımızı biliyordu, bu yüzden yakalanıp sorgu-

175

Clive Cussler

lanmaktansa ölmeyi tercih etti. Bu da fanatiklerle karşı karşıya olduğu, muzı gösteriyor."

"Müslüman fanatikler gibi mi?"

"Onun Arap cihat askeri olduğunu sanmıyorum. Bu başka bir şey."

"Ama ne?"

Juan yanıt vermedi, çünkü yanıtı bilmiyordu. Giysileri hâlâ ıslaktı, bu yüzde hidrofoilin kenarından aşağıya inip boğazına kadar gelen suya girdi. Neredeyse kıyıya varmıştı ki Sloane'm da arkasından suya girdiğini duydu. Dalgaların kırıldığı yerde onu bekledi, cesede birlikte yaklaştılar. Geriye bir tek erimiş fiberglas ve yanmış metal kaldığı için tekneyi kontrol etmenin bir anlamı yoktu.

Çarpmanın ve sonra sahile fırlamanın ceset üzerinde yarattığı tahribat korkunçtu. Boynu ve bütün uzuvları garip açılarda kıvrılan ceset kaçık bir ressamın eserine benziyordu. Cabrillo Glock'u beline takmadan önce adamın nabzına baktı. Adamın arka ceplerinde bir şey olmadığını görünce cesedi çevirdi. Cesedin kemiksizmiş gibi hareket etmesi Juan'a çok garip geldi. Adamın yüzü ciddi şekilde yaralanmıştı.

Ama Sloane şaşkınlıkla yutkundu.

"Özür dilerim," dedi Juan. "Geri çekilsen iyi olur."

"Hayır, sorun o değil. Onu tanıyorum. Tony ve benim tuttuğumuz Güney Afrikalı helikopter pilotu bu. Adı Pieter De Witt. Kahretsin, nasıl bu kadar aptal olabilirim? Papa Heinrick'in yılanlarını kontrol etmeye gideceğimizi biliyordu, çünkü ona söyledim. Dün bizi takip etmesi için o tekneyi gönderdi, sonra da bir daha kimsenin yaşlı adamı sorgulamaması için buraya geldi."

Namibya'daki varlığının yankıları Sloane'ı çok etkilemişti. Kusacak-mış gibi görünüyordu. "Buraya Rove'u aramaya gelmeseydim Papa Hein-ric k hâlâ yaşıyor olacaktı." Juan'a bakan gözleri nemliydi. "Luka, rehberimiz. Bahse girerim onu da öldürmüşlerdir. Ah Tanrım, ya Tony?"

176

iskelet Sahili

Cabrillo onun kucaklanmayı ya da bir şey söylenmesini istemediğini içgüdüsel olarak biliyordu. Sürat teknesi yanıp Sloane ağlarken öylece durdular.

"Onlar masumdu," dedi hıçkırıklar arasında. "Ve şimdi benim yüzümden öldüler."

Juan da kaç kez aynı şeyi hissetmiş, sırf kendisi de işin içinde diye başkalarının hareketlerinin sorumluluğunu üstlenmişti? Sloane, Papa Heinrick'in ölümünden, kocasından marketten bir şeyler almasını isteyen, ama kocası yolda ölen kadından daha fazla sorumlu değildi. Aman Tanrım bu suçluluk duygusu nasıl bir şeydi ki insanın ruhunu asidin çeliği erittiği gibi eritiyordu.

Gözyaşları beş dakika, belki de daha uzun bir süre aktı. Juan başı öne eğik bir şekilde öylece Sloane'm yanında durmaya devam etti. Sonunda Sloane burnunu çekmeye başlayınca ona baktı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Sloane yavaşça.

"Neden?"

"Erkeklerin çoğu kadınların ağlamasından, hoşlanmaz ve onu susturmak için elinden geleni yapar ya da söyler."

Juan, ona en sıcak gülümsemesiyle baktı. "Ben de bütün erkekler kadar nefret ediyorum ağlamanızdan, ama biliyorum ki şimdi ağlamasaydım daha sonra ağlayacaktın ve o zaman çok daha kötü olacaktı."

"Sana bu yüzden teşekkür ettim. Beni anladın."

"Ben de birkaç kez aynı şeyi yaşadım. Konuşmak ister misin?"

"Pek değil."

"Ama senin sorumlu olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum. Ben buraya gelmeseydim hayatta olacaktı, ama onları ben öldürmedim."

177

F:12

Clive Cussler

"Doğru. Sen yalnızca onların öldürülmelerine yol açan olaylar zincirinde bir halkasın. Rehberin konusunda haklı olabilirsin, ama Tony'yi merak etme. Kıyıdaki hiç kimse size yapılan saldırının başarısız olduğunu bilmiyor. Senin ve Tony'nin öldüğünü sanıyorlar. Ama emin olmak için Walvis'e gideceğiz. Pinguin henüz limana varacak kadar hızlı görünmüyordu. Acele edersek onları uyarabiliriz."

Sloane yüzünü rüzgârlığının koluyla sildi. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Evet. Hadi gidelim."

Hidrofoile bindikten otuz saniye sonra Juan onları hızla körfezden geçirirken Sloane yedek giysilerle üstünü değiştirdi. Cabrillo üstünü değiştirip yiyecek bir şeyler çıkarırken dümeni Sloane aldı.

"Kusura bakma, elimizde bir tek hazır paketler var," dedi Juan, iki folye paketi kaldırarak. "Köfteli spagetti ya da tavuk ve sandviç ekmeği."

"Ben spagetti alıp köfteleri sana vereyim. Vejetaryenim."

"Gerçekten mi?"

"Neden bu kadar şaşırdın?"

"Bilmiyorum. Vejetaryenleri hep Birkenstock sabolar giyip organik çiftliklerde yaşarken hayal etmişimdir."

"Onlar hiçbir hayvansal ürün yemeyen yeganlardır. Benim görüşüme göre biraz aşırıdır."

Onun bu sözleri, Juan'ın fanatizmi ve insanları fanatizme iten şeyin ne olduğunu düşünmesine yol açtı. Akla gelen ilk şey dindi, ama insanlar etrafında hayatlarını şekillendirecekleri başka hangi konuda bu kadar tutkuluydular ki? Düşündüğü diğer gruplar çevreciler ve hayvan hakları hareketleriydi. Eylemciler araştırmalarda kullanılan hayvanları serbest bırakmak için laboratuvarlara gizlice girmeye ya da mesajlarını iletmek

178

iskelet Sahili

için kayak merkezlerindeki bölümleri ateşe vermeye hazırdılar. Peki, bazıları bunun için adam öldürmeye de hazır mıydı?

Son birkaç yılda görüşlerdeki kutuplaşma çok keskinleştiği için toplumsal kısıtlama ve saygı normlarının artık uygulanmıyor olup olmadığı merak etti. Doğu, Batı. Müslüman, Hristiyan. Sosyalist, kapitalist. Zengin, yoksul. Öyle görünüyordu ki her konu bir tarafın şiddeti düşünmesine yol açabilecek kadar derin bir yarık açabiliyordu.

Kuşkusuz Oregon'u tam bu yarığın içinde yürütüyordu. Dünya artık eski Sovyetler Birliği ve Birleşik Devletler arasındaki bir savaş yüzünden nükleer yok olma tehdidi altında bulunmadığı için bölgesel alevlenmeler o kadar yayılmıştı ki artık geleneksel araçlar onları bastıramıyordu.

Cabrillo böyle bir durumun yaklaştığını biliyordu ve Şirke t'i bu yeni tehditlerle mücadele etmek için kurmuştu. Bunu düşünmek cesaret kırıcıydı, ama baş edemeyecekleri kadar çok işlerinin olacağını biliyordu.

Geoffrey Merrick'i kaçırılanlajjian bir fidye talebi gelmediği için kaçırılmasının ardında politik nedenlerin yattığı gittikçe daha açık hale geliyordu; ve Merrick'in işinin yapısı düşünülürse söz konusu politika, aşırı çevreci kanatları içeriyor olmalıydı. kc. -'

Sonra bu kaçırılma olayının Sloane Macintyre'in içine düştüğü durumla bir şekilde bağlantılı olup olmadığını merak etti. İki olayın da Namibya bağlantılı olmasına rağmen bu olasılık sıfır gibi görünüyordu. Çevre söz konusu olduğunda İskelet Sahili dünya bilincinden çok uzakta bulunuyordu. Brezilya yağmur ormanları ya da kirlenen su kaynakları insanlara tanıdık geliyordu, ama pek çoklarının haritada bile gösteremeyeceği bir ülkedeki uzak bir çöl kimsenin umursayacağı bir yer değildi.

Sonra başka bir senaryoyu düşündü. Elmas madenciliği Namibya'nın en büyük endüstrilerinden biriydi. Ve Sloane'a göre piyasanın ne kadar sıkı kontrol edildiğine bakılırsa, yasadışı bir madencilik operasyonuna

179

Clive Cussler

rastlamış olmaları büyük olasılıktı. Paha biçilmez zenginliklere kavuşmak için insanlar hayatlarını tehlikeye atabilirlerdi. Ve insanlar bundan çok daha azı için adam bile öldürürdü. Ama bu Pieter DeWitt'in intiharını açıklıyor muydu?

Eğer yakalanmanın hızlı bir şekilde ölmekten çok daha kötü olduğunu düşünüyorsa açıklayabilirdi.

"DeWitt gibi bir adam yasadışı elmas madenciliği faaliyetinde yakalanırsa ona ne olur?" diye sordu Sloane'a.

"Ülkeden ülkeye değişir. Sierra Leone'de görüldüğü yerde vurulur. Namibya'da yirmi bin dolarlık para ve beş yıllık hapis cezası var."

Yanıtı bu kadar çabuk verdiği için Juan, ona şüpheyle baktı. "Benim güvenlik uzmanı olduğumu, unuttun mu? Bir sürü ülkede elmas ticaretiyle ilgili kanunları bilmek zorundayım. Tıpkı senin ziyaret ettiğin limanların gümrük kanunlarını bilmen gerektiği gibi."

"Yine de etkilendim," diyerek devam etti Juan. "Beş yıl o kadar kötü değil. Hele bir adamın bu cezayı çekmek yerine intihar etmeyi göze almasına değecek kadar asla çok değil."

"Sen Afrika hapishanelerim bilmiyorsun."

"Rehber kitaplarında fazla yıldız vereceklerini sanmam."

"Sorun yalnızca şartlar değil. Afrika hapishanelerinde verem ve HIV bulaşma riski dünyada en yüksek orana sahip. Bazı insan hakları grupları her türlü hapis cezasının ölüme eşdeğer olduğuna inanıyor."

"DeWitt'in neden yakalanmak yerine kendini öldürdüğünü anlamaya çalışıyorum."

"Fanatik filan olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ne düşündüğümü bilmiyorum," diye itiraf etti Juan. "Şu anda sana anlatamayacağım başka şeyler de oluyor ve bir saniye için ikisinin bağlantılı olabileceğini düşündüm. Yalnızca bundan emin olmaya çalışıyorum."

180

iskelet Sahili

Motivasyonları anlamak, bu olayların aynı yapbozun iki parçası değil, tamamen ayrı yapbozlar olduğunu anlamamanın anahtarını oluşturuyor. Sadece bir tesadüf var ki..."

"Ve sen tesadüflerden hiç hoşlanmazsın," diye onun yerine tamamladı Sloane.

"Kesinlikle."

"Eğer neler olduğunu anlatsan belki bir yardımım dokunur."

"Üzgünüm Sloane, bu iyi bir fikir değil."

"Boş boş gözler gemi batırır."

Sloane yalnızca komiklik yapıyordu, ama pek yakında sözlerinin bir kehanet haline geleceğini bilmiyordu.

.4.

181

Clive Cussler

De Havilland Twin Otter iniş pistine o kadar yavaş yaklaşıyordu ki görenler onun havada asılı durduğunu sanabilirdi. Tasarımı 1960'lara dayansa da yüksek kanatlı, iki motorlu uçak, hâlâ dünyanın her yerindeki orman pilotlarının en sevdiği tipti. Üç yüz metreden neredeyse her türlü yüzeye inebilirdi ve kalkış mesafesi ondan da kısaydı.

Şeytan Vahası'nın yanındaki sert çukur alan turuncu bayraklarla işaretlenmişti. Pilot toz bulutu çıkararak çukurun tam ortasına indi.

Türbin-li pervaneleri daha fazla kum kaldırdığından uçak yavaşlarken bir an için karanlık bir bulutla kuşatılmış gibi oldu. Motor kapanınca pervaneler birkaç dakika içinde sarsılarak durdu. Arka kapı aralanırken dört çekerli, üstü açık bir araba uçağa yaklaştı.

Daniel Singer bir doksan sekizlik sıksa bedeniyle kaskatı bir şekilde uçaktan çıktı. Omurgasını oynatıp Zimbabwe'nin başkenti Harare'den beri yedi yüz millik uçuş boyunca kapalı kalmanın neden olduğu düğümleri açtı. Oraya Amerika'dan uçmuştu, çünkü doğru ellere iletilen yeterli pa-

182

iskelet Sahili

ra Afrika'ya gelişinin kaydının bulunmamasını sağlıyordu. Onu tanıyan herkes için hâlâ Maine'deki evindeydi.

Kamyonetin şoförü Nina Visser adında bir kadındı. Nina, bu girişiminin en başından beri onun yanındaydı ve bu davaya katılan diğer üyeleri toplamalarında çok önemli bir rol oynamıştı. Bunların hepsi çevresel meseleler söz konusu olduğunda dünya ülkelerinin kayıtsızlıktan çıkarılması gerektiğine inanan benzer kafada kadınlar ve erkeklerdi.

"Perişanlığımızı paylaşmak için buraya gelme vaktin geldi de geçti bile," dedi Nina selamlama sözü olarak. Ama yüzünde bir gülümseme ve neredeyse siyah olan gözlerinde bir sevgi kıvılcımı vardı. Hollanda'da doğduğu için İngilizceyi aksanlı konuşuyordu.

Singer eğilip yanağına bir öpücük kondurdu. "Nina, canım, bizim gibi kötü dâhilerin uzakta bir ine ihtiyaçları olduğunu bilmiyor musun?"

"Sen de en yakın sifonlu tuvaletten yüz kilometre uzakta ve kum pirelerinin istilasına uğramış bir in mi seçtin?"

"Ne diyebilirim ki, bütün içi*boş yanardağlar tutulmuştu. Burayı Namibya hükümetinden paravan bir şirket aracılığıyla film çekme bahanesiyle kiraladık." Kapıda beliren pilottan çantâsmi almak için döndü. "Uçağa yakıt ikmali yap. Burada kısa bir süre kalacağız."

Nina şaşırılmıştı. "Kalmayacak mısınız?"

"Üzgünüm, ama hayır. Cabinda'ya planladığımdan daha önce gitmem gerekiyor."

"Sorun mu var?"

"Ekipmanla ilgili küçük bir hata paralı askerle/in gecikmesine yol açtı," dedi. "Ve saldırı için kullanacağımız teknelerin hazır olmasını istiyorum. Üstelik Tabiat Ana bizimle işbirliği içinde. Birkaç gün önce son bulan fırtınanın arkasından yeni bir tropik fırtına meydana geliyor. Bir haftadan uzun bekleyeceğimizi sanmıyorum."

183

Clive Cussler

Nina Mrden durdu, yüzünden sevinci okunuyordu. "O kadar çabuk mu? Buna inanamıyorum."

"Beş yıllık çalışmamızın sonuçlarını almak üzereyiz. Biz işimizi bitirdiğimiz zaman gezegende küresel ısınmanın tehlikelerini inkâr edecek bir insan kalmayacak." Singer yalandaki eski hapisaneye gitmek için kamyonetin yolcu koltuğuna oturdu.

Cezaevi, gardiyanların çölü kontrol etmeleri için çatısında mazgallı siperlerin bulunduğu, bir depo kadar geniş, üç katlı, çirkinlik örneği olabilecek taş bir binaydı. Dış yüzündeki her duvarda yalnızca bir pencere vardı, bu da binanın daha sağlam ve kötü şeylerin habercisiymiş gibi görünmesine neden oluyordu. Gölgesi, beyaz kumların üstündeki bir leke gibi duruyordu.

Taşa çimentoyla yapıştırılmış demir menteşeli yüksek ahşap kapıları çok daha büyük kamyonların geçmesine izin verecek genişlikteydi ve ortadaki avluya açılıyordu. Hapishanenin zemin katı yönetim ofislerine ve bir zamanlar orada yaşayan gardiyanların revirlerine ayrılmıştı. İkinci ve üçüncü katlarda avluyu kuşatan hücre blokları bulunuyordu.

Güneş mahkûmların egzersiz yaptığı avluya vuruyor, ışığı yukarıya yansıtıyordu. Bu yüzden hava kurşun kadar ağırdı.

"Konuklarımız nasıl?" diye sordu Singer. Nina esas yönetim bölümünün girişinde durdu.

"Zimbabveli adamlar mahkûmlarıyla birlikte dün geldi. Neden burada olduklarını hâlâ anlamadım," dedi akıllı hocasına dönerek.

"Korkarım bu taktiksel bir gereklilik. Vize ve diğer ıvrı zıvrıkla uğraşmadan Afrika'ya girmeme izin vermeleri için yaptığımız pazarlığın bir parçası olarak hapishaneyi bir süreliğine kullanmalarına izin vermem gerekiyordu. Mahkûmları ana muhalefet partisinin başını oluşturuyor ve önümüzdeki ay ihanetle yargılanacak. Hükümet haklı bir şekilde takipçi-

184

iskelet Sahili

lerinin onu başka bir ülkeye kaçırmaya çalışacakları düşünüyor. Onu mahkeme başlayana kadar saklayacakları bir yere ihtiyaçları vardı o kadar, sonra Harare'ye geri götürülecek."

"Adamları onu geri götürüldüğü sırada kaçırabilirler mi?"

"Mahkeme bir saatten kısa sürecek ve cezası hemen infaz edilecek."

"Bu iş hiç hoşuma gitmedi Danny. Zimbabve hükümeti Afrika'daki en yozlaşmış gruptur. Bence onlara muhalif olan herkes haklıdır."

"Seninle aynı fikirdeyim, ama yaptığım pazarlık böyle." Ses tonu daha fazla sorgulanmak istemediğini gösteriyordu. "Peki ya benim ünlü eski iş ortağım? O nasıl?"

Nina sırıttı. "Sanırım sonunda başarısının sonuçlarını anlamaya başladı."

"Güzel. Bu işi bitirdiğimizde ve sonunda hatasını anladığında, o halinden memnun ser-serinin yüzünün alacağı şekli çok merak ediyorum."

Hapishaneye girerlerken Singer adamların isimleriyle selamladı. Onda Merrick'in karizması olmasaydı bile topladığı eylemciler arasında şimdiden bir kahraman sayılıyordu. Yanında getirdiği üç şişe kırmızı şarabı uzattı, sonraki yarım saat içinde hepsini içti. Özellikle bir kadın Singer'ın özel ilgisiyle karşılaşıyordu. Singer onun adına kadeh kaldırdığında herkes sevinç çığlıkları attı.

Singer daha sonra bir zamanlar hapishane müdürünün kullandığı ofisine geçip Merrick'in getirilmesini istedi. Merrick içeri girdiğinde nasıl bir duruş sergileyeceğini bulmak için birkaç deneme yaptı. Sandalyesine oturmayı denedi, ama yükseklik dezavantajını istemiyordu, bu yüzden ofisin penceresinde dikilip bütün dünyanın yükünü sırtlanmış gibi başını öne eğdi.

Bir dakika sonra Singer'ın iki adamı, Merrick'i elleri arkasında bağlanmış olarak getirdi. İki adam ayrıldıklarından beri birbirlerini görme-

185

Clive Cussler

mislerdi, ama Merrick bir sürü televizyon programına çıktığı için Singer birkaç günlük esaretin eski ortağında bıraktığı izleri fark edebiliyordu. Özellikle bir zamanlar son derece parlak olan gözler çukura kaçtığı ve ona garip bir şekilde baktığı için çok memnun oldu. Ama sonra bu gözlerin inanılmaz bir şekilde yeniden parlamaya başladığını gördü ve Merrick'in her zaman sahip olduğu, kendisinin gizliyle imrendiği o büyüleyici yoğunluğu hissetti. Singer içinden gelen şiddetli oturma isteğine karşı direndi.

"Danny," diye söze başladı Merrick içten bir ses tonuyla. "Bu yaptıklarını benden intikam almaktan başka bir nedenle yapmıyorsunuz inanmıyorum. Yalnızca kazandığınızı söylemek istiyorum. Şu anda durursan istediğin her şey senindir. Bütün paramı istiyorsun, bir hesap numarası ver, hepsini havale edeyim. Hazırladığın her beyanı kabul edeceğim ve hak ettiğime inandığın her türlü sorumluluğu alacağım."

Tamam, çok iyiydi, diye düşündü Daniel Singer. Beni hep alt etmesine şaşmamak gerek. Bir an için aklından teklifini kabul etmek geçti, ama aklını çelmesine izin vermemeliydi. Bir anlık tereddüdü bir kenara bıraktı. "Müzakere masasında değiliz, Geoff. Seni tanık olarak almak yalnızca kendime verdiğim bir ikramiye o kadar. Sen yan gösterisin, eski dostum, esas gösteri değil."

"Böyle olmak zorunda değil."

"Elbette zorunda!" diye kükredi Singer. "Neden şimdi dünyaya gösterimi ucundan kıyısından birazcık sergiliyorum sanıyorsun?"

Derin bir nefes alıp biraz daha sakın bir şekilde devam etti, ama tutkusunda bir değişiklik yoktu. Kurduğumuz yolda devam edersek benim gösterilerim doğal olayların yanında hiç kalacaktır. Değişmek zorundayız, yalnızca dünyayı yöneten aptallar bunu görmeyi reddediyor. Kahretsin Geoff, sen bi-

186

İskelet Sahili

Hm adamınsın, bunu anlıyorsundur. Yüzyıl içinde küresel ısınma insanlığın başardığı her şeyi mahvedecek.

"Yüzey ısısındaki yalnızca bir derecelik artışın çevre üzerinde anlatılamayacak kadar çok dalga etkisi olacak... ve bu şimdiden başladı bile. Gezege henüz bütün buzulların eriyeceği kadar ısınmadı, ama Grönland'daki buzlar denize her zamankinden çabuk akıyor, çünkü eriyen su karada kayan buzullar için kayganlaştırmacı görevi görüyor. Bazı yerlerde normalin iki katı hızla gidiyorlar. Bu dediklerim şu anda oluyor."

"Söylediklerini inkâr etmeyeceğim..."

"Edemezsin," diye parladı Singer. "Mantıklı hiç kimse edemez, ama yine de bu konuda hiçbir şey yapılmıyor. İnsanların küresel ısınmanın etkilerini kendi gözleriyle görmeleri gerekiyor. Ama kendi evlerinde, Grönland'daki bir buzulda değil. Harekete geçirilmeleri gerekiyor, yoksa sonumuz gelecek."

"Bütün o ölümler Dan..."

"Yaklaşana kıyasla hiçbir şey. Milyarlarca insanı kurtarmak için onların feda edilmesi gerekiyor. Hastayı kurtarmak için kangrenli uzvu kesmen gerekir." K.. -'

"Ama burada masum insaflardan söz ediyoruz, mikrop kapmış dokudan değil!"

"Tamam, kötü bir benzetme yaptım, ama söylemek istediğim şey hâlâ geçerli. Ve üstelik ölüm oranı sandığın kadar yüksek olmayacak. Tahminlerde çok ilerleme kaydedildi. Bir sürü uyarı yapılacak."

"Öyle mi? Katrina vurduğunda New Orleans'ta yaşayan insanlara bir sor bakalım," dedi Merrick öfkeyle.

"Kesinlikle. Yerel, eyalet ve federal yetkililerin bölgeyi boşaltacak çok zamanı oldu, ama bin kişi boşuna öldü. Benim söylemek istediğim de bu. Çevre üzerinde yaptığımız etkilerle ilgili olarak yirmi yıllık bilimsel

187

Clive Cussler

veriler birikti, ama yalnızca göstermelik önlemler yapılıyor, tleri gitmek zorunda olduğumu göremiyor musun? İnsanlığı kurtarmak için bunu yapmak zorundayım."

Geoffrey Merrick eski ortağının ve en iyi arkadaşının aklını kaçırdığını biliyordu. Tabii, Dan her zaman biraz garipti, ikisi de öyleydi, yoksa MIT de başarılı olamazlardı. Ama bir zamanlar tuhaf olan davranış artık tam bir manyaklığa dönüşmüştü. Singer'ın vazgeçmesini sağlayacak bir iddia ortaya atamayacağını da biliyordu. Bir fanatikle mantıklı şekilde konuşamazdınız.

Yine de bir yol daha demek istiyordu. "Eğer insanlığa bu kadar değer veriyorsan neden Susan Donleavy'yi öldürdün?"

Göz temasını bozarken Singer'ın ifadesi anlaşılmıyordu. "Bana yardım eden insanların bazı, şey, becerileri yetersiz, bu yüzden yabancıları tutmam gerekti."

"Paralı askerler mi?"

"Evet. Onlar da, ah şey, istenenin ötesine geçmişler. Susan ölmedi, ama korkarım durumu ağır."

Merrick yapmak üzere olduğu şeye dair bir işaret vermedi. Yalnızca kollarını tutan iki adamdan kurtulup ileri fırladı. Masanın üstüne sıçrayıp gardiyanlar harekete geçmeden önce bir dizini Singer'ın çenesine indirmeyi başardı. Bir tanesi eşofmanının kolunu şiddetle çekerek şirket yöneticisini yere devirdi. Merrick'in elleri arkadan bağlı olduğu için çarpışmayı engelleyemedi ve yüzüstü yere çakıldı. Bilincin bir anlık gidip gelmesi ya da karanlığa yavaş yavaş gömülmesi gibi bir şey olmadı. Yere çarpar çarpmaz bilincini kaybetti.

"Üzgünüm, Dan," dedi gardiyanlardan biri. Masanın arkasına geçip Singer'ın ayağa kalkmasına yardım etti. Ağzının kenarından kan sızıyordu.

188

iskelet Sahili

Kanı parmağıyla silip kendi vücudundan çıktığına inanamıyormuş gibi parmağını inceledi. "Hayatta mı?"

İkinci gardiyan Merrick'in bileğini ve boynunu kontrol etti. "Kalbi atıyor. Uyandığında büyük olasılıkla beyin sarsıntısı geçirecek."

"Güzel." Singer, yerde yatan Merrick'in başında dikildi. "Geoff, umarım bu ucuz saldırıya değmiştir, çünkü yapacağın son özgür hareket bu olacak. Onu tekrar kilitleyin."

Yirmi dakika sonra Twin Otter tekrar havalandı, Angola'nın Cabin-da eyaletine doğru yola çıktı.

İ

189

Clive Cussler

Kılavuz kaptan ip merdivenden aşağıda kendisini bekleyen tekneye iner inmez Max Hanley ve Linda Ross, dümen köşkündeki gizli asansörden operasyon merkezine indi. Hurdalıktan NASA kontrol odasına geçmek gibi bir şeydi bu. Güney Afrikalı kılavuz kaptana karşı kaptan ve dümençi rolünü oynamışlardı, ama Max resmen görevde değildi. Nöbet sırası Linda'daydı.

"Kamarana mı dönüyorsun?" diye sordu Linda, komuta koltuğuna oturup kulaklığını takarken.

"Hayır," dedi Max tatsız bir sesle. "Doktor Huxley tansiyonum konusunda hâlâ endişeli, bu yüzden onunla ikimiz jimnastik salonuna gidiyoruz. Bana Power Yoga'yı öğretmeyi planlıyormuş, her ne demekse."

Linda kıkrıdadı. "Bunu görmeyi çok isterdim."

"Eğer beni şekilden şekle sokmaya kalkarsa Juan'a yeni bir tıp görevlisi aramaya başlamasını söyleyeceğim."

"Sana iyi gelecektir. Auram temizler filan."

190

iskelet Sahili

"Benim auramın bir şeyi yok," dedi Hanley, iyi huylu hırçınlığıyla ve kamarasına doğru yürüdü.

Gemi trafiğinden uzaklaşıp hızlanmaya başlarlarken nöbet sessiz geçiyordu. Kuzeyde beklenmedik bir fırtına yoğunlaşıyordu, ama onlar ertesi gün Svvakopmund'a varana dek fırtına batıya kayardı. Linda boş saatlerini, Şeytan Vahası'na yönelik olarak yaklaşan saldırıları hakkında Eddie ve Linc'in yazdıkları brifingi okuyarak değerlendirdi.

"Linda," diye seslendi Hali Kasım, iletişim masasından. "Telgraf şirketinden bir şey aldım. Buna inanamayacaksınız. Ekranına gönderiyorum."

Linda haberi inceleyince hemen Max'in operasyon merkezine gelmesi için birini gönderdi. Max bir dakika sonra gereksiz bir teftişi gerçekleştirdiği makine dairesinden geldi. Yoga onu etkilemişti: yürüyüşü kullanılmaya alışık olmayan kaslarının gerilmesiyle dikkati çeker şekilde güçleşmişti.

"Beni görmek mi istedin?" 4

Linda, haberi Max'in kendisinin okuması için düz ekranlı monitörünü ona doğru çevirdi. Odadaki gerilim ikisinin arasından bir elektrik akımı geçmiş gibi arttı.

"Lütfen birisi bize neler olduğunu söyleyebilir mi?" diye seslendi Eddie Stone dümendenden.

"Benjamin Isaka darbe planının bir parçası olmakla suçlanıyor," diye açıkladı Linda. "Birkaç saat önce tutuklanmış."

"Isaka. Neden bu isim tanıdık geliyor?"

Max yanıt verdi. "O silah satışı için Kongo'daki hükümet kantağımız oydu,"

"Ah Tanrım, bu iş hiç iyi değil," dedi Mark Murphy. Oregon'un savunma sistemini idare etmesine gerek olmadığı halde, nöbette kıdemli insanlar varken genellikle o da yerini alırdı.

191

Clive Cussler

"Hali, teslim ettiğimiz silahlarla ilgili bir haber var mı?" diye sordu Linda. Kongo'nun yerel politikasıyla ilgilenmiyordu, ama o silahlardan

Şirket sorumluydu.

"Özür dilerim, kontrol etmedim. Bu rapor bir dakika önce AP telgraf şirketinden geldi."

Linda, Max'e baktı. "Ne düşünüyorsun?"

"Bay Murphyyle aynı fikirdeyim. Bu çok büyük bir felaket olabilir. Eğer Isaka asilere telsiz yönlendirme parçalarından söz ettiyse ve onlar da bu parçaları etkisiz hale getirdiyse, beş yüz saldırı tüfeğini ve iki yüz el bombası fırlatıcısını Afrika'daki en tehlikeli haydut gruplarından birine teslim ettik demektir."

"Silahlara el konduğuna dair bir şey bulamıyorum," dedi Hali. "Hikâye daha yeni yayılıyor, o yüzden bu konu daha sonra açıklanabilir."

"Hiç güvenme." Max piposunu eline alıp sapım dişlerine vurdu. "Isaka onlara mutlaka söylemiştir. Hali, telsiz yönlendirme parçalarının sinyallerini kontrol etmemiz mümkün mü?"

Lübnan asıllı Amerikalı kaşlarını çatı. "Sanmam. Menzilleri çok sınırlı. Planımız Kongolu ordu kuvvetlerinin, bu telsiz yönlendiricilerinin sinyallerini alan detektörleri kullanarak asilerin üssünü bulmasıydı. Bu yüzden yalnızca birkaç millik menzilleri vardı."

"Demek mahvolduk," dedi Linda. Öfkesi kız gibi çıkan sesini sertleş-tiriyordu. "O silahlar her yerde olabilir ve onları bulmamızın bir yolu yok."

"Biraz inananız olsun," dedi Murph kocaman sırıtarak.

Linda, ona döndü. "Ne buldun?"

"Sizler başkanın kurnazlığını küçümsemeyi bırakacak mısınız? Silahları satmadan önce benden ve baş silahtardan CIA'in bize verdiği telsiz yönlendiricilerinden birkaçının yerine benim tasarımlarımdan bazılarını koymamızı istedi. Onların menzilleri birkaç yüz mile kadar uzanıyor."

192

iskelet Sahili

"Menzil sorun değil," dedi Hali. "Isaka, yönlendiricileri silahların neresine sakladığımızı biliyordu. Asilere bunu söylemiştir ve onlar da CIA'in yönlendiricilerini çıkardıkları gibi bizimkileri de sökmüşlerdir."

Mark'ın gülümsemesi zayıflamadı. "CIA yönlendiricileri AK'ların dipçik kundağına ve RPG'lerin ön tarafına gizlendi. Ben bizim yönlendiricileri AK'ların kabzasına yerleştirip roketatarlardaki yönlendiricileri gizlemek için kayış askısının yönünü değiştirdim."

"Oh, dâhice," dedi Linda gerçek bir hayranlıkla. "CIA yönlendiricilerini bulduktan sonra daha fazlasını aramayacaklardır. Bizimkiler hâlâ yerinde olmalı."

"Ve farklı bir frekanstan sinyal gönderdiklerini de eklemeliyim." Mark kollarını göğsünde kavuşturup arkasına yaslandı.

"Neden Juan bize bunları anlatmadı?" diye sordu Max.

"Bu fikirle sağduyudan paranoyaya doğru kaydığını düşünüyordu," diye yanıtladı Murph. "Bu yüzden bu konudan söz etmedi, çünkü büyük olasılıkla bizim yönlendiricilere gerek duyulmayacaktı."

"Bu sinyalleri almak için ne kadar yakın olmamız gerektiğini söylemiştin?" diye sordu Linda.

"Yaklaşık yüz mil kadar."

"Bu durumda bile asilerin nereye gittiğini bilmeden samanlıkta iğne arıyor olunuz."

Mark yüzündeki kendinden hoşnut gülümsemeyi sildik. Aslında bir sorun daha var. Yönlendiricilere böyle bir menzil kazandırabilmek için pillerin ömründen fedakârlık yapmam gerekti. Kyk sekizle yetmiş iki saat içinde pilleri bitmeye başlar. Bundan sonra da onları bulmamızın bir yolu kalmaz."

Linda, Max Hanley'e baktı. "O silahları arama kararını Juan'ın vermesi gerek."

193

F:13

Clive Cussler

"Katılıyorum," dedi Max. "Ama sen de ben de biliyoruz ki asilerin izini sürüp silahları geri alabilmeleri için Kongo ordusunu uyarmamızı isteyecektir."

"Gördüğüm kadarıyla iki seçeneğimiz var," dedi Linda.

"Bir saniye," dedi Max. "Hali, başkan uydu telefonundan ara. Tamam, iki seçenek neydi?"

"Bir tanesi geri dönüp Cape Town'dan Kongo'ya gereksinim duyacakları her türlü aletle birlikte bir ekip göndermek. Mark, bu şey portatiftir, değil mi?"

"Alıcı, bir teyp sisteminden daha büyük değil," dedi teknik dâhisi.

Normalde birisi onun Oregon'un kargo güvertesini rampalar, inişler çıkışlar ve gemi bacasının eski bir parçasından çıkan borularla bir kaykay pistine çevirdiği sırada çaldığı teybin büyüklüğü konusunda bir yorum getirirdi, ama kimse ağzını açmadı.

"Cape Town'a geri dönmek buraya kadar geldiğimiz beş saate mal olur, ayrıca limanda oyalanarak geçireceğimiz birkaç saat de var. Okyanusun bu noktasına geri dönmek için yine bir beş saat daha harcamamız gerekecek."

"Ya da yola devam eder ve Namibya'dan bir ekip göndeririz. Tiny Swakopmund'daki havaalanında bir uçak bekletiyor. Ayrıca yarın öğleden sonra jetlerimizden biri de orada olacak, çünkü Geoffrey Merrick'i almış olacağız. Ekibi helikopterle doğrudan havaalanına götürürüz, Tiny onları Kongo'ya uçurur ve saldırıya kadar geri dönerler."

"Uydu telefonundan başkana ulaşamıyorum," dedi Hali, gruba. "Cankurtaran teknesindeki telsizi denedin mi?" "Evet, ama ulaşamadım."

"Kahretsin." Aynı anda bir düzine senaryo düşünebilen ve sezgisel olarak doğru olanı seçebilen Cabrillo'nun tersine Hanley daha müzake-

194

iskelet Sahili

ivdi- "Şu anda geri dönersek araştırma ekibine ne kadar zaman kazandırmış oluruz?"

"On iki saat kadar."

"Daha az," dedi Mark bilgisayar ekranından dönmeden. "Şu anda Cape Town'la Kinshasa arasındaki uçuşları kontrol ediyorum. Fazla yok."

"O halde uçak kiralamamız gerekiyor."

"Ben de buna bakıyorum," dedi Eric Stone. "Cape Town'da jet uçağı olan yalnızca bir şirket buldum. Bir dakika. Hayır, web sitelerinde Lear-jetlerinin ikisinin de uçuşına izin verilmediğine dair bir not var." Arkadaşlarına baktı. "Eğer sizin için bir teselli olacaksa bu rahatsızlık için özür diliyorlar."

Max bir sonuca vardı. "Demek yaklaşık sekiz saat tasarruf etmekten söz ediyoruz."

"Ve bize on iki saate mal olacak, ayrıca kurtarma operasyonunu bir gün geciktirmiş olacağız. Tamam, işte aradığımız yanıt. Kuzeye devam ediyoruz." Max, Hali'ye odaklandı. "Juan'ı bulmaya çalış. Beş dakikada bir ara ve bulur bulmaz bana haber ver." "Tamam, Bay Hanley."

Juan'ın yanıt vermemesi Max'in hic hoşuna gitmemişti. Şeytan Va-hası'na yapacakları saldırının bu kadar yakın olduğunu bildiği halde telefonunu taşıyor olması mümkün değildi. Başkan iletişim konusunda çok titizdi.

Ona ulaşamıyor olmalarının yaklaşık yüz tane nedeni vardı ve Hanley bunların hiçbirinden hoşlanmıyordu.

195

Clive Cussler

Cabrillo gözlerini kısıp uzağa bakarken doğuda biriken karanlık bulutları umursamadı. O ve Sloane cankurtaran teknesiyle YVaivis'ten uzaklaşırken havayla ilgili bir haber duymamışlardı, ama dünyanın bu tarafında bunun pek bir anlamı yoktu. Bir kum fırtınası birkaç dakika içinde başlayabilir ve gökyüzünü bir ufuktan diğerine kadar kaplayabilirdi. Şimdi de olan buymuş gibi görünüyordu.

Saatine baktı. Günbatımına hâlâ saatler vardı. Ama en azından Tony Reardon'm Namibya'nın başkenti Windhoek'ten Nairobi'ye, oradan da Londra'ya gidecek olan uçağı dört dakika önce havalandırmıştı.

Bir gece önce liman girişinden bir mil geride Pinguin'i bulmuşlardı. Papa Heinrick'e olanları açıkladıktan sonra Justus Ulenga teknesiyle kuzeydeki başka bir kasabaya gidip bir iki hafta orada balık avlamayı kabul etmişti. Cabrillo, Tony Reardon'ı cankurtaran teknesine almıştı.

İngiliz yönetici durum hakkında huysuz bir şekilde söylenip Slo-ane'a, DeBeers'e, Namibya'ya ve aklına gelen her şeye sövüp saymıştı. Açıkta beklerlerken Juan, ona içini boşaltması için yirmi dakika vermişti.

196

iskelet Sahili

Saatlerce konuşacağı belli olunca da Juan, ona bir ultiatom vermişti: ya çenesini kapatacağı ya da Juan, onu bayıltacaktı.

"Buna cesaret edemezsin!" diye bağırıyordu İngiliz.

"Bay Reardon, yirmi dört saat uyumadım," demişti Juan, yüzünü onunkine iyice yaklaştırarak. "Öldürülmeden önce feci şekilde işkence «dilen bir adam gördüm ve üstüme eli kez ateş açıldı. Üstüne üstlük başım ağrımaya başlıyor, bu yüzden aşağıya inip banklardan birine oturacak ve çeneni kapayacaksınız."

"Sen bana emir veremez..."

Juan yumruğunu son saniyede savurduğu için Reardon'm burnunu kırmadı, ama onu yolcu kompartımanının kapısından içeri gönderip dağınık bir yığın halinde yere serilmesine yetecek kadar sıkı bir yumruktu. "Seni uyarmıştım," dedi Cabrillo ve şafak sökmesini beklerlerken dikkatini tekneyi rüzgâra doğru döndürmeye verdi.

Balıkçılar günlük işleri için denize açılırken onlar Walvis'in birkaç mil açığında beklemiş ve ancak Juan uydu telefonu bazı ayarlamalar yaptıktan sonra limana girmişlerdi. Reardon aşağıda kalıp şişen çenesini ve zedelenen egosuna masaj yapmıştı.

Cabrillo tekneyi palamar yerine yaklaştırdıktan rıhtımda bir taksi bekliyordu. Kendisi pasaportunu gümrük yetkilisine gösterirken Sloane ve Tony'nin aşağıda kalmasına istedi. Vize gerekmeden, teknenin ve İngilizlerin önceden damgalanmış pasaportlarının gelişigüzel, içelenmesinden sonra Juan'ın pasaportu da damgalandı. Böylece limandan gitmeye hazır hale geldiler.

Teknenin yakıt deposunu doldurturken işini iyi yapması için görevliye cömert bir bahşış verdi. Glock'u sintinede sakladığı yerden aldı, arabayı çağırıp iki yolcuyu arka koltuğa yerleştirmeden önce hiçbir şeyin şüpheli görünmediğinden emin oldu.

197

Clive Cussler

||

Swakop Nehri'ni geçip Swakopmund'da havaalanına doğru hızla ilerlediler. Bir gece önceki silahlı adamlardan biri helikopter pilotu olduğu için Cabrillo, Reardon'ı ülkeden çıkarmak için özel bir uçak kiralama riskine giremezdi. Ama o gün Air Namibya'nın sahil kentinden başkente seferinin olduğu dört günden biriydi. Havaalanlarına varış saatini öyle bir ayarlamıştı ki Reardon uçağın kalkışından önce havaalanında yalnızca birkaç dakika oyalanacak, Nairobi'deki aktarmadan sonra da ülkeden ayrılacaktı.

Juan pistte diğer uçaklardan uzakta duran çift motorlu bir uçağı fark etti. Bu Tiny Gunderson'un saldırgan için kiraladığı uçaktı. Eğer her şey plana uygun giderse İsviçreli kodaman Şirket'in Gulfstream IV'üyle yolda olacaktı. Juan bekleyip Reardon'ı Namibya'dan çıkarmak için kendi uçaklarını kullanmayı düşünmüştü, ama adamın bu kadar süre yanında olmasına dayanabileceğini sanmıyordu. Üçü küçük terminale birlikte girdiler. Cabrillo'nun duyarları sıra dışı bütün ayrıntılara karşı tetikteydi, ama karşı taraf hâlâ avlarının ölü olduğunu düşünüyor olmalıydı. İngiliz biletini alırken Sloane onun oteldeki eşyalarını toplayıp Cabrillo'yla birlikte araştırmaları bitince yanında Londra'ya götüreceğine söz veriyordu.

Reardon anlaşılabilir bir şeyler mırıldandı.

Sloane şu anda onunla uzlaşmanın mümkün olmadığını biliyor ve onu suçlamıyordu. Tony güvenlikten arkasına bakmadan geçti ve az sonra görünmez oldu.

"Bon voyage, Bay Kahkaha," dedi Juan. İkisi havaalanından ayrılıp kasabaya geri döndüler.

Doğruca Sloane'm rehberi Tuamanguluka'nın yaşadığı yere gittiler. Juan gün ışığında bile otomatik tabancası belinde olduğu için müteşekkirdi. Binalar çoğunlukla iki katlıydı ve kasabanın diğer bölümlerinde hâkim olan Alman etkisinden uzaktı. Yolu kenarında kaldırım diye delik

198

iskelet Sahili

deşik bembeyaz bir set vardı. Sokaklardaki birkaç çocuk onları dalgın gözlerle seyreliyordu. Hava işlenmiş balık kokusu ve her yerde var olan Namibya Çölü'nün tozuyla yüklüydü.

"Hangi evde yaşadığınız tam olarak bilmiyorum," diye itiraf etti Sloane. "Onu bir barın önüne bırakıyorduk."

"Kimi arıyorsunuz?" diye sordu taksi şoförü.

"Luka adıyla biliniyor. Rehber gibi bir şey."

Taksi harap durumdaki bir binanın önünde durdu. Zemin katta bir restoran ve kullanılmış giysiler satan bir dükkân vardı. İkinci kattaysa pencerelerden sarkan çamaşırlara bakılırsa oturan daireler bulunuyordu. Bir süre sonra restorandan sıksa bir adam çıkıp şoföre doğru eğildi. İki Namibyalı birkaç kelime ettikten sonra adam caddenin yukarısını işaret etti.

"Luka'nın iki blok ötede yaşadığını söylüyor."

Bir dakika sonra başka bir binanın önünde durdular. Burası çoğundan daha köhneydi. Kaplama tahtaları beyazlamış ve yarılmıştı, binanın tek kapısı menteşesinden sarkıyordu. Uzun bir köpek sol bacağını binanın köşesine doğru kaldırdı, ama sonra binanın temelindeki yarıktan çıkan bir farenin peşine düştü. İçeriden siren gibi ağlayan bir çocuğun sesi geliyordu.

Cabrillo taksinin kapısını açıp kaldırımına çıktı. Sloane koltukta kayıp onun arkasından dışarı çıktı. Ondaki bir araba genişliği kadar olsa bile ayrılmak istemiyordu.

"Sen burada bekle," dedi Cabrillo, şoföre. Eline yüz dolar verip diğer iki yüz dolar görmesini sağladı.

"Sorun değil."

"Hangi daire olduğunu nereden bileceğiz?"

"Merak etme, eğer haklıysak buluruz."

Cabrillo binaya girdi. İçerişi loş, sıcaklık boğucu, koku mide bulandıran-crydı; yoksulluğun kokusu her yerde aynıydı. Birinci katta dört daire vardı;

199

Clive Cussler

ağlayan çocuk bunlardan birindeydi. Juan her kapının dışında durup ucuz kilitleri bir süre inceledi. Bir yorumda bulunmadan ikinci kata çıktı.

Sahanlıkta en korktuğu sesi duydu, sineklerin kesintisiz vızıltısı. Uğultu akortsuz bir şarkı gibi alçalıp yükseliyordu. Koku bir saniye sonra geldi, arka planda hâkim olan kokunun üstüne çıkan bir koku. Bu kokuyu daha önce hiç almamış olsa bile ne olduğunu bilirdi. İnsan beyni kendi türünden birinin çürümesini ayırt edebiliyordu.

Kulakları ve burnu onu arkadaki daireye götürdü. Kapı kapalıydı ve kilit zarar görmemişti. "Katilini içeri almış, demek onu tanıyormuş." "Pilot mu?" "Olabilir."

Juan kapıyı tekmeledi. Menteşenin etrafındaki ahşap o kadar kırılıp gitti ki paramparça oldu. Sinekler rahatsız edildikleri için öfkeyle vızıldadılar. Koku genizlerini kaplayacak kadar yoğundu. Sloane öğürdü, ama geri çekilmeyi reddetti.

Oda, tek pencereyi kaplayan yağ tabakasından dağılan solgun ışıkla doluydu. İçeride çok az eşya vardı: bir sandalye, masa, tek bir yatak ve konsol olarak kullanılan bir sandık. Üstündeki dolup taşan küllük bir jant kapağından yapılmıştı. Duvarlar otuz yıl önce beyaz badanayla boyanmış, onlarca yıllık duman yüzünden bulanık griye dönmüş, ezilen sayısız sineğin koyu renk lekeleriyle beneklenmişti.

Luka üzerinde eski bir boksör şortu ve ipleri bağlanmamış botuyla dağınık yatakta yatıyordu. Göğsü kan içindeydi.

Juan hoşnutsuzluğunu bastırarak yarıyı inceledi. "Küçük kalibre, yirmi iki ya da yirmi beşlik ve yakın mesafeden ateşlenmiş. Barut yamıklarını görebiliyorum." Yatakla kapının arasındaki döşeme tahtalarına baktı. Kan damlalarının izi kolayca seçilebiliyordu. "Katili kapıyı çalmış, Luka açar açmaz onu vurmuş ve düşerken ses çıkarmaması için yatağa itmiş."

200

iskelet Sahili

"Bu binada birinin onu duysa bile umursayacağını düşünüyor mu-

O If

sun/

"Herhalde umursamazdı, ama adamımız dikkatli davranmış. Bahse girerim çünkü sürat teknesini biraz inceleysek bir yerlerinde susturuculu bir tabanca bulurduk."

Juan dairenin her santimini inceledi, cinayetin arkasında ne olabileceğini gösteren bir şeyler aradı. Mutfak lavabosunun altında marihuana ve yatağın altında açık saçık dergiler buldu, ama hepsi bu kadardı. Yiyecek kutularında gizlenmiş bir şey yoktu, çöp kutusunda da yalnızca pis kokulu sigara izmaritleri ve köpükten yapılmış kahve fincanları vardı. Yatağın yanında yerde duran giysilere dokundu, birkaç tane bozuk para, boş bir cüzdan ve bir çakı buldu. Bir duvarda asılı duran giysilerin cepleri boştu. Camı açmaya çalıştı, ama boyayla yapışmıştı.

"En azından öldüğünü doğruladık," dedi keyifsiz bir şekilde. Dairenden çıkıp kapıyı kapattılar. Cabşplo o kattan ayrılmadan önce sırf araştırmasını titizlikle tamamlamak için koridorun sonundaki ortak tuvalete gidip sifonun kapağını kaldırdı.

"Şimdi ne yapacağız?"

V;-

"Sanırım helikopter pilotunun ofisini kontrol edebiliriz," dedi Juan pek hevesli görünmeden. Güney Afrikalı'nın izlerini iyi kapattığından ve bir şey bulamayacaklarından emindi.

"Aslında benim yapmak istediğim şey otele geri dönüp tarihin en uzun duşunu almak ve yirmi dört saat uyumak."

Juan merdivenlerin başındaydı ve ön kapıdan giren ışığın bir an için titrediğini fark etti. Sanki birisi ya da bir şey binaya girmişti.

Sloane'ı biraz geriye itip Glock'u çıkardı.

Nasıl bu kadar aptal olabildim, diye düşündü. Pinguin'e düzenledikleri saldırıda ve Papa Heinrich'i öldürmeleri sırasında bir şeylerin ters gittiğini

201

Clive Cussler

i

anlamış olmalılar. Neler olduğunu anlamaya çalışan birisi gözetleme için eninde sonunda Luka'nın dairesine gelirdi.

Ellerinde garip küçük, makineli tüfekler olan iki adam görüş açısına girdi. Hemen arkalarından Çek yapımı Skorpion taşıyan üçüncü bir adam geldi. Juan birinci adamı vurabileceğini biliyordu, ama merdivenler mezbahaya dönmeye diğer ikisini haklayabileceğini hiç sanmıyordu.

Sessizce geri çekilip Sloane'm bileğini tuttu. Sloane da onun gerginliğini hissetmiş olmalıydı ki bir şey söylemedi ve mümkün olduğunca sessiz adımlar attı.

Koridor çıkmaz sokaktı. Beş saniye içinde saldırganlar onları kapana kısırmış olacaktı. Juan dönüp bir kez daha Luka'nın dairesine yöneldi. Kapıyı kırıp içeri girerken, "Hiç düşünme," dedi. "Yalnızca beni takip et."

Pencereye doğru koşup bodoslama cama daldı. Cam etrafında patlarken sivri parçalar giysilerine battı. Odanın penceresini ilk açmaya çalıştığı sırada Luka'nın odasının hemen dışında oluklu metal sundurma çatısı bulunduğunu görmüştü. Çatıya düşerken avuçlarını sürtünce Glock'u neredeyse düşürüyordu. Çelik aşırı sıcaktı ve etleri yanıyor gibiydi. Kayarken sırtüstü döndü; çatının kenarına gelince ayaklarını başının üstüne kaldırıp ters takla attı. İnisi belki Olimpiyat madalyası getirmezd, ama cam parçaları çatıdan yağmaya devam ederken ayaklarının üstünde kalmayı başardı.

Çatının gölgesinde balık ağı onaran yaşlı adamla ilgilenmedi. Bir dakika sonra Sloane'm da metalin üstünde eşindiğini duydu.

Bedeni kenardan aşağıya inerken Juan, onu tutmaya hazırды. Sloane'm ağırlığıyla dizlerinin üstüne çöktü.

Aynı anda çatıda madeni para büyüklüğünde delikler açıldı, makineli tüfek sesi sıkıcı sokağı doldurdu. Bir düzine mermi büyük ağa girerken ip parçacıkları havaya uçuştı. Balıkçı çatının çok gerisinde olduğu için Juan'ın onun için endişelenmesine gerek yoktu.

Sloane'm elini tuttu, birlikte daha kalabalık gibi görünen bir caddeye doğru koşular.

202

iskelet Sahili

Verandanın altından çıktıkları zaman mermiler etraflarına saplandı. Skorpion yakın mesafeler için tasarlanmıştı ve sahibinin adrenalini o kadar yüksekti ki isabetsizliğiyle ünlü silahı işe yarar şekilde kullanamıyordu. Juan ve Sloane on tekerlekli bir kamyonun arkasına saklandılar.

"İyi misin?" dedi Juan nefes nefese.

"Evet, yalnızca buraya geldiğimden beri domuz gibi yediğim için özür dilerim."

Cabrillo MANN kamyonun arkasından bir göz attı. Silahlı adamlardan biri çatıdan aşağıya doğru iniyor, Luka'nın penceresindeki adamları onu koruyordu. Juan'ı fark edince kamyonu taradılar. Juan ve Sloane şoför mahalline doğru koştu. Yüksek kargo bölümü görülmelerini engelliyordu. Juan ön tekerleğe basıp yüksek motor kapağının üstüne çıktı, oradan da şoför mahalline indi. Tabancası hazırda. Üst kattaki silahlı adam onu bu beklenmedik pozisyonda göremeden Juan silahını ateşledi. Mesafe yalnızca yirmi beş metreydi ve Juan yükseklik farkını hesaba katmıştı. Mermi çatıdaki adamın sağ eliritten bir parça kopardı. Adam çatıyı da silahı da aynı anda bırakınca Skorpion fırlayıp gitti. Bu sırada adam da çatıdan yuvarlanıp yere çakıldı. Kınlan kemiklerinin sesi sokağın karşısından bile duyulmuştu.

Juan diğer saldırganları yerini anlayamadan eğildi.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Sloane gözleri irüemiş bir şekilde.

"Bir tanesi merdivenlerden inerken diğeri kaçmamıza engel olmak için camda bekleyecek."

Burası kasabanın hiç kalabalık olmayan bir kesimi olsa da yol şimdi tamamen boştu, sanki yıllardır orada yaşayan hiç kimse yokmuş gibi görünüyordu.

Şoför mahallinin kapısını açtı, anahtarın kontakta olmadığını gördü. Franklin Lincoln bir dakika içinde kamyonu çalıştırabilirdi, ama Juan o kadar becerikli değildi. Daha o kamyonu çalıştıramadan silahlı adam te-

203

Clive Cussler

pelerinde biterdi. Hızla yukarıya baktı. Adam pencereden geride dikiliyor, ama kamyonu sürekli gözaltında tutuyordu.

"Düşün, kahretsin, düşün."

Yanlarındaki bina bir zamanlar marketti, ama pencereleri tahtalarla kaplanmıştı. Blokun yukarısında çimen yerine çöple kaplı bir park, arkalarında başka apartmanlar ve ayakta durmak için birbirlerine dayanmaları gerekiyormuş gibi görünen küçük, tek ailelik evler vardı.

Kamyonun açığındaki yakıt deposuna vurdu: neredeyse boştu, ama tamamen değil. Kapağını açınca mazot buharının dalga dalga sıcak havaya yükseldiğini gördü.

Juan'ın her zaman yanında taşıdığı birkaç şey vardı: küçük bir pusula, bir çakı, ksenon ampullü küçük bir fener ve çakmaktaşı çarkı döndürüldüğünde yanık kalan Zippo çakmak. Gömleğinin altından bir parça kesip Zippo'yla yaktı. Sloane'ı kamyonun ön tarafına doğru itip yanan kumaş parçasını depoya attı.

"Tampona çıkıp başını eğ, ağzını açmayı da unutma," diye uyarıp Sloane'ın kulaklarını tıkamasını sağladı.

Depo dolu olsaydı patlama kamyonu paramparça ederdi. Ama yanan kumaş parçası deponun dibindeki yakıtı tutuşturunca meydana gelen patlama Juan'ın beklediğinden bile şiddetliydi. Şoför mahallinde patlamanın etkisinden korunsa bile yakıcı ısıcağı hâlâ hissedebiliyordu. Kamyon bir topla vurulmuş gibi sarsıldı, Juan'ın kafası bir çekiç darbesi yemiş gibi çınladı.

Yere inip yaptığı işe baktı. Umduğu gibi patlama marketin tahta kaplamalarını parçalamış, camı indirmişti. "Hadi gel Sloane."

Dışarıdaki kamyon yanarken el ele karanlık markete daldılar. Marketin arkasında depo ve yükleme alanına açılan bir kapı vardı.

Juan fenerini yakıp dış kapıyı buldu. Saldırganların onların nereye gittiğini anladığına emindi, bu yüzden sessiz olmaya çalışmadı.

Cabrillo tabancasıyla ka-

204

iskelet Sahili

onun zincir kilidini parçaladı. Zincir beton zemine düşünce kapıyı itip açtı.

Marketin arka sokağı cankurtaran teknelerinde olduğu rıhtıma açılıyordu. Kırık dökük balıkçı tekneleri ve sarkık iskelelerin arasına bağlanmış tekne yerini bulmuş gibi görünüyordu. Son sürat koşup yolu geçtiler. Birbirine bağlı dalgakıranların oluşturduğu labirentte koşarken silahlı adamlardan biri marketin arkasından çıkıp takibe devam etti.

Rıhtımda sıralanmış teknelerinde çalışan balıkçılar ve çocuklar önlerinden hızla geçen Sloane ve Juan'a baktı. Tahta iskeleler nem ve balık pisliği yüzünden kayganlaşmıştı, ama daha da hızlanarak koşmaya devam ettiler.

Tam otomatik Skorpion'un testereyi andıran uğultusu havayı doldurdu. Juan ve Sloane kendilerini yere atıp kaygan tahta zeminde kaymaya başladı. İskeleden dış motorlu, küçük bir sandalın içine düştüler. Juan hemen toparlandı, ama rıhtımdan kıymıklar uçuşurken ve kurşunlar dans ederken aşağıda kalmaya devam etti.

"Motoru çalıştır," diye emretti Sloane'a. Mendireğin kenarından yukarı baktı. Silahlı adam on beş metre uzaktaydı, ama rıhtımın garip düzeni yüzünden onlara ulaşmak için en az elli metre koşması gerekiyordu. Cabrillo'nun başını görünce ateş etmeyi denedi, ama kurşunu bitmişti.

Sloane motoru çalıştıran kabloyu çekti. İkinci çekişte motorun çalıştığını görüp rahatladılar. Juan çımayı keserken Sloane gaz kolunu itti. Küçük sandal limandan hızla uzaklaşıp cankurtaran teknelerinin bulunduğu yere doğru ilerledi. Saldırgan hedeflerinin kaçtığını ve peşlerinden koşmak için fazlasıyla açıkta kaldığını fark etmiş olmalıydı. Namibya'da hâlâ polis kuvveti vardı ve silahlı oyunun son birkaç dakikasından sonra Walvis'te Swakopmund'daki bütün polisler limana üşüşecekti. Adam kanıtları gizlemek için silahını suya attı ve geldiği yöne doğru koşmaya başladı.

205

Clive Cussler

Küçük sandalın pruvası cankurtaran teknesinin yan tarafını yaladı. Juan sandalı sabit bir şekilde tutarken Sloane tekneye tırmandı. Juan da onu takip edip teknesine çıktı, uzanıp dış motora gaz pompaladı, küçük sandalı doğruca marinaya geri gönderdi. Rekor zamanda ipleri çözüp motoru çalıştırdı. Birkaç dakika içinde açık sulara doğru hızla ilerlediler. Juan hidrofoilleri çalıştırdıktan ve tekne denizden yükseldikten sonra onlara yetişmeleri mümkün değildi, ama yine de Liman Devriyesi peşlerinden gelir diye uluslararası sulara olabildiğince hızlı bir şekilde çıkabilmek için düz bir rotada ilerledi.

"Nasılsın?" diye sordu Juan, tekneyi yola soktukten sonra.

"Kulaklarım hâlâ çınlıyor. Bu şimdiye kadar birinin yaptığı görüştüğüm en çılgınca şeydi."

"Tanrı bilir daha kaç katilin kovaladığı bir kadını kurtarmaktan daha mı çılgınca?"

"Tamam, ikinci çılgınca şey." Alaycı sırtması gülümsemeye dönüştü. "Peki, artık bana gerçekte kim olduğunu söyleyecek misin?"

"Seninle bir anlaşma yapalım. Papa Heinrich'in metal yılanları gördüğü yeri kontrol edip neler olduğunu anladıktan sonra sana hayat hikâyemi anlatabilirim."

"Anlaştık."

Kısa süre sonra teknedeki GPS'e göre Namibya'nın on iki millik bölge sınırını geçtiler. Juan hidrofoili kapatmak için gazı kesti.

"Bu yaşlı kız kanatlarının üstüne kalktığı anda yakıtı içer gibi bitiyor," diye açıkladı. "Gidip geri dönmek istiyorsak hızımızı on beş milde tutmalıyız. İlk nöbeti ben tutacağım, neden biraz aşağıya inmiyorsun? Sana banyo teklifinde bulunamam, ama temizlenmene yetecek kadar bol bol suyumuz var. Sonra biraz uyursun. Altı saat sonra seni uyandırırım."

Sloane dudaklarını hafifçe Juan'm yanağına dokundurdu. "Teşekkür ederim. Her şey için."

206

iskelet Sahili

On iki saat sonra metal yılanların olduğu söylenen bölgeye yaklaştılar. Fırtına çölün üstünde yayılıp okyanusun üstündeki nemli, serin havayla çarpışırken rüzgâr hızlanıyordu. Cabrillo cankurtaran teknesiyle fırtınaya yakalanmaktan endişelenmiyordu. Onu rahatsız eden şey görüş mesafesinin azalması ve araştırmalarını çok daha zorlaştırmasıydı. Üstüne üstlük atmosferde biriken statik elektrik aracın elektronik sistemini altüst ediyordu. Uydu telefonundan sinyal alamıyordu ve telsizin bütün kanallarında parazitten başka bir şey yoktu. GPS'i son kontrol ettiğinde konumlarını belirlemek için yörüngedeki uydulardan yeterince sinyal alamıyordu. Derinlik ölçer sıfırı gösteriyordu ama bu mümkün değildi. Pusula bile garip hareket ediyor, manyetik kuzey her taraftaymış gibi ibre yavaşça dönüyordu.

"Sence ne kadar kötüleşecek?" diye sordu Sloane, çenesiyle fırtınayı işaret ederek.

"Söylemesi zor. Yağmur yağıyor gibi görünmüyor, ama bu her an değişebilir."

Cabrillo dürbünü gözlerine kaldırdı, yüksekliğini en üst seviyede tutabilmek için hareketlerini ağır ağır kıpırdayan dalgalara göre ayarlayıp yavaşça ufku taradı. "Bomboş sulardan başka bir şey yok," dedi. "Bunu söylemeyi hiç istemiyorum, ama GPS olmadan doğru dürüst bir arama koordinatı belirleyemem, bu yüzden burada böylece dolanıp duruyoruz."

"Ne yapmak istiyorsun?"

"Rüzgâr doğudan sabit bir şekilde esiyor. Belirli bir rotada gidebilmek için rüzgârın yönünü kullanabilirim. Sanırım karanlık basana kadar araştırmaya devam edebiliriz. Umalım da fırtına şafağa kadar dinsin de GPS normale dönsün."

Juan kaba bir tahminle bir mil genişliğinde şeritler çizerek okyanusta Çimen biçiyormuş gibi ileri geri gidip geldi. Deniz sabit bir şekilde ka-

207

Clive Cussler

barıyor, bu yüzden dalgaların yüksekliği iki metreyi buluyordu. Gittikçe şiddetlenen rüzgâr çok uzaktaki karadan çöl kokusunu getiriyordu.

Taradıkları her şeritle birlikte ikisi de herkesin yaşlı kaçık Papa Heinrich konusunda haklı olduğuna ve metal yılanların deli saçması olduğu-na daha çok inanır hale geliyorlardı.

Cabrillo uzakta beyaz bir parıltı görünce bunun bir dalganın üstündeki köpükler olduğunu düşündü. Ama gözlerini bu noktadan ayırmadı ve tekne başka bir dalganın üstüne çıkarken benek hâlâ orada duruyordu. Dürbünü aldı. Bunca monoton saatten sonra onun ani hareketi Sloane'm dikkatini çekmişti. "Ne var?"

"Emin değilim. Belki hiçbir şey."

Yeni bir kabartının tekneyi dalgaların tepesine çıkarmasını bekledikten sonra dürbünü gözlerine götürdü. Gördüklerini anlaması birkaç saniye sürdü. Ama anlamı akla sığmıyordu.

"Vay canına," diye mırıldandı, sözcükleri uzatarak. "Ne var?" diye bağırdı Sloane heyecanla. Dürbünü uzattı. "Kendin bak."

Sloane dürbünü kendi küçük yüzüne uyacak şekilde ayarlarken Juan gözlerini nesneden ayırmadı. Büyüklüğünü anlamaya çalıştı, ama bunun olanaksız olduğunu gördü. Onunla karşılaştıracak bir şey olmadığı için rahatlıkla üç yüz metre uzunluğunda olabilirdi. George Adams'm bölgeyi havadan tararken bunu nasıl atlattığını merak etti.

Derken beyaz nesneden yoğun bir parıltı çıktı, akarcasına ilerleyen bulutlara doğru parladı. Mesafe iki kilometre, belki biraz daha fazlaydı, ama saatte bin mil hızla giden İsrail yapımı Rafael Spike-MR tanksavar füzesi mesafeleri öyle hızlı kat ediyordu ki, Juan'ın tepki vermek için yalnızca birkaç saniyesi vardı. "Geliyor!" diye kükredi.

208

iskelet Sahili

Juan'ın Glock'u hâlâ belindeydi, bu yüzden su geçirmez çantasındaki uydu telefonunu kapıp Sloane'ı belinden kavradı, birlikte küpeşenin üstünden karanlık sulara atıldılar. Öeli gibi yüzerek tekneden uzaklaşmaya, yaklaşan patlamayla aralarına olabildiğince mesafe koymaya çalıştılar.

Denizin üstünde hızla ilerleyen roketin ikili elektro-optik ve kızılötesi arayıcısı hedefine kilitlenmiş, cankurtaran teknesinin egzoz dumanına doğru ok gibi uçuyordu. Fırlatıldıktan birkaç dakika sonra teknenin gövdesine girdi, metalde bir delik açarak motor blokunun hemen önünde patladı. Otuz santim kalınlığında zırhtan geçmek üzere tasarlanmış füze omurgayı yardı, teknenin arkasını parçalayarak on metre havaya uçurdu.

Dumanı tüten enkaz batarken neredeyse ikiye katlanmış durumdaydı. Deniz kızgın motorla ve manifoldlarıyla buluşurken büyük bir duman bulutu yükseldi.

Basınç dalgası, Cabrillo'nun Walvis Körfezi'ndeki kamyonu patlattığı sırada meydana gelenden çok daha büyüktü. Sloane'la birlikte suya at-lamasaydı patlamanın gücüyle parçalanırlardı. İkisi patlama noktasından

209

F:14

Clive Cussler

yayılan çalkantılı sulara çırpınırken istemeden yuttukları sulan tükürdü-ler.

Cabrillo, yaralanmadığından emin olmak için Sloane'a doğru yüzdü.

"İyi olup olmadığımı sorma," dedi Sloane nefes nefese. "Dünden beri bunu on kez sordun."

"Heyecanlı bir yirmi dört saat oldu," dedi Juan, ayakkabılarını çıkarırken. "Tekneden mümkün olduğunca uzaklaşmalıyız. Bakması için birilerini göndereceklerdir."

"Düşündüğümüz yere mi gidiyoruz?"

"Papa Heinrick'in yılanlarına binme zamanı geldi."

Zinde iki insan için bir mil yüzmek çok zor bir iş olmasa da üzerlerine çarpan dalgalarla boğuşmak her hareketlerini engelliyordu.

Pinguin'i kovalayanla aynı türde beyaz lüks bir yat onların bulunduğu bölgeye doğru yaklaşıp tepedeki arama lambasıyla alacakaranlığı yarıncı işleri daha da zorlaştı. Başta Juan'ın dikkatini çeken şey tekneydi, ama teknenin bağlı olduğu şey daha fazla dikkati hak ediyordu.

"Bir tane alana bir tane bedava olmalı," dedi Juan.

"Bana bir alana bir bedavalardan bir tek patates cipsi rastlıyor marketlerde," diye karşılık verdi Sloane.

Güçlü arama ışığından kaçmak için on beş dakika yüzdükten sonra büyük yat kürekerek karanlığa doğru ilerledi ve Juan'a hangi yöne gideceğini gösterdi. Gerçi Juan da hedefini kaçıracağını hiç sanmıyordu.

Serin su güçlerini tüketmeye başlamıştı. İşlerini kolaylaştırmak için Juan silahını ve cep telefonunu Sloane'a verip pantolonunu çıkardı. Paçalarından bağlayıp açık bel kısmını rüzgâra tuttu, böylece pantolonun içi havayla doldu. Kemerle içerideki havayı hemen sıkıştırdı. Eğreti şamandırayı Sloane'a verip cep telefonunu ve silahını geri aldı. "Elini belinden çekme, yoksa hava kaçırır."

"Bunun yapıldığını duymuştum, ama hiç görmemiştim."

210

iskelet Sahili

Henüz Sloane'ın dişleri takırdamaya başlamamıştı, ama Juan sesindeki titremeyi duyabiliyordu. "Havuzda pratik yapmak çok daha kolaydır," dedi Juan. Bu manevranın birkaç kez hayatını kurtardığını söylemenin zamanı değildi.

Havayla dolu pantolon şamandıra görevi görürken Sloane çok daha güçlü bir şekilde yüzüyordu. Hedeflerine yaklaşırken hedefin büyüklüğü dalgalan bozucu bir etki yaratıyordu.

"Hissedebiliyor musun?" diye sordu Sloane. "Neyi?"

"Suyu. Daha ılık."

Juan bir an için Sloane'ın vücudunun soğukla daha fazla mücadele edemeyip soğuk suların kollarına teslim olduğunu düşündü. Ama sonra o da hissetti. Su daha ılıktı, üstelik bir derece değil, birkaç derece. Isıdaki bu değişikliğe aktif bir jeotermal ağzın neden olup olmadığını merak etti. Bu aynı zamanda büyük yapının dalgalann üstünde yüzmesini de açıklayabilir miydi? Gücünü bir şekilde kullanıyor muydu?

Papa Heinrick'in metal yılan dediği şey aslında donuk yeşil renkte bir boruydu. Juan borunun en az dokuz metre çapında olduğunu düşündü. Üstteki iki metre dışında kajan bölümü suyun içindeydi. Ama boru sert değildi; altından geçen her dalgayla esniyordu.

Juan yapının üç yüz metre uzunluğunda olduğuna dair daha önceki tahmininin doğru olduğunu düşündü.

Sonunda boruya ulaştıklarında su neredeyse yirmi beşijeceydi. Juan boruya dokununca sıcak olduğunu gördü. Ayrıca yapının içindeki titreşimi, dizin her itişiyile ileri geri gidip gelen devasa pistonları da hissetti. Bir dalganın kendilerini yapıya çarpırmaması için araya yeterince mesafe koyarak etrafında yüzdüler. Bir süre sonra menteşe noktalarından birini buldular. Mekanizma dalgalann hareketini bir tür enerjiye çevirirken makinelerin sesi daha da yükseldi. Borunun yan tarafına kaynakla

211

Clive Cussler

yapıştırılmış merdivenler çalışanların devasa menteşeden geçmesini sağlıyordu. Juan önce Sloane'ın çıkmasına izin verdi. Juan yanına gelene kadar Sloane pantolondaki havayı boşaltıp düğümü çözmüştü.

Juan'ı görünce şaşkınlıkla yutkundu. Sağ bacağında dizinin altına protez olduğunu görmesine yetecek kadar ışık vardı. "Özür dilerim, çok kabayım," diye fısıldadı. "Ama hiç bilmiyordum. Topallamıyorsun."

"Yıllar içinde alışımdı," dedi, incik kemiği görevini gören titanyum uzantıya vurarak. "Birkaç yıl önce Çin Donanması üstüme ayrılık ateşi açmıştı."

"Hayat hikâyesi kesinlikle bana anlatmak zorundasın." Juan, George Adams'ın bölgeyi helikopterle tararken bu yapıyı nasıl görmediğine dair düşüncelerini bir kenara bıraktı. Kendini içinde bulundukları durumu düşünmeye zorladı. Adamlar yapının uzak tarafına bağlı olan yatta kaldıkları sürece, o ve Sloane savunmasız durumdaydı. Başka seçenek yoktu.

Pantolonunu giyip borunun üstünde bir giriş kapağı buldu. Açınca içeride ikinci bir kapak daha olduğunu gördü. Orayı daha sonra keşfederlerdi. Uydu telefonunun bulunduğu çantayı iki kapağın arasında bulunan alana sokup dıştaki kapağı kapattı. Gözlerinin içine bakması için Sloane'ın elini tuttu. "Kimseyi esir alamam, çünkü burada ne kadar kalacağımızı bilmiyorum. Anlıyor musun?"

"Evet."

"Eğer istersen burada kalabilirsin, ama seni buna zorlamıyorum."

"Seninle gelip yaklaştıkça ne hissediyorum bakarım."

"Yeterince dürüst. Hadi gidelim."

İlk yüz elli metre boyunca yattan görülmemek için çömelerek yürüdüler, ama yaklaştıkça Juan, Sloane'a iyice eğilmesini söyledi. Birlikte dalgalanan borunun üstünde sürünmeye başladılar. Bir dalga boruyu kırbaç gibi salladığında pürüzsüz yüzeyine sıkıca yapışıyorlardı.

212

iskelet Sahili

Hayatında hiç deniz tutmamış olan Juan bu garip hareketin midelerini bulandırdığını hissetti. Sloane da kötü görünüyordu.

Yattan on beş metre kadar uzaklaşınca ileri doğru kaydılar, böylece aralarında birkaç metre kalana kadar borunun tepesi onları

gizledi. Borunun yan tarafına monte edilmiş iskeleye bağlı yatı kolayca görebiliyorlardı. Dayanıklı kauçuk usturmaçalar esneyip

çatırdayarak ikisini birbirinden ayırıyordu. Yatın camlarından ışık yayılıyor, köprüdeki nöbetçinin silueti radar ekranının yeşil ışığında göze çarpıyordu. Ön güvertede üçe-yaklı roketatarı görebiliyorlardı.

Bu operasyonu Juan yönetiyor olsaydı gevşek disiplin yüzünden bütün mürettebatı kovardı. Yat bir mil öteden görülüyordu ve küçük bir tekne arkadaki fırtınayla radardan kolayca gizlenebilirdi.

Sloane ile birlikte köşeye sıkıştıklarını itiraf etmek zorundaydı.

Yaklaşık bir saat boyunca borunun yanında kaldılar. Bedenleri sıcak metal sayesinde ıslak giysilerine ve soğuk rüzgâra

dayanabiliyordu. Juan yatta dört adamın bulunduğu^ ye nöbetleşe köprüdeki radar ekranını izlediklerini tespit etti. Bir an olsun

silahlarını yanlarından ayırmadılar. Oregon'un cankurtaran teknesini havaya uçurduktan sonra hâlâ heyecanlıydılar, ama daha sonra can sıkıntısı yüzünden eskisi gibi tedbirli davranmamaya başladılar. Juan artık makinelerinin omuzlarına asmadıklarını fark etti.

Dört adamı alt edebilmek için şaşırtmaca unsurundan başka bir şeyi olmayan Juan en iyi yaklaşımın gizlilik ve sonra ezici vahşete, başvurmak olduğunu biliyordu.

"Bunu yalnız yapsam iyi olur," dedi Sloane'a. Sonra yavaşça borunun üstüne çıktı.

Sesindeki sert tını Sloane'ın ürpermesine neden olmuştu.

Cabrillo borunun üstünden geçip çevik bir şekilde yüzer iskeleye çıktı. Bu süre zarfında gözlerini gece gözlüğüyle fırtınayı seyretmekle meş-

213

Clive Cussler

gul olan gece nöbetçisinden bir an olsun ayırmamıştı. İskeleyi geçip yavaşça filika küpeştesine, oradan da yatın arka güvertesine

geçti. Sürgülü bir kapı kamaraya açılırken teknenin fiberglas yapısına eklenmiş birkaç basamak köprüye çıkıyordu.

Kapı rüzgâra karşı sıkıca kapalıydı.

Juan merdivenleri çıkarken iyice eğildi. En üste varınca başını yatay olarak yukarı kaldırdı, böylece köprüden bakıldığında yalnızca yüzünün bir kısmı görülebiliyordu. Nöbetçi hâlâ denizi seyreliyordu. Juan hareketsiz duruyormuş izlenimi verecek kadar yavaş bir şekilde ilerledi. Adamdan otuz santim kadar uzaktaki kontrol panelinde bir tabanca duruyordu. Juan kendisinden en az sekiz santim uzun, on beş kilo daha ağır olduğunu düşündüğü adamı sessizce boğmasının söz konusu bile olmadığını fark etti. Adam bir boğa gibi mücadele ederdi.

Cabrillo aralarındaki on adımı geçerken güçlü bir rüzgâr tekneye çarptı. Adam gözlüğün kayışını başından çıkarmak için uzanırken Juan çenesini bir eliyle kıvrıp omzunun gücünü kullanarak kolunu kafatasına indirdi. Bu iki kuvvet adamın omuriliğini kırılma noktasından fazla döndürdü ve omurgası belirgin bir çatırtıyla ayrıldı. Cesedi yavaşça yere bıraktı.

"Üç bir," dedi sessizce. Bu cinayeti konusunda hiçbir şey hissetmiyordu, çünkü bu adamlar iki saat önce hiç uyarmadan teknesini havaya uçurmuşlardı.

Köprünün yan tarafına, yatın kış tarafından ön güverteye geçmeyi sağlayan dar geçide çıktı. Sağ ve sol tarafında pencereler vardı. Bir tanesi karanlıktı, ama diğerinden televizyonun parlıtısı yayılıyordu. Televizyonun olduğu bölüme hızla bir bakış attı. Adamlardan biri deri kanepeye oturmuş DVD'den dövüş sanatları seyrederken diğeri loş mutfakta dikilmiş, gaz ocaklarının birindeki çaydanlıkla ilgileniyordu. Omzundaki kılıf-

214

iskelet Sahili

ta bir tabanca vardı. Juan diğer adamın silah taşıyıp taşımadığını anlayamadı.

Adamların odada bulundukları yerlere bakarak arka güverteden ikisine de rahatça ateş edemeyeceğini düşündü. Dördüncü adamın nerede olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Belki de uyuyordu, ama Juan tahminlerde bulunmanın insanı nasıl kolayca ölüme götürebileceğini çok iyi biliyordu.

Cabrillo dar geçitte kendine alan kazandırmak için küpeşteye doğru biraz geriye eğilerek ateş açtı. Ocaktaki adama iki mermi isabet etti, cansız bedeni yanan ocağın üstüne düştü. Gömleği hemen alev aldı.

Kanepedeki adam bir kedi gibi fırladı. Juan namluyu çevirip iki el ateş edene kadar kanepeden kalkıp halıyı geçmişti bile. Mermiler kanepeye saplandı, sünger parçaları havaya uçtu.

Juan yeniden nişan aldı, ama adam uzak duvardaki barın arkasına geçmişti. Rasgele ateş açacak kadar mermisi yoktu, kanepede ziyan ettiği iki mermi için bile kendisine çok ^ozgındı. İkinci adam barın arkasından çıktığında makinelişi hazırda ve kontrolsüz bir patlamayla şarjörün yansını boşalttı.

Cam parçalanırken Juan kendini yere attı, mermiler başının üstünden vızlayarak geçti. Sprey gibi püsküren mermiler arkasındaki çelik borudan sekip zararsızca geceye kanştı. Kız tarafına doğru gidip tekneden iskeleye inme isteğine karşı direndi. Geri çekilebilir tenteyi destekleyen direğe tutunup bedenini etrafında savurdu, böylece tekrar merdivenlere çıktı. Olabildiğince hızlı bir şekilde yukarı tırmanıp parçalanmış camın üstündeki küpeşteye eğildi.

Muhafızın silahının namlusu göründü, ileri geri giderek avını aradı. Dar geçitte Cabrillo'nun cesedini bulamayınca başı ve sırtı da göründü. Yatın ön ve arka tarafına baktı, Cabrillo'yu hâlâ göremeyince iskeleye bakmak için biraz daha eğildi.

215

Clive Cussler

"Yanlış tarafa bakıyorsun dostum."

Muhafız Skorpion'u kaldırmaya çalışarak omuzlarını döndürdü. Juan şakağına sıkıldığı bir kurşunla onu durdurdu. Makineli tüfek yatla iskele arasındaki boşluğa düştü.

Glock'un keskin sesi son muhafıza onun yerini göstermişti. Aşağıdaki adam kamaranın tavanını tararken köprünün zeminini patlayan delikler kapladı.

Juan kendini kontrol paneline atmaya çalıştı, ama bir mermi takma ayağı ikiye ayırınca sendeledi. Darbenin kinetik kuvveti ve kendi ivmesi birleşince alçak ön camın üstünden uçup alt kamaraların önünde bulunan eğimli camın üstünde yuvarlandı.

Sırtı ön güverteye çarptı, ciğerlerindeki hava bir anda boşaldı. Dizlerinin üstünde doğruldu, ama ayağa kalkmaya çalışınca ayağı kontrol eden mekanizmalar karşılık vermedi. İleri teknoloji harikası protez bacağı artık tahta bir bacadan başka bir şey değildi.

Ana salondaki yangının ışığında yatın güzel döşenmiş kamaralarından birindeki dördüncü muhafızın silüetini görebiliyordu. Ocağı besleyen propan hattı iyice yanmış, sıvı alevler kükreyerek yukarı doğru fışkırmaya, her köşeye yayılmaya başlamıştı. Erimiş plastik halıya damlayıp sayısız küçük alev meydana getiriyordu.

Muhafız cehennemi andıran sesin arasından bile Juan'ın yuvarlandığını duymuştu. Silahın namlusunu kamaranın tavanından ana pencereye çevirdi, güvenlik camını taradı. Panel camda bir düzine örümcek ağına benzer çatlaklar oluştu, parçalar avuç dolusu elmaslar gibi Juan'ın üstüne

yağdı.

Juan bir an bekleyip ateş etmek için kalktı. Tam ateş edecekken muhafız zayıflayan camdan geçip Juan'ın göğsüne çarptı, onu bir kez daha sırtüstü yere düşürdü. Güverteye devrilirlerken Juan, adamın bacağına sarılmayı başarmıştı. Muhafız, Cabrillo'nun üstüne düşmüştü, ama ateş

216

iskelet Sahili

etmek için makinelisini döndüremiyordu. Adam alnını Cabrillo'nun burnuna indirmeye çalıştı, ama Cabrillo çenesini son anda eğdi ve kafaları Juan'ın gözkapaklarının titremesine neden olacak kadar şiddetli bir şekilde çarpıştı.

Bunun üzerine adam dizini Cabrillo'nun kasıklarına indirmeye çalıştı. Cabrillo vücudunun alt kısmını döndürerek bu darbeyi bacağına aldı. Adam tekrar deneyince Juan dizini ikinin arasına koyup bütün gücüyle yukarı doğru itti. Adamı bir an için üstünden kaldırmayı başardı, ama rakibi de en az onun kadar güçlüydü ve Cabrillo'yu ezmeye çalışarak tekrar üstüne indi.

Juan protez bacağını yeterince kaldırmayı başarsınca karbon fiber ayağının hançer gibi keskin kalıntısı adamın sert karın kaslarına girdi. Juan saldırganın omuzlarını yakaladı, adamı kendine çekerken bacağıyla sert bir tekme attı.

Yapay bacağın muhafızın kamına batması hissi yıllar boyunca başkanın kâbusu olacaktı. Cabrillo çığlıkları ıslak hırıltılara dönüşen adamı yana attı. Sonunda adamın sesi kesildi.

Juan sendeleyerek ayağa kalktı. Yatın arka taraü alevler içinde kalmıştı, güçlü rüzgâr yüzünden alevler neredeyse yatay olarak yükseliyordu. Yangınla mücadele etmesinin bir yolu olmadığı için Juan teknenin yanına çıktı. Küpeştenin üstünden geçip iskeleye indi. Çömelip protez ayağını denizde hızla yıkadı.

"Sloane," diye bağırdı. "Artık çıkabilirsin."

Muazzam büyüklükteki borunun üstünde Sloane'm yüzü belirdi. Karanlık gecede yüzü çok solgundu. Yavaşça doğrulup ona doğru geldi. Juan onunla buluşmak için topallayarak ilerledi. Aralarında yarım metre kalmıştı ki Juan onun gözlerinin irileştiğini gördü. Ağzı açılırken Juan onun uyarısını anlamıştı. Hızla dönerken hasarlı bacağı iskelede kaydı, ama Glock'unu kaldırmayı başardı. Bir elinde silah, diğerinde evrak çan-

217

Clive Cussler

taşıyla yatın ön güvertesinde ortaya çıkan beşinci muhafız Juan'dan bir saniye daha hızlıydı.

Juan dengesini kaybetmeye devam edip ağır çekimdeymiş gibi düşerken silahı patladı. Sırtı iskeleyle buluşurken Juan tetiğe iki kez bastı. Birincisi ıskaladı, ama ikincisi hedefini buldu. Muhafızın silahı cansız parmaklarının arasından kayarken çantası yüzer iskeleye düştü.

Sloane'a bakmak için döndü.

Sloane dizlerinin üstüne çökmüş, elini kolunun üst kısmına bastırmıştı. Yüzü sessiz bir acı maskesine dönüşmüştü.

Juan kayarak onun yanına gitti.

"Dayan Sloane, dayan," dedi onu sakinleştirmek için. "Bir bakayım."

Sloane'ın kolunu yavaşça kaldırarak dişlerinin arasından hava emmesine neden oldu. Kadının gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Juan yarayı hissetmeye çalışırken kanı sıcak ve kaygandı. Kazayla yırtılan deriye dokununca Sloane acıyla bağırdı.

"Özür dilerim."

Bluzunu teninden uzaklaştırdı ve parmaklarını kurşunun açtığı yırtığa sokarak kumaşı yırttı. Böylece kurşunun girdiği noktayı görebildi. Biraz kumaşla kam sildi. Yanan yattan gelen ışık dalgalı ve yetersizdi, ama kurşunun Sloane'ın kolunun altındaki göğüs kafesi boyunca beş santimlik bir oyuk açtığını görebiliyordu.

Sloane'ın gözlerine baktı. "İyi olacaksın. Kurşunun vücuduna girdiğini sanmıyorum. Sadece sıyırmış."

"Acıyor Juan, ah sevgili Tanrım, çok acıyor."

Juan yarasına dikkat ederek onu garip bir şekilde tuttu. "Biliyorum. Biliyorum."

"Eminim biliyorsundur," dedi Sloane acısını bastırmaya çalışarak. "Sen bacağın Çin Donanması tarafından parçalanmışken ben burada bu yara nedeniyle bebek gibi ağlıyorum."

218

iskelet Sahili

"Max'e bakılırsa şok geçtiği zaman kolik bebeklerle dolu bir koğuş gibi ses çıkarıyormuşum. Bir saniye bekle burada."

"Yüzmeye filan gidecek değilim."

Juan yata geri döndü. Yangın kamaralardan bir şey alamayacağı kadar ilerlemişti, ama muhafızın üstündeki ceketi çıkardı. Adamın spor ceket giymesini beklemiyordu, ama bin dolarlık Armani ceket giyiyor olması onun sıradan bir muhafız değil bu operasyonun başı olduğunu gösteriyordu. Evrak çantasının dizüstü bilgisayar olduğunu görünce şüpheleri doğrulandı.

"Eğer bu kurtarmaya değecek kadar önemliyse, geri alınacak kadar da önemlidir," dedi. Sloane'ın yanına varınca ThinkPad'i kaldırdı. "Yatla aramıza biraz mesafe koymalıyız. Oregon'a çarptığında çift motoru patlarken büyük bir havai fişek gösterisi yapmıştı."

Juan hasarlı proteziyle ve Sloane da yaralı göğsüyle hareket edebilmek için birbirlerine ihtiyaç duyuyorlardı, ama bir şekilde Juan'ın uydu telefonunu sakladığı yere dönmeyi başardılar. Sloane'ı sıcak metal boruya indirip yanına oturdu, Sloane başını onun bacağına yasladı. Juan ceketi onun üstüne örtüp Sloane'ın vücudu acıya üstün -gelip kendinden geçe-ne kadar saçlarını okşadı.

Cabrillo bilgisayarı açıp dbşyalan incelemeye başladı. Üç yüz metre uzunluğundaki makinenin ne yaptığını anlaması bir saat sürdü; ona benzer otuz dokuz makinenin daha yakınlarda dört uzun sıra halinde dizilmiş olduğunu keşfetmesi bir saat daha aldı. Ama ne işe yaradıkları konusunda hâlâ bir fikri yoktu. Sonunda makineyi kapatmak için bilgisayarı telefonu gizlediği giriş kapağının altındaki servis portalına takması gerektiğini anladığında şafağın sökmesine bir saat kalmıştı.

İnce monitördeki gösterge ışığı makinenin artık elektrik üretmediğini gösteriyordu, ama mekanizmaları dalgaların hareketine hâlâ tepki veriyordu. Juan telefonunu kontrol ettiğinde hemen bir sinyal aldı.

219

Clive Cussier

Cankurtaran teknesindeki elektronikleri, telefonu, pusulayı kontrolden çıkaran şey dalgalarla çalışan jeneratörün ve onun benzerlerinin ürettiği elektrik sahasıydı. Jeneratörler kapanınca saha çökmüştü ve telefonu çalışmaya başlamıştı. Bilgisayarın güçlü EM akımlarına karşı güçlendirilmiş olduğunu tahmin etti.

Numarayı tuşladı, karşıdaki telefon dördüncü çalışta açıldı.

"Burası ön büro Bay Hanley. Dört buçukta uyandırılmayı istemişsiniz."

"Juan? Juan!"

"Evet, Max."

"Ne cehennemdesin sen? Cankurtaran teknesinde sana ulaşamadık. Telefonunu açmıyorsun. Transdermal yer göstericin bile çalışmıyor."

"Okyanusun ortasında, Papa Heinrick'in metal yılanının üstüne çakılıp kaldık, inanabiliyor musun? Aynı zamanda garip bir işin ortasına da düştük!"

"Sen daha işin yansını bile bilmiyorsun dostum. Yarısını bile."

220

iskelet Sahili

Oregon'un tıbbi görevlisi Dr. Julia Huxley, Robinson R44'le dalga jeneratör istasyonuna uçmuştu. Böylece küçük, çevik helikopter yük gemisinin güvertesine inene kadar Sloane Macintyre'ın damarlarına ağrı kesici, antibiyotik ve susuz kaldığı için de tuzlu su gönderen serum bağlanmıştı. Julia onun sırlıslıklam olmuş giysilerini çıkarmış, termal battaniyeye sarmıştı. Yarayı getirdiği takımla «mümkün olduğunca temizlemişti, ama yarayla gereği gibi ilgilenilebilmek için sabırsızlanıyordu.

Helikopter pisti ambara geri çekilirken iki görevli sedyeyile bekliyordu. Sloane hızla metropollerdeki travma merkezleriyle rekabet edebilecek seviyedeki revire götürüldü.

Hux'm Juan'ı tedavisi, ona iyi olduğunu söylemek, iğrenç tattaki bir enerji içeceği ve iki aspirin vermek şeklinde olmuştu. En azından Max onun yedek bacaklarından biriyle hangardaydı.

Juan parçalanmış protezini çıkarmak için tezgâha çöktü. Oregon, George Adams'ın helikopterini indirebilmesi için Cape Town'dan ayrıldı-

221

Clive Cussler

ğı deli gibi hızlı yavaşlatmıştı ve şimdi de Juan yardımcısından yapay bacağını alırken geminin tekrar hızlandığını hissedebiliyordu. Pantolonunun paçasını öfkeyle çıkarıp hızla yürümeye başlarken omzunun üstünden seslendi. "Üst rütbeli ekip on beş dakika içinde yönetim kurulu odasında olsun."

O hızla duş alıp yüzünü acıtan bir jiletle tıraş olana kadar ekip toplanmıştı. Maurice kahve servisini hazırlamış ve kiraz ağaandan yapılmış konferans masasının başına onun için dumanı tüten bir fincan koymuştu. Yönetim kurulu odasının pencerelerindeki zırlı kapaklar açık olduğu için içeri süzülen aydınlık, masanın etrafında oturan yüzlerindeki karanlıkla tezat oluşturuyordu.

Juan kahvesinden bir yudum alıp doğrudan sordu. "Pekâlâ, neler oluyor bakalım?"

İstihbarat şefi olarak Linda Ross imayı anladı. Ağzındaki kurabiyeyi hızla yuttu. "Dün sabah Kinshasa polisi uyuşturucu dağıtım merkezi olduğunu düşünerek şehrin dışındaki bir evi bastı. Birkaç tutuklama yapıldı ve bir miktar uyuşturucuyla birlikte bir silah sandığı bulundu. Ayrıca satıcıların Samuel Makambo ve onun Kongo Devrim Ordusu'yla bağlantısını gösteren bir yığın belge bulundu."

"Silahlarımızı alan adam," diye gereksiz yere hatırlattı Mark Murphy. Gözlerini Juan'ın dalgayla çalışan jeneratörden getirdiği bilgisayardan ayırmıyordu.

Linda devam etti. "Görünüşe göre Makambo uyuşturucu satışından gelen parayı diğer eylemlerini finanse etmek için kullanıyormuş, ki bu insanın hayal gücünü fazla zorlamıyor. Polisi hazırlıksız yakalayan şey Ma-kambo'nun hükümetin üst düzeyine gizlice sızmak için rüşveti nasıl kullandığı olmuş. Hükümetteki bürokratlara tonlarca para ödüyormuş. Savunma Bakanlığı'ndaki Benjamin Isaka da bunlara dahil. Isaka, İsviçre'deki banka hesabına yılda yatan elli bin euro karşılığında, hükümetin

222

iskelet Sahili

onun gizli operasyon merkezinin yerini bulma girişimlerine karşı Ma-kambo'yu uyarıyormuş. Asi lideri sürekli uyardığı için Makambo'nun ordusu her zaman hükümet askerlerinin bir adım önünde gidiyormuş."

Max cilalı masanın diğer başında oturuyordu. Buldoğu andıran yüzü her zamankinden daha asıktı. "Makambo, silah satıcısı kılığında onunla ilk bağlantıya girişimizden beri tuzağa düşürüldüğünü biliyormuş. Isaka, ona silahlara yerleştirilen telsiz yönlendiricilerini anlatmış. Biz kaçtıktan sonra yaptığı ilk şey AK'ları ve RPG'leri parçalayıp yönlendiricileri nehre atmak olmuş."

"Isaka bunu itiraf etti mi?"

"Alenen değil," dedi Max. "Ama hükümetlerindeki birkaç kişiyle telefonda konuştum. Kim olduğumu filan açıkladıktan sonra, silahların izini sürmek için gönderilen ekibin, silahların sinyal vermeyi kesmeden önce limandan götürülmediklerini bildirdiğini söylediler."

"Limana vardıklarındaysa silahlardan ya da asilerden bir iz yokmuş," diye ötekilerle aym sonuca vardı Juan. Mark Murphy'ye baktı.

"Durum nasıl Mark, senin yönlendiriciler hâlâ çalışıyor mu?"

"Yirmi dörtte otuz altı saat arasında bir "sürd daha çalışacak. Kongo'ya zamanında varırsam helikopter veya uçaktan onları bulma şansım olur."

"Tiny bizim Citation'la Swakopmund'a vardı mı?" diye sordu Juan. Kafasından mesafeleri, hızı ve zamanı hesaplıyordu.

"Bir gibi orada olacak."

"Tamam, şimdi şöyle yapacağız. Menzile girer girmez Murph helikopterle sahile gidecek ve Tiny, onu Kinshasa'ya uçuracak. Mark, oradan sonra ihtiyacın olan uçağı kiralamak sana kalmış, çünkü Tiny'nin bu geceki paraşüt atlayışı için buraya geri dönmesi gerekiyor."

"Yardıma ihtiyacım olacak," dedi Murph.

223

Clive Cussler

"Eric'i al. Biz kurtarma işine başladığımızda Max kaptan ve dümenici olabilir."

Eddie Seng ilk kez konuştu. "Başkan, o silahların şimdiye kadar Kongo'nun her yerine dağıtılmadığından emin olamayız."

Cabrillo başını salladı. "Biliyorum, ama denemek zorundayız. Eğer yönlendirici koyduğumuz on silah bir aradaysa, diğerlerinin de orada olduğunu düşünmek mantıklı olur."

"Makambo'nun bir saldırı planladığını düşünüyor musun?" diye sordu Linda.

"Mark ve Eric yerlerini bulana kadar bunu bilemeyiz." "Yakaladım!" dedi Mark heyecanla başını ThinkPad'den kaldırarak. "Ne buldun?"

"Bilgisayarda bazı şifreli dosyalar var. Onları açtım." "İçlerinde ne var?" "Bana bir dakika ver."

Juan kahvesini yudumlarken Linda bir parça kurabiye daha yedi. Birden konferans odasının kapısında Doktor Huxley belirdi.

Yalnızca bir elli sekiz boyundaydı, ama tıbbi uzmanlara has hükmedici hava onda da vardı. Koyu renk saçları her zamanki gibi atkuyruğuydu. Laboratuvar önlüğünün altında kıvrımlı bedenini güzel göstermek için hiçbir şey yapmayan yeşil ameliyat takımı vardı.

"Hastan nasıl?" diye sordu Juan, onu görür görmez. "İyi olacak. Biraz susuz kalmış, ama üstesinden geldi. Yarasına yirmi dikiş attım, ayrıca iki kaburgası da kırılmış. Şimdilik uyuttum, bir süre ağrı kesici kullanacak."

"Harika iş çıkarmışsın."

"Şaka mı yapıyorsun? Birkaç yıldır bu korsan grubunu yamadıktan sonra onu uykumda bile tedavi edebildim." Julia kendisine bir fincan kahve aldı.

224

iskelet Sahili

"Sen dönene kadar sorun olur mu, yoksa onunla kalman mı gerekir?"

Hux bu soruyu bir süre düşündü. "Ateş ya da lökositlerinde artış gibi bir enfeksiyon belirtisi olmadığı sürece benim yanında olmama gerek yok. Ama eğer saldırganlar Geoffrey Merrick'i ya da sizlerden birini yaralarsa... şey, anlıyorsunuz. Sizinle hemen ilgilenmek için Citation'da olmam gerek. Son kararımı girmeden önce vereceğim, ama sezgilerim onun iyi olacağını söylüyor."

Juan her zamanki gibi tıbbi karan Dr. Huxley'e bıraktı. "Sen bilirsin."

"Vay canına," dedi Mark şaşkınlıkla. Eric Stone en iyi arkadaşının omzunun üstünden eğilmişti. Bilgisayar ekranındaki metin yeni gereksinim duymaya başladığı gözlemlerinden yansıyordu. Bütün gözler silah uzmanına döndü.

Mark onların farkında olmadan bir süre daha okumaya devam etti. Juan boğazını temizleyince başını kaldırıp baktı. "Ah, özür dilerim. Bildiğiniz gibi bulduğunuz şey dalgalarla çalışan bir jeneratör, ama gücüne inanmıyorum. Bildiğim kadarıyla bu teknoloji daha çok yeni. Yalnızca Portekiz ve İskoçya açıklarında birkaç makineyle denemeler yapılıyor.

"Yaptığı şey mafsallarım büken dalgaların gücünü kullanarak hidrolik pistonları itmek. Bu pistonlar da, akışı sabitlemek için bir akümülatör kullanarak yağın bir motordan geçmesini sağlıyor. Daha sonra motor bir jeneratörü döndürüyor ve elektrik elde ediyorsun."

Mühendis olarak en çok Max Hanley etkilenmişti. "Dâhice," dedi. "Bu şeyler ne kadar üretim yapabilir?"

"Her biri iki bin kişilik bir kasabaya elektrik sağlayabilir. Ve bunlardan kırk tane var. Bu yüzden çok büyük bir elektrik miktarından söz ediyoruz."

"Bütün bu elektrik ne işe yanyor?" diye sordu Juan.

225

F: 15

Clive Cussler

"Şifreli olan buydu," dedi Mark. "Her jeneratör geri çekilebilir kablolarla deniz tabanına bağlanmış. George bu yüzden birkaç gün önce orada uçarken onları görememiş. Su sakin olduğunda ya da devriye teknelerin-deki radar yaklaşan bir araç olduğunu gösterdiğinde dokuz metre kadar aşağıya çekiliyorlar. Ayrı bir kablo, elektriği, jeneratörler boyunca yerleştirilen bir dizi ısıtıcıya veriyor."

"Isıtıcı mı dedin?" diye sordu Eddie.

"Evet. Birileri buradaki suyun biraz soğuk olduğunu düşünüp ısıtmaya karar vermiş."

Cabrillo kahvesini yudumlayıp Linda tabağı temizlemeden önce bir kurabiye aldı. "Ne kadar zamandır çalıştıklarını söyleyebilir misin?" "2004'ün başlarında devreye girmişler." "Peki, etkisi nedir?"

"Bu veriler bilgisayarda yok," dedi Mark. "Ben okyanus bilimcisi filan değilim, ama bu kadar sıcaklığın bile bütün okyanus üzerinde çok büyük bir etki yaratacağını düşünmüyorum. Nükleer reaktörden çıkan atık ısının bir nehri birkaç derece ısıtabileceğim biliyorum. Ama buradaki durum çok lokalize."

Juan arkasına yaslanıp parmaklarıyla çenesinde tempo tutmaya başladı. Gözleri dalıp dalıp gidiyordu. Diğerleri kendi aralarında konuşup fikirler ve tahminler ortaya atmaya devam ediyordu, ama o bunların hiçbirini duymuyordu. Dalgaların üstünde sallanan devasa jeneratör istasyonunu ve aşağıda akkor halinde ısınıp Afrika sahilinin kuzeyine akan suları ısıtan ısıtıcıları düşünüyordu.

"Sağa sola ateş açan silahlı kabadayılar olmasa bunun şu adamın sanat projesi olduğunu düşünebilirdim," diyordu Mark, Juan şimdiki zamana geri dönerken. "Biliyorsunuz, hani şu, adaları kumaşla sarıp sarmalayan ve Central Park'm kapılarını yapan adam. Crisco muydu?" "Christo," dedi Max dalgın bir şekilde.

226

iskelet Sahili

"Mark, sen bir dâhisin," dedi Cabrillo.

"Ne? Bunun ters giden bir sanat projesi mi olduğunu düşünüyor-sun."

"Hayır. Nehir hakkında söylediklerini diyorum." Juan masanın etrafındakilere baktı. "Bu bütün okyanusu ısıtmayla ilgili bir konu değil, yalnızca belirli bir noktası ısıtılıyor. Tam Bengula Akıntısı'nın ortasında'yız, yani dünyanın en bol akıntılarından birinde. Sınırları kesin olarak belli bir nehir gibi akıyor. Ve tam burada ikiye ayrılıyor. Dallardan biri kuzeye devam ederken diğeri batıya dönüp Güney Atlantik astropikal girdabının bir parçası haline geliyor. Girdap suyu Güney Amerika'ya taşıyor, orada Afrika'ya yakın yerde kalan akıntıdan birkaç derece daha fazla ısınıyor." "Buraya kadar anladım," dedi Mark.

"İki akıntı ekvator yakınlarında tekrar birleşiyor ve birbirine karışırken Kuzey Yarımküre akıntılarıyla Güney Yarımküre akıntılarının arasında tampon bölge oluşturuyor;"

"Burada nasıl bir sorun olduğunu göremiyorum, başkan. Üzgünüm." "Eğer bir araya geldiklerinde iki akıntının sıcaklığı birbirine yakınsa tamponluk becerisi, hüküm süren rüzgârları ve bundan dolayı da sığ akıntıları harekete geçiren Coriolis etkisinin üstesinden gelmeye yetecek kadar azalacaktır."

Kahvesini yudumlamak üzere olan Eddie Seng'in yüzü aydınlandı. "Bu da okyanus akıntılarının yönünü tamamen değiştirebilir."

"Kesinlikle. Dünyanın dönüşü hüküm süren rüzgârların yönünü be-hriliyor, bu yüzden kuzeydeki kasırgalar saatin aksi yönde dönerken, güneydeki hortumlar saat yönünde dönüyor. Bu, ayrıca Birleşik Devletler'in doğu sahili boyunca akan ılık Golfstream akıntısının kuzeye hareket etmesinin ve sonra doğuya dönmemesinin, böylece Avrupa'nın şimdiki havanın tadım çıkarmasının nedeni de. İşin doğrusu Avrupa'nın büyük bir bö-

227

Clive Cussler

lümünde yaşanamaz olmalı. Tanrı aşkına, İskoçya, Kuzey Kanada'dan daha kuzeyde bulunuyor."

"Peki, güneydeki sular Afrika'nın yakınında ekvatoru geçerse ne olur?" diye sordu Linda.

"Atlantik kasırgalarının birikme alanlarına girer," dedi Eric Stone. Oregon'un resmi olmayan meteoroloji uzmanı sözlerine devam etti.

"Daha sıcak sular daha fazla buharlaşma, daha fazla buharlaşma da daha fazla fırtına anlamına gelir. Tropik alçak basınçın, kasırga haline gelebilecek kadar güç kazanması için yüzey sıcaklığının yirmi beş derecenin üstünde olması gerekir. Bu olduktan soma günde iki milyar ton su emer." "İki milyar ton mu?" dedi Linda hayretle.

"Ve kasırga bir yerde karaya vurduğunda günde onla milyar ton arasında su biralır. Birinci kategorideki fırtınayla beş numaralı büyük fırtına arasındaki farka yol açan şey, Afrika sahili açıklarında su emerken harcadıkları süredir."

Genellikle odadaki en zeki insan olan Mark Murphy sonunda anlayarak neşelendi. "Bengula yapay olarak ısıtılınca ve bu suyun bir kısmı kuzeye kaçınca fırtınalar çok daha hızlı bir şekilde yoğunlaşabilir."

"Ve sayılan da artabilir," diyerek sonuca vardı Juan. "Benim düşündüğümü düşünen var mı?"

"Son birkaç yıldır Birleşik Devletler'de yaşanan fırtınalara biraz yardım edilmiş."

"Kasırga uzmanlarının hepsi, artmış fırtına yoğunluğunun doğal döngüsüne girdiğimizi söylüyor," diye Murph'e itiraz etti Eric.

"Bu, jeneratörlerin ve ısıtıcıların döngüyü kuvvetlendirmediklerini göstermez," diye karşılık verdi.

"Beyler," dedi Juan onları yatıştırmak istercesine. "Bunların etkilerini bulmak bizden daha büyük beyinlerin işi. Şimdilik kapatılmış olmaları yeterli. Bu toplantıdan sonra Overholt'u arayıp bulduklarımızı anlataca-

228

iskelet Sahili

hm. Büyük olasılıkla sorunu NUMA'ya aktaracaktır ve bundan sonrası jnlarm sorunu olacaktır. Murph, dosyaları ona göndermem için bilgisayar hazır mı?"

"Sorun yok."

"Şimdilik," diye devam etti Juan. "Geoffrey Merrick'in kurtarılmasına odaklanmamızı istiyorum. Sonra bu jeneratörleri kimin yerleştirdiğini bulma işine bakabiliriz."

"Arada bir bağlantı olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu Max, masanın karşı ucundan.

"Başta düşünmedim. Ama artık buna inanıyorum. Sloane ve benim cankurtaran teknesiyle kovaladığımız adam onu yakalamamı istemediği için ölmeyi tercih etti. Afrika hapishanelerinden kaçmaya çalışmıyordu. Isıtıcıları bulmamamız için kendini feda eden bir fanatikti. Ve Merrick'in kaçırılmasının fidye nedeniyle olmadığını biliyoruz, sorun politik... yani, birisini onu kaçırmaya itecek kadar çok kızdırdı."

"Çevrecileri," dedi Linda dfc bir sesle.

"Öyle olmalı. İki uçlu bir saldırıya uğradık. Bir tarafta nedense Mer-rick'i istiyorlar diğer taraftaysa o büyük jeneratörlerleokyanus akıntılarını bozmaya çalışıyorlar," dedi Juan.

Eddie boğazını temizledi. "Anlamıyorum başkan. Eğer bu insanlar çevreyi umursuyorlarsa neden okyanusu böyle mahvediyorlar?"

"Bu gece Merrick'i kurtarıp onu kaçıranlardan birkaçını yakaladığımızda bunu öğreneceğiz."

Levazımcılar giriş ekibinin paraşütlerini Oregon'un boş ambarlarından birine yerleştirmişlerdi. Parlak siyah naylon güverteye dökülmüş petrol gibi görünüyordu. Juan, CIA'den Langston Overholt'la yirmi dakika-hk bir konuşma yaptıktan sonra içeri girdiğinde Mike Trono ve Jerry Pulaski oradaydı. Namibya Çölü'nün dört bin metre üstünde kullanıldı:kla-

229

Clive Cussler

ında iplerinin birbirine karışmaması için paraşütleri düzgünce katlıyorlardı. Mike eskiden Hava Kuvve tleri'nde görevli eski bir paraşüt kurtarıcısıydı. Ski ise Deniz Kuvvetleri'nde on beş yıl keşif eri olarak çalıştıktan sonra Şirket'e katılmıştı. Max, bir duvar boyunca yerleştirilmiş tezgâhın üstündeki ekipmanı ve silahları kontrol eden Eddie ve Linc'le sohbet ediyordu.

Cabrülo Şirket'in bütün üyelerinin hiçbir sorun olmadan birbirleriyle çalışabileceklerini biliyordu, ama mürettebat arasında birkaç tane hayal gibi çift vardı. Linc ve Eddie bunlardan biri, Mike ve Ski diğeriydi. Bir aradayken her ekip ateş altında yıkıcı olabiliyor, neredeyse telepatik düzeyde çalışabiliyordu.

Masaların yanında eski görünümlü dört motosiklet vardı. Oregon Cape Town'a bunları almaya gitmişti. Çöldeki zorlu yolculuk için tasarlanmış motosikletlerin yumuşak kumu geçmek için kalın lastikleri ve ekstra güçlü şok emicileri vardı. Son birkaç gün içinde mekanik ekibi ağırlıktan tasarruf yapmak için motosikletlerin yalnızca en gerekli parçalarını bırakarak gerisini sökmüş, bir zamanlar fazlasıyla cıfcaflı olan renklerini çölde kamufle olacakları şekilde boyamıştı.

Cabrülo geniş alanda yürürken geminin cep telefonu çaldı. "Cabrülo."

"Başkan, ben Eric. Yirmi dakika içinde Swakopmund sınırına gireceğimizi bildirmek istedim. Helikopterin yakıtını doldurup hazırlaması için George'a haber verdim. Mark şu anda takımlarımızı getiriyor. Biz oraya varana kadar Tiny Citation'la havaalanına gelmiş olacak. Kinshasa'dan bir uçak kiralamayı bile başardım." "İyi iş."

"Eğer her şey planlandığı gibi giderse yarın şafağa kadar ava başlamış oluruz."

230

iskelet Sahili

"Bu da sana piller bitene kadar ne kadar, on sekiz saat mi kazandırttı-

rttl

'OT!

"Aşağı yukarı. Sürenin fazla olmadığını biliyorum, ama onları bula-;ağız."

Gemideki herkes Juan'm, Benjamin Isaka ve Samuel Makambo ta-;afından kullanılmayı ne kadar kişisel olarak algıladığını çok iyi biliyordu. İcimasız bir iç savaşa bu kadar çok süah sokmuş olması midesine kurşun pbî oturmuştu. Ve bu silahların sahada kaldığı her saniye masum insanlara çevrilmeleri olasılığını artırıyordu. Daha önce Sloane'a sorumluluk konusunda söylediklerine rağmen eğer bu fiyasko yüzünden insanlar ölürse kendisinin de bir parçasının öleceğini biliyordu."

"Teşekkürler, Eric," dedi yumuşak bir şekilde.

"Sorun değil patron."

"Durum nasıl görünüyor?" diye sordu Juan, üç adama yaklaşırken. Masada Şeytan Vahası'nın bir modeli duruyordu. Bu modeli, Sihir Dük-kân'ndaki Kevin Nixon uydurduğu görüntülerini ve internette bulabüdükleri birkaç puslu fotoğrafı kullanarak yapmıştı.

"Kevin bize güzel bir oyuncak yapmış," dedi ^ddie. "Ama binanın iç planını ve Merrick'in bulunduğu yeri bilmediğimiz için körlemesine dalacağız."

"Peki, oyunu nasıl oynamayı planlıyorsunuz?"

Kıyı operasyonları şefi olarak saldırıyı planlamak Seng'in işiydi. "En başından beri planladığımız gibi. Tesisin altmış mil kuzeyinden yüksek irtifadan yüksek açılışla atlanacak, böylece uçağımız; duymayacaklar ya da radarları varsa şüphelenmeyecekler. Aşağıya süzülüp çatıya ineceğiz ve seninle irtibat kurar kurmaz eski önermeyi takip edip camlardan saldıracağız."

Juan sırttı.

231

Clive Cussler

"Line motosikletleri indirirken Merrick'i ve Susan Donleavy'yi bulacağız," diye devam etti Eddie. "Onları bulduktan sonra çöl motosikletle-riyle oradan ayrılacağız ve George uçağı indirmek için uygun bir yer bulur bulmaz Tiny'yle buluşacağız."

"O jeneratörler hakkında biraz sohbet etmek için adamlardan birini kaçırmamız gerektiğini unutma."

"Ben şahsen bir tanesini Noel hindisi gibi bağlayacağım," dedi Linç.

"Herkesi helikopterle kıyıya taşımak için programı belirledin, değil mi?"

"Evet. Ağırlık sorunu yüzünden George biraz çalışacak bugün. Her şeyi havaalamna götürmek için dört tur gerekiyor. George ve ben son turda en az ağırlığı taşıyacağız şekilde ayarlama yaptık. Böylece boş iniş tanklarını bağlayabiliriz. Kıyıda yakıt ikmali yapar ve Tiny'nin iniş pistini aramaya yetecek menzili olur."

"Beni son tura bırak," dedi Juan. "Bugün biraz uyumak istiyorum."

"Planıma bunu da dahil etmişim."

"Şimdi ayın çalışanı listesinin en başına geçtin."

"Lang'le nasıl gitti?" diye sordu Max.

"Paraşütümü katlarken anlattım."

Juan büyük paraşütü dikkatle incelemeye başladı. Bu paraşüt, yüz kiloluk bir takımın birlikte bir adamın yere doğru uçarken yetmiş beş millik hıza kadar rüzgârın üstünde kaymasını sağlardı. Özel Kuvvetler'in en sevdiği bu takımın kayışlarında ilave destekler vardı ve uçaktan atıldıktan sonraki tase serbest düşüşün şokunu hafifletmek için iki kademeli açma sistemi kullanılıyordu. Bu güvenlik önlemlerine rağmen ipi çekmek sinirlerin test edilmesi demekti, çünkü atlayan kişi vücuduna karşı acımasız bir saldırıda bulunduğunu bilirdi.

"İki tarafta da iyi haberler var," dedi Cabrillo. Herhangi bir yıpranma olup olmadığını görmek için ipleri parmaklarıyla taradı. "Lang, NU-

232

iskelet Sahili

jvA'ye temasa geçeceğini ve onların da jeneratörleri incelemek için bir gemi göndereceklerini söyledi. Ve Isaka'yla yapılan anlaşmayı CIA sağladığı için bizim zaten yapacağımız silahları geri alma işi için para ödeyecekler."

"Ne kadar?"

"Masrafları kurtarmaya zor yetecek, onun için erken emekliliği düşünmeyin."

"Hiç yoktan iyidir."

"Benjamin Isaka'nın Makambo'nun Kongo Devrim Ordusu'nun ajanı olduğunun ortaya çıkması CIA'nin Afrika masasında büyük patırtı koparmış." Cabrillo yükselticileri düzeltmeye başladı, böylece onları katlamaya başladığında lastik bantlarla bir araya getirebilecekti.

"Bunu hiç anlamamışlar mı?"

"Aniden ortaya çıkmış. Bu iş kıtadaki bütün varlıklarını yeniden değerlendirmelerini sağlamış. Lang, Afrika masasının başının istifasının istendiğini söyledi."

4

"Adam istifa edecek mi?"

"Aslında kadın. İstifa etmeyecek. Eğer o silahları geri götürürsek CIA bütün bu fiyaskoyu hasırlatı edecek."

"Neden o hasırın altında artık yeteri kadar yer kalmadığını hissediyorum acaba?"

"Çünkü gerçekten kalmadı," dedi Cabrillo buruk bir sesle. "Kimse CIA'nin her şeyi nasıl mahvettiğini duymak istemiyor. Birleşik Devletler'i beceriksiz ve daha da önemlisi hazırlıksız olarak gösteriyor. Bu yüzden bir sorun olduğunda..."

"Teşkilat'm güvendiği adamın hükümeti devirmeye çalışan asiler için çalıştığının ortaya çıkması gibi."

"Onun gibi. O zaman CIA havasına giriyorlar ve kimse hatanın bedelini ödemiyor. Bu şirket kültürü yüzünden kimse 11 Eylül'ü veya

233

Clive Cussler

Irak'ın Kuveyt'i işgalini veya Hindistan ve Pakistan'ın nükleer programlarının karmaşıklığını görmedi," dedi Juan ve ekledi. "Benim oradan ayrılma nedenlerimden biri de buydu."

"En azından şimdi her şeyi düzeltecek pozisyonda olacağız. Ah, Juan?"

Hanley'in ses tonundaki değişiklik Cabrillo'nun başını kaldırıp ona bakmasına neden oldu.

"Senin için bir sorun olacak mı?" diye sordu Max, paraşütü işaret ederek.

İnsan duyguları içinde Cabrillo en çok acımadan nefret ederdi. Julia Huxley'in onu San Francisco hastanesinden tekerlekli sandalyede, pantolonunun bir bacağı güzelce iğnelenmiş olarak çıkardığı sıradan yoldan geçenlerin yüzlerinde beliren iç karartıcı acıma ifadesi Juan'ı çileden çıkarmıştı. O günden sonra bir daha hiç kimsenin ona öyle bakmayacağına yemin etmişti. Bu yüzden bacağına kaybettiikten sonra üç ameliyat geçirmiş, fizik tedavisinde kelimenin tam anlamıyla binlerce saat geçirmişti. Böylece artık hiç topallamadan koşabiliyor, iki bacağının da sağlam olduğu zamanlardan daha iyi kayak yapıp yüzüyor ve protez bacağının üstünde kolayca dengesini sağlayabiliyordu.

Bir engeli vardı, ama engelli değildi.

Tabii eskisi kadar iyi yapamadığı şeyler hâlâ vardı ve bunlardan biri de paraşütle atlamaydı. Boşlukta düşerken bedeninizi kavisli bir şekilde ve dengede tutmak için kollarınızla minik ayarlamalar yapmanız gerekiyordu, ama insanı sabit durumda tutan şey büyük oranda bacaklardı. Juan son birkaç yılda düzinelerce atlama talimi yapmıştı ve ne yaparsa yapsın hızla tehlikeli bir sarmala dönüşen yavaş dönüşü bir türlü engelleyemiyordu.

Ayak bileğine ve ayağına bastırılan rüzgâr hissini duymadığı için eşi onu tutup sabitleyene kadar dönüşünü düzeltemiyordu. Bu Juan'ın kabul

234

iskelet Sahili

etmeyi hiç istemediği ender yenilgilerden biriydi ve Max de bunu biliyordu.

"Sorun yok." Cabrillo paraşütünü katlamaya devam etti.

"Emin misin?"

Juan gülümseyerek başını kaldırdı. "Max, yaşlı bir kadın gibi davranıyorsun. Uçaktan atladıktan sonra sırtımla kavis çizmem gerekiyor. Derviş rolüne soyunmama gerek kalacak kadar serbest düşüş olmayacak. Yİ-YA, eski dostum. Yüksek irtifa, yüksek açılış. Eğer başka türlü bir atlama olsaydı operasyon merkezindeki monitörden sizi izliyor olurum."

"Tamam," dedi Max başını sallayarak. "Emin olmak istedim o kadar."

Yarım saat sonra Juan paraşütünü ve takımlarını, Oregon'un arka kısmındaki helikopter hangarına götürmesi için levazımcılardan birine verdi. Zamanı uzun süre önce gelmiş olan uykuya yatmak için kamarasına gitmeden önce revire, Sloane'a bakmaya gitti. Doktor Huxley masasında ya da bitişikteki üç ameliyat odasında değildi, bu yüzden hasta odalarını kontrol etti. Sloane'ı üçünlü odada buldu. Sloane hastane tarzı yatakta uyurken ışıklar kısılmıştı. Örtülerini açtığı için Juan kolunun altındaki bandajı görebiliyordu. Yaranın hâlâ kanadığına dair bir iz yoktu.

Bakır rengi saçları beyaz çarşafların üstüne yayılmış, bir tutamı alnı-na düşmüştü. Dudakları hafif aralıktı ve Juan dik duran bir tutam saçı yatırırken dudakları bir öpücük bekliyormuş gibi büzüldü, gözkapakları hafifçe titreştikten sonra tekrar kendinden geçti.

Juan onun üstünü örtüp odadan çıktı. On dakika sonra, yaklaşan kurtarma operasyonu ve silahlarla ilgili sorun zihnini meşgul etse de Juan, Sloane'ın kadar derin bir uykuya daldı.

Tiny Gunderson'la buluşmak üzere Swakopmund havaalanına uçuşa saatinden bir saat önce alarmı çaldı. Gözleri hemen açıldı.

Berrak, mavi gözler her şeyle karşılaşmaya hazırdı. Yataktan çıkarken hızla bir duş daha almayı düşündü, ama sonra vazgeçti.

235

Clive Cussler

Birkaç lamba yakıp içine girilebilen dolabına gitti. Yapay bacakları binici çizimleri gibi dolabın arkasına dizilmişti. Bazıları ten rengiydi ve protez olduğu zor ayırt ediliyordu, diğerleri ise titanyum destekleri ve gözle görülebilir oynatıcılarıyla endüstriyel bir üründü. Banka oturup çarpışma bacağı dediği model olan 2.0'ı taktı. Orijinali birkaç ay önce Endonezya'daki bir tersanede parçalanmıştı.

Yuvarlak baldırda bir bıçak ve dünyamın en küçük tabancası olan .380 kalibrelik Kel-Tec marka otomatik tabanca vardı. Ayrıca küçük bir alet takımını ve elmas tozuyla kaplı boğma halkası için de yer vardı. Bacağı Juan için tasarlayan Kevin Dixon ayrıca ayağa C-4 patlayıcısı paketi koymuş ve zamanlayıcı/fünyeyi ayak bileğine gizlemişti. Uzva gizlenmiş başka hileler de söz konusuydu.

Protez bacağın sıkıca oturmasını sağlayıp önlem olarak Cabrillo ne yaparsa yapsın çözülme kayışlar eklemişti. Cabrillo çöl kamuflaj tulumunu ve eskimiş botlarını giydi. Silah kasasından başka bir Glock ve H&K MP5 aldı. Silahtan sorumlu kişi helikopter pistine onun için dolu şarjörler getirecekti. Silahları ve yedek dövüş takımını ucuz, naylon bir torbaya koydu.

Maurice kapıyı yavaşça tıklatıp içeri girdi. Cabrillo'nun önceki talimatlarına uygun olarak meyve karbonhidratla dolu kahvaltı tepsisini getirmişti. Juan, kamarotunun sert kahvesini tercih etse de birkaç bardak portakal suyuna razı oldu. Çöle gidiyorlardı ve her şey iyi planlanmış olsa da bir şeyler ters gidebilir diye mümkün olduğunca fazla sıvı almaya çalışıyordu.

"Sen Kraliyet Donanması'nın gururusun," dedi. Juan kahvaltısını bitirdikten sonra ağzını silip peçeteyi tepsie atarken.

"Lütfen Kaptan Cabrillo," dedi Maurice çekingen sesiyle. Juan'a başkan yerine kaptan diye hitap eden tek Şirket üyesiydi. "O küçük çatışma sırasında Falkland Adası'nda yedi şiddetindeki fırtına sırasında yirmi su-

236

iskelet Sahili

baya çay servisi yapılmasını sağladım ben. Açık konuşmam gerekirse siz daha benim yeteneklerimi zorlamadınız."

"Tamam, o zaman," dedi Juan gözlerinde kötü bir parıltıyla. "Bir daha bir kasırgayla karşılaştığımızda gravyer peyniri ve ıstakoz suflesiyle fırında Alaska tatlısı istiyorum."

"Pekâlâ, kaptan," dedi Maurice tekdüze bir sesle ve odadan çıktı.

Juan hangara giderken tekrar revire uğradı. Julia Huxley bir çift kırmızı plastik tıbbi çantayı kapatıyordu. Ameliyat takımlarını giymişti, ama her zaman görülen beyaz önlüğü sandalyesinin arkasında asılıydı.

"Hazırlanmış olduğuna göre bizimle geliyorsun ve hastamızın durumu iyi?" dedi selam cümlesi olarak.

"Bir saat önce uyandı. Hayati fonksiyonları sabit ve bir enfeksiyon belirtisi görülüyor, bu yüzden ben yokken bir sorun olmayacak.

Üstelik benim yardımcılarım, çoğu acil servis hemşiresinden daha iyi eğitilmiştir."

Tamam, o zaman. Ona mferhaba demek için bana bir dakika ver, sonra çantaların konusunda sana yardım ederim."

Sloane bir sürü yastığa dayanmış yatıyordu. Yüzü solgundu ve gözleri biraz çökmüştü, ama Juan'ın kapıdan baktığırtı-görünce ağzı kocaman bir gülümsemeyle aydınlandı. *

"Merhaba, gün ışıdı. Kendini nasıl hissediyorsun?" Juan odayı geçip yatağın kenarına oturdu.

"İlaçlar yüzünden biraz sersemledim, ama iyiyim galiba/ _

"Hux iyi olacağını söyledi."

"Doktorunun kadın olmasına şaşırdım."

"Ekibimde on bir kadın var," dedi Juan. "İkinci subayım Linda Ross da bunlara dahil."

"Helikopter sesi mi duyuyorum?"

"Evet, birkaç adamı kıyıya taşıyacak."

237

Clive Cussler

Sloane onun giysilerini fark edince şüpheyle baktı. "Gerçekte kim ve ne olduğunu bana anlatacağını söylemiştin."

"Anlatacağım," diye söz verdi. "Ama geri döner dönmez."

"Nereye gidiyorsun?"

"Namibya'ya gelişi amacımız olan işi yapmaya. Ayrıca sana yapılan saldırıların arkasında kimin olduğunu ve o dalga jeneratörlerini kimin inşa ettiğini bulmayı da umuyorum."

"Sen CIA'den filan mısın?"

"Hayır. Ama eskiden öyleydim. Yarma kadar sana ancak bu kadarını anlatacağım. Sekizde geleyim, birlikte kahvaltı edelim, ne dersin?"

"Bu bir randevudur."

Juan eğilip onu yanağından öptü. "İyi uyu, sabah görüşürüz."

Ayağa kalkarken Juan elini tuttu. "Seni sorunlarıma karıştırdığım için tekrar özür dilerim." Sesi çok ciddi idi.

"Senin sorununun benimkiyle ilişkili olduğu ortaya çıktı. Bu nedenle özür dileyecek bir şey yok. Üstelik özür dilemesi gereken benim."

"Neden?"

"Elmas dolu gemini bulamadın."

"Aptalca bir çabaydı," dedi zayıf bir şekilde.

"Hey, aptallar bile piyango kazanabilir." Odadan çıktı, bir elinde tıbbi çanta, diğerinde silah torbasıyla Julia'yla birlikte hangara yöneldi.

238

iskelet Sahili

Eski Havilland C-7'nin ambarı, adamların takımlarını bankların üstüne yayabilecekleri kadar genişti. Arka taraftaki yükleme rampasının önünde halatlarla bağlanmış dört motosiklet duruyordu. Uçağın uzun kariyeri sırasında bir ara içerisindeki basıncı ayarlanabilecek şekilde değiştirilmişti. Böylece adamlar o yükseklikteki dondurucu, soğukla baş etmek ya da oksijen tüpleriyle nefes almak zorunda kalmıyordu. Ama yine de Pratt&Whitney radyal motorlarının uçuşu konusmayı neredeyse olanaksız hale getiriyordu.

Cabrillo paraşütün omuzlarındaki ağırlığını biraz hafifletmek için ar-kasına yaslanırken adamların yüzlerini inceledi. Eddie Seng, Juan'ın bakışlarını fark edip ona kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. Mike Trono ve ekip arkadaşı Jerry Pulaski yan yana oturmuş taş, kâğıt, makas oynuyordu. Bu onların her zamanki alışkanlığıydı, ama bir rekabet değildi. Arka arkaya beş kez ikisi de aynı şeyi seçene kadar oynarlardı. İlk beş seferde aynı şeyi tuttuklarını çok görmüştü.

239

Clive Cussler

Boyu ve paraşütlerin ağırlık sınırı yüzünden motosiklet yalnızca Linc'e yük olmayacaktı. Kanvas kanepeye büzülmüş, başı omzuna düşmüş, ağzı sarkmıştı. Bütün bunlar uykuya daldığını gösteren işaretlerdi.

"Hey başkan," diye bağırdı Tiny Gunderson. Juan uçağın ön tarafına doğru baktı. Kokpitin kapısı açıktı ve koltuğunda oturan iriyarı sansın İsveçliyi görebiliyordu. Julia yardımcı pilot koltuğunda oturuyor, tıp çantası iki koltuğun arasında duruyordu.

"Evet, Tiny?"

"Yalnızca haber vereyim dedim. On beş dakika uzaktayız." Loş kamera ışıklarını biraz daha kısıp kırmızı harp lambasını açtı.

"Anlaşıldı," dedi Cabrillo. Sonra türbin motorlarının gürültüsünü bastıracak şekilde bağırdı. "On beş dakika beyler."

Linç irkilerek uyamp abartılı bir şekilde esnedi.

Bunu defalarca yaptıkları için ekipmanı bir daha kontrol etmelerine, zaten gergin ve sıkı olan kayışlarla kemerleri sıkmaya gerek yoktu, ama adamlar bunları yine de yaptılar. Paraşütle düzgün inmek için tek bir şansınız vardı. Motosikletleri hazırladılar, onları bağlayan halkaları çözüp biniş pozisyonuna getirdiler.

Beş dakika kala Tiny adamlara ilave oksijen maskelerini takmalarını söyleyen sarı uyan ışığını yaktı. Silindirler göğüslerine bağlanmıştı ve ağır kauçuk borularıyla hava veriyordu. Cabrillo ve diğerleri maskelerini ağızlarıyla burunlarına takıp hava akışını ayarladılar, sonra büyük havacı gözlüklerini taktılar. Herkes başparmaklarını havaya kaldırıncaya Juan dönüp Tiny'ye beklediği işareti verdi. Deneyimli Hava Kuvvetleri pilotu kendi maskesini önceden takmıştı bile.

Gunderson kokpitin kapısını kapattı, bir dakika sonra arka rampayı kontrol eden motor uğuldamaya başladı. Kargo ambannı bir kasırga gibi dolduran dondurucu havanın kükreyişi motor sesini hemen bastırdı. Bir

240

iskelet Sahili

kâğıt parçası Cabrillo'nun yanından hızla geçip karanlık gökyüzüne çekildi.

Vücudunun açıkta kalan tek yeri olan yanaklarında sıfırın altındaki

hava sıcaklığını hissedebiliyordu. Cildini korumak için boynuna sardığı kaim fuları düzeltti.

Rampa tamamen açıldığında uçağın arkası, ufkun üstündeki birkaç yıldız hariç gökyüzünü çölden ayıracak hiçbir şeyin olmadığı siyah bir delik haline gelmişti. Juan bulunduğu yükseklikten uzanıp neredeyse bu yıldızlara dokunabileceğini hissediyordu. "Komuta kontrol," diye seslendi boğazındaki mikrofona ve adamları teker teker yanıt verdi.

San ışık yanıp sönmeye başladı. Atlamaya bir dakika kalmıştı.

Juan uçağa bindiğinden beri yüzüncü kez atladıktan sonra takip edeceği adımları, öne eğilip serbestçe düşerken sırtını hemen kavis yapacağını, kollarını ve bacaklarını açarak havadaki direncini en yüksek seviyeye çıkaracağını, böylece paraşüt açılırken hissedeceği çekilmeyi azaltacağını zihninden tekrarladı. Kapalı gözler ve konsantre olmuş görüntülere bakılırsa diğerleri de aynı şeyi yapıyordu.

Tiny hafifçe yükselmeye başlarken motorların sesi değişti. Zemin eğimli hale gelirken sarı ışık söndü, yeşil ışık yandı.

Öteki komando atlayışlarının aksine adamların uçaktan bir grup halinde atlamaları gerekmiyordu. Serbest düşüş süreleri çok kısa olan Yİ-YA atlayıcılarının havada yeniden gıplanmak için bol bol zamanları olurdu. Adamlar teker teker ilerleyip kış tarafındaki rampada gözden kayboldu. Her biri ipleri çekmeden önce sırtlarıyla kavis çizerken hafif motosikletler altlarından kayboldu. Juan rampanın ucuna geldiğinde paraşütlerin tepesine monte edilmiş dört minik ışığı gördü. Bu adamların atlamalarının başanlı olduğunu gösteriyordu. Şeytan Vahası'na yaklaşıp-

241

F:16

Clive Cussler

larken ışıklar kızılötesi kürelere döndürülecek, yalnızca gece gözlüğüyle görülebilecekti.

Cabrillo sahnede gösteri yapan bir rock yıldızı gibi motosikletini boşluğa sürdü, mükemmel bir atlayışla kolları açıldı, sırtı kavis çizdi.

Uçak motoru rüzgârı onu biraz sarstı, ama duruşunu bozmadı. Döndüğünü hissedince bedenini ayarlayıp tekrar düz hale geldi.

Düşen motosiklet uzun ipin ucuna inmeden hemen önce göğsündeki ipi çekti. Fren paraşütü açılıp havayı doldurdu, onun sürtünmesi ana paraşütü torbasından çıkardı.

Juan bir sorun olduğunu hemen anladı. Paraşüt torbasından çıkarken bir an sıkıştı ve açılırken hissedeceği çekilme olmadı. Kısmen şişen paraşüt havanın direnciyle karşılaşınca onu bir anda dikey hale getirdi, ama başının üstünde sert rüzgârda dalgalanan yelken gibi çırpman naylonla hızla yere inmeye devam etti.

Hava, yukarı baktığında neler olduğunu göremeyecek kadar karanlıktı, ama iplerin karıştığını anlayacak kadar çok atlayış yapmıştı. Hareketleri yavaş fakat zihni deli gibi çalışıyordu. Bedenini çevirip kordonlara asılarak ipleri kurtarmaya çalışırken sessizce kendisine küfretti. Paraşütü kendisi paketlemişti, bu yüzden bu başarısızlık tamamen kendi hatasıydı; eğer ipleri düzeltemezse bütün operasyon tehlikeye düşerdi.

Oldukça yüksekteydi, bu yüzden iplerle uğraşacak bol bol zamanı vardı, ama altı bin metreye yaklaşıncaya bir karar vermesi gerekti.

Biraz daha düşer ve paraşütü açmayı başarırsa hapishaneye. kadar süzülmesine olanak yoktu. Eddie'nin belirlediği emniyet faktörüne rağmen Şeytan Vahası'nın çok uzağına düşecekti. Öte yandan, eğer paraşütü kesip atması ve çok daha küçük olan yedek paraşüte güvenmesi gerekirse, Geor-ge'un onu helikopterle alması için sahilin yakınına süzölemeyecek kadar alçakta kalacaktı.

242

iskelet Sahili

geline bağlı olan dijital yükseklik göstergesine baktı. Beş bin sekiz yüz metreyi geçmişti.

Küfrederek motosikletin ipini kesti, serbest bırakma düğmesine bastı ve çırpınan ana paraşütten ayrıldı. Serbest düşüşü otomatik olarak yardımcı paraşütün fren paraşütünü açtı. Cabrillo kordonu çektiğinden beri ilk kez şartları düşündü. Eğer yedek paraşüt açılmazsa saatte yüz yirmi mil hızla çöle düşmenin nasıl bir şey olacağını düşünmek için kabaca üç dakikası vardı. Hissedeceği şey her neyse çok kısa olacağını biliyordu.

Yedek paraşüt büyük bir fosurtuyla siyah bir çiçek gibi açıldı. Bacaklarının arasında ve omuzlarında gerilen kayışların acısı

Cabrillo'nun hayatının en sevinç veren hissiydi.

"Beau Geste'den Death Valley Scotty'ye," diye seslendi mikrofonundan. Bu çağrı sözleri Max'in mizah anlayışını yansıtıyordu ve operasyona katkısı bu olmuştu.

"Ta yere inmek için çok acelen var ya da bir sorun yaşıyorsun," dedi Eddie.

4

"Ana paraşüt açılmadı. KesmeTc zorunda kaldım."

"Yüksekliğin nedir Beau?"

"Beş bin sekiz yüz metre."

"Bana bir saniye ver."

"Bekliyorum, Scotty."

Ekibi hedefe indirmek Eddie'nin işiydi, bu yüzden GPS'in yanı sıra portatif bir bilgisayar da taşıyordu.

"Tamam, Beau, maksimum fren kullanarak saniyede dört metre iniyorsun. Bu yukarıda yirmi iki dakika geçireceksin demektir." Diğer adamlar motosikletleri taşıdıkları halde büyük kanat paraşütleri yüzünden bu sürenin iki katı kadar bir süre havada kalacaklardı.

"Senin yüksekliğindeki rüzgâr hâlâ elli mil hızla esiyor, ama yere yaklaştıkça bu hız azalacaktır."

243

Clive Cussler

"Anlaşıldı."

"Sahilin dört yüz mil içerisine ineceğini tahmin ediyorum." Doğudan batıya doğru değişen rüzgârlar yüzünden adamlar uçak neredeyse Bots-wanan sınırına yaklaşıpken atlamışlardı. Juan, Robinson helikopterinin ona ulaşma kapasitesinin çok ötesinde bir yere inecek ve gemiye geri dönecekti.

"Karadan geri alınmayı beklemem gerekecek," dedi Juan "Scotty, motosikletlerden biri aşağıda hurdaya döndüğü için birinci önceliğiniz Merrick ve Donleavy. Kaçırınlardan birini taşıyamazsınız, bu yüzden bunu unut gitsin." Cabrillo'yu en çok sınırlendiren adamlardan birini sorgulama fırsatını kaçırmaktı. Bu, adamlarının o olmadan tehlikeye atılmalarıydı. "Anlaşıldı, Beau." Ana grupla Juan arasındaki mesafe şimdiden telsizle görüşmelerini zorluyordu. Juan ekiple bir daha konuşamayacağı için söylemesi gereken başka bir şey olup olmadığını düşündü, ama her şeyin üstünden pek çok kez geçtikleri için yalnızca, "İyi şanslar, Beau Geste tamam," dedi. "Sana da. Death Valley Scotty tamam."

Adamlarıyla bir daha konuşabileceğini sanmasa da telsizini açık bıraktı.

Havada geçireceği süreyi ve dolayısıyla yerle arasındaki mesafeyi maksimumda tutmak için Cabrillo'nun parafoil kullanması gerekmişti, bu yüzden paraşüt neredeyse durmanın eşiğinde sallanıyordu. Belindeki paraşütün aerodinamik biçimini kontrol eden çubukları oynadı. Bu iş güç ve koordinasyon gerektiriyordu. Ama acı soğuğa ve omuzlarında başlayıp hızla sırtına yayılan, karın kaslarında dalgalanan acıya aldırmamak için büyük bir irade gerekiyordu.

Rüzgârın kapislerine göre aşağıya doğru süzülürken altındaki boş çöle baktı. Bulunduğu yükseklikten her yeri görebiliyor gibi görünse de

244

iskelet Sahili

nereye bakarsa baksın karanlıktı. Ne ışıkları yanan bir kasaba ne bir kamp ateşi görebiliyordu, deniz kadar engin bir karanlık söz konusuydu.

Üç bin metreyi geçtikten sonra sol eli belindeki çubuktan kaydı. Paraşüt hızla keskin bir dönüş yapıp inişini hızlandırdı, bedenim paraşütün kanopisi altındaki bir sarkaç gibi salladı. Dönüşü engellemek için sağdaki çubuğu biraz oynattı, soldakini tekrar kavradı. Çılgınca geçen bu birkaç saniye içinde sol tarafta çok uzakta gözüne bir şey ilişti, ama o noktaya tekrar baktığında bir şey göremedi. Bunun bir hata olduğunu bilerek çubukları tekrar çevirip göğsündeki keseden gece gözlüğünü çıkardı. Artık ihtiyacı olmayan emniyet gözlüğünü ve oksijen maskesini çıkarıp hemen gece gözlüğünü taktı. Sonra yavaşlamak için çubukları tekrar çekti. Işığı yükselten gözlüğün yardımıyla çöl donuk haki renginden parlak yeşile dönüşmüştü. Dikkatini çeken nesnenin çölü geçen küçük bir araç konvoyu olduğunu gördü. Cabrillo'dan uzaklaşıyordu ve yalnızca öndeki aracın farları yanıyordu. Zayıf huzmeleri kum tepelerinden ara sıra yansıyor, diğerleri karanlıkta onu takip ediyordu. Juan şu andaki irtifasıyla onlara yetişemeyeceğinin farkındaydı, ama eninde sonunda duracaklarını biliyordu.

iniş yolunu ayarlayıp havada ava bir kuş gibi kavis çizerek uzaklaşan konvoyu takip etti. Yalnızca birkaç dakika sonra konvoyu artık göremez oldu. Araçların var olduklarını gösteren tek kanıt yerde açtıkları tekerlek izleriydi.

Cabrillo mümkün olduğunca, saatine göre yirmi dakika havada kaldı, ama sonunda iniş yapması gerekti. Altındakizeminde uçsuz bucaksız kumlardan, okyanustaki dalgalar gibi düzenli bir şekilde yükselip alçalan kum tepelerinden başka bir şey yoktu. Yere inmeden hemen önce paraşütü biraz genişletip yavaşlattı, böylece yürüme hızında yere inebileceği kadar yavaşladı ve ayaklarının üstünde kalmayı başardı.

245

Clive Cussler

Paraşütteki havayı mümkün olduğunca hızlı bir şekilde boşaltıp rüzgârın uçurmaması için naylonu toparlayıp sıkı bir tomar yaptı. Kayışları çözüp müteşekkiri bir şekilde paraşüt çantasını ve yanında kalan az sayıda takımı bıraktı. Vücudunun üst kısmı, hafiflemesi günler sürecektir derin bir yanıkla tütüyordu. Ama ağrıyan kaslarının acısına katkıda bulunacak yeni bir fikri vardı.

Konvoyun lastik izlerinin yalnızca birkaç metre açığına düşmüştü. Matarasından bir yudum su alırken lastik izlerinin birbirinden oldukça uzak ve onları bırakan lastiklerin ağır çekişli olduğunu gördü. Kamyonlar derin çöl için tasarlanmış olmalıydı.

Bu da üç seçenek olduğunu gösteriyordu, ki bunların ikisi iyiydi. Kamyonlar ya Namibya ordusuna ya safari şirketine aitti, ki bunların ikisi de çölde kalmış bir adama memnuniyetle yardım ederdi. Ya da adamlar kaçakçıydı ve yanlarına yaklaşıp yaklaşmaz onu öldürürlerdi.

İki şekilde de Max'in derialtı ileticisi yoluyla kendisini bulmasını ve onu kurtarmak için bir ekip göndermesini bekleyecek değildi. Cabrillo bu pislikten kendi başına kurtulmayı tercih ederdi, çünkü Oregon'a geri döndüğünde en iyi arkadaşına kendini maskara edemezdi.

Ana paraşüte bağlı olmayan bütün ekipmanı yere serdi. Küçük bir yığın oluştu. Bunların arasında makineli silah, Glock otomatik, bir sürü dokuz milimetrelik mermi, bir bıçak, tıp çantası, matara ve içinde kibrit, su arıtma tablası, olta misinası, birkaç parça öteberinin bulunduğu küçük bir hayatta kalma takımı bulunuyordu. Ayrıca paraşütüyle sırtına göre şekillenen ve paraşüt açılırken hissedilen gerilimi biraz azaltan plastik arkılığı olan sırt çantası vardı.

Bütün bunlar konvoyu yakalamasına yetecek şeyler değildi, ama Cabrillo'nun bir kozu vardı. Takma bacağına dokunarak, benim gizli kozum, diye düşündü.

246

İskelet Sahili

Eddie, Line, Mike ve Ski gece gökyüzünde elli dakika boyunca yavaşça süzülüler. Seng, CIA'de saha ajanı olduğu için ekibindeki eski askerler gibi bir atlama eğitimi almamıştı, ama yaptığı her iş gibi bunu da çok doğal bir şekilde yapıyordu. İlk olarak New York'taki Çin Mahalle-si'nde büyükbabasından öğrendiği, sonra da onlarca yıl boyunca devam ettiği dövüş sporları tekniği, öğrendiği her yeni göreve kendini odaklamasını sağlıyordu. Şirket'teki diğer deneyimli kurtların dövüş deneyimine de sahip değildi. O, kariyeri boyunca gizli ajan olarak her zaman desteksiz çalışmış, istihbarat toplamak amacıyla muhbir ağı oluşturmak için hep olmadığı birileri gibi davranmıştı. Ama Şirket'e katıldıktan yalnızca birkaç ay sonra Juan, onu kıyı operasyonlarının başına getirmişti, çünkü Eddie hiçbir durumda başarısız olmazdı.

GPS'ini kullanarak ekibi şaşmaz bir şekilde Şeytan Vahası'na doğru götürüyordu. Metruk çöl hapishanesine yeterince yüksekte yaklaştıkları için özelliiksiz çatışım ve etrafındaki avluyu tarayacak birkaç dakikaları vardı. Kızılötesi ışınlr kapalı kapının hemen içinde üç gardiyanın oturduğunu gösteriyordu. Ayrıca motoru hâlâ sıcak olan bir araç vardı. Eddie aracın en az bir saat önce çevreyi taradığını tahmin etti. Avlunun içinde ve dışında bulunan diğer araçlar gece havası kadar serindi.

Linc'in ilk olarak gitmesi için önceden belirledikleri işareti vermek üzere parmağıyla boğazındaki mikrofona vurdu.

Franklin Lincoln, hapishaneye yaklaşmak için belindeki çubuklarla oynadı, ayakları mazgalı siper duvarından uzaklaşınca rüzgâra doğru döndü. Yere inerken yalnızca ayaklarının yere sürünürken çıkardığı hafif hışırtı duyuldu. Hemen paraşütünü indirdi. Birkaç saniye içinde takımlarını çıkarıp uçmaması için naylonun üstüne koydu. Hazır olunca kendi boğaz mikrofona vurdu.

Eddie bir peri gibi karanlığın içinden süzülüp geldi. Motosikletin Linc'in tam yanına inmesi için kartal kanadı gibi yayılmış olan paraşütü-

247

Clive Cussler

nü biraz yana yatırdı. İriyari SEAL komandosu lastikleri yere değer değmez motosikleti tuttu. Eddie'nin inişi mükemmeldi. O da paraşütünü çıkarıp toparlayınca sıra Mike Trono'ya geldi. Linc yine motosikletin kalın ahşap çatıda ses çıkarıp gardiyanları uyarmaması için büyük dikkat gösterdi.

En son inen Jerry Pulaski'ydı. Motosikleti çatıya inip o paraşütünü kabartırken ani bir rüzgâr çıktı ve onu geriye doğru çekti. Linc motosikleti sıkıca tutmuştu, ama rüzgârın Ski'nin paraşütüne uyguladığı basınç çok büyüktü.

"Bana yardım edin," diye fısıldadı. Ski deli gibi paraşütünü indirmeye çalışırken hissettiği gerilim sesini tizleştiriyordu.

Linc'in botları çatıyı kaplayan kumların üstünde kayınca Pulaski binanın kenarından aşağıya sarktı.

Mike kollarını Linc'in beline dolayıp ayaklarını yere bastırdı, Eddie motosikletin ön tarafını sıkıca tutup bütün gücüyle itti. Ski'nin önlenemez kayışını bir an için geciktirdiler, ama söz konusu kuvvetler çok büyüktü. Birkaç saniye içinde Eddie'nin çatıdan düşmesine yalnızca bir adım kalmıştı.

Ani bir karar verdi. Kayış takımındaki bıçağını çıkarıp havaya kaldırdı, Ski'nin ne yaptığını görmesini sağladı. Bıçağı ipe sürttü.

Gerilim çok büyük olduğu için ip küçük bir dokunuşla ayrıldı.

Paraşütünü bir kez daha kontrol eder hale gelen Ski hapishanenin yanından sarmal çizerek yere düştü. Paraşütü kumların üstünde kabarıp çırpırken, Ski operasyonu mahvetmediği için rahatlayarak bir an sersemlemiş bir şekilde olduğu yerde yattı. Ama birden on metre ileride yere çakılmış olan kazığı gördü. Tahta direğin tepesinde elektronik bir parça vardı. Bunun gardiyanları hapishaneye yaklaşan birine karşı uyarmak için dışarıya dönük olarak yerleştirilmiş bir hareket algılayıcısı olduğunu

248

iskelet Sahili

hemen anladı. Paraşütün naylon kanopisi algılayıcının hemen altındaydı, hafif bir rüzgâr paraşütü şişirip alarmı çalıştırmasına neden olabiliirdi.

Paraşütün iplerini yakalayıp deli gibi kendisine doğru çekti. Ama ne kadar parçayı kendine çekerse çeksin algılayıcının altındaki parçayı çeke-miyordu.

Rüzgâr birden yön değiştirdi ve paraşüt bir balon gibi havayı doldurmaya başladı. Ski ayağa fırlayıp algılayıcıya doğru koştu, paraşütün üstüne uçup elektronik gözü kapatmadan hemen önce yere bastırdı. Naylonun üstünde kaydı, neredeyse direğe çarpıyordu ki bedenini geriye doğru bükte. Kalçası algılayıcının birkaç santim uzağında kalacak şekilde sürtüştü düştü.

Ski kalenin üstünden bakan üç karanlık siluet gördü. Alarmı çalıştırmamak için dikkatli davranarak başparmaklarını onlara doğru kaldırdı.

Paraşütünü dikkatle geri çekerek çamaşır yığını gibi kucağında topladı. Sırt çantasındaki plakayı kullanıp bütün takımlarını hapishanenin duvarının dibinde açtığı küçük çukura gömdü. Binanın temeli boyunca havalandırma delikleri olduğunu gördü. Brifinglerden hatırladığı kadarıyla hapishanenin altında, rüzgârın helalardakı pisliği temizlemesi için tasarlanmış bir sürü tünel vardı. Paraşütüyle işini bitirince Linc'in attığı ipe yukarı tırmandı.

"Eh, oldukça eğlenceliydi," diye fısıldadı tepeye varınca. Eddie ve Mike onun çıkmasına yardım etti.

. v

"Ciddi bir sorun olmadığına göre mesele yok," dedi Eddie.

Sonraki iki saat boyunca çandaki çeşitli noktalardan hapishaneyi incelediler. Gardiyanların koyu tenli olması onları şaşırtmıştı.

Çevreci harekete bağlı olarak adam kaçırıcıların beyaz Avrupalı ya da Amerikalı olmalarını bekliyorlardı, ama Merrick'i kaçırıcılar paralı asker tutmuş olabiliirdi. Kapıda bekleyen adamlardan ikisi her saat başı çevrede devriye

249

Clive Cussler

gezerken üçüncü gardiyan onların dönüşüne kadar açık kapıyı bekliyordu.

Rutinlerine sıkı sıkıya bağlı olmaları onların profesyonel olmadığını gösteriyordu, ki bu Şirket'in rehine kurtarma ekibi için iyiye işaretti. Adamlardan biri devriye sırasında sigara bile içiyordu. Böylece kibriti yaktığı sırada gece görüşünü bozuyor, üstelik izmaritin ateşiyle yerini belli ediyordu.

Eddie harekete geçmek için gardiyanların son devriyeyi yapmalarını beklemeye karar verdi. Linc motosikletleri aşağıya indirirken o, Mike ve Ski hapishanenin içini keşfedecekti. Geoffrey Merrick ve Susan Donle-avy'yi gardiyanları uyandırmadan bulmayı umuyorlardı, ama eğer varlıkları duyulursa da her şey için hazırlıklıydılar.

Cabrillo konvoyu takip etmek için gün ışığına kadar beklemeyi tercih ederdi. Ama o zaman çöldeki hava sıcaklığı neredeyse elli dereceyi bulacak ve güneş vücudundaki her su zerresini yok edecekti. Bu yüzden gecikmek bir seçenek olamazdı.

Uydu telefonunu kullanarak Max Hanley'le bağlantı kurduktan sonra hazırlıklarını yaptı. Takma bacağındaki C-4 patlayıcısını alabilmek için borunu ve çorabını çıkardı. Soma sırt çantasındaki plakayı yere koyup üstünde dikildi. Ağırlık merkezini bulmak için plakayı kuma iyice bastırdı.

Doğru pozisyonda olduğuna inandıktan sonra bacağı çıkarp plastik patlayıcının bir kısmını ayağın altına yerleştirdi. Çakmağı yakıp yumuşak patlayıcıya yaklaştırdı, yanmaya başlayana kadar tuttu. Max'in ona öğrettiği bir numaraydı bu. Vietnam'da yiyeceklerini pişirmek için kaya mayınlarından aldıkları C-4 patlayıcıları kullanırlardı.

Ayağı plakanın üstünde tam istediği yere koyup bütün ağırlığıyla itti. İki plastik parça eriyip birbirine yapıştı, ikisinin arasındaki birleşme noktası görülmez oldu. Son alevleri söndürmek için plakanın üstüne kum

250

iskelet Sahili

döktü, soğuması için on dakika bekledi. Juan plakanın öndeki ucunu tutup ona bağlı olan bacağı mümkün olduğunca sert bir şekilde yere vurdu. Eğreti lehim işe yaramıştı. Kaynağı biraz daha güçlendirmek için Glock'uyla plastik plakaya dört delik açtı, protezi paraşütünden kestiği bir parça iple bağladı.

Juan az sayıdaki eşyasını toplayıp ağırlıktan tasarruf yapmak için mermilerin bir kısmını bırakarak yalandaki en yüksek kum tepesinin üstüne çıktı. Paraşütü yere bırakıp ipini göğsündeki koşum takımına bağladı, paraşütü kontrol edebilmek için çubukları ayarladı. Oturup takma bacağı, kendi bacağına bağladı, plakanın üstündeki dengesini kontrol etti.

Sırtına doğru esen rüzgârın hızı zaman zaman saatte otuz mili bulsa da yirminin altına hiç düşmüyordu. Kum tepesinin üstünden araçların bıraktığı lastik izlerini görebiliyordu, ama ortamda yeterince ılık olduğu için gece gözlüğüne ihtiyacı yoktu.

Hantal bir şekilde kum tepesinin kenarına gidip bir saniye bile düşünmeden kendini Olimpiyat madalyası için koşan bir snowboard'cu gibi kum tepesinin yüzünden aşağıya bıraktı. Plaka yumuşak kumun üstünde kayarken paraşüt peşinden kayıyordu. Hızı artarfen hava paraşütün içine dolup tepe noktasına varınca kubbeyi pat diye açtı. Bu hareket Juan'ı döndürünce paraşüt önüne geçip rüzgârla iyice gerildi. Rüzgârın gücü yerçekimine üstün geldi ve Cabrillo birden paraşütle kayak yapar hale geldi.

Arkasını, paraşüte doğru yasladı, kum tepesinden hızla aşağıya kayarken ağırlık merkezini değiştirdi. Yere çarpınca şoku karşılamak için dizlerini esnetti, rüzgârın taşınmasıyla çölde kaymaya devam etti. Rüzgâr hafifçe değişip onu konvoyun izinden uzaklaştırdı. Çubukları çekerek bir yelkenli gibi yön değiştiriyor, böylece hiçbir zaman izlerden yarım milden fazla uzaklaşmıyordu.

251

Clive Cussler

Vermont ve Colorado'da gibi yerlerde ekstrem sporlar olarak yaratılan paraşüt kayağı için bir kar kızağı veya kayak ve Cabrillo'nunkinden çok daha küçük bir paraşüt gerekiyordu. Kumun direnci kardan daha fazlaydı; ama onun büyük paraşütü onu çölün üstünde ancak adrenalin bağımlılarının hayal edebileceği bir hızda götürüyordu.

İlk on beş dakika boyunca ritmine alışmaya çalışırken birkaç kez düştü, ama ondan sonra roket hızıyla ilerleyerek, yılan gibi bvnlarak yüksek kum tepelerine çıkıp indi, geride bir çöl yılanının kine benzer sığ bir iz bıraktı.

Gardiyanlar gece yarısından on dakika sonra Şeytan Vahası'ndaki devriyelerini tamamladılar. Büyük kapı kapandı ve yerine takılan çubuğun sesi çatıda toplanmış adamlara kadar geldi. Harekete geçmeden önce gardiyanlara yerlerine yerleşmeleri için on dakika daha verdiler.

Mike ve Ski, sessiz bir tornavida kullanarak motosikletleri indirecekleri yerin üstündeki sağlam tahtaya büyük cıvatalar taktılar.

Pencerelerden birinin iki yanına iki cıvata daha monte ettiler. Bu avatalara palanga bağlayıp iplerini düzelttiler, binanın yan tarafından aşağıya sarkıttılar.

Eddie makineli tüfeğini sırtına asıp gece görüş gözlüğünü taktı. Duvardan palangaya geçip düğümlü ipten bir maymun gibi hızlı bir şekilde aşağıya indi. Camsız pencereye geldiğinde susturucu takılmış otomatik kılıfından çıkardı.

Hücre bloku üç katlıydı ve binanın yaklaşık dörtte birini kaplıyordu. Seng'in tehlikeli pozisyonunun hemen altında iki sıra halinde, odayı kuşatan demir kafesler bulunuyordu. Bunlara metal iskeleler ve döner merdivenlerle ulaşılabiliyordu. Mahkumların bir zamanlar orada çalışan gardiyanları ezip geçmesini önlemek için basamaklar ve balkon dar yapılmıştı. Her hücrede bir çift boş yatak bulunuyordu.

252

iskelet Sahili

Zemin, diğer hücrelerin arka duvarı görevini gören uzun taş bölmelerle ayrılmıştı. Küp şeklindeki hücreler bir metre kareden büyük değildi. Demir çubuklar ön duvarlarını ve açık üst kısımlarını kaplıyordu. Eddie üstteki hücrelerin boş olduğunu görebiliyordu, ama alttakileri rahatça göremiyordu.

Yukarıya bakıp kendisine katılmaları için Mike'a ve sonra Ski'ye başıyla işaret verdi. Bu arada Linç motosikletleri kaleye benzer hapishanenin dışına indiriyordu. Pencerenin tam altında bir hücre yoktu, bu yüzden Eddie üstteki hücre sırasını kuşatan iskeleye inebilmek için ipin kuyruğunu içeriye doğru salladı. Hiç ses çıkarmadan metal iskeleye indi, az sonra iki arkadaşı da ona katıldı.

O hücre blokunda kısa bir tur atarken Mike ve Ski'ye el hareketleriyle kendisini korumalarını söyledi. Alttaki kafeslerde yatan birinin ısını tespit edebilmek için gözlüğünü gece görüşünden kızılötesine çevirdi.

İşte!

Diğer uçtaki köşede hücrelerden birinde iki insan birbirine dokunacak kadar yakında yatıyordu. Gözlüğünü tekrar gece görüşüne çevirdi. Büyük pencereden yeterince ılık girdiği için örtünün altındaki iki kişiyi ayırt edebiliyordu. Bunlar bir adam ve kadındı. Adam sırtüstü yatmış, başını yana çevirmişti, kadın ondan uzağa dönmüş, dizlerini karnına çekmişti.

Mike ve Sta'nin dikkatini çekip iki parmağını kaldırdı. jnahkûmların uyuduğu yeri işaret etti. Ski platformda kalıp lazer görüşlü makineli silahıyla Eddie ve Mike'ı koruyacaktı. En ufak bir ses çıkarmamak için çok yavaş hareket ederek merdivenlerden indiler.

Hücreye vardıklarında kapının aralık olduğunu gördüler. Trono ve Seng birbirine şaşkınlıkla baktı. Merrick ve Donleavy'nin kilit altında olacağını düşünmüşlerdi, ama belki de hücre blokunun ana kapısının kapalı olması yeterliydi.

253

Clive Cussler

Eddie ceplerinden birinden küçük bir sprej şişesi çıkardı, pudra grafiti kapı menteşesine sıktı. Böyle durumlarda bu madde yağdan daha iyi kayganlaştırmacı görevi görürdü. Demir çubuğu geri çektiğinde kapı hafifçe gıcırdadı ve Seng donup kaldı. Kadın hafifçe inleyip pozisyon değiştirdi, ama uyanmadı. Eddie kapıyı birkaç santim daha açtı, ama grafit menteşeye kadar ulaştığı için artık ses çıkmıyordu.

İki komando tabancalarını çekerek hücrede ilerledi. Rehine kurtarma operasyonlarındaki standart uygulama önce hedefi doğrulamaktır. Uyuyan çiftte yaklaştıklarında Eddie, Mike'e kadını işaret ederken kendisi çiftin yatak olarak kullandığı battaniye yığınının diğer tarafına dolaştı.

İki adam aynı anda uyuyan çiftin ağızlarını kapattı, başlarını yere yasladı. Eddie neredeyse aynı anda Merrick/Singer'ın web sitesinden ezberlediği fotoğrafla sersemlemiş bir panikle uyanan bu adamın aynı kişi olmadığını fark etti.

Eddie tabancasının kabzasıyla adamın kulağının arkasına vurdu, adamın gözleri kapanmayınca bir daha vurdu, adam bu kez bayıldı. Bu arada Mike kadının Susan Donleavy olduğunu anlayana kadar ağzını kapatmaya devam etti. Sakinleşmesi için parmağını dudaklarına götürüp sus işareti yaptı. Eddie adamın ağzını bantlayıp el ve ayak bileklerini plastik esnek kelepçelerle bağlarken kadın mücadele etmeye devam ediyordu.

"Buraya sizi kurtarmaya geldik," diye durmadan fısıldıyordu Mike. Sonunda Susan sakinleşince elini ağzından çekti. Kadının gözleri hâlâ tedbirli bir şekilde bakıyordu.

"Kimsiniz siz?" diye sorunca Mike hızla elini ağzına kapattı. "Sessiz ol," diye çıkıştı. "Buraya seni ve Dr. Merrick'i kurtarmaya geldik. Bu kim?" Mike, Eddie'nin demir parmaklıklara bağladığı baygın adamı işaret etti.

"O... beni kaçıranlardan biri. O..." Sesi titreyip kesildi.

254

iskelet Sahili

Mike'm durumu anlamak için adamın Susan'ı bu boş hücreye tecavüz amacıyla getirdiğine dair ayrıntıları duyması gerekmiyordu.

"Silahı var mı."

"Bunu yastığın altında buldum." Eddie tabancayı kaldırdı.

Trono, Susan'a güven verircesine baktı. "Hepsi geçti artık. Sana bir daha dokunmayacak."

"Öldü mü?" diye sordu Susan zayıf bir sesle.

"Yalnızca bayıldı." Mike, ona yerdeki giysilerini verdi. "Giyin."

Giysiler battaniyenin altında kayboldu, Susan kıvrılıp bükülerek giyindi.

"Dr. Merrick'i nerede tuttuklarını biliyor musun?" diye sordu Eddie, Susan battaniyeyi üstünden atarken.

"Evet, başka bir hücrede."

"Bize yerini söyle."

"Gösterebilirim."

Eddie başını iki yana salladı "Çok tehlikeli."

"Lütfen. İstiyorum." Susan duraksadı. "Kontrolü biraz geri kazanmalıyım. Üstelik bu adam hücre blokunun dışında nöbet tutuyordu.

Üst katta başka kimse yok. Hepsi eski yönetim katında uyuyor."

"Kaç kişiler?" diye sordu Mike.

"Sanırım sekiz ya da dokuz, ama emin değilim."

Ana kapıya üç adam diktikleri düşünülürse bu sayı azdı, ama Mike üstünde durmadı. "Buradaki soytarı gibi silahları var mı?" - «-

"Buraya ilk geldiğimizde birkaç tanesi makineli taşıyordu," dedi Susan. Yavaşça ağlamaya başladı. "Lütfen sizi Dr. Merrick'e götürmeme izin verin. Eğer yardım ettiğimi hissetmezsem bunun bana yaptıklarından sonra bir daha yaşayamam." Çenesiyle baygının tecavüzcüyü işaret etti.

Eddie, onu tekrar reddetmek üzereydi ki oradan gizlice ayrılırsa bir daha asla toparlanamayacağı konusunda söylediklerine inandı.

Tanrı bili-

255

Clive Cussler

yor ya kendi ablası tecavüzden sonra ancak beş kadeh votka ve bir şişe uykuyu ilacıyla huzur bulabilmişti. Soğuk yüzündeki güzel gülümsemesi hâlâ gözlerinin önündeydi. Bu kattaki tek gardiyanı da paketleyip ağzını kapattıklarına göre Susan'ın kendileriyle gelmesinde bir sakınca görmedi. "Tamam." Mike, ona onaylamayan bir bakış fırlattı. Eddie eliyle boş vermesini işaret etti. "Hücre bloku kapısına kadar gelebilirsin. Orada seninle kalacağım ve sonra hepimiz bu cehennemden çıkıp gideceğiz."

"Teşekkür ederim," dedi Susan ve elinin tersiyle gözlerini sildi.

Tecavüzcünün pantolonundan ağır pırnç anahtarları çıkarırken Eddie, Ski'ye kendilerine katılmasını işaret etti. Ski merdivenlerden inip hücre blokunun tek kapısında onlarla buluştu. Menteşeler kapının dışındaydı, bu yüzden Ski ve Mike kapının gıcırtısını azaltmak için yere eğilip kapıyı alttan kaldırırken Eddie kapıyı içeri girebilecekleri kadar araladı.

Kapının dışındaki koridor uzun ve düzdü, yere kum dökülmüştü. Gece görüş gözlüğünün işe yaraması için hiç ışık yoktu, bu yüzden Ski, Eddie ve Mike gözlüklerini başlarının üstüne kaldırdı. El yordamıyla ilerleyerek köşeye kadar geldiler. Köşeyi dönünce başka bir uzun koridor karşılarına çıktı.

"Koridorun ortasında sağda," diye fısıldadı Susan. "Genellikle kapının dışında gardiyan için bir sandalye duruyor."

Eddie riske girip kırmızı mercekli fenerini açtı, kırmızı ışığın yarısını avucuyla engelledi. Katlanan metal sandalye tam Susan'ın tarafı ettiği yerdeydi. İlk hücre blokundakine benzer kapının önünde duruyordu. Eddie eski kilit mekanizmasına pudra grafiti sıkıp kutuyu Ski'ye verdi. Kendisi kilide uyan doğru anahtar ararken onun menteşelere grafit sıkmasını işaret etti. Grafitin kayganlaştırıcı etkisine rağmen kilit istemeden döndü, ama neyse ki sessizdi. Adamlar gece görüş gözlüklerini yeniden taktılar, Mike

256

iskelet Sahili

ve Ski makineli tüfekleriyle hemen arkasında beklerken Eddie yavaşça kapıyı açtı. Menteşeler açılırken yumuşak bir sürtünme sesi çıkardı.

Ski ve Mike'ın namluları sürekli hareket ederken gittikçe daha fazla hücre bloku görünür hale geldi, gördükleri her noktayı silahla takip ettiler. Sonunda kapı geçebilecekleri kadar arandı.

Büyük pencereden giren ay ışığı yeri aydınlatıyor, süt beyazı parıltısı demir parmaklıkları fildişi gibi parlatıyordu.

Silahlı iki adam eğilerek odaya süzülür, silahlarıyla alanı taradı. Duvarın yakınında durup etraflarının boş olduğundan, hücre dizilerini ayıran koridorlarda kimsenin olmadığından emin oldular. Ski odanın bir ucundaki döner merdivenlerden çıkarken Mike karşı uçtakinden çıktı. İkinci kattaki hücreleri kızılötesi ışınlarla çevrilmiş gözlükleriyle görebilecek kadar tırmandılar. Hücreler boştu.

Üçüncü kattaki hücreleri de incelediler, ama hiç kimseyi bulamadılar.

Zemin kata geri dönüp odanın arkasından başlayarak kafes dizilerini dikkatle kontrol ettiler. Kapıya geldiklerinde bir daha geri dönmelerine gerek kalmayacaktı. Bu yalnızca birkaç saniye tasarruf etmelerini sağlayan bir teknikti, ama her saniye önemliydi.

Eddie, yanında Susanla dışarıda bekliyordu.

Odanın ön tarafına yakın bir yerde uyuyan birini buldular. Ski doğru anahtar bulurken Mike hücre kapısının menteşelerine ve kilide spreyle sızdı. Az sonra içerdediler. Ski, Geoffrey Merrick'in yanına çömeldi, bir haftalık sakalın bulunduğu yüzü tanıdı. Elini yavaşça ağzına koyup onu uyandırdı.

Merrick yerden kalkmaya çalıştı, ama Ski, onu yavaşça yere bastırdı.

"Buraya sizi kurtarmaya geldik," dedi eski denizci. "Her şey yolunda."

Merrick'in korku dolu gözlerinde bir rahatlama belirdi ve mücadele etmeyi bıraktı. Ski elini çekip çekemeyeceğini sorunca Merrick başını salladı.

257

F:17

Clive Cussler

"Kimsiniz siz?" diye sordu fısıltıyla.

"Profesyonel rehine kurtarma ekibi. Yaralı mısınız? Yürüyebilir misiniz?"

"Koşabilirim bile," dedi Geoffrey. "Sizi şirketim mi gönderdi?"

"Ayrıntılar üzerinde hâlâ çalışılıyor. Şimdilik yalnızca sizi ve Susan Donleavy'yi buradan çıkaralım yeter."

"Susan'ı buldunuz mu? İyi mi?"

"Çok kötü sarsılmış. Tecavüze uğramış."

"O serseriler ona yaptıkları onca şeyden sonra bir de tecavüz mü etmişler? Bana yardım et Tanrım, Dan Singer bunu ödeyecek."

"Demek bunun arkasında eski ortağınız var," dedi Ski, Merrick'in ayağa kalkmasına yardım ederken.

Ski ve Mike aralarındaki emanetle kapıya doğru ilerlediler. Geoffrey Merrick, Eddie Seng'in yanında duran Susan'ı görünce ona doğru atıldı. Susan'a sarılmak için kollarını açtı, ama sonra yüzünde şaşkın bir bakışla durdu.

"Yüzün," dedi şaşkınlıkla. "Sen..."

Söyleyebildiği tek şey bu oldu. Susan, Eddie'yi iterken açık kılıfından tabancasını çekip aldı. Vahşi gözleri, meydan okurcasına bakıyordu. Silahı kaldırırken başparmağıyla emniyeti açtı.

"Geber seni piç kurusu!" diye avazı çıktığı kadar haykırarak tetiği çekti.

Eddie durumun mantıksızlığına rağmen şimşek hızıyla tepki verdi. Ama bedeni harekete geçerken bile olanları düşünüyordu. Susan Donleavy kurban değildi. Merrick'i kaçıranlarla birlikteydi ve diğer hücrede olanlar bir tecavüz değil, iki sevgilinin buluşmasıydı.

Elini yukarı doğru savurup Beretta ateşlenmeden bir saniye önce Susan'ın bileğine vurdu. Silah geri teperek darbenin etkisiyle tangır-dayarak loş koridora düştü. Eddie elini savurarak Susan'ın açtığı boy-

258

iskelet Sahili

nuna yanlamasına vurdu, ama kadının şahdamarını parçalayıp onu hemen öldürmemek için elini son saniyede geri çekti.

Geoffrey Merrick yerdeydi, Ski ve Trono üzerine doğru eğilmişti. Arkalarındaki duvara sıçrayan kan Rorschach mürekkep testine benziyordu.

"Yaşıyor mu?"

"Evet, ama tam göğsünden vurmuş," dedi Ski, tıp çantasından steril bir bandaj çıkarırken. Merrick'in yüzü bembeyazdı, acıya karşı mücadele ederken derin, kopuk nefesler alıyordu. Göğsü sırlıslıklamı ve yaradan kan sızmaya devam ediyordu. "Önemli organlarının yaralanıp yaralanmadığını bilmiyorum, ama şimdilik hayatım kurtardın."

"Henüz kurtarmadım," dedi Eddie, bandajı Ski'nin elinden kaparak. "Bunun için zamanımız yok. Kadın onlardan biri ve gardiyanların sayısı konusunda yalan söylediğine şüphe yok. On saniye içinde burası tıklım tıklım olacak. Onu alın, gidelim."/

"Neler oluyor?" diye sordu Line telsizde,

"Donleavy, Merrick'i vurdu. Sararım o da Merrick'i kaçıranlarla birlikte."

Ski eğildi, böylece Mike ve Eddie, yaralı adamı onun geniş omzuna koydu. Merrick'in bağırmasından yalnızca inlemesi takdire değerdi. Ski'nin kamuflaj giysisinin sırtına yayılan kan mürekkebe benziyor ve eski madeni paralar gibi kokuyordu.

"Ne yapacaksınız?" diye sordu Linc.

Tlana bağlı kalıp zaman kaybetmemeyi umacağız. Merrick'i motosiklete indirmeye hazır ol. Çok kötü durumda."

"Bekliyorum."

"Ya o?" diye sordu Mike, içi boşalmış bez bir bebek gibi baygın yatan Susan Donleavy'yi işaret ederek.

259

Clive Cussler

"Bırak onu," dedi Eddie, öfkesini zorlukla bastırarak. Bunun olacağını tahmin etmeliydi, ama yıllar önce ablasının başına gelenler yüzünden bütün düşünceleri bulanıklaşmıştı. Bu pislikten canlı kurtulmayı başarırsa böyle önemli bir yargı hatası yüzünden Juan'ın kendisini kovmasını bekliyordu.

Eddie önde, Mike arkada koşmaya başladılar. Tavanda tellere asılı ışıklar birden parlak şekilde yandı, sonra karardı. Kalenin bir yerlerinde bir jeneratör çalışıyor olmalıydı. Uzaktaki bir kapı çarpılarak açıldı, ayak sesleri kumlu zeminde hızla yansıdı. İplerin beklediği hücreye doğru bir yarış başlamıştı. Sessizlik için gösterdikleri bütün çabayı bırakan adamlar son hızla koşmaya başladılar.

Merrick'in ağırlığının yer değiştirmesiyle ve yaranın etrafındaki etinin biraz daha yırtılmasıyla homurdanması artık önemli değildi.

Sağlam görünüşlü adamlar uzak köşeyi dönerken hücre blokunun kapısı beş metre ötedeydi. Tabancanın sesiyle uyanan adamların çoğunun üzerinde yalnızca şort vardı, ama her biri silah almayı aklına getirmişti. Şirket ekibi şu anda atış poligonuna benzeyen koridorda en az on tane Afrikalı gardiyanla karşı karşıyaydı.

Gardiyanların avlarını bulduklarını fark edip ellerindeki her silahla ateş açmalarından önce Eddie'nin çok kısa bir zamanı vardı.

Makinelerini yere atıp ellerini kaldırırken hayatının en büyük kumarını oynuyordu. Gardiyanların hiçbir silahlarını indirmede, ama iki saniye geçmişti ki kimse ateş açmamıştı. Eddie arkasındaki Ski'nin ve Mike'm silahlarının da tangirtıyla taş zemine düştüğünü duydu. Ardından arkalarından daha fazla adam yaklaştı. Arkasına bakma riskine girdi. AK-47 denizinin üstünden onlara bakan bir düzine asker vardı.

"Mahvolduk," diye fısıldadı mikrofonu Linc'in duyması için. "Ore-gon'u ara."

260

iskelet Sahili

Bir dakika sonra bir adam daha geldi, üzerinde yalnızca bir eşofman ve ipleri bağlı olmayan botlar olsa da onda bir subayın duruşu vardı. Zayıf bir yüzü, gagayı andıran bir burnu ve çökük elmacık kemikleri vardı.

"Moses Ndebele'yi kurtarmaya küçük bir ordunun geldiğini duydum," dedi mükemmel bir İngilizceyle. "Bir avuç beyaz paralı askerin değil. Yine de şafaktaki idamınız bizi sevindirecek."

"Bizim Dr. Merrick'i kurtarmak için tutulduğumuzu ve Moses Ndebele'nin adını hiç duymadığınızı söylesek?" dedi Mike Trono, sırı alaya olmak için.

"Bu durumda idamınız daha da sevindirici olacak."

i.

261

Clive Cussler

Juan Cabrillo hayatında hiç böyle bir acı hissetmemişti. Çin gambotu bacağını parçaladığı sırada hissettiği gibi keskin bir acı değildi bu. Bütün kaslarına kramp girmesine neden olan genel acı yüzünden daha fazla devam edemeyeceğine emindi. Paraşüt kayağının en ağır yükünü çeken bacaklarının ve sırtının içten içe yandığını hissediyordu. Elleri paraşütün idare çubuklarını tutan pençelere dönüşmüştü ve onları dinlendirmesinin bir yolu yoktu. Bırakmadığı takdirde vücudunun hiçbir noktasını dinlendirmesinin bir yolu yoktu.

Ama bu seçeneklerinin arasında bulunmuyordu.

Rüzgâr çölde esmeye devam ettiği sürece Cabrillo paraşütüne tutunmaya ve çölde sörf yapmaya devam etti. Dönüşleri artık kıvrak değildi, düştüğü zaman kalkması da gittikçe daha uzun sürüyordu. Uydu telefonu çalıp Max Hartley, Eddie, Mike ve Ski'nin yakalandığını söylediğinden beri hiç mola vermemişti.

Ekip arkadaşları yakalandığı sırada Linc'in telsizden duyabildiği kadarıyla Zimbabveli bir grup askerin, ülkenin muhalefet lideri Moses Nde-

262

iskelet Sahili

bele'yi korumak için Şeytan Vahası'nda olduğunu öğrenmişti. Linda hızla bir araştırma yapmış ve Ndebele'nin birkaç gün içinde ülkeye karşı işlediği suçlar yüzünden yargılanacağını ve büyük olasılıkla idam edileceğini öğrenmişti. Birleşmiş Milletler'in Zimbabve'ye karşı yaptığı resmi kınama, hükümetin sınırları içindeki özgürlükleri biraz daha kısıtlamasından başka bir işe yaramamıştı. Bütün ülke sıkıyönetimdeydi ve başkent Harare'de gece sokağa çıkma yasağı uygulanıyordu.

Linda, Ndebele'nin kabile soyunu aşan büyük bir takipçi grubu olduğunu öğrenmişti. Onunki, Zimbabve'nin yozlaşmış hükümetini devirmek ve bir zamanlar Afrika'nın en zengin ülkelerinden biri olan, ama şimdi açlık, hastalıklarla kınlan Zimbabve'de demokrasiyi yerleştirmek için küçük bir şansı olan ilk muhalif hareketti. Zimbabve'nin Rodezya olarak bilindiği ve beyaz azınlık hükümeti tarafından ırk ayrımına dayalı bir sistemle yönetildiği zamanlarda ateşli bir gerilla lideri olan Moses Ndebele mevcut rejimi devirmek için şiddet yanlısı olmayan bir yaklaşımı savunuyordu. Linda onun pek çok yerae Gandfye benzetildiğini öğrendi.

Max bu bilgiyi Langston Overholt'a çoktan iletmişti. Lang, sırı Ndebele'nin yerini bulmanın bile bir istihbarat darbesi olduğunu söylemiş ve eğer Şirket onu kurtarmayı başarırsa Amerika'nın Güney Afrika'daki pozisyonunu desteklemek için uzun bir yol kat

etmiş olabileceklerini da eklemişti. Fiyat konuşmak için henüz çok erkendi, ama Lang, Ndebele'yi güvenliği kavuşturmanın bedelinin milyonları bulacağı konusunda Max'e güvence vermişti.

Max ayrıca görünüşe göre Susan Donleavy'nin kaçınılmadığını da bildirmişti. Geoffrey Merrick'in kaçırılmasında adamlarla işbirliği yapmış, bir fırsatını bulunca da bilim adamının göğsüne bir mermi sıkıyordu. Linç yaranın şiddetini bilmiyordu.

Linç, adamlarının geri kalanı yakalanıp şafakta idam edileceği bilgisi karşısında Max'e ne yapmasını istediğini sormuştu. Gardiyanlar bütün

263

Clive Cussler

hapishaneyi tarayacak ve onu birkaç dakika içinde bulacaklardı. Savaşarak kurtulmaya çalışabilirdi ya da motosikletlerden biriyle kaçabilirdi.

"Sen ne yapmasını söyledin?" diye sormuştu Max.

"Ne sanıyorsun?"

"Onları geride bırakmak hiç hoşuna gitmemiştir, ama doğru hareket bu." Juan bunun uygun tek seçenek olduğunu biliyordu.

"Çok kızdı."

"Onu takip ediyor musun?"

"Tiny'nin uçağı indirdiği yere yirmi mil uzakta ve motosikletle saatte otuz mil hız yapıyor. Bilgin olsun diye söylüyorum sen de şimdiye kadar kırk mil yaptın."

Bu çok gülünç bir fikirdi, ama Juan yine de sormadan edemedi. "Uçaktan ne kadar uzaktayım?"

"Yüz elli milden fazla var."

Bu mesafenin yarısını alamadan şafak sökecekti ve o zaman Juan ya bir deliğe gizlenmek zorunda kalacak ya da susuz kalma riskine girecekti.

Diğer seçenek Tiny'nin uçağı yakına indirmesiydi, ama Cabrillo şimdiye

- kadar kiraladıkları çift motorlu kargo uçağı bir yana hafif bir uçağı bile taşıyamayacak olan kum tepelerinden başka bir şey görmemişti.

"Eğer Linç takip edilmiyorsa Tiny ve Hux'la beklemesini istiyorum," demişti Juan.

"Bir planın mı var?"

"Hayır, yalmzca bir plan yapana kadar elimdekileri görmeye çalışıyorum."

İkisinin de Juan'ın bir şeyler bulacağından kuşkusu yoktu.

Bu konuşma iki saat önce gerçekleşmişti. Juan'ın hayatındaki en uzun iki saat.

Rüzgâr yön değiştirip bir kum tepesinin üstüne doğru esince paraşütü idare ettiği sağ taraftaki çubuğu oynattı, rüzgân tekrar yere dönmeden

264

iskelet Sahili

önce otuz saniye kadar yakaladı. Darbenin etkisini protesto eden dizle-riyle karşılayıp kum tepesinin yan tarafından hızla aşağıya indi. Lastik izleri sağ tarafındaydı, ama rüzgâr yön değiştirdiği için kısa süre içinde izlerin üstünde ilerlemeye başladı, sonra da izlerin soluna geçti. Yeni bir kum tepesine doğru çekilirken karşılaştığı en yüksek kum tepesiyle mücadele etmeye hazırlandı. Rüzgâr plastik plakanın kumlara sürtünme kuvvetiyle mücadele ederken hızı düştü, ayaklarının yerden kesilmemesi için çabaladı. Hayatında hiç olmadığı kadar yorgundu. Reflekslerini donduran ve uykuyu hiç istemediği kadar istemesine neden olan sarhoş gibi bir yorgunluktan hi^ettiği.

Paraşüt yavaşlamaya devam edince iyice arkaya eğilerek iki büküm olduğunda kalçası neredeyse yere değiyordu. Rüzgârın tamamen kesilip onu yukarıya yürüyerek çıkmak zorunda bırakacağını düşündüğü sırada bir esinti paraşütü kaldırıp Cal>rillo'nun ayaklarını yerden kesti, onu zirveye taşıdı.

Dehşet içinde dört kamyonun kum tepesinin dibinde durduğunu, farlarının uzun motor kapağı açık olan beşinci kamyonu aydınlattığını gördü. Adamlar bozulan kamyonun başına toplanmış, ikisi tampona çıkmış, motorun üstüne eğilmişti. Birkaç tanesi saldıırı tufeğı taşıyordu. Juan adamlarla temas kurmadan önce araçlara dikkatle yaklaşıp kim olduklarını ve çölün bu kadar uzak bir kesiminde ne aradıklarını öğrenmek istiyordu.

Onu şans eseri tepeye taşıyan rüzgâr adamların kamp yerinin tam ortasına indirecekti. Aceleyle paraşütündeki havayı boşalttı, görülmeden önce tekrar tepeye tırmanabileceği şeklindeki boş inançla yere düştü. Yumuşak kumlara düşünce hızla ileri savruldu, karmakarışık ip ve naylon yumağı şeklinde tepenin yüzünden aşağıya yuvarlandı.

265

Clive Cussler

Kum tepesinin dibine düştüğünde paraşüt bütün vücudunu mumya gibi sarıp sarmalamış, ağzına ve burnuna kum dolmuştu. Hava yollarını açmak için tükürüp sümküdü, ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın naylonu kesmek için bir kolunu kurtaramadı. Çaresizce kendisine doğru koşan dört adama ve hazır tuttıkları AK-47'lerine baktı.

"Selam çocuklar," dedi neşeyle. "Bana yardım edebilir miydiniz acaba?"

Eddie, Mike ve Ski, silahları, telsizleri, takımları alındıktan sonra Zimbabveli askerlerin Moses Ndebele'yi korumak için kullandıkları bloktaki bitişik hücrelere atıldı. Geoffrey Merrick, Eddie'nin çevreci fanatiklere benzettiği bir grup sivil tarafından götürülmüştü.

Saçlarının uzunluğuna bakarak cinsiyetlerini ayırt etmek olanaksızdı. Paçuli yağının kokusu giysilerine sinen marihuana kokusunu zor örtüyordu.

Eddie, arkadaşları onu uyandırdıktan sonra Susan Donleavy'nin yumruk indirdiği çenesini ovuşturuyordu. Yumruğu gören bir gardiyan o sırada kafesin yanından geçiyordu. Eddie'nin ne yaptığını görünce sırtıttı. Eddie hapishanede en az yüz adam olduğunu

tahmin ediyordu. Artık vücudundaki adrenalin çekildiği ve durumu düşünecek zamanı olduğu için neden bu kadar çok asker olduğunu anlıyordu. Moses Ndebele pek çokları tarafından ülkenin potansiyel kurtarıcısı olarak görülüyordu; mevcut hükümet onu susturmak için her şeyi yapardı. Eğer onu Zimbabve'deki bir hapishanede tutsaydılar orası takipçilerinin toplanma noktası olurdu. Ama burada onu kimse bulamazdı. Onu sonsuza dek tutabilirlerdi.

Merrick'le Ndebele'nin neden aynı anda orada olduğunu merak etti. Arada bir bağ olması gerekiyordu, ama ne olduğunu şimdilik bilemiyordu. Daniel Singer, eski hapishaneyi kullanmak için Zimbabve hükümetiyle bir tür anlaşma yapmış olmalıydı.

266

iskelet Sahili

Yakalanmalarının üstünden birkaç saat geçmişti. Linc hücreye getirilmediğine göre eski SEAL motosikletlerden biriyle kaçmayı başarmış olmalıydı. Eddie rahatladı. Garnizondan sorumlu subay Şirket ekibinin şafakta idam edileceğini söylemişti. Kaçma şansı varken Linc'in kendini gereksiz yere feda etmesinin anlamı yoktu.

Ama başkan çölde kalmıştı. Lincoln, Tiny Gunderson ve Doktor Huxley dışında yalnızdı. Ve Oregon iki yüz mil uzaktaydı. Bu şartları düşününce, Eddie kurtarıma şanslarının çok zayıf olduğu sonucuna varıyordu. Hava saldırısı gerçekleştirmek için bir helikopter filosuna ihtiyaçları vardı, ama şu anda gemide olan tek araç Linc'in Harley'i idi, bu yüzden çölü geçme fikrini iptal edebilirdi.

Eddie, CIA'e üniversiteden hemen sonra girmişti. Sonraki on beş yıl: Çin'e gidip gelerek bir muhbir ağı oluşturmuş, bunlar da karşılık olarak Birleşik Devletler'in ana karayla huzursuz ilişkisini sürdürmesine izin vermişti. 2001 yılının baharında Çinliler EP-3 casus uçağının mürettebatını elinde tutarken bir denizaraya Hainan'a sokulmuş ve krizin savaş haline dönüşmesine engel olan bilgiyi dağıtmıştı. Dünyanın en etkili gizli polislerinden biri olan Çin gizli polisini neredeyse hiç ceza almadan atlatmıştı, çünkü yaptığı işte çok iyiydi. Üçüncü sınıf bir diktatörün muhafızları tarafından yakalanmasının gülünçlüğüne farkındaydı.

Şansın çok düşük olmasına rağmen Juan Cabrillo'nun onları kurtarmanın bir yolunu bulacağına inanıyordu. İkisi CIA'de aynı dönemde çalışmış olmalarına rağmen oradan ayrıldıktan sonra tanışmışlardı. Bu demek değildi ki Eddie, Cabrillo'nun adını duymamıştı. Juan teşkilat tarihindeki en zor görevleri tek başına başarmıştı. İspanyolca, Arapça ve Rusçayı akıcı konuştuğu için dünyanın en zorlu yerlerinde görev almıştı. Cabrillo Langley'de bir efsane gibiydi. Beyazımsı sarı saçlarıyla birlikte şöhreti ona Görevimiz Tehlike'nin baş kahramanının adı olan Bay Phelps takma adını kazandırmıştı. İş, ister Kolombiya'daki uyuşturucu kaçakçılığı-

267

Clive Cussler

rını Panama'ya kadar takip etsin isterse İsrail Parlamentosu'nu kaçırarak bir uçakla havaya uçurmayı planlayan bir terörist grubuna gizlice sızmak olsun Cabrillo hepsini en mükemmel şekilde yerine getirmişti.

Eddie, sadece şafağa birkaç saat kalmışken ve kısıtlı kaynaklarla onları bu cehennemden kurtaracak biri varsa, bu kişinin Juan olduğuna emindi.

Karanlıktan doğrudan bir fener ışığı Cabrillo'yu kör etti. Parlaltının altında horoz emniyetleri açılan tüfeklerin sesini duyabiliyordu. Hareketsiz kaldı. Hayatta mı kalacaktı yoksa ölecek miydi bu birkaç saniye içinde belli olacaktı. Adamlardan biri yaklaşmış Juan'a büyük bir tabanca doğrulttu. Juan yanılmıyorsa eski bir Webley'di bu. Adam, Juan'dan daha yaşlıydı, ellisine yakındı. Kıvrıkcık saçlarının arasında beyazlar, alnında tansıklar vardı.

"Kimsin sen?" diye sordu adam şüpheyle.

"Adım Juan Rodriguez Cabrillo." Adamın yaşma, hepsinin silahlı oluşuna ve Şeytan Vahası'nın bulunduğu yöne doğru gidişlerine bakarak hayatının kumarını oynadı. "Moses Ndebele'yi kurtarmanıza yardım etmek istiyorum."

Adamın antika tabancayı kavrayan yumruğu sıkılırken değişen ışıktaki koyu renk gözlerindeki ifadeyi anlamak mümkün değildi. Juan grubun kimliği konusunda haklı olduğunu umarak sözlerine devam etti. "Hapishanede şu anda üç adamım var, Amerikalı bir işadamlarını kurtarmaya çalışırken Ndebele'yi koruyan askerler tarafından yakalandılar. Adamlarımdan biri kaçmayı başardı ve hapishanenin kırk mil uzağında bir uçakla bekliyor. Eğer adamlarımı kurtarırsam sizin de liderinizi kurtarmanıza yardım etmeyi isterim."

Adam hâlâ kaya gibi sabit duruyordu. "Bizi nasıl buldun?"

"Ana paraşütüm açılmadı, yedek paraşütümle inerken sizin farlarınızı gördüm. Basit bir paraşüt kayağı yapıp sizi takip etmeye başladım."

268

iskelet Sahili

"Hikâyen doğru olabilecek kadar garip." Adam tabancasını indirip yerli dilinde bir şey söyledi. Bir başka Afrikalı öne çıkıp cebinden bir bıçak çıkardı.

"Bilin diye söylüyorum, kılıfında Glock otomatığım ve belime sanlı bir MP-5 makineli var."

Bıçaklı adam grup liderine baktı. Lider başını sallayınca ikinci Afrikalı naylonda bir kesik açtı, Juan'm kum tepesinden yuvarlanmasından beri ilk kez derin bir nefes almasını sağladı. Kolunu Glock'tan uzak tutarak yavaşça ayağa kalktı.

"Teşekkür ederim," diyerek elini uzattı. "Lütfen bana Juan deyin."

"Mafana," dedi lider ve geleneksel bir selamla mayla Juan'ın başparmağını kavradı. "Babamız Moses Ndebele hakkında ne biliyorsun?"

"Çok yakında yargılanıp idam edileceğini ve bu olursa sizin hükümeti devirme şansınızın yok olacağını biliyorum."

"O, Zimbabve'deki iki büyük kabile olan Matabele ve Mashona'yı birleştirmeye çalışan ilk lider," dedi Mafana. "Bağımsızlık savaşımız sırasında otuz yaşından önce general oldu. Ama savaştan sonra yönetimdeki seçkinler onu iktidarları için bir tehdit olarak gördüler. Sık sık tutuklanıp işkence edildi. Bu kez onu iki yıldır gözaltında tutuyorlar ve eğer kurtarmazsak öldürecekler."

"Kaç kişisiniz?"

"Otuz. Hepimiz Moses'le çalıştık."

Juan adamların yüzlerine baktı. Hiçbirinin yaşı kırktan az değildi, ama gözlerinde gördüğü açlık, savaşın tadını almış adamların kendine güvenini gösteriyordu. Bu durumda yılların bir önemi yoktu.

"Aracınızı tamir edebiliyor musunuz?" diye sordu bir adamı atarak, ama hâlâ paraşütün plastik sırt plakasına bağlı olduğunu unutmuştu. Yüzüstü yere düştü, adamlardan birkaçı güldü.

269

Clive Cussler

Canı sıkılan Juan dönüp oturdu, pantolonunun paçasını yukarı çekti. Parlak yapay bacağı gören adamların yüzlerindeki gülümseme dondu. Bacağı çıkarırken, "Bunu yalnızca dünyanın en büyük İsviçre çakısıymış gibi düşünün," dedi.

Kahkahalar tekrar başladı. Mafana, Juan'm ayağa kalkmasına yardım edip geçici kampa kadar hoplayarak ilerlerken yumuşak kumlarda dengesini sağlaması için kolunu uzattı.

"Sorunun cevabı, evet, tamir edilebilir. Yakıt pompasına kum kaçınca çalışmadı. Birkaç dakika içinde gitmeye hazır oluruz, ama çok zaman kaybettik."

Juan bozuk kamyonun yanma serilmiş örtünün üstündeki aletlerin arasından bir çekiç ve keski alıp protez bacağına plastik plakadan çıkarmaya başladı. "Ndebele'yi nasıl kurtaracaksınız?"

"Hapishanenin dışına pusu kurup Moses'i götürmelerini bekleyeceğiz. Kamyon kullanabilirler, ama biz uçak kullanacaklarını düşünüyoruz. Başkentimizdeki dedikodulara göre mahkemesi iki gün içinde olacaktı."

Bu adamlarını kurtarmam için çok geç olur, diye düşündü Juan. Mafana'nın pusu fikrinin de pek iyi olduğunu sanmıyordu. Adamlar muhafızlarla mücadeleye giriştikleri anda Ndebele'nin kafasına bir kurşun yemesini kesinleştirmiş olacaktı. Mafana'nın Şeytan Vahası'na şafaktan önce saldırmasını sağlamanın bir yolunu bulmalıydı, yoksa Eddie, Mike ve Ski ölecekti. "Ya Moses'i bu gece kaçırıp güvenli bir şekilde Güney Afrika'ya uçurmama ne dersiniz?"

Eski gerilla, Cabrillo'ya bilgece baktı. "Planın hakkında daha fazla şey bilmek isterim."

"Ben de öyle," diye mırıldandı Juan kendi kendine. Bir şey bulmak için yalnızca birkaç dakikası olduğunu biliyordu. "Önce size şunu sorayım: Füzeyle atılan bombanız var mı?"

270

iskelet Sahili

"Savaştan kalma Rus yapımı eski bir RPG-7 var."

Juan homurdandı. Zimbabve'nin devrim savaşı yirmi beş yıl önce bitmişti.

"Endişelenmeyin," diye ekledi Mafana hızla. "Test edildiler."

"Ya ip? Ne kadar ipiniz var?"

Mafana bu soruyu bir adamına sorup yanıtını Juan'a çevirdi. "Bol miktarda. En azından üç bin metrelik naylon ip var."

"Son bir soru," dedi Juan. Aklına yıldırım gibi bir fikir düşerken dönüp rüzgârda çırpman kesik paraşütüne baktı. "Peki çocuklar, aranızda dikiş dikmeyi bilen var mı?"

i

271

Clive Cussler

Arka plandaki sürekli böcek vızıltısı yüzünden Daniel Singer neredeyse uydu telefonunun çaldığını duymayacaktı. Nemli çarşafı ve cibinliğinin meydana getirdiği karışıklık arasında el yordamıyla telefonunu bulmaya çalıştı. Tuttuğu paralı askerlerden birinin o uyurken telefonu aşırımayacağından emin olmadığı için telefonuyla birlikte uyuyordu. Paranın satın aldığı sadakat bu kadar olurdu.

"Alo?" dedi boşuk bir sesle.

"Dan, ben Nina. Bir sorun var. Birisi Merrick'i kurtarmaya çalıştı." Singer hemen ayıldı. "Ne? Neler olduğunu anlat hemen." "Dört kişiler. Üçünü yakaladık, dördüncüsü motosikletle kaçtı. Susan, Merrick'i göğsünden vurdu. Burada olduklarını bu şekilde öğrendik. Moses Ndebele'yi bekleyen askerler çatıda paraşüt buldu." "Ne, Susan, Geoff u vurdu mu?"

"Evet, göğsünden. Kaçırılma kurbanıymış gibi yapmış ve fırsatını bulunca bir silah kapıp onu vurmuş. Kanamayı durdurup Jan'in deposundaki eroinle uyuşturduk. Merak etme, gerisine de el koydum."

272

iskelet Sahili

Adamlarının arasında uyuşturucu kullanımı Singer'm endişelendiği en son şeydi. "Kimmiş onlar, yani Merrick'i kurtarmaya gelenler?" "Onu ve Susan'ı kurtarmak için şirket tarafından tutulduklarını söylediler. Bize başka bir şey anlatmıyorlar. Muhafızların yüzbaşı onları şafakta idam etmek istiyor, Danny." Son bilgiyi verirken sesinde bir dehşet vardı. "Her şey o kadar kontrolden çıktı ki ne yapacağımı bilmiyorum."

"Öncelikle sakin ol, Nina." Singer kendi sinirlerini yatıştırmak için derin bir nefes aldı, bu durumla nasıl uğraşacağını düşündü. İçinde uyuduğu, kenarı açık sundurmanın dışındaki ağaçtan buhar yükseliyordu. Yakındaki Afrikalı paralı askerlerden biri uykusunda homurdandı. Uzaktaki sayısız petrol tesisinin bacasından o kadar çok alev çıkıyordu ki bütün dünya yanıyor gibi görünüyordu. Çevreye verilen böyle bir hasar midesini bulandırıyordu.

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu Nina.

Singer saatinin aydınlık kadranına baktı, sabahın dört buçuğuydu. Uykuya dalmadan önce son ifteoroloji haberlerini dinlemişti. Orta Atlantik'in üstünde biriken fırtınanın yılın onuncu isim verilen fırtınası olacağını göstermişlerdi. Bütün göstergeler bunun çökbüyük bir kasırga olacağını gösteriyordu.

Eski ortağını hapsetmek için Şeytan Vahası'nı kullanmak ve aklını biraz karıştırmak birinci aşamaydı. Yalnızca büyük fırtına başlayana ve Singer operasyonunun ikinci kısmını uygulamaya koyana Jcajjar zaman geçiriyorlardı. 2004'te Namibya açıklarına

yerleştirdiği ısıtıcıların biraz yardımını olduysa da Tabiat Ana onunla böyle işbirliği yaparken sabah ilk iş Merrick'i buraya, Cabinda'ya getirebilirdi.

"Yann sabah sizi alması için uçağı gönderiyorum," dedi.

"Şey," dedi Nina, sonra sustu.

"Ne var?"

273

F:18

Clive Cussler

"Dan, üç komandoyu şafakta idam edecekler. Hepimiz bu konuda konuştuk ve bu olduğu zaman hiçbirimiz buralarda olmak istemiyoruz. Buradaki hava çok çirkin. Muhafızların komutanı hâlâ Ndebele'yi kurtarmak için bir grubun geleceğini düşünüyor ve ben dahil kadınların hiçbirini bu adamların etrafında kendini rahat hissetmiyor. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Singer bir an düşündü. "Pekâlâ, kırk mil doğunuzda bir yer var. Beni Şeytan Vahası'na ilk götüren pilot söylemişti. Adını hatırlamıyorum, ama haritada görürsün. Şimdi bir hayalet kasaba halinde, ama bir pisti var. Kinshasa'daki pilotu arayıp sabah ilk ışıkla havalanmasını söyleyeceğim. Kamyonlardan birini alıp onu orada bekleyin. Öğlene doğru orada olur." "Teşekkürler Danny. Bu harika olur."

Singer telefonu kapattı. Tekrar uykuya dalmanın bir işe yaramayacağını biliyordu. Yıllar süren planlama bir sonuca ulaşmak üzereydi. Mer-rick'i hisselerini satın almaya zorladıktan sonra servetinin o kadar büyük bir bölümünü dağıtmasaydı her şey çok daha kolay olacaktı. İhtiyacı olan şeyin parasını hemen öder ve bu kadar zor adım atmak zorunda kalmazdı.

Ama direğe dayanıp petrol sahasının cehennemi parıltısını seyrederken bu operasyonun zorluğunun başarıyı çok daha tatlı hale getireceğini de biliyordu. Çok çalışmanın yerine hiçbir şey konamazdı. Belki bu yüzden milyarlarının büyük bir bölümünü dağıtmıştı. Çok kolay kazanmıştı bu parayı. O ve Merrick kömür temizleyicisinin patentini aldıklarında daha yirmili yaşlardaydılar. Kuşkusuz sistemi mükemmel hale getirmek için uzun saatler boyu çalışmışlardı, ama böylesi bir zenginliği ve başarıyı anlayıp takdir etmek için hayatlarını adamamışlardı.

Bu operasyonu yapmak için çok çalışması gerektiğinden tadını da çok daha fazla çıkarabiliyordu. Fedakârlıklar, zorluklar ve mahrumiyet sayesinde, sonuçta kazanacağı zafer, önceki hayatında kazandığı bütün

274

iskelet Sahili

naradan daha değerliydi. Bütün bunların insanlığın iyiliği için olması her şeyi daha da iyi hale getiriyordu.

Dünya küresel ısınma gerçeğine karşı uyandığı zaman kaç hayat kurtarmış olacağını bir kez daha merak etti. Sayı on milyonlara ulaşüyordu. Ama bazen bütün insanoğlunu kurtardığını, insanlığın geriye bakıp bu tarihi ve bu fırtınayı, ışığı görmelerini, gezegeni tahrip etmeyi bırakmalarını sağlayan şey olarak anacaklarını düşünüyordu.

Böyle bir insana ne deneceğini merak etti. Aklına gelen tek isim Mesih'ti. Dini izlenimlere aldırmasa ve bütün dinlerin birer mit olduğuna inanmasına rağmen en uygun ismin bu olduğunu düşündü.

"Mesih," diye fısıldadı. "Onları kurtardığımı hiç bilmeyecekler, ama ben onların mesihiyim."

Bir aracın eksik olduğu konvoy, saldırının son hazırlıklarını tamamlamak için Şeytan Vahası'ndan beş mil uzakta durdu.

Hapishanenin etrafından dolaştıkları için rüzgâr aralık arkalarından esiyordu. Cabrillo yolculuğun büyük bir bölümünü öndeki kamyonunda Mafana'yla planını ayrıntılarını konuşarak geçirmişti. Max Hanley ve Franklin Lincoln'la da görüşmeler yapmıştı.

Telefonunun şarjı bitmek üzereyken artık her şeyi konuştuklarını düşünüyorlardı. *

Mafana, Juan'ın yanlarında olmasından rahatlamış gibiydi. Savaş sırasında yalnızca bir çavuştu ve Cabrillo'nun taktik kafası onda yoktu. Juan'ın planı, Mafana'nın doğrudan yaklaşımından çok daha karmaşıktı, ama başarı şansı da daha büyüktü.

Cabrillo kamyonundan inerek sırtını esnetti, profesyonel bir masörü bile zorlayacak olan kasılmaları gidermeye çalıştı. Gözleri tozdan kıpkırmızıydı ve ne kadar su içerse içsen dişlerinde hâlâ kumların olduğunu hissediyordu. Bu gece bittikten sonra kendi kendine hayatının en büyük düşunu alacağına söz verdi. Ama ılık su düşüncesi yeni bir yorgunluk dalgası

275

Clive Cussler

hissetmesine yol açtı. Birkaç ay önce ilkyardım çantasına kafein haplarını eklememiş olsaydı yere çöküp bir köpek gibi kıvnlırdı.

Hızlı hızlı nefes alıp kanının tekrar akmasını sağlamak için kollarını salladı. Artık eve dönünce hayatının en uzun düşu yerine hızlı bir düş alıp hayatının en uzun uykusunu uyumaya karar verdi. Mafana'nın adamlarından birkaçı paraşütü açıp çöle sererken Cabrillo ekipmanını inceleyip kesinlikle gerekli olmayan her şeyi bıraktı. Bunlara Glock'u ve kılıfı, fırlatma bıçağı, matarası, ilkyardım çantası ve H&K makinelişinin mermilerinin yarısı dahildi. Bunu yapmakla Mafana'dan ödünç aldığı fazladan iki RPG-7'yi taşıyabilecekti. Çakısının yanında olmasını istiyordu. Orijinali büyükbabasının onuncu yaşında verdiği doğum günü hediyesiydi. Onlarca yıl önce onu ve daha sonra onun gibi bir düzinesini daha kaybetmişti. Ama çakıyı cebinde her hissedişinde hediyein verildiği ilk gün parmağını nasıl kestiğini ve büyükbabasına gözyaşları içinde bu çakıyı alacak kadar sorumluluk sahibi olmadığının söyleyişini hatırlardı. Yaşlı adam gülümsemiş ve böyle düşünmesinin yeterince sorumluluk sahibi olduğunu gösterdiğini söylemişti.

Max'i tekrar aradı. "Saldırıya başlamamıza beş dakika kaldı."

"Linç ve Tiny'yle her şey ayarlandı," dedi Max. "George, Robinson'la beklemede ve biz de pozisyon almaya gidiyoruz. Mark aradı. O ve Eric ilk ışıklarla birlikte silahları aramaya başlamış. Pilot arkadaşları sayesinde Orta Afrika'nın en iyi orman pilotlarını bulabilecek."

"Tamam, güzel."

"Sen nasılsın, Hoss? Sesin pek iyi gelmiyor."

"İyiym. Yalnızca yaşlanmanın berbat bir şey olduğunu anlıyorum."

"Altınına geldikten sonra kırışmış poponu yataktan sürükleyerek kaldıracığın günleri düşün bir de."

Juan güldü. "Aklımda bu güzel hayalle gitmek zorundayım."

276

iskelet Sahili

"İyi şanslar."

"Teşekkürler. Birkaç saat içinde görüşürüz."

"Senin için buza biraz bira koyuyorum."

"Dört kişi olacağız, bu yüzden bir sandık yap." Juan bağlantıyı kesti.

Cabrillo oturup plastik plakayı protez ayağına bağlarken Mafana yanına geldi. Düğümler sıkıydı, ama iki parçayı kaynak yaptığı zamanki kadar sıkı değildi, ama aklındaki şey için düğümlerin çok sıkı olması gerekmiyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu eski asi. "Şafağa bir saat kaldı ve bizim pozisyon almak için biraz zamana ihtiyacımız var."

Juan ayağa kalktı. "Olabileceğim kadar hazırım."

Cabrillo, Mafana'nın yardımıyla garip bir şekilde yürüyerek paraşüte kadar gitti. Mafana'nın adamları onun talimatlarına uygun olarak siyah naylonu çöle yaymış ve rüzgârın altına girip havalandırmasını önlemek için kenarlarına kum yığmışlardı. Juan, koşum takımını bağlamadan önce RPG için füzelerin bulunduğu sırt çantasını omuzlarına astı, füzeler göğsünde asılı kaldı. Tanksavarı ve MP-5'i onun altına bağlanmıştı. Afrikalıların onu kurtarmak için kestikleri paraşütü sonradan nasıl diktiklerini incelemişti. Bu yüzden artık içinde biriken endişeye boş verip kayışlarını bağlamaktan başka yapabileceği bir şey kalmamıştı.

"İşaretini bekleyeceğiz," dedi Mafana, Cabrillo'nun elini sıkarken. "Bu gece bir ülkenin kurtarılmasına yardım edeceksin."

Afrikalı asiler çeyrek mil uzaktaki araçlarına koştular. Motor sesleri birkaç dakika sonra duyuldu. Juan beklerken düğümleri tekrar kontrol etti ve çekilmeye hazırlanarak hafifçe geriye eğildi.

Çekici kamyonun şoförünün gaza hafif dokunuşu takdire değerdi. Kamyon ilerledikçe bir araya getirdikleri altı yüz metre boyundaki naylon ip gerildi. Göğsüne bağlı ip çekmeye başlayınca Cabrillo biraz daha geriye eğildi. Kamyon hızlanırken paraşüt kayağı için kullandığı plastik plaka

277

Clive Cussler

kumların üstünde tıslamaya başladı. Paraşüt üstüne yığılan kumlardan kurtuldu ve saatte on mil hıza ulaştıklarında rüzgâr içine dolmaya başladı. Çölden havalanıp Cabrillo'nun iplerini çekti, ama onu havaya kaldırmaya yetecek kadar hızlı gitmiyorlardı.

İp çok uzun olduğu için Juan eğer düşerse kamyon şoförünün onun düştüğünü hiç görmeyeceğini biliyordu. İpi kesene kadar yerde sürüklenirdi. Kamyon hızlanmaya devam ederken dengesini sağlayabilmek için iyice eğilmesi gerekti, paraşütünün kaldırıcı iplerindeki gerilim her saniye artıyordu.

Juan bir taştan kurtulmak için sola kaydığında neredeyse bir başkasına vuruyordu ve plastik plaka altından kayınca az daha geriye doğru düşüyordu. Kayağın tekrar altına gelmesi için iki bacağına da bir an için yerden kaldırdı, çok kısa bir süre için kabaaran paraşüte asıldı. Neredeyse düşmek üzereyken ayaklarının üstünde kalmayı becerip dengesini yeniden buldu.

Kamyon artık saatte yirmi mil, az sonra da yirmi beş mil hızla gidiyordu. Juan'ın dizleri ve bacakları yanıyordu. Ama birden hiçbir şey hissetmemeye başladı. Havadaydı.

Paraşüte onun ve takımlarının ağırlığını taşıyacak kadar hava dolmuştu. Kamyon hızlanmaya, Juan yükselmeye devam etti. Kısa süre içinde belindeki yükseklik ölçer 580 metreyi gösterir olmuştu. Bu uçuş ona harika bir his veriyordu.

"Paraşütle atlama, paraşütle kayak ve yamaç paraşütü." Bir kahkaha attı. "Hepsi bir gün içinde."

Çakısını kullanarak kayak olarak kullandığı, takma bacağına bağlı plakayı kesti. Zeytin rengi plastik parçasını hatıra olarak saklayabilmeyi isterdi, ama güvenli bir iniş yapmak istiyorsa böyle bir seçeneği yoktu. İpte yeterince pay olduğu için uçuşu sorunsuzdu, ama bir tekneyle yapılan

278

iskelet Sahili

gibi sabit değildi. Altındaki kamyon ara sıra bir vadiye giriyor, Juan'ı ipin ucundaki bir uçurtma gibi çekiyordu, ama bu da çok kötü değildi.

Çekme halatından ne zaman kurtulacağına karar vermek Juan'a bağlıydı. Arkasında yaklaşan şafağın kızılığı, kobalt rengi bir mürekkep gibi yayılmıştı. Oregon'daki brifingden biliyordu ki on beş dakika sonra şafak sökecekti. Ama renkler çölün üstüne yayılırken yaklaşık bir mil uzaktaki Şeytan Vahası'nın sığmağa benzer tasarımını görebiliyordu. Hiç düşünmeden koşum takımının D halkasındaki ipi çözdü. Paraşüt otuz metre kadar daha yükselirken ip elinden kayıp gitti, artık kamyonu bağlı değildi.

Mafana'nın adamlarından biri ipin düşmesini bekliyordu. O zaman konvoy, hapishanenin nöbetçisi tarafından görülmemek için duracaktı. Adamların hapishaneye girmek için birkaç dakikaları olacaktı.

Rüzgâr kendisini eski hapishaneye doğru taşıırken Juan, havada mümkün olduğunca uzun süre kalabilmek için belindeki paraşüt kontrol çubuğunu aşağıya doğru itti. Bu gece şansının yaver gidecek gibi göründüğünü ilk kez düşünmüyordu. "Rüzgâr devam ettiği sürece hapishanenin çatısına süzülme için yeterince yüksekliği olacaktı."

Esinti canlanmış, onu bir yaprak gibi taşıyordu. Hapishanenin sallanan botlarının arasında ortalanması için yön çubuklarıyla oynayarak yönünü hafifçe değiştirdi. Şeytan Vahası'nın üstüne geldiğinde gökyüzü hâlâ koyu maviydi. Bir alarm çalmamıştı.

Kontrollü bir inişle paraşütündeki havayı boşalttı, yere hafifçe dokundu.

Dönüp hapishanenin iç avlusuna uçmadan önce paraşütü hızla kucağında topladı. Koşum takımını ve füzelerin bulunduğu sırt çantasını çıkarıp paraşütü kontrol altında tutmak için bu ağırlığı kısa bir süre için onun üstüne koydu. MP-5'i kaldırıp surların üstünde

hızlı bir keşif yaptı. Ekibinin hapishaneye inmek için iplerini nereye bağladıklarını buldu. İpler kesilmişti, ama cıvatalar hâlâ kaim tahta çatıya gömüldüğü yerdeydi. Dış

279

Clive Cussler

duvarın üstünden bakınca kumun karıştığı yeri ve motosiklet izlerini gördü. İki tanesi ön kapıya doğru getirilmiş, üçüncüsü, yani Linc'in motosikleti çöle doğru açılmıştı. Doğuya doğru giden bir başka iz daha vardı. Büyüklüğüne bakılırsa bir kamyonun iziydi bu. Paraşütünü cıvatalardan birine bağlayıp hızla hedeflerini belirledi ve saldırısı için en iyi noktayı buldu. RPG-7 için yedi roketi ve dört hedefi vardı, ama bunca yıl sonra roketlerden bazılarının işe yaramayacağını düşünüyordu. Yine de durum iyi görünüyordu. Oregon'u aradı. Hali Kasım geminin iletişim şefi olsa da saldırıyı Linda Ross koordine ediyordu. İlk çalış bitmeden yanıt verdi. "Linda'nın zevk ve acı evi," dedi selam sözü olarak.

"Beni zevk listesine not et," diye fısıldadı Juan. "İçerideyim."

"Daha azını beklemiyorduk zaten. Cabo'da yetmiş yaşında büyükannelemin yamaç paraşütü yaptığım görmüştüm, bu yüzden şu anda hiç etkilenmedim." Neşeli ses tonu kayboldu. "Tiny on beş dakika önce havalandı. Gün doğumundan on beş dakika sonrasına kadar menzil dışında kalacak. Ondan sonra taktik açısından Linc'le görüşebilirsiniz."

Cabrillo'nun biraz daha konuşarak durumunu tehlikeye atmasının gereği yoktu. Bu yüzden bir şey söylemedi.

"Yalnızca iyi şanslar dilemek istedim," diye ekledi Linda. "Bizim çocukları kurtar oradan. Oregon tamam."

Juan telefonu kapatıp kalçasındaki sert kutusuna koydu.

Juan'm tam üstünde durduğu kapı aralanırken ön kapıda tembellik eden üç muhafız hazır ola geçmese bile en azından biraz daha toparlandı. Etrafı ortaçağ kalelerindeki gibi taş mazgallarla kuşatılmış olan Juan'm saklanabileceği bir sürü yer vardı. Gizlendiği yerden aşağıya bakınca elinde fenerli bir adamın avluya girdiğini gördü. Adam bir süre için muhafızlardan biriyle konuştuktan sonra geldiği yerden çıktı.

280

iskelet Sahili

Sonunda ufuktan yükselen güneşin yakıcı parıltısı Juan'ın sırtına vurdu. Uzun gölgelere rağmen ana kapının sol tarafındaki duvarın önüne çakılmış üç tahta kazığı görebiliyordu. Işık kapalı avluyu aydınlatmadan önce Juan cebinden çıkısını çıkarıp idam kazıklarına doğru fırlattı. Çakı yere düşüp ortadaki kazığa doğru kaydı. İlk çıkısını veren büyükbabası ona aynı zamanda at nalı fırlatmayı da öğretmişti.

Juan füze fırlatıcısını hazırlarken adamlar gösteri alanına akmaya başladı. Önce birer ikişer geldiler, ama kısa süre içinde düzinelerce adam avluyu doldurdu. Adamların beden dilinden ve heyecanlarından idamları sabırsızlıkla bekledikleri belli oluyordu. Yüz kişi olduklarını tahmin etti. Ve ne yazık ki yarısından fazlasının silahı yanındaıydı. Konuşmaların ve kaba kahkahaların uğultusu yukarı kadar gelirken bir kapı daha sertçe açıldı.

İki asker eşliğinde hapishaneden çıkan Eddie, Mike ve Ski'yi görmek için Juan'm boynunu iyice eğmesi gerekti. O anda göğsünün gururla kabardığını hissetti. Ekibi omuzlar^ dik, başları yukarıda yürüyordu. Elleri arkalarında bağlı olmasa adımlarına uygun olarak sallayacaklarını biliyordu. Adamları ölüme erkek gibi gidiyorlardı.

Makinelisinin lazer dürbününü açtı.

Eddie Seng, Çin'de gizli ajan olarak çalışırken birden fazla idam görmüştü. Ama oradaki idamlar oldukça etkili bir şekilde gerçekleştirilirken buradaki komutan olayı adamları için bir gösteriye dönüştürüyordu. Belli ki gördüğü bir filmde ilham almıştı.

Az sonra idam mangasıyla karşılaşacak olmasa durumun saçmalığına gülebilirdi.

O cesur bir adamdı, çoğundan daha cesur, ama ölmeyi de istemiyordu. Hele böyle, güçsüz bir şekilde. Düşünceleri ailesine gitti.

Anne babası öleli birkaç yıl olsa da New York'ta düzinelerce halası ve amcası vardı,

281

Clive Cuasler

i

sayısını bile bilmediği kadar da kuzeni. Hiçbiri onun ne iş yaptığını bil- ^ mezdi ve ender olarak eve döndüğünde hiçbiri bunu sormazdı. Yalnızca kaldığı sürece onu aralarına kabul eder, habire yedirip içirir ve son ziyaretinden sonra doğan çocuklarla tanıştırlırlardı.

Onları sandığından daha fazla özleyecekti. Ama öldüğünü bilmeyeceklerdi, ta ki Juan yedi ya da sekiz rakamlı bir çekle kapılarını çalana kadar. Eddie'nin Şirket'teki hisselerinin değeri bu kadardı. Başkan, Ed-die'nin bu serveti nasıl biriktirdiğini açıklamak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın ona inanmayacaklarını biliyordu. Onlar basit, çalışkan insanlardı ve Eddie'nin yasadışı bir şeylerin içinde olduğunu düşünceklerdi. Çek yırtılacak ve adı bir daha anılmayacaktı.

Eddie çenesini sıkıp ailesini utandırdığı için gözlerini kırıpıştırıp yaşları kovmaya çalıştırdı.

Ski'nin boynundaki titreşen minik ışığa başta dikkat etmedi, ama sonra bilinçaltı bu rasgele örüntünün aslında hiç de rasgele olmadığını fark etti. Bu bir Mors şifresiydi,

"Beau Geste arkanızda." Eddie, idam alanına yaklaşıp arkasına bakmamak için kendini zor tuttu. Başkan oradaydı, ona mesaj göndermek için lazer kullanıyordu. O kurnaz serseri onları buradan kurtaracaktı.

"RPG B 4 U bağlandı. Orta direk dibinde bıçak var."

Eddie, Cabrillo'nun onları kurtarmak için füzeyle atılan el bombası kullanacağını ve ortadaki direğin dibinde bir bıçak olduğunu anlamıştı. Büyük olasılıkla kendisini ortadaki direğe bağlayacaklardı, çünkü Mike ve Ski'nin arasında yürüyordu. Plan harikaydı, çünkü muhafızlar onları bağlamaya hazırlanırken arkadaşları üzerlerine ateş açmazdı.

"Başkan burada," dedi Seng, arkadaşlarına. İki yana toplanan askerlerin sevinç çığlıklarının arasında bağlamak zorunda kalmıştı, ama daha fazla şey söylemesine gerek yoktu. Cabrillo'nun yapacağı şeye göre tepki

verecek ve değişen şartlara uyum sağlayacaklardı. Ski duyduğunu belli etmek için başını hafifçe salladı.

"Zamanı gelmişti," dedi Mike ve muhafız elinin kenarıyla ensesine vurdu.

Birkaç asker önlerinden geçerken mahkûmlara tükürdü ya da çelme takmaya çalıştı. Eddie bunları fark etmiyordu bile. Yalnızca bıçağı nasıl alacağına odaklanmıştı ve Ski'nin plastik iplerini kesmek için hangi hareketleri yapması gerektiğini düşünüyordu.

Tahta kazıklara yaklaşırlarken askerler aralandı. Üç muhafız ellerinde uzun iplerle onları bağlamak için kazıkların arkasında durdu.

Tören alayını idare eden adamlardan biri kazıklara vardıklarında tesadüfen yere bakıyordu. Bıçağı gördü, başka kimse görmeden atılıp aldı, üniformasının cebine attı.

Mahkûmlara döndüğünde Eddie'nin gözlerindeki korkunç bakışlar karşısında irkildi.

Hayatının hatasını yaptın dostum, dedi Eddie ve saldırı planını değiştirdi.

Cabrillo aşağıdaki adamlara bakarken yüzünün yalnızca köşesi görünüyordu, ama adamların hiçbiri mahkûmlardan başka bir yere bakmıyordu. Eli RPG-7'nin kabzasındaydı ve silahı omzuna kaldırıp ateşlemesi yalnızca bir saniye sürerdi.

Muhafızların komutanı sevinç çığlıkları atan kalabalığın arasından geçerken el sallayıp selamlarına karşılık verdi. Onlara beklemedikleri bir eğlence sağlamıştı ve bu şaşaanın biraz tadını çıkarmak istiyordu. Mahkûmların önünde dikilip kalabalığı susturmak için kollarını kaldırdı.

Juan bu adamı şahsen gebertmek istiyordu, ama dövüş sırasında bunun bir garantisi yoktu.

Komutan Afrika dilinde konuşmaya başladı. Derin sesi gösteri alanının duvarlarında yankılanıyordu. Adamlar onu dinliyor, kışkırttı bir şey söylediğinde çığlıklar atıyordu.

Cabrillo onun de söylediğini tahmin edebiliyordu. Üç CIA ajanını yakaladık, falan filan. Devrim çok yaşasın, vesaire vesaire.

Gördüğünüz en büyük komutan ben değil miyim, vesaire vesaire.

Komutan on dakikalık konuşmasını bitirip döndü ve esirleri bağlayacak olan üç adama başıyla işaret verdi.

Juan gizlendiği taş blokun arkasından çıktı, RPG'yi kaldırdı. Hapishanenin içine açılan kapılardan birine nişan alıp tetiği çekti, füze anında tüpten fırladı. Roket ateşlendi, Cabrillo diğer füzeyi yerleştirirken elinin arkası tütsülendi.

Geride beyaz bir buhar bırakan iki buçuk kiloluk savaş başlığı avluyu hızla geçip eski hapishanenin barakalarına giden kapının hemen üstünde patladı. Patlamanın şiddetiyle kapının üst sövesi parçalanıp üstündeki duvar kısmen çöktü. Gevşeyen taşlar açıklığa düşüp kapıyı tamamen bloke etti.

Eddie roket sesini duyar duymaz arkasına dönüp kendisini bağlayacak olan muhafızın başının yan tarafına onu birkaç adım geriye savuracak şiddette bir tekme indirdi. Sonra çakıyı bulan askerin yanına gitti. Bir bacağını adamın ayaklarının arkasına koyup ileriye doğru devam etti. Muhafız ondan birkaç santim uzun olsa da şaşırtmaca üstünlüğünü kullanan Eddie, onu yere devirmede hiç zorlanmadı.

İkisi yere düşerken füze patladı. Elleri arkasında bağlı olan Eddie düşmenin hızını kullanarak çenesini adamın boğazına indirip soluk borusunu ezdi. Hava yolu ezilen asker öğürmeye başladı, soluk borusunu tekrar açabilmiş gibi elini boğazına attı.

Eddie dönüp adamın cebine uzandı, ama askerin spastik dansı yüzünden elini cebine sokamıyordu. Cabrillo'nun çakısını adamın cebinin üstünden hissedebiliyordu. Bütün dikkatini yoğunlaştırıp pantolonu yırtarak bıçağı kurtardı.

İkinci RPG avlunun üstünde bir kavis çizerken Eddie onun nereye ineceğine dikkat etmese de başkanın hapishanenin bütün girişlerini sistemli bir şekilde kapattığını düşünüyordu. Bıçağı açtı. Ski neler olacağını anlamış olmalıydı ki birkaç adım ötesinde durup arkasını Eddie'ye dönmüştü. Seng, ona doğru yuvarlanıp sırt sırta verdi, Ski'nin ellerini bağlayan ipi kesti.

Ski bıçağı alıp Eddie'nin bağını kesti. Seng onun Mike'ı kurtaracağını bilerek bir saniye bile kaybetmemek için yuvarlanarak Ski'den uzaklaştı. Artık elleri serbest olduğu için şaşkın durumdaki muhafızlardan birinin AK-47'sini alıp kafasına bir darbe indirdi. Ama bu kez Susan Donle-avy'yi bayılttığı zaman olduğu gibi kendini tutmadı. Asker yere düşmeden ölmüştü bile. £.

Hızla dönünce bir askerin Ski'nin Mike'ın iplerini kestiği yere nişan aldığını gördü. Eddie, ona iki el ateş etti, asker gçriye-, arkadaşlarının üstüne savruldu. Onun açtığı ateşin sesini hapishanenin surlarına açılan yayılım ateşi bastırmıştı. Yirmi veya daha fazla tüfek taş mazgalları dövüyor, alçak duvarı taş ve toz bulutuyla örtüyordu. Eddie onları tüfeğiyle koruyarak ekip arkadaşlarına doğru koştu, birlikte avluya park etmiş kamyonlardan birinin altına girdiler.

Askerler doğu ve batı, tarafındaki duvarları vururken Cabrillo iyice eğilip hapishaneyi dolaştı. Koşarken RPG'ye bir roket daha taktı. Hapishaneye açılan son kapının karşısındaki duvara sertçe çarpıp durdu. Şu ana kadar muhafızlardan hiçbiri Cabrillo'nun onları avluya hapsedmeye çalışma stratejisini anlamamıştı. Ama uyanık bir subayın durumu anlayıp

adamlarına içeri girmeyi emretmesi yeterdi. Bu durumda ilk işlerinin Moses Ndebele'yi idam etmek olacağını biliyordu. Bütün planı her muhafızın idamı seyretnmek için avluya çıkmasına ve onları içeriye girmekten alıkoymasına dayanıyordu.

İki taş blok arasından çıkıp füzeyi ateşledi. Bir düzine otomatik silah RPG'nin izini geriye doğru takip edip bulunduğu yeri taradı.

Hava kum ve mermi parçalarıyla canlı gibiydi. Roket motoru dengeli bir şekilde yanmayıp füzenin ateş almadan gökyüzüne fırlamasına neden oldu. Yayılım ateşinin en kötü olduğu yerden yılan gibi kıvrılarak çıktı, on metre kadar sürünüp disiplinsiz ateşin kesilmesini bekledi. MP-5'ini duvarın üstünden doğrultup yarım şarjörü bitirdi. Kazayla aşağıdaki adamların vurmamak için ikinci kata nişan alıyordu.

Muhafızlar karşılık olarak ateşi iki katına çıkardı, mermiler çok fazla olursa taş delermiş gibi duvarı taradı. Juan başının üstünden geçen mermilerin çığlıklarına aldırmadan sakin bir şekilde RPG'yi yeniden doldurdu. Çatıda biraz daha sürünüp mümkün olan en geniş açıdan ateş etmesi gereken noktaya geldi. Buradan da son kapıyı vurabilirdi, ama en azından AK'larıyla saldırmaya devam eden muhafızlar on beş metre uzaktaydı.

Aldığı bu mesafe, yeri tekrar bulunana kadar ona belki bir saniye kazandıracaktı. Sonra daha iyi bir strateji düşünüp yuvarlanarak avluya bakan çatıdan uzaklaştı. Dizlerinin üstüne kalktığı anda aşağıdaki adamları göremediği, ama en önemlisi onların da kendisini göremediği bir noktaya kadar geriledi. Birkaç santim daha öne kaydı, hapishanenin içini, uzak duvarın biraz daha aşağısını görebiliyordu. Dizlerinin üstünde dikkatle birkaç adım daha attı. İşte! Uzaktaki kapının üstündeki Roma tarzı kemeri görebiliyordu, ama etrafında dolaşan muhafızları göremiyordu. RPG'yi omzuna kaldırıp dikkatle nişan aldı ve tetiğe bastı.

286

iskelet Sahili

Juan'ın göremediği ya da bilemediği şey, bir çavuşun Juan'ın taktikini anlamış olması ve roket avluyu geçtiği sırada kapıya küçük bir birlik göndermesiydi. Roket duvara vurduğu sırada askerlerden biri kemerin hemen altındaydı. Patlamayla birlikte avluya taşlar fırlayıp birliği dağıtırken, patlamanın şiddeti öndeki askerin vücudundaki bütün kemiklerin kırılmasına neden oldu.

Juan sonuçları görmek için ileri atıldı. Kapı kötü bir şekilde hasar görmüş olsa da hapishanenin karanlık iç kısımlarını hâlâ görebiliyordu. Molozların arasında bir adamın geçebileceği kadar yer kalmıştı. Bir askerin kapıya doğru koştuğunu gördü. Makineli tüfeğinin lazer görüşünü ayarladı, minik ışık muhafızın omuzlarının arasına gelince bir el ateş etti, ama tüfeğin otomatikçe ayarlandığını unutmuştu. İkinci, üçüncü ve dördüncü mermilerin boşa gitmesine aldırmadı. İlk mermi muhafıza tam hedeflediği noktadan girmişti. Adam taş yığınlarının üstüne yığılıp hareketsiz kaldı.

Cabrillo roketatarı beşinci kez doldurdu, kapıya daha iyi nişan almak için yeni bir pozisyon aldı. Öfkeli askerlerden yağan mermiler, onun birkaç dakika önce dikildiği yeri dolduruyor gibiydi. Kapının üst kısmını görebilmek için birkaç santim öne çıktı, füzeyi ateşledi. Hedefe tam isabet ettiğim bilerek eğildi. Rus yapımı antika silahı tekrar doldururken çılgınca ateşin arasında düşen taşların sesini duyabiliyordu. Duvardan bir göz atınca kapının toz bulutuyla kaplı taş yığını haline geldiğini gördü.

Muhafızlar artık hapishaneye giremezdi. Süvarileri çağırma zamanı gelmişti.

Avludaki komuta subayı adamlarının dikkatini çekmek için avazı çıkıyordu. Kadar bağınıyordu. Pusu onları deliye çevirmişti. Saldırının onları avluya hapsedmeyi amaçladığını anlayan çavuş haricinde hiç kimse potan-

287

Clive Cu88ler

1

siyel ölüm alanında bulunduklarının farkında bile değildi. Çatıdaki topçuların her an ateş açıp adamlarını mezbahadaki kuzular gibi doğramasını bekliyordu.

Adamlarından ufak tefek olan üç tanesini seçti. Bu zayıf gençler molozların arasından içeri girip saldırı kuvvetleri onu kaçırmadan önce Moses Ndebele'yi idam etme fırsatı bulabilirdi. Ayrıca adamlarına hapishanenin ana kapısını açmalarını da emretti, ama dışarıda bekleyen askerler olabilir diye bunu dikkatle yapmalarını istedi. Bu kadar çok ateş edilirken çevredeki alarmların çalıp çalmadığı duyulmuyordu bile.

Subaylarından birinin uzun bir direği saçaklara dayadığını görünce tatminle homurdandı. Böylece adamları çatıya tırmanabilecekti. Direğin ucu iki taş mazgalın arasındaki boşluğa girince sırtında AK-47 asılı olan bir asker çıplak ayaklarla paslı çelik direğin üstüne çıkıp bir örümcek çe-vikliğiyle tırmanmaya başladı.

Eddie Seng direğe tırmanan askeri gördüğünde çok geçti. Adam duvarın tepesine varıp gözden kaybolmadan önce yalnızca birkaç saniyesi vardı. Kamyonun altında olduğu için görüş açısı daraldığından daha iyi görebilmek için sırtüstü döndü, iyi nişan alabilmek için tüfeğin namlusunu kaldırdı. Tetiği çekmek üzereydi ki adam gözden kayboldu. Eddie parmağını öfkeyle tetikten çekti. Ateş edip yerlerini belli etmenin anlamı yoktu. Juan bu yeni tehditle kendi başına uğraşmak zorundaydı. Kamyonun gölgesinin derinliklerine çekildi. Mike yapabileceği bir şey olmadığını söylemek istemesine elini omzuna koydu.

Ama bu onu rahatlatmadı.

Cabrillo RPG'nin üstüne eğilmiş sondan bir önceki füzeyi takıyordu. Bütün yapması gereken ana kapıları patlatmaktı. Mafana ve adamları o

288

iskelet Sahili

zaman hapishaneye dalarak onu, Ndebele ve Geoffrey Merrick'i bulması için rahat bırakacaktı. Füzeyi yerleştirdi ayağa kalktı. Güneş hâlâ ufuktaydı ve uzun gölgelerin nereden geldiği belli olmuyordu. Bulunduğu yerin yakınında aniden beliren gölge bir saniye önce orada değildi. Juan hızla dönüp bir anda muhafızlardan birinin sırtı avluya dönük olarak orada dikildiğini görebildi. Adamın AK'sı gözlerinin ortasını hedefleyerek ateşe başladı.

Juan kendini yere atınca omzu tahta çatıya çarptı. Muhafız avının pusudan kurtulduğu gerçeğine ahsamadan önce Juan RPG'yi boğru bastırmıştı bile. Nişan almak yerine hedefi içgüdülerine göre belirleyip tetiği bastı.

Füze yakıcı gaz bulutu çıkararak namludan fırladı. Muhafızın bedeni, göğsüne giren başlığı patlatacak kadar bir direnç oluşturmamıştı, ama saniyede üç yüz metre hızla gelen iki buçuk kiloluk füzenin kinetik enerjisi fazlasıyla hasar verdi. Kaburgaları omurgasına yapışan adam bez bebek gibi çatıdan yere uçtu. Ori metre yukarıdan arkadaşlarının arasına düşünce bu kez darbenin şiddeti füzeyi patlatmaya yetti. Patlayıcı eti kemikten ayırıp ölü ve yaralılarıdan oluşan bir krater meydana getirdi.

Juan'm tek bir RPG'si kalmıştı ve eğer başarısız olursa saldırı da başarısız olurdu. Telaşla füzeyi yerleştirdi, hapishanenin ana girişini koruyan tahta kalıplara nişan almak için ileri koştu. Bir grup askerin kapıları açmak üzere olduğunu pek fark edemeden tetiğe bastı.

Roket ileri atılıp kapının tam ortasına girdi, ama patlamadı. Füze başlarının üstünden geçince yere düşen askerler yavaşça ayağa kalkarken kurtulduklarını fark edince endişeli kahkahaları sevinç çığlıklarına dönüştü.

Neler olduğunu gören Cabrillo belindeki makineli tabancasını çıkardı- Lazer dürbünüyle gömülü füzeyi bulunca ateş açtı. Dokuz milimetre-

289

F:19

Clive Cussler

"•

lik mermiler tahtaya saplanırken kıymıklar havada uçuşuyordu. Şarjörü bitmeden önce bir mermi cansız füzeye isabet etti. Meydana gelen patlama birkaç saniye önce iyi şanslarını kutlayan adamları biçti, kapıyı dumanı tüten tahta parçaları halinde havaya uçurdu. Çevredeki alarmların algılayıcı menzilinın hemen dışında çalışan dört kamyonun içindeki, Afrika'nın en kanlı iç savaşını yaşamış deneyimli askerler, ülkelerini mahvolmanın eşliğinden kurtaracağına inandıkları adamı kurtarmak için hayatlarını ortaya koymaya hazırды.

290

I

İskelet Sahili

"Arabistanlı Lawrence, Beau Geste'yi arıyor. Hadi, Beau."

Son kırk sekiz saat -ve özellikle de son on ikisi- yüzünden fazlasıyla yorgun olan Cabrillo taktığı talnik telsizi tamamen unutmuştu ve bir an için sesler duyduğunu sandı. Sonra Arabistanlı Lawrence'in Linc'in çağrı işareti olduğunu hatırladı.

"Kahretsin, Larry," dedi Juan telsize. "Sesini duyduğuma ne kadar sevindim bilemezsin."

"Ana kapıda bir patlama olduğunu gördük, yeni müttefiklerin içeriye giriyordur herhalde."

"Doğru. Pozisyonun ne?"

"Üç mil uzakta, iki bin metre yukarıdayız. Kartal gözlü Gunderson patlamayı gördü. İnmemizi istiyor musun?"

"Olumsuz," dedi Cabrillo. "Daha yolcularımızı kurtarmadık ve Mafa-na'nın adamlarının siz gelene kadar muhafızları kontrol alanda tutabileceğinden emin olmamız gerekiyor."

291

Clive Cussler

"Sorun değil. Biz tepede dolaşırız," dedi Linc. Sonra derin barito-, sesinde bir neşeyle ekledi. "Hem tehlikenin karşılığını saatine göre ahy0. ruz.

Juan MP-5'e yeni bir şarjör taktı. Birileri çatıya çıkıp etrafını çevir. meden önce paraşütünün hapishanenin dış duvarının üstünde kabarm durduğu yere koştu. Adamlarının daha önce -bu iş yalnızca uzun saçlı bir grup çevrecinin elinden rehine kurtarma operasyonuyken- monte ettiği cıvata, paraşütün bir ucunu sıkıca tutuyordu.

Avludaki savaş Üçüncü Dünya Savaşı'nı andırıyordu. Zimbabveliler birbirleriyle o kadar yakın bir şekilde dövüşüyorlardı ki saldırı tüfekleri bazen de sopa olarak kullanılıyordu.

Juan paraşütün kumaşına tutunarak kenardan aşağıya kayd, ayakları çölden üç kat yukarıda sarktı. Yavaş ve dikkatli bir şekilde yere inmeye başladı. Naylor, ipek kadar kaygandı. Paraşüt kumaşının kıvranan ucuna vardığında pencere açıklığından hâlâ bir metre yukarıdaydı. Botlarını duvara bastırıp dizlerini göğsüne çekti ve duvarı olabildiğince sert bir şekilde tekmeledi.

Vücudu hapishaneden yaklaşık üç metre kadar uzaklaştı, ama sonra yerçekimi devreye girip onu tekrar binaya doğru çekti. Sert taş vurduğunda dizlerinin patlayacağını sandı, ama bu deneme onun bir girişimde bulunabileceğini göstermişti. Yalnız bu kez zamanlamasının mükemmel olması gerekiyordu.

Bacaklarını yeniden büküp paraşütü demir bir mengene gibi tutarken kendini boşluğa fırlattı. En üst seviyeye geldiğinde hapishaneye açılan karanlık boşluktan başka hiçbir şey düşünmüyordu. Duvara doğru kavis çizerken hız, ama daha önemlisi açılı ivme kazanıyordu. Ayakları pencereyi gösterirken bir sapandan atılan taş gibi fırladı.

Alt pervazı birkaç santimle sıyrarak pencereden uçtu, yere düşüp yuvarlanmaya başladı, sonunda alt katlara bakan demir korkuluklara çar-

292

İskelet Sahili

durdu. Gevşek korkuluklara çarpan bedeninin sesi geniş hücre blo-lcunda yankılandı.

Ayağa kalkarken inledi. Birkaç saat içinde sırtının, düzgün aralıklarla sıralanan morluklarla bir zebrenin sırtına benzeyeceğini düşünüyordu.

Bu kadar gürültülü bir girişten sonra sessiz olmaya çalışmasının bir anlamı olmayacağını düşünerek merdivenlerden hızla indi. Eddie'nin Linc'e verdiği rapordan hapishanenin bu kesiminin boş olduğunu biliyordu zaten. Zemin kata gelince açık kapının önünde durdu, hâlâ ışık sağlamaya devam eden jeneratörlere müteşekkir olarak iki taraftaki koridoru kontrol etti. Sağa doğru gitmeye başlarken önlem olarak geçtiği ampulleri kırdı. Hapishaneyi bulduğu gibi bırakmaya niyeti yoktu ve parçalanmış kapılardan girmeyi başaran bir muhafızın işini kolaylaştırmayı düşünmüyordu.

Köşeden bakınca büyük bir kapının dışındaki sandalyeyi gördü. Eddie, Merrick'i tuttukları hücreyi böyle tarif etmişti. İlk görevlerinin bilim adamını kurtarmak olmasına rağmen Cabrillo şimdi en büyük sorumluluğunun Moses Ndebele'yi güvenliğe kavuşturmak olduğunu düşünüyordu. Kapının önünden hızla geçerken Merrick'i kaçıranların bu olanlara nasıl tepki vereceklerini bilmeden içeride bir yerde gizlendiklerini sanıyordu.

c

Hapishane, günün korkunç ısıcağında emdiği ısrıyı hiç bırakmadığı gibi artık şafak söktüğü için içerisi gittikçe ısınıyordu. Koşarken Juan'ın vücudundaki bütün gözeneklerden ter fışkınyordu. Koridorun yarışım geçmişti ki gözüne bir hareket ilişti. İnce yapılı iki

muhafız karışı taraftan ona doğru koşuyordu. Bir sonraki hücre blokuna açılan girişe CabriUo'dan daha yakındılar. Onların varlığı CabriUo'ya değerli mahkûmlarını burada sakladıklarını söylüyordu.

Juan kendini yere atıp makineli tabancasıyla nişan alırken dirsekleri yere süttü. Açtığı ateş askerlerin geldikleri yere doğru kaçıp köşeyi dönmelerine neden oldu.

293

Clive Cussler

Dalgın bir şekilde kapıların dışındaki molozların arasından girmiş olduklarını düşündü. Fazla açıkta kaldığı ve yetersiz silahlanmış olduğu gerçeğine aldırmamaya çalışıyordu. Sessizce koridorun çok daha karanlık olduğu yere geri dönüp onları şaşırtmak için karşı duvara yuvarlandı. Muhafızlardan biri ne zaman koridoru kontrol etmeye kalksa ateş ederek havayı yanmış barut kokusuyla doldurdu. Başkanın etrafı pirinç mermi kovanlarıyla dolmuştu.

Askerlerden biri koruma ateşi açmadan bir saniye önce karşı duvar kaydı. Taş parçaları ve sıcak bakır mermiler koridoru doldurdu. Juan otomatik ateşe yayılım ateşiyle karşılık vermeye çalıştı, ama muhafız sıkıydı ve ateşe devam ediyordu.

Ona katkıda bulunmak için ortağı köşeden çıkıp ateşe başladı. Karanlık geçitte ikisi de Cabrillo'yu göremese de onu tesadüfen vurma şansları ikiye katlanmıştı. İlk muhafız bulunduğu pozisyondan çıkıp hücre blokunun girişine koştu. Ya kapı kilitli değildi ya da adam mekanizmayı silahıyla parçalamıştı, çünkü Juan, onu yere deviremeden gözden kaybolmuştu.

Muhafız, Moses Ndebele'yi öldürmeden önce Juan'ın yalnızca birkaç saniyesi vardı. Pervasız bir öfke gibi görülebilecek bir hareketle yerden ve bulanık gölgelerin arasından fırladı. Koşarken kalçasından ateşlediği silahı ateş saçıyordu. Lazer huzmesi dumanın arasından geçen yakut rengi bir çizgiden ibaretti ve sonunda muhafızın göğsüne yerleşmişti; sonraki üç mermi adamın tam göğsüne isabet edip onu ayaklarının üstünden geriye fırlattı.

Cabrillo koşmaya devam etti. Açık kapıdan hücre blokuna girmek için yavaşlamak yerine omzuyla sağlam kapı pervazına yaslanıp döndü.

Hücre dizisi tam karşısındaydı. Her hücrenin önünde demir parmaklıklar vardı. Hepsisi boş görünüyordu. Ndebele ikinci veya üçüncü katta olabilirdi ve muhafız ondan çok önce yola çıkmıştı. Derken hızlı solukları

294

lakelet Sahili

ve kalp çarpıntılarının arasından hücrelerin arkasından gelen bir ses duydu. Ses melodik ve rahatlatıcıydı; mahkûmların şikâyetçi sızlanmalarına benzemiyordu. Daha çok bir rahibin günah çıkarırken gösterdiği babacan anlayışı yansıtıyordu.

Hızla köşeyi döndü. Muhafız hücrelerden birinin önündeydi. Üzerinde pis bir mahkûm üniforması olan bir adam, muhafızın başına doğrulttuğu AK-47'den bir iki adım ötede, demir parmaklıkların yanında duruyordu. Moses Ndebele kolları iki yanında sakın bir şekilde dikiliyordu. Sanki celladıyla değil de yıllardır görmediği bir arkadaşıyla konuşuyor gibiydi.

Juan silahını omzuna kaldırırken lazer ışığı muhafızın parlak alnından hiç ayrılmıyordu. Afrikalı, Juan'ın on metre ötede durmak için çıkardığı sesleri duyup başım çevirince asker de silahını ona döndürmeye çalıştı, ama Juan'ın tetiği çekmesinden önce fazla zamanı yoktu. Sürgü boş mermi yatağına çarptı. Metalin metale çarparken çıkardığı klik sesi gürültülüydü, ama olması gereksinim şeye kıyasla bir hiç sayılırdı.

Muhafız silahını Juan'la Moses Ndebele'nin araştırma çevirmişti. Ettiği yeminle Cabrillo'yu ortadan kaldırma gereksinimi arasında kalınca yarım saniye kaybetmişti. Ülkesinin diktatörünün en büyük rakibini kalbura çevirdikten sonra Cabrillo makineli tabancasını dolduramadan ya da başka bir tabanca çekmeden onu da vurabileceğini düşünmüş olmalıydı, çünkü tekrar Ndebele'ye doğru dönmeye başlamıştı.

Juan, elindeki Heckler&Koch'u atıp takma bacağını göğsüne kaldırdı, baldırına sarıldı. Dizi, silah tutuyormuş gibi omzuna dayandı. Juan'ın parmakları çarpışma bacağının plastik dış kısmına gömülü düğmeye bastığı sırada, asker AK'sının namlusu Ndebele'den birkaç derece uzakta kalmıştı. Bu düğme, bacağın karşı tarafındaki başka bir düğmeye basmasını sağlayan bir güvenlik parçasıydı.

295

Clive Cussler

Protez bacağın içinde, Kevin Nixon'ın Oregon'un Sihir Dükkânı'nda hazırladığı bir numara daha vardı; otuz altı santim uzunluğunda, nikel borulu .44 kalibrelik bir tabanca. Çifte tetik silahın kazayla patlamasına engel oluyordu. Juan ikinci tetiğe bastığında tek atışlık silah patlayarak kirişlerdeki tozu havalandırırken Cabrillo'nun botunun altında neredeyse bir buçuk santimlik bir delik açtı.

Silahın geri tepmesi sonucu yere devrildi. Hızla toparlanıp Kel-Tec .380'i çıkarabilmek için pantolonunun paçasını çekti. Ama buna gerek yoktu. .44 kalibrelik mermi, profili Cabrillo'ya dönük olarak duran muhafızın sağ koluna girmiş, göğüs kafesinde ilerleyerek iç organlarını parçalamıştı. Diğer omzundaki çıkış yarası yemek tabağı büyüklüğündeydi.

Moses Ndebele şaşkın bir sessizlik içinde makineli tabancasına yeni bir şarjör takıp Kel-Tec'i bacağındaki gizli yerine sokan başkana bakıyordu. Ndebele'nin mahkûm üniformasında kan lekeleri, bir yanağında morluk vardı. Juan, Ndebele'nin çıplak kollarındaki yanık izlerini, gözleriyle ve ağzının etrafındaki şişliği ve bütün ağırlığım bir ayağına vererek dikildiğini fark etmişti. Bir ayağı normaldi, ama diğeri o kadar şişmişti ki futbol topuna benziyordu. Ayak bileğinden parmaklarına kadar bütün kemiklerin kırık olduğunu tahmin etti.

"Bay Ndebele, Mafana adlı bir adamın yönetimindeki takipçilerinizden oluşan bir orduyla birlikte buradayım. Sizi buradan çıkarmaya geldik."

Afrikalı lider başını iki yana salladı. "Kahrolası, aptal. Beni ilk hapsedtiklerinde ona böyle bir şey denememesini söylemiştim, ama beni dinlemeyeceğini bilmeliydim. Eski dostum Mafana istediği emirlere itaat eder."

Juan kilide ateş edebilmek için adama geri çekilmesini işaret etti. Ndebele'nin, şiş ayağını yere değdirmemek için hoplaması gerekti. "Benim arkadaşım Max de aynı şeyi yapar." Juan, Ndebele'nin gözlerine bak-

n. "Ve hangi emirlere itaat etmemesi gerektiği konusunda genellikle haklı çıkar."

Eski demir kilide iki el ateş etti, kapı biraz yükseldi. Kapı itiraz eden menteşelerin üstünde açıldı. Ndebele hoplayarak hücreden çıkmaya kalktı, ama Juan elini kaldırdı.

"Başka bir yoldan dışarı çıkacağız."

Linda Ross, Şeytan Vahası'nı araştırırken alt kattaki hücrelerde bulunan on beş santimlik bir kanalizasyon çukurunu genişletmeye çalışan bir mahkûmun anlattıklarını bulmuştu. Bir hapishane kayyumu iki günde bir onları kontrol ediyordu ve o adamın kaşıkla ya da başka bir aletle deliği içinden geçebilecek kadar genişlettiğini görünce hemen gardiyanlara haber vermişti. Gardiyanlar gerekli olan bütün kemiklerini kırarak mahkûmu sistematik bir şekilde o küçük deliğe tıkıştırmış, yalnız başı hücrede kalmıştı.

Bir daha kimse o şekilde kaçmaya çalışmamıştı.

Juan MP-5'i Ndebele'ye verip kendilerini korumasını istedi ve deliğin başına oturdu. Botunu hızla çıkarıp geriye kalan plastik patlayıcıyı aldı. Plastikten uzun bir şerit yapıp deliğin dibine bir halka şeklinde yerleştirdi. Bacağının ayak bileği eklemının arkasındaki patlayıcıyı çekip aldı, zamanlayıcıyı bir dakikaya ayarladı. Bu Ndebele'yi güvenliğe götürmesi için yeterli bir süreydi. Zamanlayıcıyı yumuşak patlayıcıya sokup adamın ayağını korumak için Ndebele'yi omzuna alarak hücreden çıkı. Bomba bir volkan gibi patlayarak etrafa alev, duman ve tavana kadar ulaşan taş parçaları savurdu. Cabrillo botunu tekrar giydi, ama iplerini bağlama gereği duymadan hücreye geri döndü. Beklediği gibi patlayıcı bu iş için yetip de artmıştı bile. Kenarları patlamanın etkisiyle kararan delik artık bir buçuk metre geniş-üçündeydi.

Delikten geçip Ndebele'nin inmesine yardım etti. Kırık ayağı yere sürününce adam dişlerinin arasından derin bir nefes aldı.

"İyi misiniz?"

"Uygun zaman gelince takma bacağını nereden aldığını sormam gerekecek herhalde. Bu ayağın fazla dayanacağını sanmıyorum."

"Endişelenmeyin, iyi bir doktor tanıyorum."

"Bacağını kaybettiysen o kadar da iyi olamaz."

"İnanın bana iyidir. Yalnız bacağım koptuktan sonra benimle çalışmaya başladı."

Birlikte, sürekli çöl rüzgârlarının, bir zamanlar yukarıdan düşen ve böylece kova boşaltma gereğini ortadan kaldıran insan pisliklerini kurutmasını sağlayan tünelde ilerlediler.

Tünel dardı; ellerinin ve dizlerinin üstünde ilerlemeleri gerekiyordu. Juan onları hapishanenin, havaalanı pistine en yakın olan doğu tarafına götürdü. Neyse ki rüzgâr sırtlarından esiyordu, böylece uçan kumlar gözlerini yakmıyordu. Binanın dış sınırına çıkmaları beş dakika sürdü. Açıklıktan parlayan gün ışığı, hapishanenin karanlık ortasından sonra daha da parlak görünüyordu. İki adam açıklığın hemen gerisinde yan yana yattılar.

Cabrillo telsizini açtı. "Beau Geste, Arabistanlı Lawrence'i arıyor. Beni duyabiliyor musun, Larry?"

"Beşte beş Beau," diye karşılık verdi Linç. "Durumun nedir?"

"Yerli konuk yanımda. Dış duvara kadar geldik. Şu anda piste bakıyorum. Esas hedefi koruma altına almam için bana on beş dakika ver, sonra gelip bizi al. Çocuklar uçağı görünce kaçmaları gerektiğini anlayacaklardır."

"Olumsuz, Beau. Görünüşe göre müttefiklerimiz aşağıda ağır yenilgiye uğruyor. On beş dakika dayanamazlar. Şimdi iniyorum."

"O zaman on dakika ver."

"Başkan, ben dalga geçmiyorum. O kadar zamanın yok. Şimdi inmezsek Mafana'nın bir parmakla sayılacak kadar adamı kalmayacak. Bu bir intihar operasyonu değildi. Onları kaçarken korumalıyız." Linç konuşurken kargo uçağı gökyüzünde görünmüştü.

"Ayrıca Max'ten durumumuzun biraz değiştiğine dair bir haber aldım."

Linç şimdi inerek Cabrillo'nun durumunu zorlaştırıyordu. Moses yardımsız havaalanına asla varamazdı. Juan'ın onu taşıması gerekiyordu. Uçak onun hapishaneye geri dönüp Geoffrey Merrick'i kurtarmasını beklerse çok savunmasız kalırdı. Mafana ve adamları hapishaneden çekilir çekilmez gardiyanlar sıcak takibe başlardı. Hava koruması olmadan açık çölde hepsi katledilirdi. Max Hanley'in sözünü ettiği değişiklik her neyse Juan yardımcısının bütün operasyon tablosunu kendisinden daha iyi gördüğüne güvenmek zorundaydı.

Eski de Havilland Caribou garip görünüşlü bir uçaktı. Dümeni üç katlı bina yüksekliğinde, kokpiti küt burnunun üstündeydi. Yüksek kanatları, boyutlarına göre büyük bir yükü taşımasını sağlıyor, inanılmaz derecede kısa bir pistte iniş ve kalkış yapabiliyordu. Tiny Gunderson'un kiraladığı uçak beyazdı, yan faralarında soluk mavi çizgileri vardı.

Juan pilotun iniş için pistle aynı hizaya geldiğini gördü. Gitme zamanı gelmişti.

"Hadi, gidiyoruz," dedi Moses Ndebele'ye. Hapishanenin altında bulunduğu yerden sürünerek çıktı. Binanın kahn duvarları avludaki tüfek seslerini bastırıyordu, ama şimdi dışarı çıkınca bin adam hayatları için sa-vaşıyormuş gibi ses çıkıyordu.

İki adam ayağa kalkınca Juan H&K'sını sol eline alıp Afrikalıyı omzuna almak için eğildi. Ndebele uzun boylu bir adamdı, ama yıllardır hapiste olduğu için bir deri bir kemik kalmıştı. Elli kilodan fazla olamazdı.

Normalde Cabrillo böyle bir yükü taşımada sıkıntı çekmezdi, ama sonu gelmez saldırılarla geçen saatler yüzünden çok yorgundu. Juan bacaklarını düzeltti, ağızını düz bir çizgi halinde sıkı. Ndebele'yi omzuna aldıktan sonra sıçrar gibi koşmaya başladı. Koşusu sırasında botları kuma gömülüyor, her adımla titreyen bacaklarını ve acıyan sırtını biraz daha zorluyordu. Giriş kapılarının

bulunduğu hapishanenin yan tarafından gözlerini ayırmıyordu, ama şu ana dek Mafana'nın adamlarından hiçbiri kaçmaya çalışmamıştı. Muhafızlarla çarpışmaya başlarken ne kadar uzun süre savaşırlarsa liderlerinin kurtulma şansının o kadar fazla olacağı biliyorlardı.

Cabrillo piste giden yolun yarısını geçmişti ki yirmi metre uzunluğundaki çift motorlu kargo uçağı yere indi. Tiny pervanelerin yönünü değiştirip motora hız verdi, pervanelerin rüzgârıyla oluşan kum fırtınası uçağı görünmez hale getirdi. Bu manevra, inmek için ihtiyacı olan mesafeyi yüz seksen metreden kısa hale getirmiş, geri geri pistin başına gitmek zorunda kalmadan yeniden havalanmak için önünde fazlasıyla yer bırakmıştı. Gunderson pervaneleri yavaşlattı, böylece deli gibi havayı dövmüyor, yalnızca 1500 beygir gücündeki motorlara güç veriyorlardı. Serbest kalmayan enerji uçağı sarstı.

Juan'ın sol gözüne bir hareket ilişti. Bakınca Mafana'nın kamyonlarından birinin hapishaneden çıktığını gördü. Arkadaki adamlar avluya ateş etmeye devam ederken şoför hızla uçağı doğru gidiyordu. Dakikalar sonra diğer üç kamyon da görüldü. Onlar diğeri kadar hızlı gitmiyordu. Kurtarıcılar muhafızların dışarı çıkmasını geciktirmeye çalışıyordu.

Juan dikkatini Caribou'ya çevirdi. Kargo rampası aşağıya iniyor, Franklin Lincoln ellerinde saldıran tüfeğiyle rampanın ucunda dikiliyordu. Juan'a el sallarken dikkati yaklaşan kamyondaydı. Yanında başka bir siyah adam vardı. Juan'ın bir gece önce uçakla randevulaşması için gönderdiği Mafana'nın adamıydı bu.

300

iskelet Sahih

Çakıl taşı kaplı piste çıkarken Cabrillo'nun ayaklarının altındaki zemin sertleşti. Adrenalin acısına birkaç dakika için aldırmasını sağlarken biraz daha hızlandı.

Uçağı varınca yalpalayarak rampadan yukarı çıktı, birkaç saniye sonra öndeki kamyon rampanın hemen önünde durdu. Doktor Huxley tıbbi gereçleriyle bekliyordu. Tavanda uzanan tele serum torbaları asmıştı, savaşçıların kaybettiği kanı yerine koymaya hazır kanüller bekliyordu. Juan, Ndebele'yi naylon banklardan birine koyup yardım etmek için ne yapabileceğine baktı.

Linç kamyonun arka kapısını açmıştı bile. Kamyonun zemininde altı tane yaralı adam serilmişti, kükreyen motorların sesinin arasından bile Juan çektikleri acıyı duyabiliyordu. Kamyonun arkasından kan sızıyordu.

Lincoln ilk adamı kaldırıp uçağın içine taşıdı. Ski hemen arkasındaydı, başka bir yaralıyı taşıyordu. Mike ve Eddie'nin arasında bacakları kan içinde olan iriyarı bir adam vardı. Juan yürüyebilen bir adamın yere inmesine yardım etti. Kolunu göğsüne doğru kaldırmış bu adam Mafa-na'ydı. Yüzü kül gibiydi, ama Moses Ndebele'nin uçakta oturduğunu görünce bir sevinç çığlığı attı. İki yaralı adam birbirlerini selamladı.

Hapishanede ilk konvoydan geriye kalan kamyonlar lastiklerinden toz bulutları yükselerek çöle çıktı. Dakikalar sonra iki araç daha çıktı. Bir tanesi kaçan dört çekirli kamyonların peşinden giderken diğeri piste doğru döndü.

"Başkan," diye bağırdı Linç gürültünün üzerinden. Başka bir yaralıyla birlikte rampaya çıkmıştı. "Bu son. Tiny'ye bizi buradan götürmesini söyle."

Juan elini sallayarak öne doğru yürüdü. Tiny koltuğundan eğilmiş arkaya bakıyordu. Cabrillo'nun ona doğru başparmaklarını kaldırdığını görünce dikkatini kontrollere çevirdi. Pervanelerin yönünü yavaşça değiştirdi ve büyük araç hareket etmeye başladı.

301

Clive Cussler

Cabrillo yine arka tarafa yöneldi. Julia bir adamın göğsündeki kurşun deliklerini ortaya çıkarmak için üniformasının ceketini kesiyordu. Adamın ciğerleri delinmişti. Uçağın uygunsuz temizlik koşullarına veya kalkışın sarsıntılarına aldırmaaksızın acil müdahalelere girişti.

"Son saniyeye bırakmak zorunda mıydın?" diye sordu Eddie, Juan yaklaşırken. Sırıyordu.

Cabrillo onun uzattığı elini sıktı. "İşleri hep ertelenen birinin nasıl olduğunu bilirsin. İyi misiniz, çocuklar?"

"Birkaç tane daha kır saçım oldu. Ama onun dışında bir şey yok. Çölün ortasında bir orduyu nereden bulduğunu bana anlatman lazım."

"Büyük sihirbazlar sırlarını asla açıklamazlar."

Uçak hızlanmaya başladı. Kısa süre içinde muhafızların kamyonu ile arasını açtı. Juan açık rampadan adamların düş kırıklığı içinde birkaç el ateş ettiklerini gördü, ama sonra şoför sertçe fren yaptı ve Mafana'nın adamlarının gerisini kovalamak için döndü. Onlardan sonra hapishaneden üçüncü ve dördüncü kamyon da çıktı.

Tiny kumanda kolunu çekince yaşlı Caribou kaba pistten havalandı. Juan'ın içini dışına çıkaran sarsıntılar sonunda kesildi.

Rampanın açık kalması gerektiği için yaralıları uçağın ön kısmına taşıdı, arkadaki alan boş bırakıldı. Linç rampada dikiliyordu.

Yerdeki D halkasına bağlı bir güvenlik halatı çatışma yeleğinin arkasına uzanıyordu. Başındaki kaskın mikrofonundan kokpitteki Tiny'yle konuşabiliyordu. Ayaklarının dibinde uzun bir sandık vardı.

Juan kendisini de bağlayıp dikkatle iriyarı SEAL'a yaklaştı. Tiny uçağı muhafızların kamyonlarının arkasına gelecek şekilde yan yatırırken kabini sıcak bir rüzgâr doldurdu. Muhafızların daha yeni olan kamyonları, Mafana'nın adamlarıyla aralarındaki mesafenin yarısını kat etmişti bile.

302

iskelet Sahili

Uçak iki kamyon grubunun üstüne doğru hızla ilerlerken kamyonlar yüksek kum tepelerinin arasındaki derin vadiye yaklaşıyordu. İki grubun arasında yarım mil vardı. Tiny vadi boyunca uçarken yüksekliğini üç yüz metrede tutuyordu. Ama birden vadi sona erdi. Vadi tekrar çöle açılmak yerine üç millik bir çıkmaz sokaktan oluşuyordu. Vadinin sonunda çok dik olduğu için kamyonların yürüme hızıyla tırmanabileceği bir kum tepesi vardı.

"Bizi geri çevir," diye bağırdı Linç mikrofonu. "Arkalarından yaklaş."

Mike ve Eddie'ye kendilerine karılmalarını işaret etti. İki adam hızla kendilerini bağlayıp uçak yana yatarken dengelerini sağlamak için eğildiler. Linç sandığı açtı. İçinde Mafana'nın dört RPG'si duruyordu. Juan bu yüzden Mafana'nın adamlarından birini Linc'le buluşmaya göndermişti.

Line her birine birer tane tanksavar verdi.

"Bu biraz hayali bir atış olacak," dedi Mike şüpheyle. "Dört kamyon. Dört RPG. Biz saatte yüz yirmi mil yapıyoruz, onlar da yaklaşık elli."

"Biraz inancın olsun," diye iareşılık verdi Linç.

Uçak vadinin girişinde tekrar düzeldi. Tiny çölden yükselen sıcak hava dalgasıyla boğuşarak uçağı alçalttı. Kum tepeleri kanat uçlarının otuz metre yakınından hızla geçiyordu. Linç pilotu dinliyor, muhafızların konvoyunu vurmalarına ne kadar kaldığını düşünüyordu. RPG'sini omzuna kaldırdığında diğerleri de aynıı yaptı.

Juan ve Ski'ye işaret etti. "Konvoyun solundaki kum tepesinin tabanına nişan alın. Mike ve ben sağ tarafa nişan alacağız. Bombalan öndeki aracın yaklaşık yirmi metre önüne bırakın."

Tiny onları biraz daha alçalttı, uçağı alttan, ateş açılınca hemen yükseldi. Konvoydaki son kamyonu geçerken Caribou'yu düzeltti.

Juan ve diğerleri bir saniye için aşağıya bakınca konvoydaki bütün silahların üzerlerine çevrildiğini gördüler.

"Şimdi!"

303

Clive Cussler

RPG'leri aynı anda ateşlediler. Dört roket fırlarken ateş aldı, geride bıraktıkları beyaz iz berrak havada helezonlar çizmeye başladı. Savaş başlıkları kum tepelerinin dibine gömülürken uçak Mafana'nın kamyonlarını geçmişti. Roketler kör edici bir kum patlamasıyla havaya uçtu. Patlamalar, kum tepelerinin devasa boyutlarına kıyasla küçük olsalar da istenen etkiyi yapmıştı.

Kum tepelerinin yerinde durmasını sağlayan aç ve yükseklik dengesi patlamalarla bozulmuştu. Her birinin yüzeyindeki kumlar kaymaya, sanki kanyonun iki yanı birbirine kavuşmak için koşuyormuş gibi hızla akmaya başladı. Kamyonlar bu kavuşmaya tam ortada yakalandı.

Çifte heyelan vadi tabanında bulundu. Sağ taraftaki çığ diğerinden biraz daha hızlı akıyordu, bu yüzden konvoyu çarptığında dört kamyon yana devrildi. Adamlar ve silahlar kamyonların üstünden savrulurken üzerlerine gelen kum yığınının altında kaldılar. Her şey on metre kumun altında kaldı.

Mezarlarını gösteren tek şey toz bulutuydu.

Linç rampayı kapatan düğmeye bastı, adamlar geri çekildi.

"Size ne demiştim?" diye sırttı Mike'a bakarak. "Çok kolaydı."

"Bu vadinin burada olması büyük şans," diye karşılık verdi Mike.

"Hadi oradan. Dün gece kaçarken görmüştüm. Juan, muhafızların hepsini tek hamlede yakalayabilelim diye Mafana'nın adamlarını özellikle buraya getirdi."

"Çok kurnazca, başkan," diye kabul etmek zorunda kaldı Mike.

Juan halinden memnun gülümsemesini gizlemeye çalışmadı. "Öyleydi. Öyleydi." Dikkatini Linc'e çevirdi. "Max her şeyi ayarladı mı?"

"Oregon Swakopmund limanında bağlı. Max, boş bir konteynır taşıyan bir kamyonla birlikte bizimle havaalanında buluşacak.

Yaralıları yükleyip biz konteynıra atlayacağız. Max kamyonu rıhtıma sürecek. Orada

304

İskelet sahili

cebi bahşişle kabarmış bir gümrük memuru konşimentoyu imzalayacak ve böylece gemiye yükleneceğiz."

"Ve Mafana'nın adamları kamyonlarla Windhoek'ten geçecek," diye sözlerini tamamladı Juan. "Oradan da Ndebele'ye bulduğumuz güvenli yere uçabilirler." Sesi birden tatsızlaştı. "Her şey yolunda gitti, yalnız Geoffrey Merrick'i kurtaramadık ve onu bir daha bulma şansını kaybettik. Eminim muhafızlardan beş saniye sonra onlar da Şeytan Vahası'ndan ayrılmıştır."

"Biraz inancın olsun," dedi Linç ikinci kez, başını üzgün bir şekilde

iki yana sallayarak.

Nina Visser vızıltıyı duyduğu sırada kamyonun yatağına bağlanmış çadır bezinin gölgesinde oturuyordu. Günlüğünü yazıyordu.

Ergenlik yıllarının başından beri sürdürdüğü bir alışkanlıktı bu. Yıllar boyunca sayısız defter doldurmuştu. Bunların bir gün biyografisini yazan yazar için önemli bir kaynak olacağını biliyordu. Hakkında kitap yazılacak kadar önemli biri olacağı konusunda tiç kuşkusunu olmamıştı. Greenpeace'in kurucu yardımcılarından Robert Hunter ve Paul Watson gibi çevreci hareketin en büyük şampiyonlarından biri olacaktı.¹

Kuşkusuz şu anki operasyon sayılmazdı. Bu, gölgelerin arasından indireceğı bir darbeydi. Yalnızca alışkanlık yüzünden yazıyordu.

Bu yüzden bunu ve Dan Singer'm dalaveresiyle ilişkisi olduğunu gösteren diğer günlükleri yok etmesi gerekecekti.

^

Defteri kapatıp kalemi spirallerin arasına soktu. Çadır bezinin altından çıkmak fırının kapağını açmak gibi bir şeydi. Öğleden sonra güneşi acımasızca kavuruyordu. Ayağı kalkıp pantolonundaki tozları temizledi. Gözlerini güneşten koruyarak gökyüzüne baktı, Danny'nin söz verdiği uçağı aradı. Koyu renk güneş gözlükleriyle bile gökyüzündeki küçük parıltıyı seçmesi birkaç dakika sürdü. Aralandı Susan'ın da bulunduğu

305

F:20

Clive Cussler

birkaç arkadaşı yanma geldi. Hepsi yolculuk yüzünden yorulmuş ve yanlarına yeterince su almadıkları için susamışlardı.

Ama en kötü durumda olan Merrick'ti. Elleri bağlıydı, ağzı kapalıydı ve kamyonun yanma dayalı şekilde bırakılmıştı. Bulunduğu yerde çok az gölge vardı. Vücuduna şırıngayla eroin enjekte edildiğinden beri kendine gelmemiştir ve güneşten yanmış yüzü terle kaplıydı.

Uçak toprak pistin üstünden geçerken herkes elini salladı. Pilot bir daire çizdi, pistin üstünde otuz metre kadar gidip sonunda uçağı indire-bildi. Hızla geriye alıp kamyonun pistin kenarında beklediğı yere yanaştı. Çölün yavaş yavaş tükettiğı yıkık dökük bina kümesinden oluşan terk edilmiş kasaba birkaç metre gerideydi.

Uçağın arkasındaki rampa yavaş yavaş inerken Nina'ya ortaçağdaki asma köprüleri hatırlatıyordu. Tanımadığı bir adam inip gruba yaklaştı. "Nina?" diye seslendi, motorun gürültüsünün arasından.

Nina öne çıktı. "Ben Nina Visser."

"Merhaba," dedi adam dostça bir sesle. "Dan Singer sana Birleşik Devletler hükümetinin Echelon adında bir programı olduğunu söylememi istedi. Bununla dünyadaki bütün elektronik konuşmaları dinleyebiliyorlar."

"Yani?"

"Uydu telefonlarında söylediklerine dikkat etmelisin, çünkü dün gece biri dinlemeydi." Nina sözlerinin anlamını kavrarken CabriUo rahat tavırlarını bırakıp belinden tabancasını çıkarıp Nina Visser'in alnına doğrulttu. Caribou'nun rampasından Linc'in önderliğinde üç adam daha indi. Her birinde MP-5 makineli vardı ve kamyondakilere doğrultmuşlardı. "Umarız burayı sevmişsinizdir," diye devam etti Juan. "Programımız biraz yoğun olduğu için sizi polise götürecek zamafımız yok."

Çevreci fanatiklerden biri kamyonu yaklaşmak için ağırlığını bir ayağından diğerine geçirdi. Juan adamın kauçuk tabanlı botunun dibine bir el ateş etti. "Bir daha düşün."

306

.iskelet Sahili

Linç çevrecileri gözaltında tutarken Juan'a yol açtı. Juan, Geoffrey Merrick'in bağlarını keserken Şirket'in diğer iki çalışanı onu kaçıranları plastik kelepçelerle bağladı. Merrick'in bilinci yerinde değildi ve gömleği kurumuş kanla kaplıydı. Julia Oregon'da Zimbabwe'den gelen yaralı askerlerle ilgileniyordu, ama yardımcılarında biri uçağı binmişti. Juan, Merrick'i ona teslim edip iki teneke suyla tekrar gün ışığına çıkı.

"Eğer iyi pay ederseniz size bir hafta yeter." Tenekeleri kamyonun arkasına attı.

Aracı araştırıp torpido gözünde Nina'nın telefonunu buldu. Ayrıca bir çift saldıru tüfeğı ve tabanca da bulmuştu.

"Çocukların bunlarla oynamaması gerek," dedi omzunun üstünden. Uçağı girerken durup gruba döndü. "Neredeyse unutuyordum." Yüzlerini tarayınca, aradığı kişinin iriyan, sakallı bir gencin arkasına gizlenmeye çalıştığını gördü. Gidip Susan Donleavy'yi kolundan tuttu. Onu koruyan adam Cabrillo'nun başına doğru bir yumruk salladı, ama Juan başını eğip yumruktan kolayca kurtuldu. Dokuz milimetreliliğiyle birlikte doğrulup gencin ürkek gözlerinin arasına sıkıca bastırdı. "Bunu bir daha denemek ister misin?"

Genç geri çekildi. Juan, Susan Donleavy'nin bileğini, çok daha kötüsünün geleceğini anlamasına yetecek kadar sıkı tutup uçağı doğru yürüttü. Rampada duraklayıp geride kalacak olan iki ekip üyesine baktı. Uçaktan kamyon için yakıt bidonu indiriyorlardı. "Ne yapacağınızı biliyor musunuz?"

"Çölün otuz mil içine girip bunları bırakacağız."

"Böylece Singer'm gönderceğı uçak onları asla bulamayacak," dedi Juan. "Yalnız GPS koordinatlarını almayı unutmayın da daha sonra onları alabilelim."

"Sonra Windhoek'e gidip kamyonu bir yerlere saklayacağız ve bir otele yerleşeceğiz."

307

Clive fussier

"Varır varmaz gemiye bildir," dedi Juan ellerini sıkarken. "Belki Kongo'daki silahların peşine düşmeden gelip sizi alabiliriz."

Cabrillo, Caribou'nun içinde gözden kaybolmak üzereyken çevrecilere bağırdı. "Haftaya görüşürüz."

Peşinden gelen Linç de uçağı biner binmez Tiny motorları çalıştırdı. Yere indikten doksan saniye sonra yeniden havalanmışlardı. Geride ağızları şaşkınlıktan açık kalmış, kendilerine neyin çarptığını hiç anlamayan çevreci teröristler bırakmışlardı.

308

iskelet Sahili

^H

"Hoş geldin başkan," dedi Max Hanley, Juan Oregon'un borda merdivenlerinin tepesine varınca. 4.

İkisi el sıkıştılar. "Geri dönmek çok güzel," dedi Cabrillo, gözlerini açık tutmaya çalışarak. "Son on iki saat hayatımın en kötü saatleri oldu." Pinguin'in Namibyalı kaptanı Justus Ulanga'ya^el -sallamak için döndü. Sloane Macintyre ve Tony Reardön'ın peşlerine adamlar takıldığında bu tekneydiler. Juan, teknesine yapılan saldırıdan beri Terrace Körfe-zi'nde gizlenen balıkçıyı bulup teknesini kiralamıştı.

Nazik kaptan beysbol şapkasının ucuna dokunarak Cabrillo'yu selamladı. Juan'm grubunu Namibya'nın on iki mil sınırının -hemen dışında bekleyen gemiye taşımak için kendisine ödenen kalın para demeti yüzünden dudaklarında kocaman bir gülümseme vardı. Teknesi Oregon'dan uzaklaşır uzaklaşmaz devasa yük gemisi, tek bacasından yapay buhar çıkararak kuzeye doğru hızlanmaya başladı.

Geoffrey Merrick bir sedyeyle güverteye kaldırılmıştı. Julia Huxley, ona doğru eğilmiş, beyaz önlüğü sertleşmiş petrol birikintisine sürünü-

309

Clive Cu88ler

yordu. Önlüğünün altında kan lekeleriyle kaplı yeşil tulumu vardı. Max'in askerleri gemiye almak için kullandığı konteynır açıldığından beri durmadan yara dikiyordu. İki yardımcı: Merrick'i hemen ameliyathaneye indirmek için bekliyordu, ama Julia muayeneyi mümkün olduğunda çabuk yapmak istiyordu.

Gözleri bağlı olan Susan Donleavy Oregon'z ayak basar basmaz, Mike, Ski ve Eddie tarafından geminin hapishanesine getirilmişti. Juan, onu çölde yakaladığından beri kimsenin ona tek kelime etmemiş olmasının zihnini yorduğu açıkça belli oluyordu. Ama henüz yenilmiş olmasa da görüntüsü dağılmaya başlamıştı.

"Ne düşünüyorsun, doktor?" diye sordu Juan, Julia stetoskopunu Mer-rick'in çıplak göğsünden çekerken.

"Ciğerleri temiz, ama kalp atışları zayıf." Yardımcılarından birinin havada tuttuğu tuzlu su torbasına baktı. "Aldığı üçüncü ünite. Hâlâ içeride olan kurşunun peşine düşmeden önce tansiyonunu yükseltmek için ona biraz kan vermek istiyorum. Baygın olması hoşuma gitmiyor."

"Şeytan Vahası'nda verdikleri eroin yüzünden olabilir mi?"

"Şimdiye kadar etkisinden kurtulmuş olmalı. Bu başka bir şey. Ayrıca ateşi var ve yarası enfeksiyon kapmış gibi görünüyor. Antibiyotiğe başlamam gerek."

"Ta diğerleri? Moses Ndebele?"

Huxley'in gözleri bulutlandı. "İkisini kaybettim. Bir tanesinin daha durumu şüpheli. Ama diğerlerinininki çoğunlukla sıyrık. Kimse enfeksiyon kapmadığı sürece sorun olmaz. Moses'in durumu berbat. İnsan ayağında yirmi altı kemik bulunur. Onun röntgen filminde birbirinden ayrı elli sekiz kemikten sonrasını saymadım. Eğer ayağının kendisinde kalmasını istiyorsa birkaç gün içinde bir ortopedi uzmanı bulmalıyız."

Cabrillo başım salladı, ama bir şey söylemedi.

"Sen nasılsın?" diye sordu Hux.

310

iskelet Sahili

"Göründüğümden kötü hissediyorum," dedi Juan yorgun bir gülümsemeyle.

"O halde kendini korkunç hissediyor olmalısın, çünkü berbat görünüyorsun."

"Resmi tıbbi teşhisin bu mu?"

Julia çocuğunun ateşini kontrol eden bir anne gibi elini almına koydu. "Evet." Yardımcılarına Merrick'in sedyesini kaldırmalarını işaret edip en yakın kapıya yöneldi. "Bana ihtiyacın olursa aşağıdayım."

Cabrillo birden ona seslendi. Unuttuğuna inanmadığı bir şey hatırlamıştı. "Sloane nasıl?"

"Harika. Onu önce revirden, sonra da konuk kamarasından attım, çünkü yaralılar için ihtiyacım vardı. Hatta onu işe bile koştum.

Linda'yla kalıyor. Seni karşılamak için burada olmak istedi, ama yatmasını emrettim. Birkaç yoğun saat geçirdik ve hâlâ biraz zayıf durumda."

"Teşekkürler," dedi Juan rahatlayarak.

Max yanına geldi. Piposundan elma ve sedir kokusu yayılıyordu. "Langston'la temas kurup Echelon'u çalıştırmamı istemen önemli bir öngörüydü."

Geoffrey Merrick'i kurtarma operasyonunun darmadağın olduğunu öğrenince Juan'ın yaptığı ilk iş Max'i arayıp Overholt'u NSA'nın Echelon programını kullanmaya ikna etmesini sağlamak olmuştu. Her saniye dünyada yüz milyonlarca elektronik veri transferi yapılıyordu: cep telefonlar, normal telefonlar, faksler, uydu telefonlar, telsizler, elektronik postalar ve Web postaları. NSA'nın Fort Meade'deki karargâhında bulunan birbirine bağlı bilgisayar şebekeleri, dalga genişliklerini tarayarak Amerikan istihbaratını ilgilendirebilecek belirli sözcük veya ifadeleri anyordu. Gerçek zamanlı bir dinleme aygıtı olmasa da sisteme programlanan doğru parametrelerle -örneğin Şeytan Vahası'nın coğrafik konumundan açılan ve Merrick, Singer, rehine, kurtarma, Donleavy gibi sözcükler içeren telefon konuşma-

311

Clive Cussler

n- Echelon siber samanlığında o iğneyi bulabilirdi. Nina Visser'in Daniel Singer'la yaptığı telefon konuşmasının dökümü konuşma bittikten üç dakika sonra Oregon'daki Max'e gönderilmişti.

"Bizim çocukların yakalanmasından sonra Singer'ın hapishanede her kimi görevli bıraktıysa onun Singer'ı arayıp neler olduğunu anlatmak ve yeni emirler almak isteyeceğini hissettim." Juan elleriyle gözlerini ovuşturup yorgunluktan biraz kurtulmaya çalıştı.

"Onlar bir grup amatör. Önceden olasılık planları hazırlamış olamazlardı."

"Merrick'i kaçırılanları ne yaptın?" diye sordu Max. Piposu sönmüştü ve çok fazla esinti olduğu için yeniden yakamıyordu.

Juan kapıya doğru giderken aklında dayanabildiği kadar sıcak açılmış suyun altında dikilmek vardı. Max de yanına geldi. "Bir hafta yetecek kadar suyla çölde bıraktım. Lang'in Interpol'le bağlantı kurmasını sağlayacağım. Namibyalı yetkililerle birlik olup onları alır ve adam kaçırma suçundan yargılanmak üzere İsviçre'ye götürebilirler. Tabii Susan Donleavy adam öldürmeye teşebbüs suçundan yargılanır."

"Neden onu buraya getirdin ki? Neden ötekilerle birlikte bırakmadın?"

Cabrillo yürümeyi bırakıp eski dostuna döndü. "Çünkü NSA Singer'ın yerini bulamadı ve ben onun bildiğini biliyorum. Üstelik bu iş daha bitmedi. Merrick'i kaçırmak eski ortağının planladığı şeyin yalnızca açılış hamlesiydi. Donleavy'yle ben biraz konuşacağız."

Bir dakika sonra Juan'ın kamarasına vardılar. Juan kirli üniformasını çıkarıp sepete atarken konuşmaya devam ettiler. Botlarını çöpe atmadan önce .44 kalibrelik mermi deliğinden içeri giren bir fincan kumu boşalttı. "Bunu hissetmemiş olmam çok güzel," dedi rahat bir tavırla. Çarpışma bacağına çıkıp kenara koydu. Silahı yeniden doldurmaları ve mekaniklerinin arasındaki kumları temizlemeleri için Sihir Dükkânı'ndaki adamlara vermeyi planlıyordu.

312

iskelet Sahili

"Mark ve Eric bir saat önce aradı," dedi Max. Juan duştan yükselen buharın arasına girerken Max de bakır jakuzi küvetinin kenarına oturdu. "Bin mil karelik bir alanı taradılar, ama silahlardan ya da Samuel Ma-kambo'nun Kongo Devrim Ordusu'ndan bir iz bulamadılar."

"Ya CIA?" diye seslendi Juan suyun sesinin arasından. "Onlar Ma-kambo'yu bulamıyor mu?"

"Hayır. Sanki adam istediği zaman yok olabiliyor."

"Tek bir adam yok olabilir. Ama beş ya da altı yüz takipçisi olamaz. Murph araştırmasını nasıl yaptı?"

"Limandan başlayıp gittikçe daha geniş daireler çizdiler. Emin olmak için telsizlerin menziliyle yirmi mil çakıştılar."

"Nehir Kongo Cumhuriyeti'yle Kongo Demokratik Cumhuriyeti arasındaki sınırı oluşturuyor," dedi Juan. "Nehrin güneyinde mi kalıyorlar?"

"İsimlerindeki benzerlik dışında iki ülke arasındaki ilişki berbat. Kongo Cumhuriyeti'ne girmek için izin alamıyorlar, bu yüzden evet, sınırların güneyinde kalıyorlar."

"Makambo'nun silahları kuzeye götürmüş olmasına ne dersin?"

"Bu mümkün," dedi Max. "Kongo'nun kuzey komşuları ordusunu saklıyorsa neden hiç yakalanmadığı anlaşılıyor demektir."

"Telsiz vericilerinin pillerinin bitmesine birkaç saat kaldı." Juan suyu kapatıp duşa kabini açtı. Temizlenmiş, ama canlanmamıştı.

Max, ona kalın Brezilya havlusunu uzattı. "Mark'ı ara ve o sınırı geçmek için ne yapması gerekiyorsa yapmasını söyle. O silahlar nehirden yüz elli milden uzak değil. Bundan eminim."

"Hemen arıyorum," dedi Max ve tünediği yerden kalktı.

Juan'ın saçları yeterince kısa olduğu için taramasına gerek yoktu. Deodorant sürüp otuz saatlik sakalıyla daha tehlikeli görüldüğüne karar verip tıraş bıçağını yerine bıraktı. Gözlerinin altındaki koyu renk halkalar ve kırmızı damarlar ona şeytani bir görüntü veriyordu. Siyah pantolon ve

313

Clive Cussler

siyah tişört giydi. Sihir Dükkânı'nı arayıp bacağı alması için bir teknisyen göndermelerini istedi. Geminin hapisanesine giderken bir sandviç almak için mutfağa uğradı.

Linda Ross hapisanenin dışında bekliyordu. Elinde gemideki Wi-Fi şebekesinden sinyal alan bir BlackBerry vardı.

"Konuşumuz nasıl?" diye sordu Juan.

"Kendin bak." Küçük aleti biraz eğince Juan ekranı gördü. "Ah, bu arada kurtarma işini başardığın için seni tebrik ederim."

"Bir sürü yardım eden vardı."

Susan Donleavy, Juan'm bir gün önce paraşütünü paketlediği geniş odanın ortasındaki paslanmaz çelikten mumyalama masasına bağlanmıştı. Odadaki tek ışık kaynağı masanın üstüne koni biçiminde aydınlık veren yüksek yoğunluklu halojen ampuldü. Bu yüzden Susan daha ilerisini göremiyordu. Blackberry'deki görüntü lambanın hemen üstüne monte edilmiş kameradan geliyordu.

Susan'ın saçları kişisel bakım için yeterince suyun olmadığı çölde uzun süre kalmaktan dolayı cansızlaşmıştı. Kolları böcek ısırıkları yüzünden şişmişti. Yüzündeki kan çekildiği için bembeyaz görünüyordu ve alt dudakları titriyordu. Ter içindeydi.

"Bağlı olmasaydı şu anda tırnaklarını yiyor olurdu," dedi Linda.

"Hazır mısın?" diye sordu Juan,

"Yalnızca notlarıma biraz baktım. Uzun süredir sorgulama yapmıyordum."

"Max'in her zaman dediği gibi, sorgulama da bisikletten düşmek gibidir. Bir kere yaparsan asla unutmazsın."

"Umarım." Linda Blackberry'yi kapattı. "Hadi gidelim."

Juan kapıyı açınca sıcak hava dalgası yüzüne çarptı. Termostatı otuz sekiz dereceye ayarlamışlardı. Işık gibi sıcaklık da Linda'nın Susan Don-

314

iskelet Sahili

leavy'yi dağıtmak için kullandığı sorgulama tekniğinin bir parçasıydı. Odaya girdiler, ama ışık halkasının dışında kaldılar.

Susan'ı takdir ediyordu, çünkü neredeyse bir dakika boyunca seslenmedi. Sonunda, "Kim var orada?" diye sordu, paniklemiş bir ses tonuyla.

Cabrillo ve Ross sessiz kaldı.

"Kim var orada?" diye tekrarladı Susan, biraz daha tiz bir sesle. "Beni burada böyle tutamazsınız. Haklarım var."

Panik ve öfke arasında ince bir çizgi vardı; ustalık sorgulama sırasında bu çizgiyi hiç geçmemekti. Sorguladığınız kişinin korkusunu öfkeye çevirmesine asla izin vermeyin. Linda'nın zamanlaması mükemmeldi. Boynundaki kasların kasılmasından Susan'ın yüzünde biriken öfkeyi görebiliyordu. Donleavy çığlık atmaya başlamadan bir saniye önce ışığa çıktı. Susan içeride başka bir kadının olduğunu görünce gözleri hayretle iri-leşti.

"Bayan Donleavy, en başından şunu anlamanızı istiyorum ki sizin hiçbir hakkınız yok. İran barıralı bir gemide, uluslararası sulardasınız. Burada sizi temsil edecek kimse yok. Yalnızca iki seçeneğiniz var. Bana bilmek istediklerimi söyleyebilirsiniz ya da sizi profesyonel bir sorgulayıcıya teslim edebilirim."

"Kimsiniz siz? Geoffrey Merrick'i kurtarmak için tutuldunuz, değil mi? Eh, onu kurtardığınıza göre beni polise filan teslim edebilirsiniz artık."

"Biz Tılan'ı tercih ediyoruz. Bu da, Daniel Singer'ın şu anda nerede olduğunu ve planlarının ne olduğunu bana söylemenizi içeriyor."

"Nerede olduğunu bilmiyorum," dedi Susan tuzla.

Fazla hızlı oldu, diye düşündü Linda. Düş kırıklığına uğramış gibi başlarını iki yana salladı. "Biraz daha fazla işbirliği yapacağınızı ummuştum. Bay Smith, lütfen bize katılır mısınız?" Juan öne doğru eğildi. "Bu Bay Smith. Kısa bir süre öncesine kadar Birleşik Devletler hükümeti adı-

315

Clive Cussler

na çalışıp teröristlerden bilgi alıyordu. Birleşik Devletler'in mahkûmları, nasıl diyeyim, işkenceyle ilgili kanunlar konusunda daha esnek ülkelere götürdüğünü duymuşsunuzdur. Bilgiyi gereken her şekilde almak için kullandıkları adam buydu."

Juan'a bakarken Susan Donleavy'nin alt dudağı titremeye başladı.

"Dünyadaki en sert adamlardan, on yıl boyunca Afganistan'da Ruslarla ve sonra bizim kuvvetlerimizle savaştan, bir kâfire boyun eğmek yerine ölmeye yemin eden adamlardan istediği her bilgiyi aldı."

Juan parmaklarını yavaşça Susan'ın kolunda gezdirdi. Bu, samimi bir hareket, bir işkenceciden çok bir sevgilinin dokunuşuydu.

Susan kaskatı olup ondan kaçmaya çalıştı, ama bağları yüzünden birkaç santimden fazla kıpırdamıyordu. Acı tehdidi acının kendisini uygulamaktan çok daha etkiliydi. Susan'ın aklında şimdiden Linda ve Cabrillo'nun hayal edebileceğinden çok daha kötü görüntüler belirmişti. Susan'ın kendi kendine işkence etmesine izin verdiler.

Linda'nın zamanlaması yine mükemmeldi. Susan hayal gücünü dizginlemeye, hayallerini zihninden atmaya çalışıyordu. Kendinde karşılaşacağı her şeye dayanma gücünü bulmaya çalışıyordu. Onu hazırlıksız yakalamak Linda'nın göreviydi.

"Bir kadına ne yapacağı konusunda hiçbir fikrim yok," dedi Linda yumuşak bir sesle. "Ama seyretmek için burada olmayacağım."

Susan'ın yüzüne doğru eğilirken Juan'ın görüş açısından çıkmasına izin vermedi. "Bana bilmek istediklerimi söylersen sana hiçbir şey olmayacak. Söz veriyorum."

Juan gülmek için kendini zor tuttu. Susan Donleavy'nin Linda'ya bakışında öyle bir güven görmüştü ki ondan istediklerinden fazlasını alacaklarına emindi.

"Daniel Singer nerede, Susan?" diye fısıldadı Linda. "Bana yerini söyle."

316

iskelet satım

Susan'ın ağzı bildiklerini açıklayacağı için hissettiği ihanet duygusuyla mücadele ediyormuş gibi büzüldü. Sonra Linda'nın yüzüne tükürdü. "Canın cehenneme, kaltak. Sana hiçbir şey anlatmayacağım."

Linda'nın tek tepkisi yüzünü silmek oldu. Susan'ın yakınında durup fısıldamaya devam etti. "Bunu yapmak istemediğimi anlamalısın. Çevreyi korumanın senin için önemli olduğunu biliyorum. Hatta bu dava için kendini ölüme bile gönderebilirsin. Ama neyle karşı-

karşıya olduğun konusunda hiçbir fikrin yok. Çekeceğin acıyı tahmin bile edemezsin."

Linda doğrularak Juan'a işaret etti. "Bay Smith, aletlerinizi bırakmanız konusunda ısrar ettiğim için üzgünüm. Daha fazla işbirliği yapacağınızı sanmıştım. Size matkap ve ihtiyacınız olan diğer aletler konusunda yardım edeyim, sonra siz ikinizi yalnız bırakacağım." Tekrar Susan'a baktı. "Bugünden sonra ne zaman aynaya baksan dehşetle irkileceksin."

"Dan Singer için feda etmeyeceğim hiçbir şey yoktur," dedi Susan küstah bir şekilde.

"Kendine şu soruyu sor: jilenin için neyi feda ediyor?"

"Bu benimle ilgili bir konu değil. Söz konusu olan şey gezegenin korunması."

"v-

Linda bir şey arıyormuş gibi etrafına bakındı. "Burada bizden başka

«

kimseyi göremiyorum, Susan, demek ki bu kesinlikle seninle ilgili bir konu. Sen burada bir masaya bağlanmış yataarken Singer güvenli bir yerde. Bunu bir dakika için düşün. Ve bugünkü seçiminle ne kadar yaşayabileceğini düşün. Yıllarını hapiste geçireceksin. İster Namibya'da hapse girersen istersen cezanı Avrupa'da akan suyu ve pirelerin istila etmediği yatakları olan rahat bir hücrede çekersin. Seni kime teslim edeceğimize henüz karar vermedik."

"Eğer bana zarar verirsiniz bunun bedelini ödetirim," dedi Susan öfkeyle.

317

Clive Cussler

Linda tek kaşını kaldırdı. "Pardon? Bedelini ödetecek misin?" Güldü. "Bizim kim olduğumuz konusunda hiçbir fikrin yok, bu yüzden nasıl ödetecekmisin bakalım? Anlamıyorsun. Sana sahibiz, hem ruhuna hem bedenine. İstedikimiz her şeyi yapar ve sonunda hiçbir ceza görmeyiz. Artık özgür iraden yok. Seni yakaladığımız an bunu senin elinden aldık. Bunu ne kadar çabuk anlarsan bütün bunlar o kadar çabuk biter."

Susan Donleavy'nin verecek bir yanıtı yoktu.

"Şuna ne dersin? Bana Dan Singer'ın ne planladığını söyle, seni adam kaçırmaya yardım ve yataklık etme suçuyla İsviçre yetkililerine teslim edeyim. Geoffrey Merrick'i cinayete teşebbüs suçlamasından vazgeçmeye ikna ederim." Linda deminden beri onu tehdit ediyordu, şimdiyse ödülü göstermenin zamanı gelmişti. "Bana Singer'ın nerede olduğunu bile söylemen gerekmiyor, tamam mı? Yalnızca ne yapmaya çalıştığını söyle, hayatın inanamayacağın kadar kolaylaşsın."

Linda elleriyle dengesiz terazi hareketi yaptı. "İsviçre hapisanesinde iki ya da üç yıl veya Üçüncü Dünya ülkesinde onlarca yıl boyunca çürüme. Hadi Susan, kendine acımasızlık etme. Bana Singer'ın ne planladığını anlat."

Linda tekniğinin bir parçası olarak her şeyin ne kadar kolay olacağını, Susan'ın kaybedecek hiçbir şeyi olmadığını, ama kazanacak çok şeyi olduğunu tekrarlayıp duruyordu. Juan bilgiyi bu kadar çabuk istemeseydi Linda farklı bir soru seçerdi. Bir sonucu olmayan, yalnızca diyalogu başlatan bir soru. Yine de ilerleme kaydediyordu. Birkaç dakika önce Susan Donleavy'nin yüz hatlarını sertleştiren direnç, yerini şüpheye bırakıyordu.

"Kimse bilmeyecek," diye ısrar etti Linda. "Bana onun ne yapmak istediğini söyle. Bir tür gösteri olacağım tahmin ediyorum, Merrick'in tamk olmasını istediği bir şey. Öyle mi, Susan? Eğer haklıysam yalnızca başım salla."

Susan'ın başı kıpırdamadı, ama gözleri hafifçe aşağıya indi.

"Gördün mü, o kadar da zor değilmiş," dedi Linda, ilacını yutmuş bir çocukla konuşur gibi. "Ne tür bir gösteri? Bengula Akıntısı'm ısıtmayla ilgili bir şey olduğunu biliyoruz."

Susan'ın yüzünde bir şaşkınlık belirdi, ağzı açık kaldı.

"Doğru. Dalgayla çalışan jeneratörleri ve sualtı ısıtıcılarını bulduk. Bir süre önce kapatıldılar. Singer'ın planının bir kısmı zaten bozuldu, ama şimdi önemli olan bu değil. Önemli olan bana gerisini söylemen."

Susan bir şey söylemeyince Linda ellerini kaldırdı. "Bu zaman kaybı! Ben sana iyilik yapmaya çalışıyorum, ama sen kendine yardımcı olmuyorsun. Tamam. Sen nasıl istiyorsan öyle olacak. Bay Smith." Linda bunun üzerine peşinde Juan'la odadan çıkıp kapıyı kilitledi.

"Tanrım, çok korkutucu olabiliyorsun," dedi Juan.

Linda Blackberry'deki kamera görüntüsünü kontrol ediyordu. Başını kaldırmadan, "Yeterince korkunç olamadım ki henüz dağılmadı," dedi.

"Ne yapıyor." E.

"Altına yapmamaya çalışıyor."

"Şimdi onu mu bekleyeceğiz?"

"Yarım saat sonra tekrar içeri gireceğim," dedi Linda. "O zamana kadar yeterince düşünmüş olur."

"Eğer yine konuşmazsa?"

"Gerektiği gibi yumuşaması için yeterince zaman olmadığından ilaç kullanmaktan başka çarem yok, ki bundan da nefret ediyorum. Esire gerçek yerine duymak istediğin şeyi söyletmek çok kolay." Linda tekrar küçük ekrana baktı. "Bir daha düşündüm de..." Bir elini kaldırıp parmaklarını teker teker indirerek saymaya başladı. Son parmağı avucuna kapanırken kapalı kapının ardından Susan Donleavy'nin çığlığı duyuldu.

"Geri dön! Lütfen! Ne yapmaya çalıştığını anlatacağım!"

Linda'nın gözlerinden bir gölge geçti. Yaptığı işten memnun olmak yerine üzgün görünüyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Juan.

"Hiçbir şey."

"Söyle bana. Sorun nedir?"

Linda başını kaldırıp ona baktı. "Bunu yapmaktan nefret ediyorum. İnsanları böyle çözmekten. İstedığimi elde etmek için onlara yalan söylemekten. Beni, bilmiyorum, içimi öldürüyor. Bilgi almak için bir insanın zihnine giriyorum ve sonunda hakkında her şeyi öğrenerek çıkıyorum; nasıl düşünüyorlar, umutları ne, hayalleri ne, hiç söylemeyeceklerini sandıkları bütün sırları. Birkaç saat içinde Donleavy hakkında dünyada başka kimsenin bilmediği kadar şey öğreneceğim. Ama bir arkadaşının sana sır vermesi gibi bir şey değil bu. Bilgi çalışmışım gibi. Ve ben bundan nefret ediyorum, Juan."

"Hiç bilmiyordum," dedi Juan yumuşak bir sesle. "Eğer bilseydim bunu yapmanı istemezdim."

"Bu yüzden sana hiç söylemedim. Sen beni deneyimlerim ve ekipte başka kimsenin sahip olmadığı becerileri taşıdığım için işe aldın. İşimin bu kısmından nefret etmem onu yapmayacağım anlamına gelmez."

Juan omzunu hafifçe sıktı. "İyi misin?"

"Evet. Birkaç dakika daha çılgın atmasına izin verdikten sonra içeri gireceğim. İşim bitince seni bulurum. Sonra bol bol şarap içip Susan Donleavy'yi aklımdan çıkarmaya çalışırım. Gidip dinlen biraz. Korkunç görünüyorsun."

"Bu bütün gün duyduğum en iyi öneri."

Gitmek üzere dönerken her birinin Şirket için kendilerinden ne kadar şeyi feda ettiklerini düşünüyordu. Bir görevi kabul ettiklerinde fiziksel tehlikelerin her zaman farkında oluyorlardı, ama gizli bedeller de ödüyorlardı. Gölgelemin içinde savaşmak, her birinin kendi hareketlerini

kendisinin açıklaması gerektiği anlamına geliyordu. Onlar yalnızca emir aldıklarını söyleyen askerler gibi değildiler. Orada olmayı tercih etmişlerdi ve özgür bir toplumu garanti etmek için gereken şeyleri yapıyorlardı, kendileri toplumsal sınırların dışında hareket etseler bile.

Juan da bu yükü pek çok kez hissetmişti. Şirket'in mükemmel başarı kaydını sürdürmek için uluslararası kanunları sık sık çiğneseler de, kendisini fazlasıyla rahatsız eden ve uzak durdukları gri alanlar da vardı.

Kamarasına doğru yürürken alternatifini bilmiyordu. CIA'ı deyin karşı karşıya geldiği düşmanlar oyunu kurallarına göre oynuyorlardı. Ama uçakları gökdelenlere çarpmak meşru bir saldırı tarzı haline gelince kurallar kitabı çöpe gitmişti. Savaşlar artık alandaki ordular arasında yapılmıyordu. Metrolarda, camilerde, gece kulüplerinde ve pazar meydanlarında yapılmıyordu. Artık herkes ve her şey kolay hedef gibi görünüyordu.

Süitine varınca perdeleri çekti. Artık yatağı birkaç adım ötede olduğu için hissettiği yorgunluk sendelemesine neden oldu. Soyunup serin çarşafların arasına girdi.

Ama bütün yorgunluğuna rağmen kolay kolay uyuyamayacaktı.

Juan perdelerin arasından süzülen ışığın kan rengi olmasından dolayı telefon çaldığı sırada yalnızca birkaç saat uyuduğunu anladı. Yatağın başlığına yaslanıp doğrulurken kendisini dünya ağırsıklet boks şampiyonuyla on beş raunt maç yapmış gibi hissediyordu. Ve tabii kaybetmiş.

"Alo," dedi. Yapış yapış salyayı gevşetmek için dilini ağzında dolaştırdı.

"Seni rahatsız ettiğim için üzgünüm uyuyan güzel." Arayan Max'ti. Sesi başkan uyandırmaktan zevk alıyormuş gibi geliyordu. "Bazı önemli gelişmeler var. Yönetim kurulu odasında bir toplantı ayarladım. On beş dakika sonra."

"İştahımı kabart." Juan örtüleri kenara attı. Yarım bacağının ucu kızarmış ve şişmişti. Julia'nın yardımcılarından biri profesyonel masözdü ve eğer bir işe yaramak istiyorsa bacağıyla ilgilenilmesini istemek zorunda olduğunu biliyordu.

"Daniel Singer tarihin en büyük petrol sızıntısını gerçekleştirmeyi planlıyor ve ona bizim silah sağladığımız paralı asker ordusu yardım ediyor."

322

iskelet Sahili

Bu haber Cabrillo'nun beyninin bütün hücrelerini sarsarak uykusunu action dört dakika içinde yönetim kurulu odasına vardı, saçları hâlâ düş

vüzünden ıslaktı. Maurice, ona kahveyle soğanlı ve soslu omlet hazırlamıştı. Juan'm aklına ilk gelen Linda Ross oldu. Ufak tefek istihbarat subayı her zamanki koltuğuna oturmuş, önündeki dizüstü bilgisayarını açmıştı. Yüzünde porselen bir bebeğin soluk, kırık bakışı vardı. Normalde parlak olan gözleri madeni paralar kadar donuktu. Susan Donleavy'yi sorgulamaya başlamasından bu yana yalnızca birkaç saat geçmiş olmasına rağmen Linda yüz yaş birden yaşlanmış gibiydi. Juan'a gülümsemeye çalıştı, ama gülümsemesi dudaklarında dondu. Juan, ona anlayışlı bir şekilde başını salladı.

Eric Stone ve Mark Murphy'nin yokluğunu telafi etmek için Franklin Lincoln ve Mike Trono da oradaydı.

Max en son geldi ve içeri girdiğinde hâlâ telefonda konuşuyordu. "Doğru. Sahildeki petrol tesisi. 1j4m olarak yerini bilmiyorum, ama pilotunuzun bir fikri olmalı." Karşdakini dinlerken durdu. "Telsiz vericilerinden bazılarının pilinin şimdiye kadar bitmiş olduğunu biliyorum. Ayrıca senin onları titizlikle yaptığını, bu yüzden birkaç tanesinin hâlâ sinyal verdiğini de biliyorum. Yalnızca onları bulmak için biraz daha yaklaşman gerekiyor."

"Murph mü?" diye sordu Juan, omletinden aceleyle bir lokma alırken.

"Sahile odaklanmasını istiyorum. Biraz araştırma yaptım ve Kongo Nehri'nin ağzında, kuzeye, Angola'nın Cabinda eyaletine doğru kavis çizen uzun bir kıyı ötesi petrol üretim platformu dizisi buldum."

"Angola, Kongo'nun güneyindedir," dedi Eddie.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Max sandalyesine otururken. Ama nehrin kuzeyinde bir yerleşim bölgesi var ve birkaç milyar değer-

323

Clive Cu88ler

de petrol varillerinin üstünde duruyor. Artık ne önemi varsa Birleşip Devletler'in Angola'dan Kuveyt'ten aldığından daha fazla ham petrol al-dığını buldum. Bu da birkaç yıl önceki petrol rantı savaşım geçersiz kılıyor."

Juan, Linda'ya döndü. "Bize bilgi vermek ister misin?"

Linda omuzlarını dikeşti. "Hepinizin bildiği gibi Daniel Singer, Geoffrey Merrick'i şirket hisselerini satın almaya zorladı. Singer o zamandan beri parasını çevreci grupları desteklemek için kullanıyor. Güney Ameri-ka'daki yağmur ormanlarını korumak, Afrika'daki yasak avlanma karşıtı çabaları desteklemek ve dünyanın her yerindeki başkentlerde paranın satın alabileceği en iyi lobicileri satın almak gibi. Sonra fark etmeye başlıyor ki harcadığı onca para insanların tutumlarını değiştirme konusunda pek bir işe yaramıyor. Evet, birkaç hayvan ve biraz arazi kurtarıyor, ama çevre sorunu üzerinde büyük bir etki yaratamıyor. Sorun şu ki insanlar çevreyi umursadıkları söylerken iş dolarları ve sentlere gelince kimse hayat tarzlarında değişimi etkin hale getirecek değişiklikler yapmayı istemiyor."

"Böylece Singer daha radikal olmaya karar veriyor, öyle mi?" dedi Juan.

"Daha çok fanatik diyebiliriz." Linda bilgisayarına ikinci kere baktı. "Susan'a göre Colorado, Utah ve Vermont'ta inşa edilen lüks evleri yıkan, galerilerin önünde duran SUV'ları parçalayan gruplarla birlikte aktif hale gelmiş. Susan onun eskiden tomruk taşıyan kamyonların yakıt depolarına golf topları ve petrol borularına kum attığını söylüyor."

"Golf toplan mı?" diye sordu Linç.

"Dizel yakıt onları eritiyor, içindeki kauçuk liflerin çözülmesine neden oluyor. Tuz ve şekerden daha fazla hasar veriyor. Singer en azından elli milyon dolarlık zarar verdiği konusunda övünüyor, ama bu bile yeterli gelmiyor. Petrol sanayindeki üst düzey yöneticilere postayla bomba yollamayla düşünmüş, ama bununla yalnızca posta odasındaki za-

324

iskelet Sahili

allı bir kâtipi öldüreceğini biliyor. Ayrıca bunun kimsenin hayatını değiştirmeyeceğinin de farkındaymış.

"Önümüzdeki birkaç yıl içindeki kasırga mevsimlerinin oldukça kötü geçeceğini o zaman öğrenmiş. Bu doğal döngünün bir parçasıyken medyanın bunu küresel ısınmaya bağlayacağını biliyor ve fırtınaların daha da kötü hale gelmesini sağlayıp sağlayamayacağını merak etmeye başlamış."

"Demek ki Namibya açıklarındaki sualtı ısıtıcıları konusunda haklıydık." Cabrillo soru sormaktan çok bu durumu ifade ediyordu.

"Çevreci hareketle olan bütün bağları kesip planını harekete geçirmiş. Isıtıcıların büyüklüğünü ve yerini belirlemek için üst düzey iklim bilimcileriyle okyanus bilimcilerini tutmuş. Ama Susan onların bu çalışmanın yalnızca araştırma amaçlı olduğunu, gerçekte uygulanacağını bilmediklerini söyledi. Bu ısıtıcılar Bengula Akıntısı'nı biraz değiştirmek için tasarlanmış, böylece Batı Afrika

açıklardaki sulann sıcaklığı birkaç derece yükselecekmış. Daha önce konuştuğumuz gibi daha fazla ısı, daha fazla buharlaşma ve daha büyük, xiaha güçlü bir fırtına anlamına geliyor.

"Bir kez oluştuktan sonra kasırgayı değiştirmek mümkün değil," diye devam etti Linda. "Nükleer bir patlama bile kasırganın göz yapısını, rüzgâr hızını veya fırtınanın yönünü değiştiremez. AmzF Singer en başmda fırtınanın nedeni olan şeyleri etkileyerek hypercane dediği, Saffir-Simpson Ölçe-ği'ne göre Kategori Beş'in üstünde yer alan fırtınalar yaratabileceğine ina-nıyormuş."

"Bunun petrol tesislerini havaya uçurmayla ne ilgisi var?" diye sordu Eddie. Juan'ın tepsisinden kendine bir fincan kahve aldı.

"Medyanın korkulannı burada kullanmaya başlayacak. Kongo Neh-ri'nin yakınındaki sulardan pompalanan ham petrol dünyadaki en yüksek benzen oranına sahip. Alaska ham petrolünde kabaca binde bir oranında benzen bulunuyor. Angola ve Kongo açıklardaki en yeni sahalardeki petroldeki oran yüz kat daha fazla. Ham petrolde ayrıca arsenik de var.

325

Clive Cussler

Rafinerilerde arsenikten arındırılıyor, ama yerden çıktığında oldukça ya. kıcı bir petrol ve benzen arsenik asit karışımı söz konusu oluyor. Bu bili-nen ve oldukça sıkı kontrol edilen bir karsinojen."

"Batı Afrikalıları hasta etmek mi istiyor?" diye sordu Linç, bu fikir-den tiksinerек.

"Tam olarak değil. Ama birkaç yaralı olacaktır. Hayır, onun peşinde olduğu şey sızıntının yeterince uzun süre dağılması, böylece petrolün bir kısmının buharlaşması."

"Ve havaya yükseldiğinde batı rüzgârları zehirli buharları okyanusun üstünden Doğu Kıyısı'na taşıyacak."

"Seviye Birleşik Devletler'deki insanları hasta edecek kadar yüksek olmayacak," dedi Linda. "Ama Singer derdini anlatabilmek için sahile doğru ilerleyen zehirli kasırganın neden olacağı paniğe güveniyor."

"Diyelim ki bir sürü petrolü denize dökmeyi başardı," diye araya girdi Mike. "Petrol tehlikeli hale gelmeden önce temizlenemez mi?"

"İki şey bunu zorlaştırır," dedi Juan. "Birincisi, dünyanın bu kesiminde petrol sızıntılarıyla ilgili düzenlemeler oldukça gevşek. Sızan petrolü temizleyecek yeterli sayıda gemileri ya da yayılmasını önleyecek dubaları yoktur. İkincisi, eğer yanılıyorsam beni düzeltin, Singer çok fazla sayıda petrol kuyusuna çok fazla zarar vermeyi planladı:ğa için temizleme ekipleri buna yetişemeyecektir."

"Özette böyle," diye doğruladı Linda. "Yerli çalışanlar uygunsuz bir yükleme sırasında ve hatta gemide bir delik varsa buradan sızan petrolü temizleyebilirler, ama Singer'm ordusu onların çalışmalarına engel olacağı için hasar gören kuyulardan ve borulardan sürekli olarak sızan petrol konusunda bir şey yapamayacaklardır."

"Petrol yayıldıktan sonra buharın atmosfere girmesi ne kadar sürer?" diye sordu Max.

326

iskelet Sahili

"Anında," dedi Linda. "Ama Atlantik'i geçmesi bir hafta kadar sürer. O kuyuları olabildiğince uzun süre korumak Singer'ın askerlerinin görevi. Eğer birkaç gün dayanabilirlerse Exxon Valdez felaketinden yüz kat büyük bir sızıntıdan söz ediyoruz demektir."

Juan etrafındaki yüzleri taradı. "O zaman kuyulara saldırımlarını önlemek bizim işimiz ve eğer çok geç kalırsak lanet kuyuları onların elinden geri alırız."

"Bu konuda bir sorun olabilir," dedi Eddie. Ellerini masanın üstünde kavuşturdu. "Linda, Max'e, Singer'ın petrol tesislerine saldırması için Makambo'nun adamlarını tuttuğunu söylemiştin, değil mi?"

"Susan Donleavy, onun adının yanı sıra Kongo Devrim Ordusu'ndan da söz etti. Tam paralı asker anlaşması. Makambo'nun bu işte politik bir kaybı yok. Singer'm birkaç milyon doları için kurbanlık askerler gönderebilir."

"Güzel adam," dedi Linç alaya bir şekilde. "Adamları onu politik inançları yüzünden takip ediyor; ama Makambo onları bir başkası için ölüme gönderiyor. Afrika'dan nefret ediyorum."

"Seni suçlayamam," dedi Eddie. "Ama sorunlarımızı görebiliyor musun? Onlara birkaç yüz adamı silahlandırmaya yetecek kadar AK-47, RPG ve mermi sağladık."

Juan hemen anladı. "Oregon dünyadaki donanmaların yarısını alt edecek ateş gücüne sahip, ama petrol kuyularını basıp çalışanlarını kalkan olarak kullanan teröristlere karşı bu güç bir işe yaramayacaktır."

"Kesinlikle." Eddie öne doğru eğildi. "Üretinplatformlarını geri almak için bire bir dövüşmek gerekir. Bu ekipteki herkes ehil bir dövüşçü ama eğer Makambo yalnızca birkaç kuyu alır ve her birine yüz adam koyarsa kendi adamlarımızın üçte ikisini ya da dörtte üçünü kaybetmeder kuyuları geri alamayız."

327

Clive Cussler

"Ve Angola'nın ordusunun ya da polisinin fazla yardımı olacağını da sanmıyorum," diye ekledi. "Sırf organize olmaları bile birkaç gün sürecektir. Singer o zamana kadar bütün Kongo Deltası'nı pis kokulu petrol yatağına çevirmiş olur. Petrol kuyularına da zarar vereceği için sızıntı hiç durmaz. Platformlara saldırmasını önleyemezsek kuyuları geri almak için en fazla bir günümüz var demektir." Eddie'nin ciddi değerlendirmesi havada asılı kaldı, çünkü kimse söylediklerini çürütemiyordu.

Açık kapıda bir tıklama olunca Juan dönüp baktı, Sloane Macinty-re'in kapıda dikildiğini görünce büyük bir sevinç duydu. Üzerinde bol bir pantolon ve düz beyaz bir tişört vardı. Askıdaki kolu kanunun üstünde duruyordu. Bakır rengi saçları omuzlarının üstüne dökülmüştü. Juan, onu ilk kez makyajlı görüyordu. Maskara ve gölge gri gözlerinin derinliğini ortaya çıkarmış, becerikli alılık darbeleri hâlâ iyileşmekte olan bedeninin solgunluğunu gizlemişti. Dudakları dolgun ve parlaktı.

"Umarım bölmüyorum," dedi. Ama gülümsemesi toplantıyı böldüğünü bildiğini gösteriyordu.

Juan ayağa kalktı. "Hayır, kesinlikle. Kendini nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim, teşekkürler. Doktor Huxley, verdiği fizik tedavisi programına uyarsam birkaç hafta içinde yeni gibi olacağımı söyledi. Bütün mürettebat başardığın kurtarma olayından söz ediyor. Yalnızca kendi adamlarını ve Geoffrey Merrick'i kurtarmakla kalmayıp Zimbabveli bir lideri de özgürlüğüne kavuşturduğun söyleniyor."

"İnan bana bu bir ekip işiydi."

"Yalnızca bazı sesler duydum ve bir merhaba demek istedim." Juan'a baktı. "Hepinizin neler yaptığı ve bu inanılmaz gemiyi nereden bulduğunuz konusunda bana hâlâ bir açıklama borçlusun."

"Her şeyi anlatacağım. Söz veriyorum."

"Anlatsan iyi olur." Linda'ya baktı. "Kamarada görüşürüz."

328

iskelet Sahili

"Görüşürüz, Sloane."

"peki, ne halt edeceğiz?" diye sordu Max açıkça. Konuşmayı tekrar rayına oturtmak istiyordu.

"Langston'la bağlantı kurabiliriz," dedi Linda. "Buraya hızlı bir kuvvet gönderemese de en azından Angola ve Kongo hükümetlerini bu inanılmaz terörist tehdidi konusunda uyarabilir."

"Böyle ülkelerle ilişkilerimiz nasıl?" diye sordu Linç.

"Hiçbir fikrim yok."

"Dick Truitt, Carl Gannon ve Bob Meadows gibi Şirket'ten ayrılan eski adamlarımızla bağlantıya girmeye ne dersiniz?" diye bir öneride bulundu Mike. "Tom Reyes'in Kaliforniya'da bir koruma şirketi kurduğunu biliyorum."

"Petrol şirketlerinin kendi güvenlik kuvvetleri var mı?" diye sordu Max. "Sanırım var. Juan?"

"Ha?"

"Seni sıkıyor muyuz?" A.

"Hayır." Cabrillo ayağa kalktı. "Hemen dönerim."

Birisi nereye gittiğim soramadan kapıdan çıkmıştı bile. Koridoru uzun adımlarla geçerken geniş omuzlan ve başı öne eğilmişti.

Kararlarını her zaman kolayca verirdi ve bu kez de durum farklı değildi, ama bu karardan önce bir soru sorması gerekiyordu. Linda Ross'un kamarasına girerken Sloane'a yetişti.

"Juan," dedi Sloane irkilerek. Aniden ortaya çıkması ve yüzündeki ciddi ifade onu korkutmuştu.

"İfove'daki elmaslardan ne kadar eminsin?" diye sordu sertçe. Düşündüğü şeyi yapmak için Şirket'in çok büyük mali kaynakları bile yeterli değildi ve CIA'nın da bu plana gereği gibi fon ayracağından şüpheliydi.

"Pardon?"

"Rove diyorum. Elmasların onda olduğundan ne kadar eminsin?"

329

Clive Cussler

"Senin ne demek..."

"Bir bahse girmek istesen olasılık ne olurdu? Yüzde bir mi? Binde bir mi? Ne?"

Sloane kendini toparladı. "H.A. Ryder o dönemde Afrika'daki en iyi rehberdi ve çölü herkesten iyi biliyordu. O adamları Kalahari'den geçirdiğinden adım gibi eminim. Sahile vardıklarında taşlar onlardaydı."

"Yani o zaman taşlar Rove'da."

"Evet."

"Eminsin."

"Eminim."

"Tamam. Teşekkürler."

Gitmek için döndü, ama Sloane kolunu tutup onu durdurdu. "Neler oluyor? Neden elmasları soruyorsun?"

"Çünkü eğer bana yardım ederse birisine o elmasları vaat edeceğim."

"Rove'un nerede olduğunu bilmiyorsun. Onu bulmak yıllar alabilir."

Juan kurnaz bir şekilde sırtıttı. "Bana iyilik borçlu olan biri var ve gemiyi benim yerime o bulacak."

"Elmasları kime ve neden veriyorsun?" Juan'ın kararlılığının etkisi altında kalan Sloane bir an kimin için çalıştığını ve en başında

Namibya'ya geliş nedenini unutmuştu. "Bir saniye bekle. O taşlar sana ait değil. Benim şirketime ait."

"Denizcilik yasalarına göre kim bulursa ona aittir. Elmasları neden istediğime gelince, benimle gel."

Juan önce kasadan bir şey almak için kamarasına uğradı. Konuk bölümüne geldiklerinde Juan kapıyı çalıp içeri girdi. Moses Ndebele oturma odasında yere oturmuş, dört adamıyla konuşuyordu. Hepsı bandajlar içindeydi. Etrafı dolduran bastonlar ve koltuk değnekleri çocukların oynadığı mikado çubuklarının büyük modeline benziyordu. Ama bunların hiç önemi yoktu. Liderleri geri döndüğü için hepsi gülümsüyordu.

330

İskelet Sahili

Moses ayağa kalkmaya çalıştı, ama Juan, onu durdurdu. "Doktor Huxley yeni bir bacak satın almama gerek olmadığını söyledi," dedi Ndebele.

"Bunu duyduğuma sevindim. Ben bir tanesiyle idare ediyorum, ama iki bacağımın da olmasını çok isterdim," dedi Juan el sıkışırken. "Sizinle özel olarak görüşebilir miyiz?"

"Elbette, kaptan." Adamlarına birkaç şey söyledi, hepsi yavaşça yerden kalkıp toplayarak odadan çıktı.

Juan konuşmaya başlamadan önce kapının kapanmasını bekledi.

"Hükümeti devirip Zimbabve'yi eski refahına kavuşturmanız şansı ne kadar?"

"Sen bir erkeksin. Bu yüzden erkek gibi konuşacağım. Hevesli savaşırlarım var, ama silahlarımız çok az ve eğer insanlar silahı olmayan bir isyanı desteklemeye kalkarlarsa öldürülürler. Hükümetimiz acımasızdır. Liderleri iktidarda kalmak için her türlü suçu işler."

"Onları devirmek için ne^erekir?"

"Her sorunda olduğu gibi zaman ve para."

"Zaman konusunda bir şey yapamam, ama ya hareket için gerekli parayı sağlarsam?"

"Kaptan, senin cesur ve onurlu bir adam olduğunu biliyorum, ama on milyonlarca dolardan bahsediyoruz."

"Bay Ndebele, aslında ben yüz milyonlarca dolardan bahsediyorum." Juan adamın bunu sindirmesi için bir saniye bekledikten sonra ekledi. "Para sizindir, ama karşılığında sizden bir şey istiyorum."

"Şimdilik para konusunda bir şey sormayacağım," dedi Moses. "Dostlar böyle konulan konuşmazlar. İstedğin iyilik nedir?"

"En iyi savaşırlarından yüz tanesine ihtiyacım var," dedi Cabrillo. Sonra durumu açıkladı. Ndebele hiçbir şey söylemeden dinledi, ama Birleşik Devletler'e doğru yola çıkacak ve büyük olasılıkla onun toprakları

331

Clive Cussler

olan Florida'ya hedef alacak olan zehir yüklü kasırgayı anlattığında Sloane hayretle yutkundu.

"Adamlarım çocukları ve ülkemizin geleceği için kendilerini feda etmeye hazırdır," dedi Ndebele, Juan sözlerini tamamlayınca.

"Onları hiçbir şey kazanmayacakları ve riske girecekleri bir savaşa göndermemi istiyorsun. Benim için yaptıklarından sonra nerede istersen yanında savaşırım. Ama adamlarımdan bunu yapmalarını isteyemem."

"Ama ülkeleri için savaşıyorlar," diye karşılık verdi Juan. "Bunu yaparak hükümetinizi devirmek ve Zimbabwe'ye hepinizin uğrunda savaştığı demokrasiyi getirmek için gereken mali kaynağı bulmuş olacaksınız. Sana yalan söyleyip bütün adamlarının geri döneceğini söylemeyeceğim, çünkü dönmeyecekler. Ama onların fedakârlığı takipçileriniz için toplanma çığlığı olacak. Onlara başaracakları şeyi ve bunu sizin için, ülkeleri için ve en önemlisi kendileri için başaracaklarını anlatın."

Ndebele birkaç saniye bir şey söylemeden Cabrillo'nun gözlerine baktı.

"Bu konuyu inbada'ya, yani konseye götüreceğim." Kapalı kapıyı işaret etti. "Ve karan onlara bırakacağım."

"Sizden daha fazlasını isteyemem," dedi Juan. Ndebele'nin elini tekrar sıktı. Cebinden bir kese çıkıp Ndebele'nin elini çevirdi.

Kesinin içindeki, silahlar karşılığında aldıkları elmasları Ndebele'nin avucuna döktü. "Bunu iyi niyet gösterisi olarak kabul edin.

Kararınız ne olursa olsun bunlar sizindir. Masada dahili telefon var. Telefonu açan iletişim subayı beni bulur."

Koridora çıktıklarında Sloane, Juan'ın elini yakaladı. "Bütün bunlar doğru mu? Hem o elmasları nereden buldun?"

"Ne yazık ki doğru. Daniel Singer yıllardır bunu planlıyormuş ve onu durdurmak için yalnızca birkaç günümüz var. O elmasların nereden geldiğine gelince, bütün bu pisliğin en başına giden uzun bir hikâye."

332

iskelet Sahili

"Sanırım onu duymak için de beklemem gerekiyor."

"Üzgünüm, evet. Toplantıya geri dönmeliyim. Konuşmamız gereken bir sürü şey var."

Sloane onun elini bıraktı. "Sana elimden gelen her şekilde yardım edeceğimi bilmeni isterim."

"Güzel, çünkü Rove'u bulduğumuzda o elmasları satın almaları için patronlarına şantaj yapmama yardım edeceksin."

"Bu," dedi Sloane sırtarak. "Benim için bir zevktir."

Cabrillo yönetim kurul odasına geri dönmekten önce gemiden kıyıya bir arama yapmak için kamarasına gitti. Doğu Sahili'nde sabahın erken saatleriydi, ama aradığı adamın ofisinde olduğunu düşünüyordu.

Juan'da direkt numara vardı. Telefon karşıdan açılınca girişe gerek duymadan konuştu. "Bana bir bacak borçlusun, ama bana el verirken ödeştüğimizi düşüneneğim."

"Çok uzun zaman oldu, Başkan Cabrillo," dedi Dirk Pitt, Washington D.C.'ye bakan NUMA boasının tepesindeki ofisinden. "Sizin için ne yapabilirim?"

333

Clive Cussler

Oregon olağanüstü makineleri ve mürettebatının sabırsızlığıyla bir taziye gibi kuzeye doğru ilerliyordu. Geminin neredeyse her bölümünde bir hareket vardı. Cephanelikteki beş adam Moses Ndebele'nin adamlarının kullanacağı silahların paketini açıyor, silahları temizleyip yüzlerce şarjör dolduruyordu. Diğer silah uzmanları geminin savunma sistemlerini kontrol ediyor, mermi kutularının ağızına kadar dolu olduğundan, tuzlu havanın makineli tüfekleri, Gatlingleri ve otomatik toplan aşındırmadığından emin olmaya çalışıyordu.

Ay havuzundaki teknisyenler Oregon'ua iki denizaltısını inceliyordu. Taşıyabildikleri adam sayısını artırmak için ikisinin takımları da sökülüp, ekstra karbondioksit temizleyicileri monte edilmişti. Ayrıca iki aracın suyun altındayken görülmesini neredeyse olanaksız hale getiren yan-kızıl kaplamasına rötuşlar yapıldı. Arka planda her olasılığa karşı düzinelerce oksijen tüpünü dolduran kompresörün uğultusu duyuluyordu.

Mutfaktaki bütün aşçı ve yardımcıları savaş tayınları hazırlıyor, yemek ekibi yiyecekleri mutfaktan çıkar çıkmaz hava geçirmez paketlere

334

iskelet Sahili

kovuyordu. Revirdeki Julia Huxley ve ekibi ameliyathaneyi yaralı akışı için hazır hale getiriyordu.

Juan Cabrillo operasyon merkezindeki her zamanki koltuğunda otururken etrafındaki personeli baş döndürücü bir hızla gemiyi ve kendilerini yaklaşan çatışmaya hazırlıyordu. Juan geminin durumuyla ilgili gelen her raporu okuyordu; hiçbir ayrıntı önemsiz değildi.

"Max," diye seslendi, başını bilgisayar ekranından kaldırmadan. "Buradaki rapor yangın söndürme sisteminin sekiz kilo eksik olduğunu söylüyor."

"Aşağıda bir deneme yapılmasını istedim. Sistem bir saat içinde dolacaktır."

"Tamam. Hali, George'un tahmini varış saati kaç?"

Hali Kasım kulaklıklarından birini indirdi. "Eric ve Murph'le birlikte Cabinda, Angola'dan yeni havalandılar. İki buçuk saat içinde onlarla ran-devulaşabiliriz. Gemiye yavaşlatıp hangarı hazırlayabilmemiz için varmadan on dakika önce arayacak."" >

"Ya Tiny? O nerede?"

"Zambiya'nın yedi bin metre yukarısında."

Juan rahatlamıştı. Bu plan da son zamanlardaki pek çok plan gibi aceleyle yapılmıştı. En büyük engellerden biri Moses'in yüz adamını, Francistown, Botswana sanayi kasabası yakınlardaki göçmen kamplarından almak. Afrika'nın Sahara'nın altında kalan kesiminin tersine Botswana'da yolsuzluk çok azdı, bu yüzden adamları pasaportları olmadan uçağa almak Cabrillo'nun istediğinden çok daha pahalıya patlamıştı. Tiny'nin pilot arkadaşı karşı tarafı ayarlamış, Cabinda'ya inerken bir zorluk yaşamamaları için gerekeni yapmıştı. Onlar indikten beş saat sonra Oregon şehrin ana limanına demir atacak, adamlar binene kadar orada kalacaktı.

335

Clive Cussler

Oradan kuzeye, sahilin açığındaki petrol sahalarına ilerleyeceklerdi. Murph ve Eddie Şirket'in telsiz vericilerinin bulunduğu üç AK-47'nin ye. rini orada tespit etmişti. Silahlar, büyük ve yeni bir tanker terminalinden beş mil uzakta, bir düzine kıyı ötesi petrol kuyusuna tekneyle on dakikalık mesafede bulunan bir bataklıkta gruplanmıştı.

Murph bu raporu verir vermez Juan, Langston Overholt'la temas kurmuştu. Daha sonra Lang Dışişleri Bakanlığı'nı aramış, böylece Angola hükümetine bir uyarıda bulunmuşlardı. Ancak diplomasi çarkları çok yavaş döndüğü için şu ana dek Juan'm enformasyonu Dışişleri Bakanlığı'nda öyle beklerken politikacılar bir bildiri yayınlamaya çalışıyordu.

Cabinda eyaletinde sürmekte olan iç savaş yüzünden petrol sahalarını kiralayan petrol şirketlerinin kendi güvenlik sistemleri vardı. Tanker terminaliyle işçilerin kaldığı yerler çitlerle çevrilmişti ve silahlı devriyeler tarafından korunuyordu. Cabrillo bu şirketleri doğrudan aramayı düşünmüştü, ama kendisine aldırmayacaklarını biliyordu. Ayrıca koydukları güvenliğin hırsızlığı ve izinsiz girişi caydırıcı olduğunu, bir orduyu engellemeye yetmeyeceğini de biliyordu. Onları uyuracak olursa yalnızca daha fazla güvenlik görevlisinin ölümüne yol açmış olurdu.

Ayrıca Murph'ün hava keşfinden öğrendiği kadarıyla petrol sahalarının etrafındaki gecekondu mahallelerinde yüzlerce insanın yaşadığını da öğrenmişti. Eğer çatışma tesislerin içinde gerçekleşirse çok daha az sivil ölecekti.

Linda Ross, peşinde Sloane Macintyre'la operasyon merkezine girdi. Sloane içeri girerken durdu. Modern görünümlü komuta merkezine bakarken ağız açık kalmıştı. Ön taraftaki büyük ekran bir düzine küçük ekrana bölünmüştü, her biri geminin çeşitli yerlerine konmuş kameralardan alınan görüntüleri yansıtıyordu.

336

İskelet Sanın

"Linda onunla gelirim ne yaptığınıza dair daha iyi bir fikrim olacağını söyledim," diyebilirdi Sloane sonunda Juan'a yaklaşırken.

"Sanırım şimdi beş saniye öncesinden daha şaşkın durumdayım. Bütün bunlar nedir?"

"Oregon'un kalbi ve ruhu," dedi Juan. "Buradan dümeni, makineleri, iletişimi, güvenlik ekiplerini ve geminin entegre silah sistemlerini kontrol edebiliriz."

"CIA'le filan birlikte misiniz?"

"Sana daha önce dediğim gibi eskiden öyleydim. Biz serbest güvenlik işleri yapan kâr amaçlı bir şirketi yöneten özel vatandaşlarız.

CIA'in yıllar boyunca bize pek çok iş verdiğini kabul etsem de genellikle onların kara kitaplarının dışında kalan işleri yapıyoruz.

"En başta işimiz bir grup-Afrikanlı devrimciye silah satmaktı. Silahlar modifiye edildiği için izlerini sürebilecektik. Ne yazık ki ihanete uğradık ve bunu ancak Geoffrey Merrick'in kurtarılması işine soyunduktan sonra öğrendik. Bu yüzden şimdi silahları almak için geri dönüyoruz, ama öyle anlaşılıyor ki Merrick'in eski ortakının o silahlarla ilgili planları varmış."

"En başında silahları vermeniz için size kim ödeme yaptı?"

"Bizim hükümetimizle Kongo hükümeti arasında yapılan bir anlaşmaydı. Paramın büyük kısmı CIA'den geldi; gerisi silahlar karşılığında aldığımız elmasların satışından gelecekti."

"Yardıma karşılığında Moses Ndebele'ye verdiğin elmaslar mı?"

"Anladın işte. Hey, hikâye o kadarda uzun değilmiş," dedi Juan.

"Yani hayatını böyle mi kazanıyorsun?" diye sordu, sonra kendi sorusunu kendi yanıtladı. "Elbette. Linda'nın dolabındaki giysileri gördüm. Sanki Beverly Hills'ın en pahalı mağazasındaymışım gibiydi."

"Başkan, seninle özel olarak konuşabilir miyim?" diye sordu Linda.

Juan onun ses tonundan hoşlanmamıştı. Sandalyesinden kalkıp gösterişli bir hareketle yerini Sloane'a bıraktı. "Gemi senindir."

Linda'yı operasyon merkezinin uzak köşesine götürdü. "Ne oldu?"

337

F:22

Clive Cussler

"Soruşturma notlarını tarıyordum. Bundan emin olmasam da Susan Donleavy'nin bir şey gizlediğini düşünüyorum."

"Bir şey mi?"

"Singer'ın ne planladığı hakkında değil. Bu konuda mümkün olan her şeyi aldım ağızından. Bu başka bir şey. Yalnız tam olarak adını koyamıyorum."

"Bütün bu operasyonun zamanlamasıdır," dedi Juan.

"Olabilir. Bilmiyorum. Neden öyle dedin?"

"Bu yüzden bütün gece uyumadım," dedi Juan. Endişelerini ortaya koydu. "Singer bu iş için yıllardır çalışıyordu. Bütün o jeneratörler ve ısıtıcılar filan. Sonra birdenbire birkaç milyon tonluk zehirli atığı serbest bırakmak için bir petrol tesisine saldırıyor. Neden? Neden şimdi? Kasırgaların buhan Atlantik'in üstünden taşınmasını bekliyor, ama fırtınanın ne zaman ve nerede oluşacağını bilemez."

"Sence biliyor mu?"

"Bence o bildiğini sanıyor."

"Ama bu mümkün değil. En azından doğruluk payı olmaz. Kasırgalar rasgele gelişir. Bazıları tropik alçak basınçtan daha fazla güçlenmez ve genellikle denizde patlayıp geçer."

"Kesinlikle. Ve bu da onun büyük gösterisi için bir işe yaramaz."

"Sence büyük bir fırtınanın yaklaştığını ve petrol buharlarını okyanusun üstünden taşıyacağını biliyor mu?"

"Ben daha iyisini söyleyeyim. Bence fırtınanın yolunun Birleşik Devletler'den geçeceğini biliyor."

"Bunu nasıl bilebilir?"

Juan elini kısa saçlarında gezdirdi. Düş kırıklığının tek belirtisi buydu. "Bütün gece uyanık kalmama neden olan şey buydu. Yolunu bir kenara bırak bir kasırganın olacağını bile önceden bilmesinin mümkün olmadığını biliyorum, ama Singer'ın hareketleri bizi ancak bu sonuca götür-

338

iskelet Sahili

üvor. Biz burada olmasak bile Makambo'nun adamları sonunda yenile-ek ve petrol sızıntısı engellenecektir. Bu yüzden Singer buharların yeterince uzağa gidip bir kasırgaya karışacak kadar havada kalacağını garanti edemez. Ya da bu olsa bile kasırganın kendi kendine dağılmayacağını bilemez. Tabii bütün bu işte bizim bilmediğimiz başka bir unsur daha yoksa."

"Susan'la tekrar konuşmayı deneyebilirim," dedi Linda. "Petrol terminaline yapılacak saldırı konusunda bilmek istediklerini öğrendikten sonra sorgulamayı kesmiştim."

Juan, ona gururla baktı. Ruhundan daha fazla şey feda etmeye hazırdı. Juan, onu, Susan Donleavy'yi sorgulamanın etkisinden korumak istese de Linda'nın bunu yeniden yapması gerektiğini biliyordu.

"Burada bir şey daha var," dedi. "Ve senin onu bulacağından emi-nim."

"Elimden geleni yapacağım/ Linda gitmek için döndü."

"Beni haberdar et."

Tiny Gunderson'ın Cabinda havaalanında yüz hevesli askerle birlikte uçağında oturduğu yerin om mil kuzeyindeki Daniel Singer, Kongo Devrim Ordusu'ndan General Samuel Makambo'yla konuşuyordu. Şafağa iki saat vardı, gece hayvanları ve böcekleri uykuya çekilmiş orman nihayet sessizleşmişti. Kıyı ötesinde ve sahil boyunca doğalgaz yakan pek çok petrol kuyusunun parıltısına rağmen bu yaratıkların günlük ritimlerini sürdürmeleri bir mucizeydi. Etraflarındaki derme çatma yapılarda Makambo'nun bu görev için feda etmeye hazır olduğu en kıdemli askerler bulunuyordu. Dört yüz askerlik keşif kuvvetinin başında Albay Raif Aba-la vardı. Makambo iki nedenle oradaydı: Kongo Nehri'nde silah tüccarlarının elmaslarla kaçmalarına izin vermek zorunda kaldığı fiyaskonun inti-

339

Clive Cussler

kamını almak istemesi ve albayın elmas alışverişinden taş aşırıldığından şüphelenmesi.

Asiler, petrol devi Petromax'e ait olan tesisin etrafına inşa edilmiş gecekonduların yakınında, açıkta gizleniyorlardı.

Yıpranmış olsa da gündelik giysiler giyiyor, iş arıyormuş gibi yapıyorlardı. Silahları ve dıştan takma motorlu tekneleri, bataklıkta ağaçların arasına kolayca gizlenmişti. Yakınlarda nöbet tutan muhafızlar, balıkçıların veya avlananların fazla yaklaşmasına engel oluyordu.

"Albay," dedi Makambo. "Görevinizi biliyorsunuz."

Samuel Makambo sırf heybetiyle bile hükmedici biriydi. Bir zamanlar savaşa sertleşmiş kasları gevşese de hâlâ inanılmaz bir gücü vardı. Akıl hocası idi Amin gibi aynalı gözlükler takıyor, sjambok denen ve suaygırı derisinden örülmüş bir sopa taşıyordu. Çifte kılıfındaki tabancalar Beretta tarafından sipariş üzerine yapılmıştı; yalnız altın kakmaları bile küçük bir servet ederdi.

"Evet, efendim," dedi Abala hemen. "Yüz adam kıyı ötesi yükleme terminaline ve kuyulara saldırı başlatmak için tekneleri kullanırken benim kuvvetlerim tesisin güvenliğine odaklanacak."

"Pompa kontrol odalarının yanı sıra üretim istasyonlarının kontrolünü de almanız çok önemli," dedi saldırının mimarı Dan Singer. "Ve oralar zarar görmemeli."

"Terminalin o kısımlarına yapılacak saldırı en iyi adamlarım tarafından gerçekleştirilecek. Çevredeki çitlerden geçer geçmez oraları alacaklar."

"Peki, adamların kontrolleri nasıl kullanacaklarını biliyorlar mı?"

"Hükümetimiz kabilemizin üyelerinin Kongo petrol sanayinde çalışmasını yasaklayana kadar adamlarımın çoğu bu tesiste

çalışıyordu," dedi Abala. "Hali hazırda dolmakta olan tanker terminalden aynılır ayrılmaz pompaları sonuna kadar açıp petrolü denize dökceklerini biliyorlar."

340

iskelet Sahili

"Peki, ya kuyular?"

"Kıyıdaki depolama tanklarına ham petrol gönderen yeraltı borularını tahrip edecekler."

Singer büyük depo tanklarının yan taraflarını patlatılabilmeyi dilerdi, ama petrolü içinde tutacak toprak tabyalara yerleştirilmişlerdi.

Petrolün gerektiği gibi buharlaşması için mümkün olduğunca geniş bir alana yayılması gerekiyordu. Makambo'ya döndü. "Terminali tuttukları ve petrolün denize aktığı her saat için bir milyon dolar otomatik olarak İsviçre'deki banka hesabınıza yatacak."

"Bu para devrime fon sağlamada ve halkımızın hayat kalitesini artırmada çok işe yarayacak," dedi gerilla lideri ciddi bir yüzle. Singer aslan payının Makambo'nun hesabında kalacağını biliyordu. "Bu anlaşmayı yaptım ve askerlerimden hepimizin iyiliği için savaşmalarını istedim."

Singer paralı asker kuvveti ararken Makambo ve Kongo Devrim Or-dusu'nu titizlikle incelemişti. Kendilerine erzak sağlamak için savunmasız sivilere işkence etmekten ve gözlerini korkutmaktan kaçınmayan vahşi kasaplardan başka bir şey değildiler. Çatışmanın kabileyle ilgili bir yönü olsa da insan hakları grupları Kongo Devrim Örgütü'nün kendi halkını, onları bastırmaya çalışan hükümetten daha fazla öldürdüğünü tahmin ediyordu. Makambo Afrikalı politikacılarının despot yapısını gösteren bir başka örnekti o kadar.

"Çok güzel," dedi Singer. "Şimdi ben gidiyorum."

Cabinda'dan saldırdan bir gün önce ayrılmayı planlıyordu, ama cesaret edebildiği kadar kalmış, Nina Visser'den bir haber beklemişti. O ve diğerleri uçakla randevu yerine gelmemişlerdi, ama pistin yakınındaki tekerlek izleri kısa bir süre önce birilerinin orada olduğunu gösteriyordu. Pilot onları havadan takip etmeyi başarmıştı, ama yalnızca birkaç mil 'Çin. Amansız rüzgâr çöl tabanını karmakarışık etmişti. Bölgeyi ancak

341

Clive Cussler

Windhoek'e gidecek kadar yakıtı kalana kadar taramış, ama hiç kimseyi bulamamıştı.

Singer, ona Cabinda'ya geri dönmesini emretmişti, böylece Libyalı bir şirketten gizlice satın aldığı yüz bin tonluk tankerin beklediği Moritanya, Nouakchott liman kentine uçabilecekti. Tankerin adı Gulf of Sid-ra'ydı ve kariyerini Akdeniz'i dolaşarak, Libya petrolünü Yugoslavya ve Arnavutluk'a taşıyarak geçirmişti.

Susan Donleavy'yle birlikte gemiyi gezdiğinde Susan geminin tanklarının organik flokulant için mükemmel bir kuvvöz olduğunu söylemişti. Singer'ın gemiyi incelemesi için tuttuğu deniz mühendisliği firması, gövdesinin yüz kırk derecelik termal yüke dayanabileceğini belirtmişti. Ama raporlarında- dünyadaki ham petrol alınan petrol terminallerinde böyle bir toprak ısı bulunduğunu düşünmediklerini de ifade etmişlerdi. Singer hiçbir zorluk çıkarmadan anlaşmayı yapmış ve Liberya bandıralı gemiyi satın aldıktan sonra zahmet edip adını bile değiştirmemişti.

Susan "kaçırılmadan" önce ısı üreten yapışkan maddesinin ilk sonuçlarını görmüş ve zaman zaman kontrol etmişti. Onun raporlarına göre her şey mükemmel işliyor. Bu yüzden Singer, maddeyi serbest bıraktığında Susan'ın orada olmasının gerekmediğini biliyordu. Yine de onun uzmanlığını gerektiren bir şey çıkabilirdi. Nina'nın ve grubunun kaybolması pek umrunda değildi, sadece Susan'ın yanında olmasını diliyordu. Flokulant onun fikriydi; bu keşifle ve potansiyel uygulamasıyla kendisine başvurduğunda son eylemin bir parçası olmasını istemişti.

Ve bir de Merrick vardı. Tarihin en yıkıcı kasırgası Birleşik Devletleri vurduğunda, Merrick hatanın o ve onun gibi çevreyi kirletenlerde olduğunu fark edince, kendinden memnun yüzünün nasıl çöktüğünü görmeyi çok istiyordu. Singer, Merrick'e planını anlatmıştı, bu yüzden eski ortağının hâlâ hayatta olduğu ve gerçekleşen şey hakkındaki gerçeği bildiği umudu ona yetiyordu.

342

iskelet Sahili

Büyük bir tankeri kullanmak özel bir durum olduğu için bir grup uzun saçlı çevreciye güvenemezdi. Bu yüzden profesyonel bir grup tutmak zorunda kalmıştı, sessizliklerini satın alabileceği bir grup. Kaptan, bir tankeri Basra Körfezi'nde karaya oturtuktan sonra kaptanlık lisansını kaybeden Yunanlı bir alkolikti. Baş makinist de şişeden uzak kalamayan başka bir Yunanlıydı. Makine dairesindeki buhar borusunun patlayarak dört yardımcısını öldürmesinden beri çalışmamıştı. Soruşturma kurulu onu aklamıştı, ama ihmal söylentileri kariyerini mahvetmişti.

Bu ikisi, mürettebatın geri kalanını aziz gibi gösteriyordu.

"Şafakta saldıracak mısınız?" diye sordu Singer.

"Evet. Senin uçağına varacak bol bol zamanın olacak," dedi Makambo biraz alaycı bir şekilde. Gerçi kendisi de çatışma sırasında orada olmayacaktı. Onu sahilden indirip Kongo Nehri'ne çıkaracak hızlı bir tekne bekliyordu.

Singer onun ses tonuna aldırmadı. Ayağa kalktı. "Unutma, her saat bir milyon dolar ediyor. Eğer adatlıların güvenlik kuvvetlerini ve organize olabildiğinde de Angola polisini kırk sekiz saat oyalayabilirse beş milyon dolar ikramiye vereceğim." Abala'ya baktı. "Ve sçnlB'i için de bir beş milyon dolar, albay."

"O halde talan başlasın," dedi Makambo en sevdiği alıntıyı kullanarak.

343

Clive Cussler

Juan köprü kanadında dikilmiş, her biri cafacıya renklere boyanmış ve eski motorları büyük bir çaba harcarken egzoz borularından yağlı duman çıkararak Cabinda'nın tek rıhtımına giden yolda ilerleyen eski okul otobüslerini seyreliyordu. Otobüsler, Oregon'un ilerisinde demir atmış olan Rus yük gemisinden az önce boşaltılan kargo konteynırlarının ve bazı çiftlik ekipmanlarının arasından geçiyordu.

Oregon sığ olan demirleme yerine ulaşabilmek için safrasını boşalttığından Juan şehri ve arkasındaki tepeleri oldukça rahat bir şekilde görebiliyordu. Şafak sökerken Angola'nın petrol zenginliğinin birazının tarlalara yakın şehre harcandığını fark etti.

Rıhtımdaki Max Hanley ve Franklin Lincoln, gümrük görevlisiyle birlikte bekliyordu. İkisi de Oregon'un harap görünüşüne uygun şekilde rıhtım işçisi gibi giyinmişlerdi. Her şeyin sorunsuz ilerlediğinden emin olmak için Tiny Gunderson'un riskli bölgelerde çalışan pilot arkadaşı ve Ndebele'nin yaşlı çavuşu Mafana'da onlarla birlikteydi. Gümrük görevli-

344

iskelet Sahili

.: Sırf rüşveti eve götürmek için rıhtıma gelen karısına evrak çantasını vermişti bile.

Operasyon merkezinden gelen asansör birden köprü'nün zemininde yükseldi. Linda Ross aşağıya atlayıp Cabrillo'ya doğru koşmak için asansörün güverteyle aynı hizaya gelmesini beklemedi.

"Juan, telefonun kapalı," dedi hararetili bir şekilde. "Saldırı başladı. Hali, Petromax tesisinden Delaware'deki merkezlerine açtıkları telefonları alıyor. En az dört yüz silahlı adamın kapılara saldıracağı tahmin ediliyor. Ve platformlardan çok sayıda küçük teknenin onlara doğru ilerlediği raporları geliyor. Güvenliği ezip geçtiler."

Moses Ndebele'nin adamlarıyla çalışmak için en az bir günü olmasını ummuştu, ama bir şekilde bunun olmayacağını biliyordu.

Aradan geçen bunca zamanın, neredeyse otuz yıl önceki iç savaşta geliştirdikleri becerileri körleştirmedigine güvenmek zorundaydı.

Cabrillo ellerini ağzının iki yanına kapatıp Max'e seslendi. Hanley bakınca Juan eliyle işleri hızlandırmaları gerektiğini işaret etti.

Otobüslerden ilki iskelenin dibinde gıcırdayarak dururken Max, Mafana'ya bir şey söyledi. Otobüsün yan kapısı açıldı, bir grup adam aşağıya indi. İlk adam, Moses Ndebele'yi kurtarmalarından dolayı Mafana'yı tebrik ederek kucaklamak istedi, ama Afrikalı asi ona hemen gemiye binmeleri gerektiğini söylemiş olmalıydı ki diğer otobüsler gelirken adamlar hemen ana güverteye çıkmaya başladı. Juan telefonunu açıp aşağıdaki hangarı aradı. George "Gomez" Adams'm helikopteriyle orada olduğunu biliyordu. Pilot telefonu ikinci çalıştı açtı.

"Night Havayollarıyla Uçun."

"George, benim Juan."

"Ne oldu başkan?"

345

Clive Cussler

"Singer'ın adamları saldırıyı başlattı. Biz limandan ayrılır ayrılmaz UAV'lanmızdan birini göndermek istiyorum." İnsansız hava taşıtları (UAV), minyatür kameralar ve kızılötesi detektörlerle donatılmış ticari model uçaklardı.

"Hazırlatırım," dedi Adams. "Ama helikoptere ihtiyacın olursa ikisini aynı anda kullanamam."

"Tiny, Ndebele'nin adamlarıyla birlikte gemiye geliyor. O kullanacak. Senin yalnızca hazırlamanı istiyorum."

"Tamamdır."

Cabrillo tekrar küpeşteye baktı. İki sıra adam borda iskelesinde yürüyordu. Hiçbiri fazla kilolu değildi, ki göçmen kamplarında yaşadıkları için bu Juan'ı hiç şaşırtmamıştı, ama aralarında birkaç tane devasa adam vardı. Umduğundan daha fazla kırsal vardı, ama eski özgürlük savaşçıları becerikli görünüyordu. Bunlar kamburu çıkmış yaşlı adamlar değil, görevlerini bilen zayıf, aç askerlerdi.

Yeni gelenleri karşılama için Eddie Seng'i aradı, ama Kıyı Operasyonları Direktörü çoktan borda iskelesinin basma geçmiş, askerleri geminin ambarlarından birine yönlendiriyordu. Moses Ndebele orada askerlere konuşma yapmak için bekliyordu. Askerlere saldırın tüfekleri, cephane ve diğer takımlar verilecekti.

Saldırının başlamış olmasıyla telaşlanan Juan'ın adamları çok verimli bir şekilde çalışıyorlardı. Juan da onlardan daha azmi beklemiyordu zaten.

Eric Stone operasyon merkezindeki kapalı devre televizyonundan durumu izliyordu; Max ve Line son askerin ardından borda iskelesine çıktıktan sonra iskele hemen kaldırıldı. Juan başını kaldırıp Oregon'un bacasından çıkan yoğun dumana baktı. Köprü kapısının hemen içinde duran harap görünümlü dahili telefon çaldı.

346

iskelet Sahili

"Hazırız," dedi Eric, Juan telefonu açınca. Kıç tarafında bekleyen nıhtım işçisine baktı. İşaret verince adam ağır halatı iskele babasından çözüp suya bıraktı. Bir bocurgat halatı hemen sararak gemiye çekti. Juan aynı hareketi pruvanın yanında bekleyen liman işçilerine de tekrarladı. Stone'a halatların çözüldüğünü söyleyemeden geminin yan iticileri çalışırken Oregon'la liman arasındaki suların köpürmeye başladığını gördü. Rus yük gemisinin kıç tarafından uzaklaşırken Eric manyeto hidrodinamikleri çalıştırdı, ama hızı düşüğe tutuyordu, çünkü ileri doğru ivme yüzünden gövdenin çökmesini ya da daha derinlere inmesini istemiyordu. Ancak sığ limandan bir mil uzaklaştıktan sonra hızlanmaya başladı.

Juan köprüde birkaç dakika daha beklerken, bu dakikalann bu görev bitene kadar yaşayacağı son birkaç huzurlu dakika olduğunu biliyordu. Linda saldırının başladığını söylediğinde hissettiği korku, yerini Juan'ın çok yakından tanıdığı yeni bir hisse bırakıyordu. Vücuduna pompalanan adrenalin hissiydi bu. Böbreküstü bezlerinin kan dolaşımına verdiği her dozu hissediyor gibiydi. 4 Kesik bacağı hâlâ acıyordu; ama bu acıyı hissetmiyordu. Sırtı hâlâ ağrıyordu, ama bu ağrı onu rahatsız etmiyordu. Artık uykuyu özlemiyor-du. Zihni yalnızca elindeki göreve odaklanmıştı ve Juan'ın kendisinden istediği her şeyi yapmaya hazır olan vücudu da buna tepki veriyordu.

Linda'ya döndü. "Hazır mısın?"

"Evet."

Operasyon merkezine inen asansörde Linda'ya Susan Donleavy'yi sordu.

"Onunla bugün konuşmayı planlamıştım, ama şey..."

"Sorun değil," dedi Juan. Asansörün kapıları hızla açıldı. "Hali? Son haberler nedir?"

"Petromax, saldırıyı haber vermek için bölge yetkililerine ulaşmaya çalışıyor, ama şu ana dek hükümet bir karşılık vermedi. İşçilerin birimle-

347

Clive Cussler

rinde bir şey olmuyor. Saldırı yalnızca terminale ve kıyı ötesi kuyulara odaklandı. İki platform teröristlerin kontrolü altında görünüyor, diğer ikisi su toplan kullanarak kendilerini savunmaya çalışıyorlar. Kuyulardan birinin sorumlusu telsizle çatışmada birkaç adamını kaybettiğini ve daha azla dayanabileceklerini sanmadığını bildirdi."

"Eric, tahmini vanş süremiz nedir?"

"Bir saat."

"Murph, silah durumu?"

Mark Murphy, Juan'a bakmak için eğildi. "Hepsi dolu."

"Tamam, güzel. Oh, bu arada çocuklar, silahları bulmanız iyi bir işti. Kongo Nehri'nde çırpınıp dursak durum çok daha kötü olabilirdi."

Cabrillo kamarasına gitmek için dönerken Chuck Gunderson'un odanın arka tarafındaki çalışma bölmesinde oturduğunu gördü. Önünde bir bilgisayar ekranı vardı. Önündeki ekranda pilotsuz uçağın burnuna monte edilmiş kameranın merceğini temizleyen George Adams görünüyordu.

"İyi görünüyor," dedi Tiny mikrofona. Ellerini klavyede dolaştırdı. "Geri çekil; motoru çalıştırıyorum."

Uçağın küçük motoru çalışırken kamera titremeye başladı.

"Tamam, konsoldaki bütün ışıklar yeşil. Yukarı, yukarı ve uzağa."

Uçak fırlatma rampasında hızlanırken görüntü hareket etmeye başladı, kamera Oregon'un ön taraftaki vinçlerini geçip küpeştenin üstünden havalandı. Tiny uçağın burnunu kontrol koluyla aşağıya çevirdi, yüksekliğin yerine hızı koyarak uçağın gökyüzünde hızla ileri atılmasını sağladı.

Juan hazırlanmak için kamarasına gitti. Yenilenmiş çarpışma bacağını takıp tulumunu giymeden önce UAV kamerasından görüntü almak için bilgisayarı açtı. Silahlarını hazırlarken gözlerini monitörden ayırmıyordu.

348

iskelet Sahili

Yüz yirmi santim uzunluğundaki uçak beş yüz metre yükseklikteydi ve Oregon'un Petromax petrol terminaline varmak için dolaşması gereken büyük yarımada'nın üstünde uçuyordu. Uçaktaki güçlü verici menzili on beş milden kırk mile çıkarmalarını sağlamıştı, böylece uçağın geminin çok yakınında durması gerekmiyordu. Uçak çiftliklerin ve ormanın üstünden, son olarak da limanı tek bir yol haricinde Cabinda'nın geri kalanından ayıran bataklık alanının üstünden geçti.

Tiny uçağı yolun iki yüz elli metre üstünde kalacak şekilde alçalttı. Terminale girişten birkaç mil uzakta bir dizi kamyon boşta çalışıyordu. Juan bunun nedenini merak ederken bir an sonra kamera yola devrilmiş ağaçları gösterdi. Yolun hemen kenarındaki zemin çok yumuşak olduğu için büyük tankerler dönüş yapamıyordu. Engeli kaldırmak için dev buldozerlerin gelmesi veya bir hafta boyunca testereyle kesim işinin yapılması gerekiyordu. Eğer Angola hükümeti asker gönderirse savaş araçlarını hedefin uzağında bırakması gerekecekti.

Uzak Umandaki uyduları inceleyen Cabrillo bu hamleyi bekliyordu, çünkü bir saldırının başında olsa kendisi de aynen böyle yapardı.

Tiny'nin terminale yaklaşırken model uçağı tekrar yükseltisini izledi. Beş yüz metre yukandan başta her şey normal görünüyordu. Sahil boyunca uzanan iki yüz hektarlık alanın güney kıyısında devasa tanklar, kuzeydeki aynı bölümde işçi yatakhaneleri ve eğlence alanları bulunuyordu, ikisinin arasında yüz farklı boyda, millerce uzunlukta boru, yalnızca ta-sarlayanların anlayabileceği bir labirent halinde kıvrılıp bükülüyordu. Aşağıda ayrıca Cabrillo'nun hiç görmediği kadar büyük depolar ve işçileri kıyı ötesi kuyulara getirip götüren teknelerin bulunduğu bir rıhtım da vardı. Tesisten çıkan bir mil uzunluğundaki yol, dünyanın her yerindeki piyasalara ham petrol taşıyan büyük tankerlerin dolum limanına gidiyordu. Bir iskelede üç yüz metre uzunluğunda bir tanker bağlıydı. Su seviye-

349

Clive Cussler

sinin üstündeki çürüme önleyici kırmızı boya miktarına bakılacak olursa tankları boştu.

Terminalin en yüksek havalandırma kulelerinden birinin yakınındaki özellikle sertleştirilmiş bir zemine inşa edilmiş yüksek bir bina gördü. Juan adamlarının yaptığı araştırmadan bu yapının içinde bütün tesise elektrik sağlayan üç tane General Elektrik jet motoru olduğunu biliyordu. Oradan çıkan yüksek gerilim hatları limanın her köşesine yayılıyordu.

Sahilin üç mil açığındaki bir düzine petrol kuyusu, insan yapımı bir takımda gibi kuzeye uzanıyordu. Her biri yeraltı borularıyla limana bağlıydı. Bunlar Juan'ın Kuzey Denizi'nde ya da Mexico Körfezi'nde gördükleri kadar büyük olmasa da her biri en az altmış metre yüksekliğin-deydi. Üst yapıları büyük destek payandalarına dayanarak dalgaların üstünde yükseliyordu.

Biraz daha dikkatli bakana kadar her şey yolunda görünüyordu. Alevlerin bir kısmı bilerek yakılan doğalgazdan kaynaklanmıyordu. Birkaç kamyon alevler içindeydi ve birden fazla bina isli dumanla kaplanmıştı. Avluda yatan birkaç minik figür Makambo'nun askerleri tarafından öldürülen işçilerin ve güvenlik kuvvetlerinin cesetleriydi. Juan'm başta gölge olarak düşündüğü şeylerse aslında kan gölleriydi.

Tiny Gunderson model uçağı kıyıya ve yola çevirdi. Yüzer rıhtımı besleyen borular tren vagonları büyüklüğündeydi. Juan, dolum desteklerinin etrafındaki adamları görünce küfretti. Adamlar destekleri tankerlerden çıkarmıştı ve ham petrol dört kaim sütun halinde denize dökülüyordu. Sızıntı şimdiden rıhtımı sarmış her saniye yayılmaya devam ediyordu. Adamlardan biri model uçağı görmüş olmalıydı, çünkü birkaç adam aniden yukarı baktı. Bazıları uçağı işaret ederken bir kısmı ateş açtı.

UAV'ı vurma şansları zayıf da olsa Tiny uçağı döndürüp en yakın kıyı ötesi platforma yöneldi. Juan yarım mil öteden platformun etrafının

350

iskelet Sahili

netrolle çevrili olduğunu gördü. Ham petrolün ağırlığı, platformun altından geçmeye çalışan dalgaları ezecek kadar ağırdı. Bütün okyanus siyah ipeği andıran petrol katmanı halinde tembelce dalgalanıyordu. Akıntının kuzeye taşıdığı sızıntı, kuyudan siyah

yağmur gibi akan petrolün etkisiyle genişliyordu. Pilotsuz uçak teröristlerin kontrolündeki ikinci platforma yaklaşırken Cabrillo sızıntısının ilk platformdakinden bile fazla olduğunu gördü.

Bu mümkün olmasa da Juan denize dökülen ham petrolün keskin kimyasal kokusunu duyabildiğini hissediyordu. Genzi yanıyor, gözleri sulanıyordu. Sonra hissettiği şeyin, çevreye böyle zarar verilmesi ve insan hayatının acımasızca hiçe sayılması karşısında duyduğu tiksinti olduğunu fark etti. Singer'ın gösterisi tarihteki en büyük çevre terörizmi eylemiydi ve kendisi gezegeni kurtarmayı istediğini ifade etse de eylemleri dünyanın ağır bir bedel ödemesine neden olacaktı.

Ve eğer Şirket başarısız olursa, bunun etkilerini bütün dünya yaşayacaktı.

Takımlarını toplayıp ambara yöneldi. Oraya varınca içeride yüzden fazla adam olduğunu gördü. Birkaç tanesi kendi adamı olup gerisi Moses Ndebele'ye aitti. Afrikalılara süahla cephanenin yanı sıra eksik olan bütün giysi parçaları ve en çok da sağlam botlar verilmişti. Hepsini yere oturmuş, paletlerden yapılmış bir kürsüden kendilerine hitap eden liderlerini büyük bir huşuyla dinliyorlardı. Ndebele'nin ayağı sargılıydı, arkasındaki duvara bir çift koltuk değneği dayanmıştı. Juan içeri girmeden pervaza dayanıp dinledi. Dillerini anlamıyordu, ama bu önemli değildi. Ndebele'nin sözlerindeki tutkuyu ve takipçilerini nasıl etkilediğini hissedebiliyordu. Elle tutulabilir bir histi bu. Ndebele açık bir şekilde konuşuyor, gözleriyle odayı tarıyor, her adama gereken dikkati verdikten sonra bir diğerine geçiyordu. Gözleri üstüne odaklanınca Juan, Ndebele kalbine

351

Clive Cussler

||

dokunmuş gibi göğsünde bir çekilme hissetti. Juan başıyla selam verdi Ndebele de ona karşılık verdi.

Ndebele sözlerini bitirince adamların şiddetli alkışı içeride yankılandı. Sevinç çığlıklarının dinmesi iki dakika sürdü.

"Kaptan Cabrillo," dedi Moses gürültünün üzerinden. Adamları hemen sustu. "Adamlarıma senin yanında savaşmanın benim yanımda savaşmak gibi olduğunu söyledim. Benim için yaptıkların yüzünden sen ve benim artık kardeş olduğumuzu anlattım. Senin bir filin gücüne, bir leoparın kurnazlığına ve bir aslanın yırtıcılığına sahip olduğunu söyledim. Şu an farklı bir ülkede olsak bile ülkemizi geri almaya başladığımız günün bugün olduğunu ifade ettim."

"Ben daha iyi ifade edemezdim," dedi Juan. Adamlarla konuşması gerekip gerekmeyeceğini düşünmüştü, ama söyleyebileceği hiçbir şeyin onları Moses'dan daha fazla etkileyemeyeceğini adamların gözlerinden ve duruşlarından anlayabiliyordu. "Savaşma sahip çıktığınız için hepinize teşekkür ederim. Beni ve ülkenizi onurlandırdınız."

Eddie Seng'in onu çağıran bakışlarını yakaladı. "Görev listesini be-lirledin mi?"

"Burada." Elektronik dosyaya dokundu. "Mafana, adamlar gelmeden önce onları ayırmama yardım etti, bu yüzden becerileri konusunda oldukça iyi bir fikrim var. Ayrıca saldırıya katılan bütün araçlardaki oturma düzenini belirledim."

"Yaptığınız planda herhangi bir değişiklik var mı?"

"Yok başkan."

"Tamam, o halde. Şov başlasın."

Juan, kontrolü ele geçirilen platformlardan birine yapılan saldırıya yönetecek, Eddie de bir diğerinde toplanacaktı. Bu yüzden iki adam kendileriyle gelen bir avuç Zimbabveliyi alıp ay havuzuna gitti. Diğerleri dolum rıhtımına ve tesise saldırı yapmak için geminin cankurtaran teknesiyle di-

352

iskelet Sahili

5er araç filosunu kullanacaklardı. Max'in komutasında yangın desteği olarak iş görecektir olan Oregon'la koordine bir saldırı gerçekleştireceklerdi.

Aşağıya inerlerken Max operasyon merkezinden aradı. "On dakika

içinde denizaltıları göndermeye hazır olacağımızı söylemek istedim."

Juan saatine baktı. Eric onları buraya söz verdiğinden önce getirmişti. "Buradan çıktıktan sonra kuyulara varmamız yirmi dakika sürer, bu yüzden biz arayana kadar sahile yaklaşmayın."

"Dün geceki brifingi düşünüyordum," dedi Max. "Sen karşı saldırıyı başlatmadan hemen önce terminale fırlayıp cankurtaran teknesini göndereceğiz. Diğer iki kuyuya saldıran bütün teröristleri yok edip limanın açığında pozisyon alacağız. Onları koruyacak kadar yaklaştığımızda Ski ve Linç, dolum iskelesini geri almak için SEAL saldırı botuyla yola çıkacak."

"Umalım da Linda, Makambo'nun adamlarının terminali tutmak için ölümü göze almayacakları konusunda haklı olsun. Onlara yeterince hızlı ve sert bir darbe indirirsek hızla teslim olacaklarını umuyoruz."

"Ya Linda yaralıyorsa ve bu adamlar görevlerine gerçekten inanıyorlarsa?"

"O zaman bu oldukça uzun ve kanlı bir gün olacak."

Gemi hâlâ ilerlemeye «devam ediyordu. Ay havuzundaki gövde kapakları kapalıydı, ama deliğin üstündeki metal ızgara çıkarılmıştı ve Ore-gon'un iki denizaltısından büyük olan, yani yirmi metrelik Nomad 1000 vinç kablusunun ucunda açıklığın üstünde asılı duruyordu. Beş yüz metreden derine dalabilen Nomad'm küt burnunun etrafında bir dizi lamba, insan kolu kadar esnek ve hassas, ama bir çeliği yırtabilecek kadar güçlü bir kolu vardı. Daha küçük olan Discovery 1000, Nomad'm üstünde asılı duruyordu ve o gönderilir gönderilmez ardından yola çıkacaktı.

Jerry Pulaski, Eddie'yle birlikte denizaltıya binmeye hazırlanırken, Linda, Juan'a eşlik edecekti. Kıyı saldırısına komuta edecek olan Frank-

353

F:23

Clive Cussler

lin Lincoln ve Mike Trono, kuvvetlerini cankurtaran teknesiyle geminin ortasındaki tekne garajında bir araya getiriyordu. Teknisyenler denizaltı-larının başında toplanmıştı. Bu yüzden Juan'ın şans getirmesi için denizaltının gövdesine bir şaplak indirip tayfalarından

birinin sabit şekilde tuttuğu merdivenlere tırmanmaktan başka yapabileceği bir şey kalmamıştı. Juan tepeye varırken denizaltı hafifçe sallandı. Juan, Eddie'ye hızlı bir selam çıkıp kapaktan içeri girdi.

Denizaltının içine inip kokpite yürüdü. Burası düzinelerce bilgisayar ekranı, kontrol panelleri ve üç küçük lombozla çevrili bir çift eğik koltuğun bulunduğu klostrofobik bir alandı. Discovery 'den büyük olmasına rağmen, gövdesinin kalınlığı, altmış saatlik menzil sağlayan büyük aküleri ve dalgıç odasıyla donatılmış olması yüzünden Nomad'm içi daha küçüktü. Juan'ın mürettebatı yolcu yükünü altıdan Discovery'mın taşıdığı sayı olan sekize çıkarmak için yeterince takım sökmüşlerdi. Bu kadar adam kuyulara saldırmak için küçük bir kuvvet oluşturacağından yalnızca Nde-bele'nin en iyi savaşçıları iki denizaltıya binecekti.

Unda, Juan'ın arkasından denizaltıya bindi, ama yerine oturmadı. O, adamlara kemerlerini nasıl bağlayacaklarını öğretirken, Juan dalış öncesi kontrol listesini gözden geçirdi.

Cabrillo, iletişim paneline bir çift hafif kulaklık taktı. "Nomad'ün Oregon's. İletişim testi. Beni duyuyor musunuz?"

"Beşte beş, Nomad," dedi Hali hemen. "Hız kesmeyi neredeyse tamamladık. Ay havuzu bir dakika içinde açılacak."

"Anlaşıldı."

Linda yerine oturup susturucu takılmış makineli tabancasını Ju-an'ının yanına koyarken omzunun üstünden ona baktı. "Herkes yerine oturdu mu?" Birkaç adam bu kadar sıkışık bir alanda bulunmaktan dolayı pek memnun görünmüyordu, özellikle de kapak sıkıca kapatılınca, ama

354

iskelet Sahili

hepsi başparmaklarını havaya kaldırmayı başardılar. "Mafana? İyi mi-sın-"

Eski çavuş Moses'ı kurtarıırken hafif yaralanmış olmasına rağmen

Cabrillo'ya eşlik etmek için ısrar etmişti. "Şimdi İncil'i daha iyi anlıyorum." Juan'ın yüzünde bir şaşkınlık belirince Mafana ekledi.

"Yunus Pey-aarnber ve yunus balığından söz ediyorum."

"Çok kısa bir yolculuk olacak ve suyun altında on beş metreden fazla derine inmeyeceğiz."

Üç güverte yüksekliğindeki odaya monte edilmiş olan ışıklar hızla yanıp sönmeye, bir korna çalmaya başladı, ama Juan minik denizaltının içinden bu sesi duymuyordu. Geminin omurgasındaki kapaklar açılmaya başlarken Juan lombozdan aşağıya baktı.

Denizin gemiye girmesine dikkatle izin verilirken su, ay havuzunu hızla doldurarak Oregon'un su seviyesine kadar yükseldi.

Denizaltıyı destekleyen beşik, mekanik bir takırtıyla denizaltıyı denize indirmeye başladı. Su lombozları kaplayınca Nomad'm yalnızca bilgisayar ekranları ve mürettebat alanındaki düşük voltajlı sistemin ışığıyla aydınlanan içerisi belirgin şekilde karardı.

Denizaltı özgürce yüzmeye başlayınca beşik ayrıldı.

"Serbestsin," dedi Juan'ın kulaklığındaki bir ses.

"Anlaşıldı." Juan tankları doldurmak için safra kontrollerine bastı. Birkaç saniye içinde minik denizaltı ay havuzundan aşağı indi, açık okyanusa çıktı. "Nomad çıktı. Disco'ya gönderebilirsin."

Motorları çalıştırdı, pervaneler harekete geçerken mekanik uğultuya kulak verdi. On beş metreye inmek için bilgisayarı ayarladı, böylece yüzeydeki biri yanından geçen siyah gövdeyi göremeyecekti. Oregon'un ana bilgisayarı rotayı önceden belirlemiş ve mini denizaltıya yüklemişti, bu yüzden Juan'ın yolculuğun tadını çıkarmaktan başka yapacağı bir şey yoktu.

355

Clive Cussler

Beş dakika sonra Eddie, Discovery'yi başarılı bir şekilde suya indir diklerini ve ikinci petrol kuyusuna doğru yola çıktıklarını bildirdi. Yalnızca on deniz mili hız yapabilen denizaltıyla sahile varmak nere. deyse sonsuza dek sürüyor gibiydi, ama Juan kendisini rahatsız eden şe. yin, geçen her dakikayla birlikte denize daha fazla petrol akması olduğu, nu biliyordu. Eğer bir fark yaratacak olsa suya inip denizaltıyı itirdi.

"Oregon, burası Disco," diye seslendi Eddie akustik hattan. "Kuyuya geldik ve yüzeyin hemen altında duruyoruz. Petrol sızıntısı şimdiye kadar üç mile yayılmış olmalı."

"Disco, burası Nomad," dedi Juan. "Bilgisayar bizi üç dakika sonra bizim platformun altına getirecek." Okyanusun kararmasından minik denizaltının aynı şekilde petrol sızıntısının altında gittiği anlaşılyordu.

Nomad'm. GPS sistemi denizaltıyı petrol kuyusunun uzun destek ayaklarından ikisinin arasına soktu, üçüncü sütunun hemen önünde durdurdu. UAV sayesinde bu sûtunda platformun üstüne çıkan bir merdiven olduğunu görmüşlerdi.

"Houston, Nomad indi."

"Anlaşıldı, Nomad," dedi Hali. "Bize bir dakika ver, Tiny yakında birileri olup olmadığını ve yüzeye çıkıp çıkamayacağını kontrol etsin."

Juan kulaklığını kişisel telsizine bağladı. Koltuğundan kalkıp dikkatle kapağa yürürken MP-5'i omzundan sarkıyordu. Mafana ve adamları kucaklarındaki kemerleri açtılar.

"Juan," diye seslendi Linda. "Hali yolun açık olduğunu söyledi. Aşağıda kimse yokmuş, ama Tiny en az otuz teröristin platformda gezindiğini söylüyor."

"Uzun süre öyle kalmayacak," diye mırıldandı Juan. Sonra Linda'ya safra tanklarını yavaşça boşaltmasını emretti.

356

iskelet Sahili

Nomad'm. geniş kış kısmı, korku filmlerindeki bir yaratık gibi, petrol latformunun altında biriken ham petrol örtüsünün arasından çıktı. Denizaltı yüzeye yaklaşırken petrol yavaş yavaş gövdeden akıyordu, ama aracın her türlü çıkıntısına yapışacak kadar da yapışkandı. Petrol pıhtısı

kapağın kenarına ve dümene yapışmıştı.

"Maskeler," dedi Juan, ameliyat maskesini burnunun ve ağzının üstüne yerleştirerek. Julia zehirli ham petrolü ve insan vücudu üzerindeki etkilerini araştırmıştı. Eğer zehirli gaza maruz kaldıkları süreyi birkaç saatle sınırladıkları ve iyi havalandırılan yerlerde kaldıkları sürece daha ağır gaz maskeleri takmalarına gerek yoktu.

Kapağı açmak için düğmeye basınca, duyularına hücum eden koku karşısında irkildi. Sızıntıya bu kadar yakın olmak gözlerini yaşartıyordu.

Minik denizaltıdan yukarı tırmanıp gövdeye kaynak yapılmış küçük halkaya bir ip taktı. Yakındaki destek ayağını kuşatan midye kaplı bir platform vardı. Platformun üstüne atlayıp ipi oradaki merdivene sıkıca bağladı. Dört yüksek ayak arasına eşit mesafede yerleştirilmiş olan boru, platformdan inip okyanusa giriyordu. Borunun içinde petrol arandığı zaman kullanılan sondaj takımı ve petrolün kıyıyız pompalanmasını sağlayan borular olmalıydı. Başka maddelerin tersine ham petrol, yeraltında büyük bir basınç altında bulunduğundan yeryüzüne çıkarılmak için zorlanması gerekmezdi. Özgürce akardı. Ve şimdi teröristler ya platformdaki borular tahrip ettikleri ya da bazı vanaları açtıkları için berrak sabah güneşinde parlayan siyah bir şelale halinde hızla aşağıya akıyor, suya çarpan sesi gök gürültüsünü andırıyordu.

Juan gözlerini bu esir edici görüntüden ayırıp denize baktı. Adamlar Nomad'ün inmeye başlamıştı. Oregon sahile doğru ilerliyordu. Vinç yığınları dışında çıplak ve gövdesi birbiriyle uyumsuz boyalarla yamanmış olan Oregon, görüntüden çok işlevi üstün tutan çirkin bir sanayi gemisi

357

Clive Cussler

görünümünde olsa da, Juan'a hiç bundan daha iyi görünmemişti. Max Petromax çalışanlarının teröristleri hâlâ engellemeyi başardığı, ama can-kurtaran tekneleriyle kuyuyu terk etmeye hazırlandığı üçüncü platforma doğru ilerliyordu. Dördüncü platformu savunan adamlar hiç vazgeçmeyeceklerini haykırıyorlardı.

Minik denizaltının kapağını sıkıca kapattıktan sonra Nomad'dz^ platforma son atlayan Linda'ydı. "Hadi gidelim," diye bağırdı, petrolün gürültüsünün arasından. "Buradaki hava cildimi mahvedecek. Petrolün gözeneklerimi tıkadığım şimdiden hissediyorum." Sonra muzip bir şekilde ekledi. "Güzellik çiftliğinde tatil yapacağım. Tabii parayı da Şirket ödeyecek."

358

iskelet Sahili

Oregon ufukta belirince üçüncü platformun ayaklarının etrafında dans eden hızlı teknelerdeki asiler ona hiç önem vermedi. Onların tek derdi merdivenden çıkıp kuyunun kontrolünü ele geçirmekti. Şimdiye kadar bütün gayretleri yukarıdaki işçiler tarafından boşa çıkarılmıştı. İşçiler su toplarım teröristlere tutup denize geri püskürtüyorlardı. Ama bu du-mm da tek taraflı değildi. Teknelerdeki adamlar da sürekli olarak platformdaki adamlara ateş açıyordu; ara sıra hedeflerine isabet ettiriyor ve bir Petromax çalışanı yere düşüyordu. Vurulan işçi bazen platforma düşüyor, ama genellikle platformdan yuvarlanıp suya çarpıyordu. Bunun üzerine saldırganlar sevinç çığlıkları atıyordu. Su tabancalarıyla otomatik tüfekler arasındaki sonucu kaçınılmaz olan bir yıpratma savaşıydı bu.

Operasyon merkezindeki silah istasyonunda^ oturan Mark Murphy aynı anda yarım düzine kameradan gelen görüntüleri ve Oregon'un entegre cephanesini gösteren durum panosunu seyreliyordu. Eric Stone bir sonraki terminalde oturuyordu. Bir eli dümeni ve yönlendirici pompa jetlerini kontrol eden kumanda kolunda, diğeri gaz kolundaydı.

359

Clive Cussler

"Bay Stone, bizi platformdan beş yüz metre açıkta bırakın," dedi Max, kaptan koltuğundan. "Ve Gatling'i ortaya çıkarmak için pruvayı boşaltın. Wepps, Gatling'in tabyalarını örten gövde plakalarını aç ve ben emir verince ateş açmaya hazır ol."

Tiny Gunderson, Mark'ın hedeflerini belirleyebilmesi için UAV'la kuyunun üstünde daireler çiziyordu. Murph, kuyunun altında dolaşan dört tekneyi Tango Birden Dörde kadar isimlendirmişti. Bu tekneler bilgisayara girer girmez geminin elektronik beyni onları sürekli olarak gözaltında tutmaya başladı. Pruvadaki altı namlulu GE M61A1 yükselirken, bilgisayar, Oregon'un sudaki hareketini, gövdesini yavaşça sallayan dalgaları ve uzaktaki dış motorun hızını telafi ettiği için döner namlusu inip kalkıyordu.

"Nomad'dan Oregon's., platforma ulaştık." Gizli hoparlörlerden gelen Juan'ın sesi odayı doldurdu.

"Zamanı gelmişti Nomad," diye takıldı Max. "Discovery iki dakikadır bekliyor."

"Yolda durup kahve ve kurabiye aldık. Pozisyonunuz tamam mı?"

"Senden haber bekliyoruz, cankurtaran teknesini göndereceğiz. Sonra da gitme zamanı gelecek."

"Hazırız."

Max iletişim konsolundaki kanalları değiştirdi. "Operasyon merkezinden cankurtaran teknesine. Mike, orada mısınız?"

"Hazırız," diye yanıt verdi Trono. Sesinde tam konsantrasyonun verdiği duygusuz bir tim vardı.

"Cankurtaran teknesi yola çıkıyor, iyi şanslar."

Güvertede olup geminin gövdesi sayesinde petrol platformundan gizlenen cankurtaran teknesi neredeyse birbirinin kucağında oturan altmış özgürlük savaşçısını taşıyordu. Tekne küpeştenin üstünde yükseldi,

360

iskelet Sahili

vinç yardımıyla yavaşça denize indi. Tekne suya yerleşir yerleşmez Mike ipleri çözüp makarayla çekti.

Trono, altı yıl boyunca paraşütle kurtarma birliğinde çalışıp düşen beş pilotu başarıyla kurtardığı Hava Kuvvetleri'nden ayrıldıktan sonra profesyonel sürat teknesi yarışçısı olmuştu. Suyun üstünde saatte yüz mil hızla uçmanın verdiği zevk, adrenalin bağımlılığını biraz hafifletmişti, ama Şirket'e katılma şansının üstüne atlarken, dünyadaki en seçkin tekne sürücülerinden biri olma deneyimini de beraberinde getirmişti.

Cankurtaran teknesini hiç zaman kaybetmeden düzeltti. Sonra foil-leri çıkarıp gücü artırdı. Çirkin görünümlü tekne, uçan bir balık gibi suda yüzmeye başladı. Doğuya dönüp Petromax terminalinin yakınında karaya çıkma emrini beklerken teröristlerin menzilin dışında kalmaya dikkat ediyordu. Oraya çıkınca kontrolü Makambo'nun adamlarından geri almak için girişilen karşı saldırıyı yönetecekti.

Oregon'un hedef aldığı kuyuda beklenmedik bir patlama oldu. Tiny kamerayla zoom yapınca alüminyum teknelerden birindeki iki asinin bir roket atan doldurduklarını gördü. Birkaç dakika önce iki petrol şirketi çalışanının saldırganlara yüzlerce galonluk deniz suyu fışkırttığı yerden alevler ve yoğun bir duman çıkıyordu. Adamlar gitmiş, su topu çarpılmıştı.

"Kuyudan Delaware'deki Petromax merkezine açılan bir telefonu dinliyorum," dedi Hali, dinlerken bir parmağını kaldırarak.

"Platformu terk ediyorlar."

"Hayır, etmiyorlar," dedi Max vahşi bir şekilde. "Wepps?"

"Onları buldum."

Mark, Gatling'in emniyetini açıp bilgisayara ateş açma emri verdi. Dakikada altı bin mermilik bir hızla yirmi milimetrelilik içi boş uranyum mermisi atan silahın namlusunun dönüş hızını değiştirdi ve iki saniye

361

Clive Cussler

içinde yalnızca seksen mermi sanayi testeresini andıran bir uğultuyla namludan çıktı.

Platformun altında sevinç çığlıkları atan teröristler kendilerine neyin vurduğunu hiç anlamadılar. Dört tekne bir an için hızlı dönüşler ve manevralar yaparken, bir an sonra parçalanarak alüminyumla buharlaşan et örtüsü halinde yok oldu.

Gatling, Tango İki ve Dört'ü tahrip etmişti. Tango Bir'in sürücüsü ateşin nereden açıldığını görmüş olmalıydı, çünkü teknesini sütunlardan birinin arkasına çekip bir daha Oregon'un görebileceği bir alana çıkmadı. Bilgisayar tekneyi Murph'ün istediğinden biraz daha fazla bekleyince Murph bir düğmeyi çevirip Gatling'in otomatik ateş kontrolünü ele alırken sistemin programını kontrol etmeyi aklının bir köşesine not etti.

Ana göstergesinde namlunun hali hazırda nişan aldığı yerde, yani destek ayağının eğimli, gri yan tarafında bir ağ belirdi. Kamerayla zoom yapınca dördüncü teknenin hızla bir sonraki petrol kıyısına gittiğini gördü. Kumanda kolunun küçük bir hareketiyle odağı kaçan aracın üstüne getirip tetiğe bir saniye uzun basınca tekne havaya uçtu.

Murph'ün tekrar otomatikte aldığı çok namlulu silah son teknenin bulunduğu platforma geri döndü. Sütunun arkasında teknenin kıcı tarafından çok küçük bir kısım görünüyordu. Beş yüz metre uzakta bulunan sabit olmayan bir gemi için bile yeterli bir hedefti bu.

Gatling tekrar harekete geçti. Motor patlayıp tekneyi havaya uçururken sekiz mürettebatı farklı yönlerle dağıldı. Bazıları denize düşerken bazıları platformun ayağına çarptı, ikisiyse patlamada buharlaşmış gibi kayboldu.

"Üç numaralı platform güvende," dedi Mark, uzun süredir tuttuğu nefesini bırakarak.

"Dümenci, bizi saldıran altındaki son kuyuya götür," diye homurdandı. Max, iki denizaltı ekibinin işinin o kadar kolay olmayacağını biliyordu.

362

iskelet Sahili

Platformun yan tarafında asılı duran merdivenlerde çömelirken Cabrillo da tam olarak aynı şeyi düşünüyordu. Altındaki petrol sızıntısı etrafındaki okyanusu öldürürken canlı bir varlık gibi yükselip alçalıyordu. Siyah bir mürekkep gibi göz alabildiğine yayılan sızıntı şimdiden Petro-max terminalinin önünde uzanan beton dalgakırana varmış olmalıydı. Güneyden gelen ferahlatıcı rüzgâr sayesinde koku, aşağıdaki kadar dayanılmaz değildi, ama petrokimyasal leke havada asılı duruyordu.

Aynı anda yüzlerce işçiyi bantlandırabilen Kuzey Denizi veya Mexico Körfezi'ndeki petrol kuyuları gibi devasa olmayan bu küçük platforma, örümcek bacağı gibi ince bir sondaj kulesiyle teknelerle gelen malzemeleri kaldırıp indirmek için kullanılan parlak renkli, hareketli bir vinç hâkimdi.

Zemine bağlı, yanları metalden birkaç yapı platformun kenarlarından dışarıya çıkıntı yapıyordu. Bir tanesi kontrol merkezi olmalıydı; diğerlerindeyse ham petrolün akışını düzenleyen makineler buluyordu. Platformda ayrıca iç içe geçmiş borulardan oluşan bir labirent ve çeşitli donanımlar bulunuyordu; 4çink delgi parçaları, sondaj hatları ve birkaç tane kargo konteynırı. Platform yalnızca birkaç yıllık olmasına rağmen yağ içindeydi ve belirgin bir ihmali yansıtıyordu. Cabrillo hiç işçi cesedi görmüyor olmasının iyiye işaret olduğunu düşündü.

Sondaj kulesinin dibinde sürekli patlayan bir petrol volkanı vardı. Yerin derinliklerinden yükselen petrol burada dışarı fışkırıyordu.

Abanoz rengi fışkıya kendi ağırlığıyla yere çökmeden önce beş metre yüksekliğe ulaşlıyordu. Fışkıran petrol, döner tablanın etrafındaki açıklıktan geçip Atlantik'e süzölüyordu. Bu kadar çok petrol çıkarken boruların kalıcı şekilde mi sabote edildiğini yoksa güvenlik vanalarının mı açık bırakıldığını anlamak mümkün değildi.

Cabrillo küçük bir kıvılcımın petrolü tutuşturabileceğinin farkındaydı. Böyle bir durumda meydana gelecek patlama sahil boyundaki ağaçları yerle bir ederdi.

363

Clive Cussler

O ve ekibi platformun tepesine ilk vardığında teröristler etrafta dolaşıyordu. Birkaç tanesi kimsenin yaklaşmadığından emin olmak için ilgisizce platformun yan tarafından aşağıya baklıyordu, ama genel olarak durumu kontrol altında tuttuklarından emin görünüyordı.

Ancak Oregon üçüncü kuyuya yaklaşlıp arkadaşlarını saman yığını gibi havaya uçurunca tekrar eski disiplinlerine geri dönmüşlerdi. Otuz adamlık birliğin lideri, yaklaşlı gemileri izlemesi için nöbetçiler koydu, diğerleri yük gemisi menzillerine girebilir diye RPG'lerini hazırladı. Dört kişilik bir devriye birliğı aşağı platformun iki güvertesini kuşatan iskelede dolaşıırken Juan ve adamlarıyla birlikte zincir dolabına gizlendi.

Oregon kıyı ötesi kuyular boyunca uzaklaştığı için teröristler yeniden gevşemiş görünüyorlardı. Nöbetçilerin dikkati zayıflamış, adamlar uzak taraftaki küpeşteye sıralanmıştı. Son platforma saldıran geminin arkadaşlarına ne yapacağını seyreliyorlardı. Juan, Makambo'nun adamlarının çoğunun ergenlik çağını yeni bitirmiş gençler olduğunu hatırlıyor ve Daniel Singer kendisine ne kadar para öderse ödesin ona en iyi adamlarını verdiğini sanmıyordu. Yoksulluğun ve umutsuzluğun bu adamları buraya nasıl getirdiğini düşünmemeye çalıştı. Yalnızca bu insanların terörist eylemi gerçekleştirdiğini ve durdurulmaları gerektiğini biliyordu.

Mafana'ya merdivenin başındaki yerini almasını işaret edip Linda Ross'la konuşmak üzere aşağıya indi. "Burası saldırdıkları ilk kuyuydu, bu yüzden bir dirençle karşılaşmadan ele geçirdiler herhalde," diye fısıldadı. Ama zaten akan petrolün yüzünden sesinin duyulması mümkün değildi. "İkinci kuyuya saldırdıklarında çalışan işçiler karşılık verdi." "Sence onları toparlayıp bir yere mi kapattılar?" "Bu adamların acımasız olduğunu biliyorum, ama yüz işçiyi idam etmekten daha pratik olurdu." "Onları bulmamı mı istiyorsun?"

364

iskelet Sahili

Juan başını salladı. "Kuyuyu ele geçirdikten sonra petrolü kapatmak için onlara ihtiyacımız olacak. Eğer Eddie'nin platformunda hayatta kalan kimse yoksa buradakileri oraya taşıyıp oradaki vanalara kapamalarını sağlamalıyız. Üç adam al ve içerileri kontrol et. Bütün mürettebatın sokulduğu bir dinlenme odası ya da yemek salonu filan olmalı."

"Tamamdır."

Linda'nın kendisinin neredeyse iki katı olan üç adamın başına geçmesi Cabrillo'yu güldürdü. Aklına yalnızca Bebek Ayı'nın bile doksan kilo olduğu üç ayı ve kız masalı geldi. Tekrar yukarı tırmanıp Mafana'nın yanına uzandı. Etrafı bir kere daha taradı, ateş açma açılarını, gizlenme pozisyonlarını ve gerekirse geri çekilme alanlarını hesapladı. Mafana'nın gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu.

"Yalnızca saldırmayı düşünüyorsun, değil mi?"

"Elimdeki en iyi plan bu," dedi Mafana sırtarak. "Ama geçmişte her zaman işime yaramıştır."

Juan başını iki yana sallayıp Mafana'ya emirlerini verdi. Çavuş bu emirleri adamlarına aktardı. Afrikalılar bir şey söylemeden merdivenleri çıktı; Cabrillo pusu yerlerini, taşlarını son hücum için hareket ettiren bir satranç ustası gibi belirlemişti.

Adamlar ormanda savaşmaya alışık olsalar da aşına olmadıkları ortamda da iyi hareket ediyor, platformda deneyimli avcılarının sabrıyla yürüyorlardı; gençliklerini en tehlikeli avın, yani başka adamların peşinde geçiren avcılar. Yerlerini almaları on dakika sürdü. Juan platformu tekrar inceleyip herkesin olmasını istediği yerde olup olmadığını kontrol etti. Vicdanında istediği son şey yanlışlıkla birbirlerini vurmalarıydı.

Tatmin olmuş bir şekilde son birkaç basamağı çıkıp en yakındaki konteynırın köşesine koştu, sırtını duvara dayayıp saldırı tüfeğinin emniyetinin kapalı olup olmadığını üçüncü kez kontrol etti. Teröristlerin komutanı yüz metre ilerideydi ve büyük bir telsizle konuşuyordu. Karşısın-

365

Clive Cussler

daki kişi büyük olasılıkla bütün saldırının lideriydi ve hâlâ kıyıda olmalıydı. Juan MP-5'i omzuna kaldırıp lazer ışığını adamın göğsünün sol tarafına getirdi.

Bir an sonra kırmızı lazer ışığının yerinde bozuk para büyüklüğünde bir mermi deliği meydana geldi. Adam kemikleri yok olmuş gibi birden olduğu yere yığılıp kaldı. Susturucusu sayesinde kimse ateş edildiğini duymamıştı, ama bir avuç adam liderlerinin yere yıkıldığını görmüştü. Bütün asiler tek bir beyinle idare edilen bir varlık gibiydi, çünkü bir anda hepsi birden alarma geçmişti. Adamlar silahlarını sıkıca kavrayarak gizlenecek bir yer aramaya başladı.

Cabrillo'nun askerlerinden biri, gemide dağıtılan ve susturucusu olmayan AK-47'yle ateş açınca otuz silah birden karşılık verdi. Mermiler bir tanesi hariç her yöne doğru uçmaya başladı. Cabrillo, asilerin uçucu petrole ateş açmasına neden olmamak için adamlarından hiçbirinin sondaj vincinin yakınında bulunmamasını sağlamıştı.

Altı asi saldırının başladığı saniyede yere devrilmiş, Juan da konteynırın kenarından dönen iki tanesini otomatik silahıyla düşürmüştü, ama çarpışmanın şiddeti ve yoğunluğu artmıştı. Adamlarından bir tanesi ikinci gizlenme yerine koşarken bacağına bir kurşun yedi. Cabrillo'nun on adım ötesine düştü. Juan hiç düşünmeden ateş açarak ileri atıldı, adamı yakasından tutup gizlendiği yere sürükledi.

"Ngeyabongo," diye yutkundu adam, kanlı bacağını tutarak. "Hoş geldiniz," dedi Juan, sözcüğü anlamasa bile duygusunu anlayarak. Bir an sonra konteynırın uzak köşesinde bir RPG patlarken dünyası altüst oldu.

Linda platformun içindeki ışıkların kapalı olmasını diliyordu, böylece gece gözlüğünü açıp kendisine biraz üstünlük kazandırabilirdi, ama koridorlar parlak bir şekilde aydınlıktı.

366

iskelet Sahili

Kuyunun alt katındaki dört büyük odada makineler bulunuyordu, ama üst kata çıktıklarında kendilerini bir geçit ve birbirine bağlı odalar labirentinde buldular. Vardiyelerinin büyük bir bölümünü platformda geçiren adamların küçük yatakhaneleri ve idari görevlilerin ofisleri buradaydı.

Her odayı kontrol etmek çok uzun sürüyordu, ama başka yolu yoktu. Zamanın üzerindeki baskısını hissedebiliyordu. Adamları bulması ne kadar uzun sürerse başkan kuvvetlerinin neredeyse yarısı olmadan o denli uzun süre savaşmak zorunda kalacaktı.

Cabrillo'nun taktiğine itiraz etmiyordu, ama çatışmaya daha fazla katılmak istiyordu.

Bir köşeden bakınca omuzlarında AK'ları sallayan iki asinin bir kapının iki yanına yaslanmış durduklarını gördü. Başını hemen geri çekti, beklenmedik bu hareketi kendi adamlarının dikkatini çekti. Linda gözlerini işaret edip köşeyi dönme hareketi yaptı ve iki parmağını havaya kaldırdı. İşaret dili bir savaşa katılan bütün askerler için evrenseldi. Adamlar hemen başlarını salladılar; Bir

tanisini işaret edip yere inmesini söyledi. Adam başını iki yana sallayıp arkadaşını işaret etti, ateş etme hareketi yapıp başparmaklarını havaya kaldırdı. Hayır, «diyordu, bu adam daha iyi nişancıdır. Linda onun dediğini kabul etti, diğer adam pozisyon aldı.

Köşeye yaklaşan Linda'nın H&K'sının lazer ışığı tavanda rasgele desenler çiziyordu. Duvarın kenarından tekrar bakarken silahı yavaşça aşağı indirdi. Linda uzaktaki adamı göğsünden iki kez vururken yerdeki nişancı da yakın olanı bir mermiyle vurdu. Adamın AK'sının çatırtısı Linda'nın susturuculu tabancasının fısıltısını bastırdı.

Bütün ekip köşeyi dönüp kapıya koştu. Uzak köşeden üçüncü muhafız görününce dördü birden ateş açtı. Bu kadar çok merminin kinetik etkisiyle adam geriye savruldu. Ateş kesilince Linda kapının arkasından gelen ateş seslerini, panik ve acı dolu çığlıkları duydu.

367

Clive Cussier

Kapıya ilk varan Linda oldu. Tokmağı üç el ateş ederek parçala^ Yavaşlamadan kapıya vurup içeriye savurdu. Esnek bedeni omzunun üstüne yere düşmeden önce bir iki metre uçtu. Hemen dizlerinin üstüne kalkarken MP-5'i omzuna sıkıca bastırmıştı.

Dışarıdaki ateş seslerini duyan iki asi korkmuş petrol işçilerine rasgele ateş açmıştı.

İçeriye tam bir kargaşa hâkimdi. Adamlar çığlıklar atarak koştu-yor, katliamdan kurtulmak için birbirlerinin üstüne düşüyor, kimileri korkunç yaralarla yere devriliyordu. Linda tetiğe bastığı anda kapıya doğru koşan iki adam ona çarptı, üç mermi mutfığa giden açıklıktan geçip paslanmaz çelik havalandırma kanalında birbirine yakın delikler açtı. Linda nişan alıp ilk asiye başından vurana kadar iki işçi daha yere devrildi.

Linda'nın üç adamı yemek salonuna dalıp işçilere yere yatmaları için bağırıp ikinci teröristi aradı. Linda arkadaşını vurur vurmaz ilk terörist ateş etmeyi kesmiş, kapıdan kaçmaya çalışan işçilerin arasına karışmaya çalışıyordu.

"Kimse çıkmıyor," diye bağırdı Linda. Tiz sesi neredeyse kargaşanın arasında kayboldu. Ama nişana onu duymuştu. O ve diğerleri kapıyı kapamak için geri çekildi; işçiler dışarı çıkmak için ne kadar çabalarsa çabalsınlar askerler dayandı.

Linda ayağa kalkıp yüzleri taradı. İkinci asiye şöyle bir görmüştü, ama onu şimdi göremiyordu. Derken sol tarafında bir hareket oldu. Mutfak kapısı iki yönlü menteşesinin üstünde hafifçe hareket ediyordu. Linda hızla odayı geçerken elindeki silah ve gözlerindeki korkunç ifade yüzünden işçiler ona hemen yol açtı.

Kapıya varınca bir tekme attı. Kapı yarıya kadar açılıp sert bir şeye çarptı, tekrar geri geldi. Mutfığın içinden bir tepki gelmeyince kamburunu çıkarıp yavaşça içeri girdi. Sol tarafta bulaşık yıkama bölümüyle kiler bölümüne giden ya da mutfaktan tamamen çıkan bir koridor görünüyordu.

368

iskelet Sahili

Güçlü bir el ensesinden tutup başım ayaklarına doğru eğdi, saldırı tüfeğinin sıcak namlusunu böbreklerine dayadı. Asi yerli dilinde konuşuyor, nefes nefese Linda'nın anlamadığı sözler söylüyordu, ama Linda sözlerini anlamasa da neler dediğini tahmin edebiliyordu. Artık Linda onun esiriydi ve eğer birisi ona saldırmaya kalkarsa asi yere düşmeden önce Linda'nın omurgasını uçururdu.

Oregon'un dördüncü platforma varması ve denizdeki asi teknelerini temizlemesi on dakikadan kısa sürdü. İlk motorların tahribinden sonra kuyuda yalnızca bir tane tekne kalmıştı, ama Tiny Gunderson'ın gökteki gözü, tanker dolum rıhtımına doğru kaçan üç tekneyi bulmuştu. Max Hanley kara saldırısına destek vermemeleri için Murph'e onları vurmasını emretmişti. Murph son tekneye nişan alırken mesafe gittikçe açılıyordu. Bu yüzden Gatling'in sekizinci mermisinin hedefi bulmasından önce beş saniye boyunca ateş etmesi gerekti. Son tekne neredeyse mermilerle ikiye ayrılırken dalgaların üstünde döndü.

Eric iticileri ve tahrik-tüplerini kullanarak Oregon'u döndürürken gövde plakaları inleyerek itiraz etti. Küçük tekne,sulara gömülürken Oregon hızla limana doğru gidiyordu.

"Oregon'dan Liberty'ye," dedi Max telsizle. Resmi bir adı olmasa da Liberty esas cankurtaran teknesi için kullandıkları isimdi.

Juan'm Namibya sahilinde havaya uçurduğu cankurtaran teknesinin takma adı Or De-ath'di.

"Burası Liberty," dedi Mike Trono.

"Dördüncü kuyuyu ele geçirdik. Artık sizin saldırınıza destek verecek pozisyondayız." İyi korunan bir limana silahsız bir cankurtaran teknesiyle yaklaşmak intihar demektir, ama Cabrillo ve planı yapan kıdemli subaylar Oregon'un silahlı koruması altında teknenin karaya güvenle çıkacağına inanıyordu.

369

F:24

^lve ^ussier

"Anlaşıldı, Oregon. Sizi görüyorum. Biz kıyıya dönmeden önce bes dakikaya daha ihtiyacınız var gibi görünüyor."

"Beni bekleme," dedi Eric dümeden, gaz kolunu biraz daha iterek. "Siz sahile bir milden fazla yaklaşmadan ben yerimi almış olurum."

Max sevgili makinelerinin durumuna bakmak için monitörü değiştirdi ve Stone'un bütün makineleri kırmızı çizginin hemen altında çalıştığını gördü. Kongo Nehri'nde karaya oturduklarında ona zarar vermiş olmasıyla ilgili bütün kaygıları kaybolmuştu. Yaşlı kız onlara elindeki her şeyi ve fazlasını veriyordu.

"İçeri giriyoruz."

Mike hidrofoili kıyıdan iki mil açıktaki tutup saldırı anı gelene kadar tembel tembel dairesel çizmişti. Şimdi dümeni doğruya doğru kırp terminalin güney kıyısındaki dev depo tanklarını hedef aldı. UAV sayesinde en az asi hareketinin bu bölgede olduğunu görmüşlerdi. Ama yaklaştıkları kıyıdan görülecekler ve asiler saldırıyı püskürtmek için yer değiştirecekti.

Teknenin birleşerek tek bir yığın halinde toplanan petrol sızıntılarının etrafından dolaşması gerekiyordu. Sızıntının büyüklüğünü tahmin etmesi mümkün değildi, ama görebildiği kadarıyla Exxon Valdez'in, Bligh resiflerinde delinmesinden sonraki Prince William Koyu gibi görünüyordu.

Mike 360 derecelik bir görüş açısının olması için arka kokpitte dikiliyordu ve motorun sesi yüzünden yaklaşan UAV'ı duymamıştı. Tiny, model uçağın kanatlarını onun beş metre uzağında sallayıp vızlayarak kıyıya doğru hızla ilerledi.

"Kaçık serseri," diye mırıldanarak güldü Mike. Bir gece önce aceleyle yerleştirilen düz ekrana baktı.

Model uçak tesisin üstünden ilk geçişini yaparken her şey aynı görünüyordu. Tank bölümünde ya da enerji santralinde asi askerler yoktu. Ancak Tiny UAV'ı kuzeye döndürünce asilerin hareketini gördü. Bazı asiler giriş kapılarını kapatırken diğerleri on sekiz tekerlekli tanker filo-

370

iskelet Sahili

«unu boşaltıyordu. Kara petrol her tankerin arkasından yılan gibi akıyor, deniz kıyısına doğru ilerliyordu. Bir başka birlik, yüzer rıhtımdaki ham petrolü denize pompalamaya başlamak için ikinci dolum takımlarını hazırlıyordu. Mike ve adamları onu destekleyecek pozisyona girer girmez Linç saldırıyı yönetmeye başlayacaktı.

Tankların bulunduğu yere en yakın rıhtımdan bir mil uzaktayken dijital kanaldan görüldüğünü fark etti. Adamlar hızla koşup tesisi çabuk geçmek için Petromax araçlarına biniyorlardı. Kamyonlarla, forkliftle, hatta büyük bir vinçle, kısacası komutanları eline hareket eden ne geçirdiyse onunla geliyorlardı. Diğerleri koşuyor, çıldırmış vahşiler gibi terminali dolduruyordu.

"Oregon, benim gördüğümü sen de görüyor musun?"

"Görüyoruz," diye yanıtladı Max.

Mark Murphy geminin 40 mm'lik Bofors otomatik topunu kaplayan gövde plakalarını geri çekip silahı ateşleme pozisyonuna getiren hidrolikleri çalıştırdı. Bilgisayar ekranı otomatik olarak iki bölüme ayrıldı. Bir tanesi Gatling'in, diğeri topun hedefini gösteriyordu. Bir çift kumanda koluyla ekrandaki ince ağ grubunu oynatıp bilgisayar söylediğinde hedefe kilitlenerek hepsini olabildiğince çabuk bir şekilde belirledi. Bofors yüksek patlama gücüne sahip mermileri fırlatmaya, Gatling Oregon'un yan tarafından beş metrelik alevler püskürtmeye başladı. Daha ilk yayılım ateşleri hedeflerini bulmadan silahlar yeni hedefler aramaya başlıyordu.

Gatling'in mermileri damperli bir kamyonun yan tarafını tararken aşırı hızlı mermiler motoru neredeyse yerinden sökülüp şoför mahallindeki her şeyi parçaladı, kamyonun üç santim kalınlığındaki yatağında yumruk büyüklüğünde delikler açtı. On iki tonluk kamyon darbelerin etkisiyle önce sağ tekerleklerinin üstüne yattı, ardından tamamen devrildi.

Kırk milimetrelik bir çift mermi silahlı adamlarla dolu bir SUV'uu önündeki asfaltta ikiz kraterler açtı. Sürücü direksiyonu hızla çevirdi, ama

371

Clive Cussler

ön tekerleği dumanı tüten deliklerden birine girerken üçüncü mermi sağ ön tekerleğin arkasına çarptı. Patlama kamyonu havaya fırlattı, asiler şımarık bir çocuk tarafından fırlatılan bez bebekler gibi oraya buraya savruldu.

"Eric," dedi Murph bilgisayar ekranından başını kaldırmadan. "Bı^; yana çevir. Güvertedeki .30 kalibrelikleri kullanacak menzile girdik."

Diğer silah terminallerinden idare edilen .30 kalibrelik M-60'lar birey, sel olarak hedef alabiliyordu. Altı ağır makineli tüfek esas olarak gemiye davetsiz binenlere karşı savunma amacıyla kullanılsa da kıyıdakileri vurmak için de yeterliydi. Güvertedeki petrol varillerinin arkalarına gizlenmişlerdi-Murph'un komutuyla kapaklar açıldı ve tüfekler dışarı çıkarıldı. Namluları yatay hale getirilip dışarıya doğru çevrildi. Her tüfeğin alçak ışıklısı ve kızılötesi özelliklere sahip kendi kamerası vardı. Silahlar yerlerini aldıktan sonra Mark kendi silah sistemlerine dönüp işi onları kullanacak askerlere bıraktı. Birkaç dakika içinde makineli tüfekler Murph'un yönettiği senfoniye kendi şakırtılarıyla katıldılar.

Mike'ın hidrofoili yanaştırmaya hazırlandığı limanla tankların bulunduğu rıhtımı kontrol altına alması beş dakika sürmüştü. Ama asiler ikili ve üçlü gruplar halinde gelmeye devam ediyor, M-60'lar başka bir yere dönükken bir'korunaktan diğerine koşuyorlardı. Bir minibüs dolusu silahlı adam, ilerlemelerini gizlemek için bütün terminali kullanarak sınırı oluşturan çitlerin etrafında bir halka meydana getirmişti.

Murph, Mike'ın yolunu temizlemeyi büyük ölçüde başarmıştı, ama asiler çatışmaya devam ediyordu. Mike Trono ve Afrikalı askerleri avluyu asilerden temizleyene kadar, Linç ve Ski tanker rıhtımına saldırıp asilerin dakikada dört yüz tonluk zehirli ham petrolü denize dökmesine engel olamayacaktı.

372

iskelet Sahili

Eddie Seng platformun altında açılan kuyudan fışkıran petrole bakarken beş dakikalık silahlı çatışmadan sonra teslim olan on beş asiye vurmak istiyordu. Petromax çalışanları akıntıyı durdurmaya çalışıyor, ama insanın doğayı ehlileştirme girişimiyle yaptığı bu korkunç gösteriye kıyasla çabalan çok zayıf ve etkisiz kalıyordu.

Platformun kenarında diz çökmüş duran teröristlere bir kez daha baktı. Elleri getirdiği esnek kelepçelerle ve çalışanların verdiği elektrik telleriyle arkalarında bağlanmıştı. Hiçbirinin yaşı yirmi beşten fazla değildi ve gözleriyle onları tararken hiçbir bakışlarına karşılık veremiyordu. Eddie'nin şimşek hızındaki saldırısıyla düşen altı savaştının jermilerle delik deşik olmuş cesetleri yan yana yatırılmış, üzerleri eski bir muşambayla örtülmüştü.

Bir dakikalık saldırı sırasında Eddie'nin adamlarından yalnızca biri yaralanmıştı ve o da seken bir merminin bacağına sıyrılmıştıyla meydana gelen bir yaraydı. Geriye kalan asiler saldırının şiddetini fark edince silahlarını bırakıp ellerini kaldırmışlardı. Birkaç tanesi ağlamaya bile başla-

373

Clive Cussler

mıştı. Eddie aşağıya inmiş, kuyunun çalışanlarını yemek salonunda bulmuştu. Başlarında muhafız olmadan bekleyen adamların sekiz arkadaşı platforma yapılan saldırının ilk başladığında vurulmuştu.

Asiler platformu doldurduğunda kuyunun sondaj sorumlusu vurulmuş, bu yüzden petrol akışını durdurmak yardımcısına kalmıştı. Bu yaradımıcı, kuyunun başında toplanmış adamlardan ayrılarak Eddie'nin yanına geldi. Tulumu ve eldivenleri petrolle siyah olmuş, esmer yüzü yağ izleriyle kaplanmıştı.

"Tamir edebiliriz," dedi aksanlı İngilizcesiyle. "Üstteki Noel ağacının yerine otuz santimlik manevra vanası takmışlar. Petrolün dışarı akıp kulpu kırmasına izin vermek için vanayı açmışlar. Noel ağacını kenardan aşağıya attılar galiba."

Eddie, adamın Noel ağacı dediği şeyin petrolü kıyıya bağlı boru hatlarına gönderen kuyu kapağı olduğunu tahmin etti. "Ne kadar sürer?"

"Yedekte bir ağacımız daha var. Kaybettiğimiz kadar sağlam değil, ama basıncı azaltır. Belki üç saat sürer."

"O halde benimle konuşarak zaman kaybetme."

Arada bir mil olmasına ve kuyudan çıkan petrol yanlarından hızla geçen bir tren gibi ses çıkarmasına rağmen Eddie başkanın kuyusunda devam eden ateş seslerini duyabiliyordu. Doğrusu Juan'ın kuyuyu ele geçirmede çok daha fazla zorlandığını biliyordu.

Cabrillo bir an için nerede ve hatta kim olduğunu anlamada zorlandı. Sonunda uzaktan gelen otomatik silahların sesi kafasındaki çınlamayı bastırınca neler olduğunu hatırladı. Gözlerini açınca neredeyse bağıracaktı. Platformun ayaklarına çarpan kabarcıklı petrol yığınının on metre kadar üstünde havada asılı duruyordu. Üst güvertayı kuşatan güvenlik ağına dolaşmış olmasaydı kuyudan uçup gidecekti. Arkasında gizlendiği

374

iskelet Sahili

konteynır ham petrol denizinin üstünde inip kalkıyordu, ama RPG patladığı sırada yanında olan yaralı askerden bir iz yoktu.

Sırtüstü dönüp sarsak ağı üstünde bir örümcek gibi süründü. Asilerden hiçbirinin onun bu savunmasız durumunu görmediğinden emin olmak için tek gözünü etraftan ayırmıyordu. Platforma varınca dikkatle kenardan yukarıya baktı. Teröristler hâlâ kuyunun kontrolünü ellerinde tutuyorlardı ve adamlarının açtığı karşılık ateşi zayıflamıştı. Yalnızca birkaç adamının savaşa devam ettiğini ve onların da tek tük ateş etmelerinden dolayı mermilerinin azaldığını anlayabiliyordu. Asilerin böyle bir sorunu yoktu ve rasgele ateşe devam ediyordu.

Juan kimsenin kendisinin tarafına bakmadığına emin olunca ağı üstünden hareketli vincin altına yuvarlandı. Silahını kontrol edip yarısı bitmiş şarjörü değiştirdi. Savaş alanını iyice göremediği için yeni bir RPG riskine girmeden asileri tek tek avlamayı deneyemiyordu. Bulunduğu yerden hızla koşup bir vincin arkasına girdi, gizlenecek daha iyi bir yer aradı.

Birden bir sandığın arbasından bir asi fırladı. Adam, yaralı bir Zim-babvelinin gizlendiği devasa vananın arkasına el bombası atmak üzereydi ki Juan onu tek atışla vurdu. Bir an sonra patlıyan -el bombası onun ve bir arkadaşının parçalanmış cesedini dumanlı alev sütunu halinde yukarı fırlattı.

Kimse nereden ateş edildiğini anlayamadan Juan vincin altından hızla çıkıp iki büküm olmuş bir şekilde koşarak güvertayı geçti, kendini on beş santimlik kalın sondaj borusundan oluşan yığının arkasına attı. İçlerinden bakabilmek için boruların ucuna gitti. Bir sineğin prizmatik gözleriyle bakıyormuş gibi yön duygusunu kaybettiğini-hissetti, ama asilerden birinin petrolün kuyu başından fıskırdığı yerden birkaç adım ötedeki demir kulede ilerlediğini gördü.

Juan MP-5'in namlusunu borunun içine sokup üç el ateş etti. Merilerden ikisi borunun içine çarpıp sekti, ama bir tanesi teröristi karnın-

375

Clive Cussler

dan vurdu. Adam geriye doğru sendeleyince petrol çığına yakalandı. Bir an için fıskıran kitleye dayanıyormuş gibi göründü, ama sonra içine çekildi ve okyanusa dökülen şelalenin arasında gözden kayboldu.

Yarım düzine asi boru yığınının taramaya başlayınca Cabrillo yığının arkasından dolaştı. Çarpan mermiler çelik borular şarkı söylüyormuş gibi ses çıkarıyordu. Saldırının başarısız olabileceğini fark etmeye başlamıştı. Eğer Linda aşağıdaki işini bitirip ekibini takviye olarak getirmesse Juan geri çekilmeyi ciddi şekilde düşünmek zorunda kalacaktı. Oregon'un kuyuyu alevler içinde bırakma riskini göze almadan yardım etmek için yapabileceği bir şey yoktu.

Bu kadar çok asi savaşmaya devam ederken denizaltı geri dönmenin intihar-olacağını biliyordu. Merdivenin dörtte birini inmeden hepsini avlardı. Juan'm alternatif düşünmesi gerekiyordu. Aklına platformun cankurtaran teknesini almak geldi. Tek sorun otomatik olarak indirilecek olan takviyeli fiberglas kaçış kapsülünün platformun izole bir noktasında, açık alanda asılı olmasıydı.

Burası bir ölüm bölgesi olabilirdi.

Yeni bir yayılım ateşi başlarken telsizini Linda'nın frekansına ayarladı. "Linda, ben Cabrillo. İşçileri unut ve hemen buraya gel." Yanıt gelmeyince adını tekrarladı. "Ne cehennemde bu?"

İki yıl boyunca haftanın beş günü. Eddie Seng, beş yüz saatlik eğitimini Oregon'un dojo olarak kullandığı fitness merkezine getirmişti. Kendisi, artık dünyada ona sertifika verebilecek çok az insan kaldığı için derece atlamayla ilgilenmeyen bir ustadan eğitim almıştı.

Juan'm sesini duymak Linda Ross'un içinde bulunduğu panikten kurtulup harekete geçmesine yetmişti. O kadar hızlı bir şekilde bir adamı geri attı ki onu tutan katil çok geç olana kadar neler olduğunu anlamadı. Dirseğini adamın göğüs kemiğine indirince iğrenç nefesi yüzünü yaladı. Sonra yumruğunu adamın bacaklarının arasına indirirken Eddie'nin sık

376

iskelet Sahili

sık alıştırtmasını yaptıkları bu karşı saldırı sırasında söyledikleri aklına creldi: "Eğer ağırlığını omzunda hissedersen adamı fırlat. Eğer hissetmi-yorsan o kadar sıkı tut ki adam yere çöksün."

Linda adamın gücünün tükendiğini hissedince kolunu yakaladı, kalçasını kaldırıp adamı omzunun üstünden savurdu. Terörist ikisinin ağırlığıyla yere çökerken boşalan ciğerlerine hava girmediği için bir balık gibi ağzını açıp duruyordu. Linda boynunun yan tarafına elinin yanıyla bir darbe indirince adamın gözleri titreşip geriye doğru kaydı. Birkaç saat baygın kalacaktı.

Linda ayağa kalkınca "nişancı" olarak düşündüğü adamın açık tezgâhın üstünden yemek salonuna baktığını gördü. Adam ateş etmeye cesaret edemediği AK'sını indiriyordu. Linda, ona hafifçe reverans yapınca adam kocaman gülümsedi.

Linda bir çift kelepçeyi yakındaki bir ocağın ayağına geçirip önlem olarak teröristin bileğini bağladı. Yemek salonuna dönünce diğer iki adamının hâlâ kapıyı tutmakta olduğunu ve yeni bir katliam yaşanmaması için işçileri dışarı çıkarmadıklarını gördü.

Yerde birkaç kişi yatıyordu. Bazıları ölmüştü, ama çoğu akılsızca itiş kakış sırasında ezilmişti. Arkadaşlarından bazıları onları daha bir pozisyona getirmeye çalışıyor, yaralarına peçete tomarları bastırıyordu. Özellikle bir adam tıbbi çabalara önderlik yapıyor gibiydi. Bu, kum rengi saçlara ve Linda'nın gördüğü en büyük ellere sahip olan beyaz bir adamdı. Ayrıca yine Linda'nın gördüğü en haşin yakışıklıydı. Ters dönmüş masaya dayanmış bir yaralıyı muayene ettikten sonra ayağa kalkınca Linda'yı fark etti. Beş uzun adımla odayı geçip yanına geldi.

"Küçük bayan, kim olduğunu ya da buraya nereden geldiğini bilmiyorum, ama hayatım, seni gördüğüme nasıl sevindiğimi anlatamam." Tepesinde dikilen adam Teksaslıydı. "Ben Jim Gibson, bu kuyunun sorumlu müdürü."

377

Clive Cussler

Linda kıyı ötesi platformlardaki patrona bu unvanın verildiğini biliyordu. "Ross, adım Linda Ross. Bir saniye." Kavga sırasında çıkan kulaklığını tekrar taktı. "Juan, ben Linda."

"Tanrı'ya şükür. Sana ve adamlarına burada ihtiyacım var, derhal. Büyük darbe alıyoruz. İşçileri sonra düşünürüz." Arka plandaki ateş sesleri Juan'ın telaşlı sözlerini vurguluyordu.

"İşçiler güvende, ben de geliyorum." İri Teksaslıya baktı. "Bay Gibson."

"Jim."

"Jim, adamlarını burada tutman gerekiyor. Yukarıda hâlâ yirmi kadar terörist var. Platforma bir şey yaptılar, bu yüzden petrol okyanusa akıyor. Biz asilerin icabına bakarken siz petrolü durdurabilir misiniz?"

"Tabii ki. Neler oluyor?"

Linda yanıt verirken makineli tabancasına yeni bir şarjör taktı. "Kongolu bir grup asi birkaç platformu ve ana tanker terminalini ele geçirmek için tutuldu."

"Politik bir konu mu?"

"Jim, bu iş bitince neler olduğunu anlatacağıma söz veriyorum, ama şimdi gitmem lazım."

"Bana yemekte anlatabilirsin. Cabinda'da çok güzel bir Portekiz restoranı biliyorum."

"Ben Lizbon'da daha iyisini biliyorum," dedi Linda omzunun üstünden. "Ama yine de sen ısmarlıyorsun."

Mike Liberty'yi doğruca kıyı setine sürüp son saniyede dümeni kırıp gazı kesti. Hidrofoilleri önceden kapatmış olsa da teknenin yan tarafı beton seti, oraya yapışmış olan midyeleri bile rahatsız etmeyecek kadar yavaş bir şekilde yalarken tekne suya biraz daha gömüldü.

378

iskelet Sahili

Ön taraftaki kapak açıldı ve adamlar teknedeki rıhtıma inmeye başladı. Hemen bulabildikleri şeylerin arkasına gizlendiler. Terminal tarafından ateş ediliyordu, ama Mark Murphy'nin büyük gayretleri ve Mike'm tekne sergilediği üstün becerileri sayesinde yalnızca birkaç asi menzile girebilmişti.

Mike takımlarını toplayıp sete çıktı. Tekneyi bağlayacak hiçbir şey olmadığı için belinden özel bir tabanca çıkardı. .22 kalibrelik mermiyle çalışan silah betona on beş santimlik çelik bir çubuk attı. Mike silahı tekrar ayarlayıp bir el daha ateş etti. Sonra Liberty'nin kenarından sarkan ipi bunlara bağladı.

Özgürlük savaşçıları iç savaştan beri geçen yıllar içinde zor kazandıkları dersleri unutmamışlardı. Uygun şekilde dağılmışlardı, her adam sağındaki ve solundaki kişiyi koruyordu. İlk hedefleri yüz metreden yakındı. Mike sol kolunun içindeki metalik kumaş parçasına bakıp küfretti. Besleme zayıftı.

Başka seçeneği kalmayınca hücumla öncülük etti. O bir pozisyondan diğerine koşarken arkasındaki adamlar teröristleri durdurmak için sürekli ateş ediyordu. Şu anda orada yalnızca bir avuç terörist olmasına rağmen, geçen her dakikayla birlikte bölgeye Oregon'un sofistike algılayıcı ağlarından kaçan daha fazla terörist geliyordu.

Küçük bir sundurmanın arkasından silahlı bir adam çıkıp AK'sı kalçasında, parmağı tetikten asla ayrılmayarak Hollywood tarzında ateş açınca altmış kişilik grup ilk kayıplarını verdi. Bu bir intihar saldırısıydı ve karşı ateş ona istediğini verdi, ama Mike'm dört adamı düşmüştü, bir tanesi belli ki ölmüştü.

Adamlar vazgeçmeden zikzaklar çizerek koşmaya devam ettiler. Gizlenecek bir yer bulunca duruyor, böylece çatışma hattının ilerleyişini koruyorlardı. Bu en kötü haliyle bir sokak çatışmasına benziyordu. Düşman neredeyse her yerden çıkabüyordu.

379

Clive Cussler

Mike'm telsiz çatırdayınca dinlemek için bir çekicinin arkasına girdi. "Liberty, burası Kartal Gözü, gecikme için özür dilerim, ama şimdi sana yeniden bağlanabildim." UAV'ı uçuran Tiny Gunderson'du bu.

Mike yeniden siyah çarpışma ceketinin kolundaki kare biçimli garip parçaya baktı. Gümüşü parlak, model uçaktan e-kâğıt ekrana yansıtılan tanker terminali görüntüsünü sergiliyordu. Esnek monitörün çözünürlüğü Oregon'un operasyon merkezindeki büyük düz

ekranındaki kadar berraktı, ama güç sıkıntısı yüzünden UAV'dan sürekli bir görüntü yerine on saniye aralarla resimler geliyordu. Teknoloji son modeldi ve hâlâ dinlenmesi mümkün değildi, bu yüzden Birleşik Devletler ordusunda kullanılmasına daha yıllar vardı. Tiny, Mike'm bulunduğu yere odaklanırken görüntü değişti. Deponun uzak tarafında adamlarının iki yanını sarmaya hazırlanan üç asinin bulunduğunu gördü. Nereden bildiğini açıklamak yerine çekicinin arkasından fırlayıp geriye koştu, asilerin toplandığı köşeye baktı. Makineli tabancasının altında asılı duran bomba atıcısının üzerindeki bir topuz namluyu bir milimetre kadar daraltıyor ve böylece mermiyi yavaşlatıyor, bu sayede istediği menzili ayarlamasını sağlıyordu. Binanın köşesinin kırk metre kadar uzakta olduğunu tahmin edip kadranı ayarladı. Silah komik, boş bir pof sesi çıkardı, ama sonuç hiç de komik değildi. Bomba binanın otuz santim ötesine düşüp patladı, şarapnel parçaları ince metali ve etleri parçaladı. Koluna bir daha baktığında üç asinin gaz bulutu arasında yerde yattıklarını gördü. Şimdi koruyucu melekleri yukarıdan onlara baktığı için hızları iki katına çıkmıştı, çünkü Mike adamlarına nerede bir pusu olduğunu söyle-yebiliyordu.

Terminalin enerji santraline başka bir adam kaybetmeden vardılar. Bina ses geçirmez olmasına rağmen, kullandığı jet motorlarının kükre-

380

iskelet Sahili

ıesiyle sarsılıyordu. Mike kendisine eşlik edecek olan beş askeri seçmiş, geri kalanlara Linc'in tanker rıhtımına yaptığı saldırıyı desteklemeleri için avluyu geçmeleri emrini vermişti.

Yan kapının kilidini kırarak enerji santraline girdi. Jet motorlarının sesi yoğunlaşmıştı; kulak korumaları olmadan içeride yalnızca birkaç dakika kalabilirlerdi. H&K lazer ışığıyla geniş alan tarayarak içeri koştu. General Elektrik'e ait üç jet motorunun bulunduğu beton ve çelik desteklerin yanına geldi. Motorların mazot giriş rakorları parlak kanallarla havayı besliyor, egzozları muazzam ısıyla kararan kanallar yoluyla binanın arkasından çıkıyordu.

Motorlardan yalnızca biri çalışıyordu. Max briefingleri sırasında böyle bir tesisin motorlarından ikisinin sırayla çalıştığını, üçüncüsünün destek için beklediğini söylemişti. Elektrik santralini Oregon'un 120 mm'lik topuyla yerle bir etmek yerine yalnızca çalışan motoru kapatmaya karar vermişlerdi, çünkü temizlik işiyle uğraşan adamların elektriğe ihtiyacı olacaktı. 4

Mike, iki yanındaki adamlar tarafından korunarak binanın ön tarafındaki kontrol odasına koştu. Elektrik santrajine. bakan üç katlı sürgülü cam kapıların ardında üç muhafız tarafından korunan bir çift işçinin çalıştığını görebiliyorlardı. Petfomax çalışanları ışıklı, uzun bir gösterge panosunu inceliyorlardı. Muhafızlar ve işçiler birbirlerine çok yakın durdukları için üzerlerine ateş etmek çok riskliydi. Bu yüzden Mike başlarının üstüne ateş edip camı parlak parçacıklar yağmuru halinde yere indirdi. Yalıtımlı odaya dolan motor gürültüsünün şoku bile tek başına yeterince dikkat dağıtıcıydı, ama Mike aynı zamanda kırık camın arasından bir de flash/bang denen ses ve ışık bombası atmıştı.

Patlayıcı kuvvetin başının üstünden geçmesi için eğildi, ardından daha kimse ayağa kalkmadan hızla odaya daldı. Asilerden birini silahının dipçisiyle bayılttı, adamları da diğer ikisini AK'larıyla ele geçirdi. Mike

381

Clive Cussler

onlara bir avuç kelepçe atıp makinistleri kontrol etmeye gitti. Bir tanesi uçan cam parçasıyla kesilmişti, ama çok kötü görünmüyordu. Diğerleri yalnızca sersemlemişti.

En az sarsılmış görünen adamın gözlerine bakarak yakındaki jetin çığlıklarının arasından sesini duyurabilmek için avazı çıktığı kadar bağırdı. "Şunu kapatabilir misin?" diye sordu başparmağıyla omzunun gerisini işaret ederek.

Adam boş bir şekilde ona baktı. Mike tekrar makineyi işaret edip boğazını kesme işareti yaptı. Evrensel hareket anlaşılmıştı.

Makinist başını sallayıp kontrol terminaline gitti. Fareyi kullanarak bilgisayarın ekranını taradı, bazı ikonları tıklamaya başladı. Hiçbir şey olmuyor gibiydi, ama birden acı verecek derecede yüksek ses hafifleyerek yalnızca rahatsızlık verici düzeye indi. Kompresör pervaneleri yavaşlarken ses azalmaya devam etti, sonunda da tamamen kesildi, ama Mike'ın kulakları uğuldamaya devam ediyordu. Keşif ekibinin liderine döndü. "Burada kalın ve kimsenin o makineyi yemden çalıştırmasına izin vermeyin." Önceden adama bir telsiz de vermişti. "Asilerden gelen olursa beni ara."

"Tamam, Nkosi." Ses tonundan çatışmanın dışında kalmaktan hoşlanmadığı anlaşılıyordu. "Ya onlar?" Tüfeğinin namlusuyla bağlı asileri işaret ediyordu.

Mike çıkışa doğru koşmaya başladı. "Eğer sana zorluk çıkarırlarsa vur."

"Tamam, Nkosi." Bu yanıt daha coşkuluydu.

Linda adamlarını platformun ana güvertesine götürürken Juan'la konuşuyor, silahlı çatışma hakkında durum raporu alıyordu. Cabrillo ona, açık alana çıkan en yakın kapağa gitmek yerine, kuyunun uzak tara-

382

iskelet Sahili

findan, yani asilerin en yoğun bulunduğu yerin arkasından ortaya çıkmak için alt kattan dolaşmasını emretmişti.

Unda'yı görüş alanının hemen dışında durdurarak geriye kalan adamlarını el hareketleriyle koordine etmeye başladı. Son bir gayretle ya asilerin çarpışma isteğini kıracaklar ya da hepsini ezip geçeceklerdi. Mermi kesesinde yalnızca iki şarjörü kaldığı için bu son hamlesi olacaktı.

"Tamam, Juan, yerimizi aldık," dedi Linda. "Dört tanesini görebiliyorum. Büyük tankın arkasındalar. Vince yaklaşmak için dönüş yapan bir tane daha var."

"Paletle arasında bir metre kalınca bana haber ver. Onu ben hallederim. Siz görebildiğiniz diğer dördünü indirin. Sanırım kuyunun yan tarafında asılı duran birkaç tane daha var. Güvenlik ağına tutunuyorlar. Vazgeçip geçmediklerini bilmiyorum, bu yüzden onları gözden kaçırmayın." "Anlaşıldı. Adamının on metre daha gitmesi gerekiyor." Juan sıcak borulara dayanarak bekledi. Bütün bu

karmaşa ve adrenalin hücumunun arasında aklının bir parçası Daniel Singer'ın zamanlamasına takılıyordu. Bu fikir ne kadar inanılmaz görüne de Singer'ın kendi emriyle harekete geçen bir kasırga yaratmanın bir yolunu bulduğuna inanıyordu. Ne de olsa Singer bir mühendislik ühisiydi. Yirmili yaşlardayken yaptığı icadı onu yüz kez milyoner yapmıştı. Max'in dediği gibi: adamın bir cıvatası gevşek olabilir, ama makine hâlâ çalışıyor. "Beş metre," dedi Linda telsizden.

Singer'ın planladığı şey her neyse çok büyük ölçeklerde olmalıydı, ama Juan bunun ne olabileceğini bilmiyordu. Bir kasırganın oluşumunu, ciddiyetini ya da yolunu etkileyen bir şey hiç duymamıştı. Yeni bir öfke dalgası içini kapladı. Eğer Singer böyle bir teknoloji geliştirdiyse onu neden bu şekilde kullanıyordu? Kasırgalar ve onların Pasifik ile Hint Okyanusundaki kuzenleri tayfunlar, hortumlar her yıl milyar dolarlık hasarlar veriyor; sayısız insanı öldürüyor ve geride mahvolmuş sayısız hayat bıra-

383

Clive Cussler

kıyordu. Eğer Singer gezegeni kurtarmak istiyorsa Juan'ın görüşüne göre bu perişanlığa son vermesi harika bir ilk adım olurdu. Onu öfkeliendiren bu anlamsız ziyandı. Buradaki saldırı gibi, Samuel Makambo'nun kişisel devrimi gibi, Moses Ndebele'nin ülkesini mahveden yolsuzluk gibi. Bütün hepsi midisini bulandırıyor. "İki metre."

Tanrım, savaşmaktan ne kadar yorulmuştu. Berlin Duvarı yıkıldığı ve Sovyetler Birliği çöktüğü zaman CIA'deki üstleri oturup çıkardıkları bu iyi iş için kendi sırtlarını sıvazlamalardı. Dünya, dini ve aşiretçi saflar halinde bölündükçe, savaş gölgeleri arasında sürdükçe daha kötüsünün yaklaştığını biliyordu.

Haklı çıkmaktan nefret ediyordu. "İndir."

Cabrillo'nun dikkati bir anda savaşa döndü. Sondaj borularının üstünden çıkıp üç el ateş etti, sürünerek gelen adamı yanından ve sırtından vurdu. Asiler onu hedef alırken sol tarafına yayılım ateşi açıldı. Ama Linda ve ekibi bu asileri hemen yere serdi. Juan boruların arkasından fırlayıp saldırganların kendilerini göstermeleri için bilerek ateşi üstüne çekti. Geriye kalan adamları buna hazırlıklıydı ve böylece çatışmanın başlamasından beri ikinci kez cehennemin kapıları açılmış gibi platformun üstünde otomatik ateş başladı.

Hayatında ilk kez bu kadar yakın bir çatışmaya giriyordu. Mermiler havayı dolduruyor, bazıları sıcaklıklarını hissedeceği kadar yakından geçiyordu. En az iki AK'nın mermileriyle devrilip üstüne gelen bir petrol varilinin üstünde eğildi.

Linda adamlardan birinin Juan'a ateş ettiğini gördü, ama adam boruların arasında gözden kaybolurken attığı mermi isabet etmedi.

Linda bulunduğu yerden çıkıp adamın peşine düştü. Metal ağaçların bulunduğu bir ormanda koşmak gibi bir şeydi bu. Boruların çaprazlama ve birbirinin

384

iskelet Sahili

üstüne konmuş hali adama üstünlük sağlıyor; Linda nereye bakarsa baksın görüşü sürekli engelleniyordu.

Her saniye bir tuzağa düşebileceğini fark ederek labirentten geri çekilmeye başladı. Asi yan tarafından dolaşabilir diye bir noktaya bir saniyeden uzun süre bakmıyordu.

Bir kanalizasyon borusu kadar kalın olan dikey bir borunun yanından dolaşıyordu ki bir el uzanıp makineli tabancasının namlusunu çekip onu düşürdü. Hayatının son saniyesinde aklına daha derin bir şey gelmesini isterdi, ama son düşüncesi bu kadar acemice bir hayatla kendisini nasıl öldürttüğüydü.

Silah bir top gibi patladı. Tepesinde dikilen asinin başı bir Hallowe-en(,) maskesi gibi genişleyip yok oluverdi. Linda başını kaldırıp bakınca, dumanı tüten namlusu gökyüzünü gösteren dev tabancasıyla Jim Gib-son'un birkaç adım ötede durduğunu gördü.

"Doğrusunu söylemek gerekirse ayağımı platforma atmam yasaktı, ama her zaman kuralların saflar için olduğunu düşünmüşümdür." İri elini uzatıp Linda'yı ayağa kaldırdı. "İyi misin, hayatım?"

"Gerçek bir kovboy tarafından kurtarıldım. Hasıl olmam?"

Gibson kuyudaki her perçini, vıdayı ve kaynağı bildiği için onu labirentten kolayca çıkardı. Linda'nın oraya ilk girdiği yere yaklaştıklarında Linda artık ateş sesi duymadığını fark etti.

Dikkatle baktı. Beş terörist kollarını havaya kaldırmış dikiliyordu. iki tanesi de güvenlik ağında gizlendikleri yerden çıktı.

"Juan, sanırım bitti," dedi mikrofonuna.

Juan varilin etrafından dolaşıp ayağa kalktı, silahı asilerin üstünden bır an olsun ayrılmıyordu. Onlara doğru koşarak bağırды. "Yere yatın! Yere yatın! Herkes yere!"

Cadılar Bayramı.

385

F:25

Clive Cussler

Hepsi yatarken Linda onları kontrol altına almak için koştu. Juan hayatta kalanların ellerim kelepçelerken Zimbabveliler yaralı ve ölüleri kontrol etmeye başladı. Juan işini bitirince gemisini aradı.

"Nomad'dan Oregon's., hedef ele geçirildi. Tekrar ediyorum, hedef ele geçirildi."

"İkinde duyduğum," dedi Max kelimeleri yayarak. "Senden daha yaşlı olabilirim, ama sağır değilim." Sonra ekledi, "Aferin. Hiç şüphem yoktu zaten."

"Teşekkürler. Durum nedir?"

"Mike elektrik santralini kapattı. Petrol hâlâ akmaya devam ediyor, ama pompalar çalışmadığı için eskisi kadar güçlü değil. Petrolün akmasının tek nedeni yerçekimi."

"Linç hazır mı?"

"Mikey jeneratörleri kapattıktan beş dakika sonra SEAL botuna çıkış emri verdik. Şimdi çıkıyor."

Bir tahrik kolu, yarı sert siyah botu, bir uçak gemisinden kalkan jet savaşı gibi geminin garajından çıkan Teflon rampadan indirip okyanusa bıraktı. Denge için derin bir V biçimi ve ilave yük için şişirilebilir perdesi bulunan bot Zodyak'ın Kanada, Vancouver'daki askeri biriminde inşa edilmişti. Her türlü büyüklükteki dalgayı bir susamuru gibi çevik bir şekilde yarabiliyor ve 300 hp'lik dış motoru sayesinde kırk deniz milinin üstünde hız yarabiliyordu.

Linç dümeni idare ediyor, Jerry Pulaski yanında dikiliyordu. İki adara da üniformalarının üstüne pilot ceketi giymişti. Kurşun geçirmez kalkanlar monte edildiği için ortadaki dümen neredeyse tahrip edilemezdi. Ayaklanılın dibindeki iki uzun çantada Barrett M107 .50 kalibrelik tüfekler bulunuyordu. Menzilleri çok iyi olan on dört kiloluk silahlar belki de şimdiye kadar yapılmış en iyi nişana tüfekleriydi.

386

}}

İskelet Sahili

Bu kadar çok ham petrol yükleme terminalinin etrafındaki suları kirlendirirken ne Juan ne de Max Oregon'un tahrik tüplerini petrole doldurma riskine girmek istemiyordu. Silah sistemlerinin yüzde yüz isabet kaydedeceğinden emin olmadan hassas dolum terminaline ateş etme riskine girmek de istemiyorlardı. Bu yüzden Mike'ın yoldan hızla yapacağı hücumu desteklemek Linç ve Ski'ye kalmıştı.

Demirlemiş bekleyen büyük tankerin pruvasına doğru hızla ilerlediler, ancak bot petrol sızıntısının üstüne gelince yavaşladılar. Petrol en az on beş santim kalınlığındaydı ve gövdeyi kuşatan kauçuk dubaya yapışuyordu. Neyse ki pervaneler zehirli sızıntının altında kalıyordu; yoksa zor ilerlerlerdi.

Arkalarındaki Oregon tekrar harekete geçmişti. Tesisin bu kritik bölümünde meyilli açıyla ateş açabilmek için manevra yapıyordu. Doğrudan yolu ya da hektarlarca büyük olan yüzer rıhtıma nişan alamazlardı. Max'in etraflarındaki bütün okyanusu yok etmek gibi bir düşüncesi yoktu.

Ski büyük bir dürbünle, teröristlerin onu gözlem platformu olarak kullanıp kullanmadıklarını görmek için yan tarafta düz tankeri taradı. Temiz görünüyordu. Sırf emin olmak için pruvadan tankere çıkacaklardı. Üst yapıdan üç yüz metre yüksekliğinde olduğu için en belirgin gözetleme yeri burasıydı.

Büyük gemiyi kuşatan yüz metrelik yasak bölge şamandıralarına ulaştılar. Hâlâ yukarıdan ateş açılmıyordu.

"Düşündüğümüz kadar aptallar," dedi Linç.

Yakından bakınca geminin çürüme önleyici kırmızı boyasının altındaki gövdesi, okyanusları geçmek için tasarlanan bir gemiden çok çelik bir duvara benziyordu. Tankları neredeyse boştu, güverte küpeşesi bağlarının on sekiz metre yukarısında uzanıyordu.

387

Clive Cussler

Line pruvaya yanaşmak için dümeni ve gaz kolunu oynatırken Ski, kauçuk kaplı dişleri olan borda kancasını hazırlıyordu. Saldırı botu pruvanın kıvrımının altına girmeden hemen önce kancayı yukarı fırlattı, arkasından iki şeritli nanofiber halat yukarı çıktı. Kanca küpeşenin üstünden uçtu, Ski halatı çekince kanca küpeşeye sıkıca yapıştı. Linç, saldırı botunu güvenceye almak için tankerin gövdesine güçlü bir mıknatısa bağlı çımayı attı.

Nanofiber ip tırmanamayacak kadar ince olmasına rağmen çelikten güçlüydü. Ski, ipi bota monte edilmiş bir vinçten geçirdi, ayaklarını basacakları üzeninin sağlam olup olmadığını kontrol etti. Hazır olunca Linc'in iki nişancı tüfeğinin bulunduğu kutuları açtığını gördü. Her birinde on mermilik şarjör vardı ve yanlarında da onar mermi daha vardı.

"Araban bekliyor," dedi Ski ve üzeniyeye bastı.

Linç de aynı hareketleri yapıp vinci çalıştırmak için düğmeye bastı. Nanofiber ip borda kancasındaki palangadan kaymaya başladı. Ski'nin üzenisi gerildi ve adam bottan yükseldi. Bir eliyle tüfeği, diğeriyle ipi tutuyordu. Bottan iki buçuk metre kadar yükseldiğinde Linc'in ağırlığını da kaldırdı ve iki adam tankerin yan tarafında yükselmeye başladı.

Tepeye varmaları yalnızca birkaç saniye sürdü. Ski üzeniden çıkıp küpeşenin üstünden atladı. Yumuşak bir şekilde yere inip hemen tüfeği omzuna kaldırdı, gözünü dürbüne dayadı. Herhangi bir hareket olup olmadığını görmek için güvertiyi ve üst yapıyı taradı. Üzenisi küçük palangaya sıkışıp ipi kısırdı, Linc'in güverteye çıkmak için küpeşeye tırmanması gerekti.

"Temiz," dedi Ski, ona bakmadan.

Kıç tarafına doğru ilerlediler. Bir tanesi onu korurken diğeri elli adım koşuyordu. Geminin hiçbir yerinde bir hareket olmamasına rağmen önlem olarak bu taktiği uygulamaya devam ettiler. Dümen köşüne varmaları üç dakika sürdü. İlk kez geminin iskele tarafına girip dolum rıhtı-

388

iskelet Sahili

mına baktılar. İkiz dolum vinci gemiden daha yüksekti, ama şişko hortumları ihmal edilmiş bir şekilde sallanıyor, bu yüzden onlardan çıkan petrol yalnızca altı metre yukarıdan dökülüp limana akıyor, oradan da denize süzülüyordu.

Kaba bir sayıyla en az yüz asinin limanı savunmaya hazırlandığını gördüler. Barikatlar kurup pozisyonlarını güçlendirmek için zaman bulmuşlardı. Linç ve Ski bu savunmayı bozamazsa Trono ve adamları sert bir mücadele içine gireceklerdi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Ski. "Burası yeterli mi, yoksa daha yukarı çıkmak ister misin?"

"Yükseklik iyi, ama eğer gemide gizlenen biri varsa çok fazla ortalıkta kalmış oluruz. Üst yapının çatısına çıkalım."

Geminin içine girip bitmek bilmez gibi görünen merdivenlerden yukarı çıkarken Line, Max'e durum raporu verdi; Mike ile adamlarının terminalde kendilerine yol açtıklarını ve şimdi pozisyon aldıklarını öğrendi, i.

Merdivenlerin bitişine yakın bir yerde bir kapı açıldı. Siyah pantolon ve apoletli beyaz bir gömlek giymiş olan bir adanv ortaya çıktı.

Adam merdivenlerde yalnız olmadığını anlayana kadar Linç silahını adamın gözlerinin ortasına dayamıştı bile.

"Hayır, lütfen," diye bağırdı adam tiz bir sesle.

"Sessiz ol," dedi Linç, otomatik silahını geri çekerek. "Biz iyi adamları."

"Amerikalı mısınız?" Subay İngilizdi.

"Evet, kaptan," dedi Linç, adamın omzundaki dört altın şeridi fark ederek. "Bu duruma bir son vermeye çalışıyoruz. Çatıya çıkmamız gerekiyor."

"Elbette. Beni takip edin." Yukarı çıkmaya başladılar. "Neler oluyor? Bir an normal petrol yükümüzü alırken bir an sonra ahmağın biri hor-

389

Clive Cussler

tumlan çekip gemime hasar verdi. Denizcilik ofisini aradım, ama kimse açmadı. Sonra nöbetçilerim rıhtımda silahlı adamlar olduğunu bildirdi. Falkland'da geçirdiğim günler burada tekrarlanıyor gibi oldu."

"Mürettebatınızın iyi olacağını bilmeniz yeterli. Yalnızca hiçbirinin güvertelere ya da açık alanlara çıkmamasını sağlayın."

"Bütün sabah verdiğim emir buydu," dedi kaptan. "İşte geldik."

Merdivenlerin tepesine varmışlardı. Hiç kapı yoktu, ama tavanda ip merdivenle çıkılabilen bir kapak bulunuyordu. Ski hiçbir şey söylemeden merdivene çıkmaya başladı.

Linç elini uzattı. "Teşekkürler kaptan. Bundan sonrasını biz hallederiz."

"Ah evet, doğru. İyi şanslar," deyip Linç'in uzattığı elini sıktı.

Ski kapağı açınca merdivenlere parlak gün ışığı doldu. Linç peşinden giderken Ski kapaktan geçti. Kapağı üstten kilitlemenin bir yolu yoktu, bu yüzden kimsenin peşlerinden gelmediğinden emin olmak için kapağa göz kulak olmaları gerekecekti.

Dümen köşkünün çatısı hiçbir özelliği olmayan, geminin bacası ve anten düzeneğinin gölgelediği, beyaza boyalı çelik bir alandan oluşuyordu. Kenara vardıklarında kendilerini göstermemek için karınlarının üstüne yatıp tekrar limana baktılar. Yolun sonunda Mike'm küçük ordusunun işaret beklediğini gördüler. Yakınlarda bir UAV vızıldadı.

"Oregon, ben Line. Yerimizdeyiz. Hedef belirlememiz için bize biraz zaman ver. Beklemede kal."

Tüfeklerini yerleştirip dolu şarjörleri çatının kenarı boyunca yerleştirdiler, böylece hızla pozisyon değiştirebileceklerdi. İki adam bütün düşman askerlerine baktı, liderleri avlayabilmek için kimin subay, kimin astsubay olduğunu belirledi.

"Vay canına," diye mırıldandı Linç.

"Ne var?"

390

iskelet Sahili

"On bir yönünde. Bir genci azarlayan gözlüklü adam."

Ski, Linç'in hakkında konuştuğu adamı görmek için tüfeğinin yönünü değiştirdi. "Buldu. Evet? Ne olmuş? Kim bu?"

"O, dostum, Albay Raif Abala, silah satarken bizi kazıklayan sinsi hergele. General Makambo'nun sağ kolu."

"Makambo'nun onu buraya göndermesi bir lütf gibi," dedi Ski. "Önce onu avlamak ister misin?"

"Hayır, kimin kim, neyin ne olduğunu öğrendiği zaman yüzünde beliren ifadeyi görmeyi tercih ederim. Hazır mısın?"

"Limanın benim tarafımda en az dört subay ve ne yaptığını biliyor gibi görünen altı adam var. Gerisi yemlik."

"Tamam, hadi bakalım rock'n roll yapalım. Oregon, biz hazırız."

"Biz de ilerleyebiliriz," dedi Mike Trono taktik ağından.

Max'm yanıttı Mark Murphy'nin Gatling'le mermi yağdırmasına izin vermek şeklinde oldu. /

Şose yolun on metre açığındaki su ve petrol karışımını yol bir çizgi halinde havaya sıçradı. Sanki okyanus sürekli bir duvar halinde havalanmış gibiydi. Asiler bu görüntü ve ses üzerine oldukterfere sinerken iğrenç püskürtüyle ıslandılar. Şose yoldaki bir asker yüzler rıhtıma geri dönmek için gizlendiği yerden çıkıp koşmaya başladı.

Linç ve Ski işe girişip olabildiğince hızlı bir şekilde ateş ederken Gatling'in çıtıllıkları onların ateş sesini bastırıyordu. Bir atış^ bir ölü demektir. Hem de her seferinde. Beş el atıştan sonra askerler şaşkınlıkla etraflarına, düşen liderlerine bakıyordu. Kenardan kaçıp geriye doğru hareketlenmeye başladılar. Linç dürbünüyle bakarken Abala'nın adamlarına haykırdığını duydu. Adamlarının yüzündeki korkudan Abala'nın çıkışmalarının pek etkili olmadığı anlaşıyordu. Uzaktaki Mike ve adamları Şose yoldan dikkatle yaklaşıyordu.

391

Clive Cussler

Line ve Ski yeniden hedeflerine odaklanırken liderler teker teker düşmeye başladı. Sonunda bir asker arkadan ve yukarıdan ateş edildiğini fark edip tankere baktı. Gerilla arkadaşlarını uyarmak üzereydi ki Ski Barrett'inin yarım inçlik mermisiyle onu susturdu.

"Mike, ilk pusudan yaklaşık yirmi beş metre uzaktasın," dedi Tiny Gunderson telsizden.

"Ne yapıyorlar? Yumuşak ekranım yine kapandı."

"Eğer bir bahışçi olsaydım vazgeçmeyi düşündüklerini söylerdim. Hayır, bekle, hata yapmışım. Biri onları toplamaya çalışıyor. Hayır, yine dur. Düştü. İyi atıştı, Ski."

"O bendim bir kere," dedi Linç.

"Ve cesaret binayı terk etti," dedi Tiny sevinç çığlığı atarak. "Silahlarını bıraktılar, ellerini havaya kaldırıyorlar."

Bu ilk teslim hareketi diğerlerinin de yolunu açtı. Şose yoldaki ve dolum limanındaki bütün adamlar silahlarını bırakıyorlardı. Yalnızca Abala savaşa devam etmek istiyor gibi görünüyordu. Silahını delirmiş gibi sallıyordu. Linç onun silahı genç bir gerillaya doğrulttuğunu, ona haykı-rarak bir şeyler söylediğini gördü. Büyük olasılıkla AK'sını almasını istiyordu. Albay, genç adamı vurmadan Abala'nın ayağının yarısını uçurdu.

Trono'nun ekibi yenilen asilerin arasına daldı. Ele geçirilen AK'lar bir yığın halinde toplandı ve başka silah olup olmadığını görmek için bütün adamların üstü arandı.

Linç ve Ski nişancı yuvalarında kalıp bütün alan temizlenene kadar bekledi.

"Bu sonuncusu," dedi Mike. Rıhtımda acıyla kıvranan Albay Abala'nın başında dikiliyordu. "Bu adamı kim ıskaladı?"

"İskalamadım, oğlum," dedi Linç. "Hastaneden çıkınca her şeyi Ma-kambo ve Singer'a yükleyecek olan adam bu."

Linç ve Ski'nin limana inmesi on dakika sürdü. Linç, Abala'ya yaklaşp yanma çömeldi. Asi albay neredeyse şok halindeydi ve onu tanımamıştı, ama Linç yüzünü hafifçe tokatlayınca ona baktı. Abala'nın dudaklarından salya sızarken esmer tenine ölümcül bir beyazlık yayıldı.

"Beni hatırladın mı, sersem?" diye sordu Linç. Abala'nın gözlerinde vahşi bir ifade belirdi. "Doğru. Bir hafta önce Kongo Nehri'nde. Bizi kazıklayabileceğim sandın. Ama bak görüyorsun ne oldu." Linç, ona doğru eğildi. "Şirket'e asla, ama asla yanlış yapma." Angola ordusu sonunda Petromax terminaline geldiğinde Oregon, ekipmanı, mürettebatı, Moses Ndebele'nin ölü ve diri bütün adamları ufukta çoktan uzaklaşmıştı bile.

Angola kuvvetleri, dolum rıhtımına akan petrolün kapatıldığını ve işçilerin de kıyı ötesindeki iki kuyuyu kapattıklarını gördü. Ayrıca idare binasının yakınlarında yatan seksen altı ceset, birbirine bağlanıp içeri hapsedilmiş, çoğu yaralı vstorkmuş durumda olan dört yüzün üzerinde adam buldu. Eskiden ayağının olduğu yerde kanlı bir bandaj bulunan bir tanesinin boynundaki levhada şunlar yazılıydı: " - -

BENİM ADIM RAIF ABALA. SAMUEL MAKAMBO' NUN KONGO DEVRİM ORDUSU'NDA ALBAYIM VE BU TERÖRİZM EYLEMİNİ YAPMAK İÇİN ESKİDEN MERRICK/SIN-GER'İN ORTAĞI OLAN DANIEL SINGER TARAFINDAN TUTULDUM. EĞER İŞBİRLİĞİ YAPMAZSAM BUGÜN BİZİ DURDURAN ADAMLARIN BENİ BULACAĞINI BİLİYORUM.

İYİ GÜNLER.

Oregon'un harap görünümü ona ihmal edilmiş bir hava vermek için ustaca uygulanan bir kamuflajdı, ama Gulf of Sidra'nın harabiyeti gerçektir. Yirmi yıl boyunca Akdeniz'de yük taşıırken sahipleri ettikleri kârın her kuruşunu idareli kullanmışlardı. Eğer bir şey kırılırsa yerine kullanılmış bir parça takılır, bantla ve balya teliyle onarılır veya tamamen atılırdı. Lağım arıtma tesisi bozulduğunda yanına yeniden bir boru döşenerek lağım doğruca denize verilmişti. Havalandırma sistemi üst yapıyı serinletmek yerine yalnızca sıcak havayı etrafta dolaştırıp duruyordu. Mutfaktaki soğutucu çalışmadığı için aşçının yiyecekleri buzluaktan çıkarıp eritmesi, ama bozmamaya dikkat etmesi gerekiyordu.

Siyah gövdesi pas çizgileriyle doluydu, üst yapısında yalnızca çıplak metal görünüyordu. Tek bacası o kadar kirlenmişti ki bir zamanlar yeşil ve sarıya boyandığını söylemek mümkün değildi. Tek modern ekipmanı kış tarafında asılı duran yeni kaçış botuydu. Nereye gittiklerini öğrenince kaptan bunun konmasında ısrar etmişti.

Üç futbol sahası genişliğindeki Gulf of Sidra büyük bir gemiydi, ama petromax terminalinde bağlandığı 350.000 tonluk tankere kıyasla küçük kalıyordu. Modası geçmiş tasarımı yüzünden yalnızca 104.000 tonluk ham petrol taşıyacak yedi ambarı vardı. Moritanya'nın Nouakchott limanının açıklarında demir atmış bir demirbaş, haftalardır batı ufkundaki bir silüet haline gelmiş olmasına rağmen girişine kimse alırmamıştı. Daniel Singer Angola'dan gelir gelmez şehirden ayrılmış ve sahille arasına iki yüzden fazla mil sokmuştu.

Atlantik'te hareket eden ve kasırga meydana getirme potansiyeli olan tropik alçak basıncı takip ediyordu. Singer'ın uzun süredir beklediği fırtına buydu. Dünyanın en parlak meteoroloji uzmanlarının ve en sofistike bilgisayar modellerinin olacağını söylediği şeyi test etmek için şartlar mükemmeldi.

Kamarasındaki sıcaklık otuz sekiz derece civarında olduğu için Singer köprü kanadında ola. İdiğince fazla zaman geçiriyordu. Burada en azından geminin yetmiş deniz mili hızı bir esinti yaratıyordu.

Az önce BBC'nin kablosuz yayınından Samuel Makambo'nun saldırısının Angola askerleri tarafından engellendiğini duymuştu. Hızlı bir şekilde gerçekleştirilen karşı saldırıda yaklaşık yüz gerilla öldürülmüş, dört yüz tanesi yakalanmıştı. Singer bir an için Albay Abala'nın, kendisini ele verebilecek tek adamın yaşayanlar mı ölümleri mi arasında olduğunu merak etti, sonra bunun önemli olmadığını karar verdi. Eğer bu saldırıyla bağlantısı olduğu öğrenilirse mahkemeye çıkması yalnızca bu haberin daha fazla yayılmasına neden olurdu. Bulabildiği en gösterişli avukatları tutar ve davasını Hague'daki Dünya Mahkemesi'ne taşırdı. Orada bu fırsatı insanların dünyaya nasıl davrandıklarını yargılamak için kullanırdı.

Başarısız saldırı konusunda kendisini en fazla rahatsız eden şey tahminlere göre boşa akan petrolün miktarının on iki bin ton civarında olmasıydı. Bu da çevresel bir felaket olmasına rağmen onun planladığı milyonlarca tonun yanında çok küçük kalıyordu.

Fırtına tutulan ve zehrini

Birleşik Devletler'in güneyine yayan benzen arsonik asit bulutu olmaya-çaktı. Bu cezalandırıcı bir fırtına, Amerika tarihindeki en kötü kasırga olacaktı, ama tehlikeli kirlilik olmayınca beklediği panik meydana gelmeyecekti.

Fırtına dindikten -ya da daha iyisi karaya çıkmak üzereken- medyayla temas kurup dünyanın uzak köşesindeki tesadüfi bir çarpışmanın bir felaketi nasıl önlediğini anlatmalıydı. Bu örnek dünyanın birbirine bağlı olduğunu, geleceğimizi nasıl şans eseri yaşadığımızı gösterecekti.

Geminin kaptanı Adonis Cassedine köprüden çıktı. Cassedine, mitolojik isminin aksine tıraşsız yüzü ve kemirgeni andıran gözleriyle somurtkan görümlü bir adamdı. Burnu kırıldıktan sonra kötü bir şekilde yerleştirildiği için yamuktu, bu yüzden taktığı lekeli gözlükleri karnabahara benzeyen kulaklarından birinden sarkıyordu.

"Yüz mil önümüzdeki bir konteynır gemisinden bir rapor aldım." Günbatımına daha saatler vardı ve nefesi şimdiden ucuz cin kokuyordu. Ama sözcükleri ağzında yuvarlamaması ve yalnızca biraz yalpalaması takdire değerdı. "Kuzeydoğudan gelen Kategori Dört'le karşılaşmışlar."

"Fırtına oluşuyor," dedi Singer. "Ve tam olmasını istediğimiz yerde. Kendi yolunda dağılacak kadar uzak değil, ama yeterince kuvvet toplaya-mayacağı kadar yakın da değil."

"Sizi oraya götürebilirim," dedi Cassedine. "Ama hoşuma gitmiyor."

İşte yeniden başlıyoruz. Singer, Makambo'nun başarısızlığı yüzünden zaten kızgındı. Bu eskimiş şeyle ilgili bir yakınma daha duymak istemiyordu.

"Bu gemi çok yaşlı. Gövdesi çürüyor ve ambarlarında tuttuğunuz şey çok sıcak. Metali zayıflatıyor."

"Size mühendislerin gövdenin sıcak yüke dayanabileceğini söyleyen raporlarını gösterdim."

"Pen." Cassedine elini sallayarak buna aldırmadığını gösterdi. "Deniz hakkında hiçbir şey bilmeyen takım elbiseli şık adamlar. Bizi kasırganın

396

iskelet Sahili

jçıue sokmak istiyorsunuz ve ben de Kategori Altı'yla karşılaştığımızda ceminin dağılacağıı söylüyorum."

Singer, kaptana yaklaştı, Yunan'ın gözünü korkutmak için uzun boyunu kullandı. "Beni dinle seni kahrolası ayyaş. Sana hayatın boyunca görmediğin kadar para ödüyorum, seni onlarca yıl boyunca şişelerden ayırmayacak kadar para. Bunun karşılığında senden işini yapmanı ve beni tahminlerinle, endişelerinle veya görüşlerinle rahatsız etmeyi bırakmanı bekliyorum. Söylediklerim yeterince açık mı?"

"Ben yalnızca diyorum ki..."

"Yeter!" diye kükredi Singer. "Daha fazla bir şey söylemiyorsun. Şimdi pis nefesin yüzünden kusmadan git gözümün önünden."

Singer, geri çekilene kadar kaptana baktı, çünkü çekileceğini biliyordu. Alkoliklerin çoğunun zayıf insanlar olduklarına inanıyordu ve bu adam da farklı değildi. O kadar kendinden geçmiş bir haldeydi ki bu uyuşukluk durumunu sürdürmek için kendisine söylenen her şeyi yapardı. Singer bu zayıflığı sömürme konusunda hiçbir tereddüt duymuyordu, tıpkı Nina Visser'in çevreci arkadaşlarının ve Samuel Makambo'nun açgözlülüğünü sömürürken duymadığı gibi. Eğer insanların gezegende yaptıkları tahribatı görmelerini sağlayacak olan şey buysa, öyle olsun bakalım. Geoffrey Merrick icatlarını yapmak için Singer'm dehasını kullanmamış mıydı? İşin büyük kısmını Singer yaparken Merrick bütün övgüleri toplamıştı.

Başından beri herkes Singer'ın geri planda ve dikkatlerden uzakta kalmak istediğine inanmıştı. Ne büyük bir saçmalık. Kim takdir, ödül ve ovgu almak istemezdi ki? Bütün bunları Singer da istiyordu, ama sanki medya Singer/Merrick'in yalnızca bir kısmını, televizyonda iyi görünen, Kolayca gülümseyen ve keyifli anekdotları olan yarısını görüyor gibiydi, kürsüde donup kalması veya televizyonda bir kadavra gibi görünmesi ya da röportajlarda aptal bir âlim gibi görünmesi onun suçu değildi. Bir göl-

397

Clive Cussier

ge olmaktan başka seçenek verilmemişti ona... hem de Merrick gölgesi-nin altında.

Eski ortağı orada olmadığı, ona hükmetme fırsatını kendisine vermediği için bir kez daha küfretti. Merrick'in gözlerine bakıp haykırmak istiyordu. "Bu senin hatan! Çevreyi kirletenlerin gezegeni tahrip etmelerine izin verdin ve şimdi de sonuçlarına katlanacaksınız."

Gulf of Sidra'mn kenarından aşağıya tükürdü, tükürüğünün okyanusa karışmasını seyretti. Kovada yalnızca bir damla. Singer da bir zamanlar böyleydi, kendisinden çok daha büyük bir şeyin küçük bir parçası.

Oregon's, varınca Cabrillo'nun ilk emri kuzeye, Afrika'nın Atlantik'le buluştuğı yere, Sahara'dan esen sıcak rüzgârların kasırga meydana getirecek kadar su buharlaştırdığı yere gitmek olmuştu. Gemisinin yeniden donatılmasını denetleyene kadar kamerasına geri dönmemişti. LU berty'nin gövdesi temizlenmiş, tankları doldurulmuş ve tekrar yerine asılmıştı. İki denizaltının üstündeki petrol kaplaması solventler ve fırçalarla temizlenmiş, aküleri şarj edilmiş ve çıkarılan bütün ekipman yerine konmuştu. Gatlingler, 40 mm'likler, .30 kalibrelikler kontrol edilmiş, namluları ve mekanizmaları temizlenmiş, mermi kutuları doldurulmuştu. Silahlarlar Moses'in adamlarına verilen AK-47'leri yeniden paketliyor ve Ma-kambo'nun adamlarından geri aldıkları yaklaşık beş yüz tüfeği etiketliyorlardı. Juan, Lang Overholt'un bu silahların geri dönüşü için koyduğu ikramiyeyi unutmamıştı.

Ama bu kadar meşgul olduğu için Dr. Julia Huxley'in ve ekibinin revirde yaptıklarına bakma fırsatı bulamamıştı. İlgilenmeleri gereken yirmi üç yaralı, çıkarılacak toplam otuz bir kurşun ve birleştirilmesi gereken çok sayıda organ ve uzuv olduğu için Huxley ameliyathaneden hiç çıkmıyor gibiydi. Kanlı bir eldiveni çıkarır çıkarmaz bir görevli, başka bir yaralıyla uğraşması için yeni bir çift getiriyordu.

398

iskelet Sahili

Ama on beş saat aralıksız çalıştıktan sonra Mike Trono'nun omzun-daki kurşun sıyrığını dikmişti. Bu yarayı aldığını bile hatırlamayan Mike masadan yere inince başka hastası olmadığını bilen Julia tiyatral bir iniltiyle masaya uzandı.

"Hadi, Hux," diye takıldı Mike. "Yaralanmak yarayı tedavi etmekten çok daha zor."

Julia gözlerini açmadan yanıt verdi. "Öncelikle senin o küçük sıyrığın yaralanma bile sayılmaz. Eski kedim ondan çok daha derin sıyrıklar açardı. İkincisi, eğer yaptığım işi takdir etmiyorsan dikişleri memnuniyetle açıp yaranın biraz daha kanamasına izin verebilirim." "Çık çık çık, senin Hipokrat yeminine ne oldu?" "Yemin ederken parmaklarımı üst üste koymuştum." Mike, yanağına bir öpücük kondurdu. "Tatlı rüyalar, doktor. Teşekkürler."

Mike ameliyathaneden çıkar çıkmaz bir gölge masanın üstündeki ışığı engelledi. Julia gözlerini zorla açınca başkanın üstüne eğildiğini gördü. Yüzündeki haşın ifadeden bildirğini anladı.

"Onu görmek istiyorum."

Julia masadan inip Cabrillo'yu revirin başka bir bölümüne götürdü. Ortada tek bir masanın bulunduğu küçük, soğuk bir odaydı burası. Bir duvara monte edilmiş paslanmaz çelikten dört çekmece vardı. Julia bir şey söylemeden çekmecenin birini açtı, opak naylon torbaya konmuş çıplak cesedi ortaya çıkardı. Juan naylon torbayı açtı, geri çekilip Susan Donleavy'nin soluk gri yüzüne baktı. "Nasıl yapmış?"

"Ölmek için kötü bir yol," dedi Julia. Bir dakika önce olduğundan Çok daha yorgun görünüyordu. "Dilini mümkün olduğunca dışarı çıkarıp öne doğru düşmüş. Çenesi yere çarpınca dişleri dilini kesmiş. Sonra sırtüstü dönüp kendi kanında boğulmuş. Böyle düşmek ve ellerinle kendini durdurmamak için ne gerekir bilmiyorum."

399

Clive Cussler

"Elleri kelepçeliydi."

"Başını son saniyede çevirebilirdi." Julia cesede üzgün bir şekilde baktı. "Belki bunu tekrar tekrar yaptı ve son girişimde cesaretini topladı."

Cabrillo bir an için bir şey söylemedi. O ve Sloane, Papa Heinrich'in cesedini bulduktan sonra Sandwich Körfezi'ndeki kovalamacayı hatırlıyordu. Takip ettiği teknenin kaptanı yakalanmak yerine teknesini kıyıya çarptırmayı tercih etmişti. O zamanlar bunun korku yüzünden olduğunu, adamın Afrika hapishanelerine dayanamayacağını düşünmüştü, ama gerçek şuydu ki adam bu dava için kendisini feda etmişti. Tıpkı Susan Donleavy gibi.

"Hayır," dedi emin olarak. "İlk seferinde yaptı."

"Hücreindeki güvenlik kayıtlarını mı inceledin?"

Cabrillo, ona döndü. "Buna gerek yok. Bu tipleri tanırım."

"Fanatik."

"Evet. İnsanın dilini ısırması İkinci Dünya Savaşı sırasında yakalanan Japon askerlerinin kullandığı alternatif harakiri hareketiydi."

"Üzgünüm, Juan. Gemideki söylentilere göre başka şeyler biliyor olabilirmiş."

"Biliyordu." Julia'ya baktı. "Ve bence Geoffrey Merrick de biliyor. Onu uyandırmam gerekiyor."

"Unut gitsin. Tansiyonu hâlâ çok düşük. Yarasında parçacıklar olup olmadığını görmek için zor kontrol ettim ve enfeksiyonunu daha yeni kontrol altına alabiliyorum. Artık o kadar derin bir komada olmadığını kabul ediyorum, ama bedeni ayılmayı reddediyor."

"Julia, başka seçeneğim yok. Singer bu saldırının bu sabah belirli bir saatte olmasını emretti, çünkü başka bir şey planlıyor. Merrick'i kaçırdı, çünkü ne olduğunu görmesini istiyordu. Linda, Susan'ı sorguladığında kadın, Singer'm Şeytan Vahası'nda Merrick'le birkaç saat geçirdiğini söyledi. O zaman her şeyi söylediğine bahse girerim."

"Merrick'in hayatı üstüne bahse girmek ister misin?"

400

iskelet Sahili

"Evet," dedi Juan tereddüt etmeden. "Singer neyin peşindeyse kasırca ilgili bir şey olmalı. Sanırım bir şekilde kasırganın şeklini değiştirmenin bir yolunu buldu. Bunun ne demek olduğunu açıklamam gerekiyor mu? Katrina'dan sonra New Orleans'ta gönüllü çalışmak için izin almıştın."

"Orada doğdum."

"Başka bir şehri aynı kaderi yaşamaktan kurtarabiliriz. Julia, bu gemideki tıbbi kararlar konusunda tüm yetki sana ait, ama bunun tek nedeni benim böyle söylemem. Eğer emir vermeme tercih edersen veririm."

Julia biraz tereddüt ettikten sonra, "Tamam, uyandıracağım," dedi.

Juan görüşmeyi Linda'nın yapmasını istemesi gerektiğini biliyordu, bu onun uzmanlık alanıydı, ama gönülsüz bir esirden bilgi alıyor değildi, yalnızca yan baygın bir kurbanla konuşacaktı. "Hadi gidelim."

Hux ameliyathaneden bazı malzemeler alıp Cabrillo'yu nekahet odasına götürdü. Geoffrey Merrick daha önce tek başına kaldığı odayı üç yaralı Afrikalıyla paylaşıyordu. Güneşten yanmış yüzü iyileşmesi için jelle kaplanmıştı, ama adamın renginin hâlâ solgun olduğunu görebiliyordu. Julia onun hayatı belirtilerini kontrol ettikten sonra serum hortumuna uyarıcı enjekte etti.

Merrick yavaşça kendine geldi. Başta gözlerini açmadı. Tek hareketi dudaklarını yalama çabası oldu. Julia dudaklarını ıslak bezle sildi. Sonra Merrick'in gözleri yavaşça açıldı. Gözleri Julia'yla Juan arasında gidip geldi. Belli ki nerede olduğunu anlayamıyordu.

"Dr. Merrick, benim adım Juan Cabrillo. Artık güvendesiniz. Sizi kaçıran adamların elinden kurtarıldınız ve şu anda gemimin revirinde bulunuyorsunuz."

Merrick bir şey söyleyemeden Julia sordu. "Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

"Susadım," dedi Merrick boşuk bir sesle.

401

F:26

Clive Cussler

İçinde pipet olan bir bardağı ağzına yaklaştırdı, Merrick minnettar bir şekilde birkaç yudum içti. "Göğsünüz nasıl?" Merrick bir an düşündü. "Hissiz." "Vurulduunuz," dedi Juan. "Hatırlamıyorum."

"Kurtarılmamız sırasında sizi Susan Donleavy vurdu." "O dayak yememişti," dedi Merrick, aklına bir şeyler gelirken. "Ona işkence yaptıklarını sandım, ama hepsi numaraymış."

"Esir tutulduğunuz günlerden birinde Daniel Singer yanınıza geldi. Bunu hatırlıyor musunuz?" "Galiba."

"İkiniz konuşunuz."

"Susan nerede?" diye sordu bilim adamı.

"Kendini öldürdü, doktor." Merrick, ona bakakaldı. "Singer'ın ne yapacağını öğrenmemizi önlemek için kendini öldürdü."

"Petrol kuyuları." Vücudu tekrar bilinçsizliğe dönmek için ilaçlarla mücadele ederken sesi bir fısıltıya dönüşmüştü.

"Doğru. Angola açıklarındaki petrol kuyularına saldırıp büyük bir petrol sızıntısına yol açmayı planlıyordu. Başka ne planlıyordu? Size söyledi mi?"

"Onu durdurmalısınız. Petrol aslında zehirli." Son sözlerini ağzında gevelemişti.

"Durdurduk," dedi Juan. "Saldırısı başarısız oldu. Petrol engellendi." "Gemi," dedi rüya görüyormuş gibi. "Terminalde bir gemi vardı, ama o saldırıya uğramadı." "Hayır. Singer'ın bir gemisi var." "Ne için kullanıyor gemiyi?"

"Bu Susan'ın keşfiydi. Singer'a götürdü. Ben yalnızca deneme olduğunu sanıyordum, ama mükemmel hale getirmişti bile." Gözlerini kapattı.

402

iskelet Sahili

"Neyi mükemmel hale getirmişti, Geoff? Susan neyi mükemmel hale getirmişti? Dr. Merrick?"

"Suyu pudinge çeviren organik bir jel."

"Neden?" diye sordu Juan umutsuzca. Merrick'in tekrar bayılmasından korkuyordu. "Ne için kullanılıyor bu?"

Merrick on saniye boyunca hiçbir şey söylemedi. "Isı," diye fısıldadı sonunda. "Çok ısı veriyor."

İşte Cabrillo'nun aradığı bağlantı buradaydı. Kasırgaların ısıya ihtiyacı vardı ve Singer bu kasırgaya destek verecekti. Eğer Susan'ın jeliyle dolu geminin yükünü okyanusa, özellikle oluşmakta olan bir fırtınanın gözüne boşaltırsa, bu ısı hava sistemini tam Singer'ın istediği yerde ve zamanda başlatırdı. Böylece bölgede hâkim olan rüzgârlar petrol buharlarını kuzeye, Singer'ın oluşturduğu kasırganın içine taşırdı.

Juan, Afrika'nın batı sahilindeki denizin Singer'ın jeli dökmesi için mantıklı bir yer olduğunu biliyordu, ama bölge çok geniş ve bir araştırma yapacak zaman yoktu. Parametreleri daraltması gerekiyordu. "Singer ne tür bir gemi kullanıyor?" Büyük olasılıkla bir tankerdi, ama Juan yarı baygın bir adamı kendi şüpheleriyle yönlendirmek istemiyordu.

Merrick sessiz kaldı, gözleri kapalı, dudaklarfıyâ aralıktı. Julia monitörü izliyordu. Juan onun bu bakışını tanıyordu. Gördükleri Julia'nın hoşuna gitmiyordu.

Juan, Merrick'in omzunu sarstı. "Geoff, ne tür bir gemi?"

"Juan," dedi Julia, uyarıcı bir ses tonuyla.

Merrick'in başı ona doğru döndü, ama gözleri açılmadı. "Bir tanker. Bir petrol tankeri aldı."

Nabız tehlikeli şekilde yavaşlarken monitör ötmeye başladı. Julia bağırarak Juan'ı kenara itti. "Kendinden geçiyor! Arabayı getirin!"

Bir yardımcısı portatif defibrilatörle birlikte hızla içeri girerken Julia, Merrick'in göğsünü örten örtüyü bir kenara attı.

403

Clive Cussler

Merrick gözlerini açmayı başardı. Acıyla bulutlanmalardı. Uzanın Cabrillo'nun elini tuttu, dudakları nefesi olmadığı için sesli olarak söyleyemediği üç sözcükle şekillendi.

Monitörün alarm sesi sürekliye dönüştü.

"Açılın," dedi Julia. Paletleri Merrick'in çıplak göğsüne koydu. Julia'nın, Merrick'in kalbini yeniden çalıştıracak elektrik iletisini verebilmesi için Juan elini çekti. Elektrik akımı Merrick'in içinden geçerken bedeni sarsıldı, monitördeki hayat çizgisi buna uygun şekilde yükseldi, sonra tekrar düz bir hal aldı.

"Epi." Yardımcısı Julia'ya epinefrinle dolu bir şırınga uzattı. İğne olağanüstü derecede uzun görünüyordu. Julia, Merrick'in iki kaburgası-
nın arasındaki bölgeyi açtı, ilacı doğrudan kalbine enjekte etti. "İki yüz jule

j
i
"Şarj oluyor, oluyor, oluyor," dedi yardımcısı makineye bakarak.

"Şimdi." | Julia paletleri tekrar Merrick'in göğsüne yerleştirdi. Monitördeki

j
hat tekrar yükseldi.

j
"Hadi, hadi," dedi Julia ısrarla. Derken Merrick'in nabız yeniden at-

jE
maya başladı. Önce aralan uzundu, ama sonra kalp atışları yavaş yavaş

jil
düzeldi. "Buraya bir vantilatör getirin." Cabrillo'ya çıkışırcasma baktı.

jlj J
"Buna değer miydi?"

Juan bakışlarına karşılık verdi. "Gulf of Sidra adlı tankeri bulduğumuzda bunu göreceğiz."

404

İskelet Sahili

Geminin hareketiyle yaralıların daha fazla zarar görmesini engellemeye, hız yapma gereksinimi arasındaki hassas dengeyi korumaya çalışan Oregon, kuzeye doğru yol alırken hava gittikçe kötüleşiyordu. Julia, on dokuzuncu yüzyıldan bir sayfa açarak en kötü yaralıları hamaklara yatırmıştı. Böylece onlar da dalgalarla birlikte sallanacak ve gemi yüksek bir dalgayla karşılaştığında zarar görmeyeceklerdi. Kalbi yeniden çalışmaya başladığından beri Merrick'in yanından yirmi dakikadan fazla bir süre için ayrılmıyordu. Murph ve Eddie, Gulf of Sidra adını öğrendikten sonraki yarım saat içinde tankerin neredeyse bir ay boyunca Moritanya sahilinde demirlemiş olduğunu, ama önceki gün yola çıktığını öğrendi. Geminin sahibi Libya devlet petrol tekeliydi, ama kısa bir süre önce satılarak yeni kurulmuş CroonerCo isimli Liberyalı bir şirkete devredilmişti. Murph bu isimde Singer'ın soyadına örtülü bir atıfta bulunduğu anlamıştı. Ne de olsa iki isim de şarkıcı anlamına geliyordu.

405

İkili bu bilgiyle geminin saklanıyor olabileceği, gittikçe genişleyen kavisli rotayı hesaplayabilmişti. Afrika sahilinin altı yüz mil açığında dolaşan tropik alçak basınç alanı da kısa süre sonra bu rotaya dahil olacaktı. Olabildiğince hızlı bir şekilde o bölgeye doğru gidiyorlardı.

Olasılıkları daha da daraltmak için Juan, Lang Overholt'u yeniden aramış, Gulf of Sidra'ya koordinatlarını araştırması için Birleşik Devletler hükümetinin casus uydurucu ağını kullanmasını istemişti. Artık herkes tehlikenin farkında olduğu için Overholt, Cabrillo'nun bulduklarını CIA'nin müdürüne iletti. Kısa süre sonra da başkana bilgi verilmiş, NUMA'nın yanı sıra Sahil Muhafaza ve Donanma'ya da emirler verilmiş, Ulusal Meteoroloji Servisi kasırga koridorunda düzenli devriyeler gezdirmeye başlamıştı. Kızıldeniz'de yasaklama devriyesinden geri dönen güdümlü füze kruvazörünün yönü değiştirilmiş ve Cezayir'e nezaket ziyareti yapmakta olan bir destroyer ziyaretini kısa kesmiş, Akdeniz'den çıkmaya başlamıştı. Ayrıca yakındaki bir çift nükleer saldırı denizaltısı da yirmi saat içinde bölgeye varacaktı. İngiliz hükümeti durumdan haberdar edilmiş ve Cebelitarık'tan iki, Portsmouth'dan bir gemi göndermeyi teklif etmişti. Bölgeye Amerikalılardan sonra varacaklardı, ama yardım etmeleri takdirle karşılanmıştı. Ama Juan, tanker aramak için bölgeye hücum eden bütün bu gemilere rağmen fırtınanın kıyısına ilk varanın Oregon olacağını ve Daniel Singer'ı durdurmanın kendi omuzlarına kalacağını biliyordu. Sloane Macintyre, Maurice'in şahsen hazırladığı akşam yemeği tep-sisiyle koridorda ilerliyordu. Kolu hâlâ askıda olduğu için tepsiyi taşıması güç oluyordu ve dengesini sağlamak için bir omzunu duvara yaslaması gerekiyordu. Saat neredeyse on birdi ve kış tarafına doğru giderken kimseciklerle karşılaşmamıştı. İstedığı kapıya gelince yavaşça çalmak için

406

ayağını kullanması gerekti. Bir yanıt alamayınca biraz daha sert vurdu, ama sonuç aynıydı.

Tepsiyi halı kaplı yere bırakıp kapıyı araladı. İçeriden gelen loş ışığı görebiliyordu.

"Juan," diye yavaşça seslenip tepsiyi aldı. "Yemekte yoktun, bu yüzden Maurice'in sana bir şeyler hazırlamasını istedim."

Eşikten geçerken henüz içeri izinsiz girdiğini hissetmiyordu. Bir lamba Cabrillo'nun masasının yarısını aydınlatıyordu. Diğer yarısı bilgisayar ekranının ışığıyla kızarmıştı. Sandalye sanki Juan işinden yeni kalkmış gibi geriye itilmişti, ama dosya dolabında ya da antika kasada değildi. Karanlık lombozun altındaki kanepe boştu.

Tepsiyi masaya bırakıp tekrar Juan'ın adını seslendi, loş yatak odasına yaklaştı. Juan yüzükoyun yatağa uzanmıştı ve Sloane onun çıplak olduğunu düşünerek başını çevirdi. Utangaç bir şekilde tekrar bakınca Juan'ın teniyle aynı renkte bir şort giymiş olduğunu fark etti, ama şortun kemer kısmının üstündeki soluk h4yaz kısmı dikkat çekiyordu. Göğsü bir körük gibi genişleyene kadar Susan onun nefes almıyor olmasından korktu.

İlk kez Juan'ın kesik bacağına bakabildi. Kırmızı ve buruşuk derisi zedelenmiş gibi görünüyordu. Bunun nedeninin katıldığı onca çatışma olduğuna hiç şüphe yoktu. Bacağına üst kısmındaki kaslar şişkindi ve uykusunda bile gevşemiş gibi görünmüyordu.

Aslında Juan'ın hiçbir yeri gevşememişti. Bütün vücudu gergindi. Sloane nefesini tutup dinleyince dişlerini gıcırdatıldığını duydu.

Sırtı eski yaralar ve yeni morluklarla yamalı bohça gibiydi. Av tüfeği saçmaları yemiş gibi birbirinin benzeri altı iz vardı. Böbreğinden başlayıp şortunun içine kadar giden kesik bacağın bıçak yarası değil de iyileşmiş bir ameliyat izi olduğunu umdu.

407

Giysileri yere atılmıştı. Sloane onları katlarken ne tür bir adamın yaptığı işi yapmak için bu kadar büyük bir bedel ödeyeceğini merak etti. Geceleri rüyalarının dişlerini öğütecek kadar gıcırdatmasına neden olduğuna dair bir belirti vermiyordu. Ve daha yeni kırklarına gelmiş olmasına rağmen vücudunda iki ömürlük yara izi vardı. Bir kuvvet, bedeni üzerindeki tahribata rağmen kendini tehlikeye atmasına neden oluyordu.

Bu bir intihar isteği değildi, Sloane bundan emindi. Max ve diğerleriyle yaptığı sohbetten Juan Cabrillo'nun hayatı herkesten fazla sevdiğini anlayabiliyordu. Belki de neden buydu. Diğerlerine de hayattan kendisinin aldığı kadar zevk alma fırsatı vermeyi görev edinmişti. İlgilendiği kişi-ler onun gayretlerini hiç bilmeseler de o kendini koruyucu haline getirmişti. Oregon'un kaptanı olmasaydı ne olurdu konusundaki sohbetlerini hatırladı. Sağlık görevlisi olacağını söylemişti, isimsiz kahraman.

Pantolonunu asarken cüzdanı yere düştü.

Sloane hemen Juan'a baktı. Hiç kıpırdamamıştı. Sloane suçluluk duyuyordu, ama merakını bastırmaya yetecek kadar değil. Bu yüzden cüzdanı açtı. İçinde bir tek çeşitli ülkelere ait paralar vardı. Kredi kartı, kartvizit, kimliğini tanımlayacak herhangi bir şey yoktu. Kendisini gemiyle bağdaştıracak veya düşmanlarına gerçekte kim olduğu hakkında bilgi verecek bir şey taşımıyordu.

Sloane dönüp ofisine baktı. Işıklıdırma masayı kamaraya hâkim durumda gösteriyordu. Sessizce masaya doğru gidip tekrar Juan'a baktı, yavaşça orta çekmeceyi açtı. Altın ve oniks Dunhill çakmağı, süslü bir puro makası buldu. Amerikan pasaportunu ve neredeyse her sayfasının damgalanmış olduğunu gördü. Altı yıl önce çekilmiş fotoğrafındakine göre şimdiki kısa saçlarını daha çok beğendi. İki Amerikan pasaportu daha vardı. Bir tanesinde Jeddediah Smith adında iriyan bir adamın fotoğrafı bulunuyordu.

Sloane'm bu adamın kılık değiştirmiş Juan olduğunu anlaması biraz zaman aldı. Çeşitli ülkelere ait, farklı isimlerde başka pasa-

408

1SK.K1HI 33.11111

portlar da vardı. Bütün kimliklere uygun kredi kartlarıyla Juan'ı ve Smith karakterine ait kaptanlık lisansları da çekmecedeydi.

Üzerinde Rosa'dan Hector Cabrillo'ya yazan altın köstekli saatin büyükbabasına ait olduğunu düşündü. Ufak tefek süs eşyalarının yanında anne babasından gelen mektuplar, eski CIA kimlik kartı, bir nehir gemisi kumarbazının taşıyacağı türde dört namlulu, küçük antika bir tabanca, fildişi saplı bir büyüteç ve paslanmış bir izci çakısı bulunuyordu.

Çekmecenin arkasındaki sedef kakmalı Türk işi kutuda hiç ummadığı bir şey buldu: altın bir alyans. Basit bir halka alyansı. Fazla çizik olmamasına bakarak fazla takılmadığını tahmin etti. Hangi aptal kadının Juan gibi bir adamın gitmesine izin vereceğini merak etti. Onlar milyonda bir bulunurdu ve bulduğunuz zaman ilişkinin iyi gitmesi için ne gerekiyorsa yapardınız. Kutuya daha dikkatle bakınca dipteki katlanmış kâğıdı buldu.

Ait olmadığı yere burnunu sokmayla röntgencilik arasında bir yerde bulunuyordu. Omzunun üstünden Juan'ın uyuduğu yere bakıp kâğıdı almak için uzandı. Amy Cabrillo'nun öldüğü Falls Church, Virginia'daki araba kazasını bildiren polis Raporuydu. Sloane'ın gözlerinde yaşlar belirdi. Raporu okurken Juan'ın karısının kamndaki,alkol seviyesinin yasal sınırların üç katı olduğunu öğrendi.

Juan gibi bir adam, birlikte yaşlanacağına inandığı bir kadınla, hayatında bir kere evlenirdi. Bu kadının bu fırsatı Juan'ın elinden almış olması yüzünden ondan nefret etti. Yanağını silip kâğıdı dikkatle katladı, her şeyi çekmeceye bulduğu gibi bıraktı. Yemek tepsisini alıp kamaradan çıktı.

Sloane kapıyı kapatırken Linda Ross kapıyı kapatıyordu.

"Selam oda, arkadaşım," dedi Sloane hızla, mahcubiyetini gizlemeye çalışarak. "Juan'ı yemekte görmedim, bu yüzden ona yemek getirdim. Ama uyuyormuş."

"Bu yüzden mi ağlıyorsun?"

409

İjii>r. vj uggıc1

"Ben..." Sloane daha fazla şey söyleyemedi.

Linda sıcak bir şekilde gülümsedi. "Endişelenme. Bu bizim sırrımız olacak. Bunun artık bir önemi olmasa da o şimdiye kadar tanıştığım en iyi adamdır."

"O ve sen hiç?"

"Şeytani bir yakışıklılığı olduğunu ve gemiye ilk geldiğimde bunun aklımdan geçtiğini itiraf ediyorum; ama hayır hiç olmadı ve olmayacak. O benim komutanım ve arkadaşım. Bu ikisi de bir ilişki uğruna kaybedilmeyecek kadar değerli şeyler."

"Ama hep böyle olacak, değil mi? Onun yalnızca bir kadını sevebileceğini ve bu fırsatın da geçtiğini hissediyorum."

"Amy'yi biliyor musun?"

"Ortalığı biraz karıştırdım ve polis raporunu gördüm."

"Juan'a bunu söyleme. Mürettebattan kimsenin onun dul olduğunu bilmediğini sanıyor. Max bir keresinde Maurice'e söyleme hatasını yapmış, Maurice yaşlı bir kadın gibi dedikodu yapar. Ve evet, büyük olasılıkla kısa süreli bir şey olur, ama Amy için yas tuttuğundan değil. Onun başka bir aşkı var, hiçbir kadının rekabet edemeyeceği bir aşk."

"Oregon."

Linda başını salladı. "Bu yüzden bir şey yapmadan önce ne yapmak istediğini iyi düşün."

"Teşekkürler."

Juan'ın kamarasının kapısının önünden uzaklaşırlarken kapı yavaşça açıldı ve Juan koridora Ur göz attı. Çekmecenin açıldığını duyunca uyanmıştı, ama Sloane'ı mahcup etmemek için uyuyormuş gibi yapmıştı. Aslında Max ve Maurice'le sır tutamamaları hakkında konuşması gerekecekti. Kapıyı kapatırken duyduklarının üzerinde düşündüğü kararı vermeyi biraz daha zorlaştırdığını fark etmişti.

410

ıSKıe1 onum

Juan konuk kamarasının oturma bölümünde Moses Ndebele'yle konuşuyordu. Deniz tutması yüzünden neredeyse hareket edemeyecek duruma gelen adamları yataklarına çekilmişti. Ndebele'nin zekâsı ve hükümetinin ona ne kadar sert davrandığı düşünülürse bağışlama becerisi onu çok etkiliyordu. İktidarı ele geçirdiklerinde zenginlik ve kişisel şaşaa arayışı içinde özgürlükleri çiğneyip halkını yoksulluğa iten pek çok adamın aksine Ndebele gerçekten de Zimbabwe için en iyisini istiyordu. Ekonomik reformlardan, ülkenin bir zamanlar gelişmekte olan ziraat sektörünü eski kapasitesine geri getirmekten söz ediyordu. İktidarın kabileler arasında paylaşılmasından ve pek çok Afrika ulusunu mahveden akraba kayırmaya son verilmesinden dem vuruyordu. En çok da halkının artık hükümetinden korkmamasını istiyordu.

Cabrillo, Moses'le anlaşma yapmasının doğru bir iş olduğuna artık her zamankinden daha çok inanıyordu. Sahara'nın güneyindeki Afrika'yı bir zamanlar olduğu gibi yeniden parlayan bir önder yapma, yeniden gıpta edilen bir kıta haline getirme şansı ellerindeydi.

Tabii bütün bunlar için yalnızca bir mil karelik bir alan içinde batmış ve yüzyıldır kayıp olan bir gemiyi bulmak gerekiyordu. Geminin birden yön değiştirdiğini hissetti. Dönüşün en az on beş derece olduğunu tahmin etti. Ayağa kalkarken telefonu çaldı.

"Birisi onu buldu," dedi. Arayanın Max olduğunu ve otuz saattir duymayı bekledikleri haberi biliyordu. Odadan çıkarken Moses'den sessizce özür diledi.

"Mag-Star adlı bir şey onu tespit etmiş," dedi Hanley. "Görünüşe göre, bu Mag-Star, çelik gövdeli büyük bir geminin dünyanın manyetik alanında yaptığı bozulmayı tespit edebilen yeni bir askeri uyduymuş."

Juan bu teknolojiyi biliyordu. "Gemiden ne kadar uzaktayız?"

"Yüz elli mil ve bir sonraki soruna yanıt vereyim: hâlâ ona en yakın olan gemi biziz."

411

cııve cussler

Juan hızı ve mesafeyi hesaplayarak, "Günbatımına kadar yanında oluruz," dedi. "Gerçi bir süredir güneşi gördüğümüz yok ama olsun."

Oregon şafaktan beri yoğun bir bulut örtüsünün altında ilerliyordu. Deniz de kabarmış, beş metrelik dalgalar gövdesine çarpıyordu. Geminin dalgaları omuzlamak konusunda bir sıkıntısı yoktu; çok daha hızlı giderken bundan daha kötü dalgaları karşılayabilecek şekilde tasarlanmıştı, ama yaralılar Hux'in bütün gayretlerine rağmen darbe alıyordu. Rüzgâr, Beaufort Ölçeği'ne göre Kategori Sekiz sınırında otuz deniz mili hızla esiyordu. Yağmur henüz başlamamış olmasına rağmen hava tahminleri fırtınanın birkaç saat içinde vuracağını söylüyordu.

"Bu fırtınada Gulf of Sidra 'yı yakalamak zaten çok zor olacak," dedi Max. "Hava kararınca durumu daha da kötüleştirecek."

"Hem de nasıl. Bir saniye içinde yanında olacağım."

Birkaç dakika sonra Juan operasyon merkezine girdi. Normal nöbetçilerin yerine Şirket'in en iyi ekibi konmuştu. Gemi şiddetli bir şekilde sallandığı için nöbet tutmak zordu. Mürettebat sürekli bir yere tutunmak zorundaydı. Eric Stone dümene geçmişti; balinaların

korunmasını savunan bir tişört giymiş olan Mark Murphy silah birimine geçerken, Hali iletişim sistemine giriyordu. Beceriklilik haricinde her açıdan birbirinden Laurel ve Hardy kadar farklı olan Eddie ve Linç arka duvara dayanmış beklerken Linda Ross geldi. Juan ortadaki sandalyesine otururken Max sevgili makinelerini kontrol ettiği yerden geldi. Ana ekranda Atlantik'in resmi vardı. Bulutlar hızla oluşan kasırganın tanıdık görüntüsünü almaya başlamıştı. Görüntü kasırganın son birkaç saatini göstermek için her saniye değişiyordu.

"Pekâlâ, biz neredeyiz, Sidra nerede?" diye sordu Juan.

Stone klavyeye dokundu, ekranda yanıp sönen iki ikon belirdi. Gulf of Sidra fırtınanın gözünün olduğu yerin tam kıyısındaydı, Oregon da güneydoğudan hızla yaklaşıyordu.

412

iskelet Sahili

Neredeyse bütün Birleşik Devletler casus uydularını denetleyen gizli hükümet kurumu olan Ulusal Keşif Dairesi tarafından her saat başı gün-cellenen ekrana bakmaya devam ettiler. Fırtına kasırganın belirgin biçimini aldıkça Singer'ın tankeri daha keskin dönüşler yapıyor, güçlenen göz duvarının hemen içinde kalıyordu.

"Overholt'tan bazı bilgiler geliyor," dedi Hali, bilgisayarına bakarak. "UKD'nin hedef üzerinde ilave veriler edindiğini söylüyor.

Kayıtlarını kontrol ederek geminin kimliğini belirlemeden iki saat önce izlediği rotayı tespit edebilmişler. Eric, sana gönderiyorum."

Eric odanın karşısından gelen e-postayı alınca, "Geliyor," deyip en-ter'a bastı.

Sidra ikonu ekranda birkaç santim geriye sıçradı, sonra ilerlemeye başladı. Sanki gemi fırtınanın gözünün kıyısında ilerlemiyor da fırtına onun rotası boyunca oluşuyordu.

"Bu da ne böyle?" diye mırıldandı Juan.

"Haklıydım!" diye bağırdı Eric.

"Evet, evet, sen bir dâhisin," dedi Mark, sonra Cabrillo'ya döndü. "İkimiz kamaramda beyin fırtınası yapıyorduk. Şey, bu arada Merrick/Singer'm ana bilgisayarım da birazcık hack'ledik. Susan Donleavy bilgisayarında not tutmuyordu. Ya özel bir programı vardı ya da notlarını el yazısıyla tutuyordu. Her neyse, projesi hakkında bulduğumuz tek şey orijinal öneriydi, ki o bile oldukça zayıftı. Fikri organik bir flokulant yaratmaktı."

"Organik bir ne?"

"Suyun içindeki toprağın ve diğer katların, topaklanmasına neden olan bir bileşik," diye açıkladı Eric. "Örneğin kanalizasyon arıtma tesislerinde, pisliklerimizi çöktürmek için kullanılıyor."

"Suyu jele çevirmek için deniz suyunda bulunan organik maddeleri tutmak istiyordu."

413

Clive Cussler

1

"Ne için?" diye sordu Max.

"Notlarda söylemiyor," dedi Mark. "Belli ki değerlendirme komite-sindeki kimse de bunu sormamış, çünkü böyle bir şeyi yapmayı neden istediğini açıklamadan devam etme izni vardı."

Stone sözlerine devam etti. "Merrick'le yaptığın konuşmadan biliyoruz ki bu reaksiyon ısı veriyor ve tahminlerime göre uzun süre dayanmıyor. ısı sonunda organizmaları öldürüyor ve jel çözünerek sıradan deniz suyuna dönüşüyor."

"Söylediklerini anlıyorum," dedi Juan. "Ama bütün bunların anlamını kavrayamıyorum."

"Eğer Singer suya flokulant bırakırsa bir süre yayıldıktan sonra fos çıkacaktır." Mark söylemek istediklerini vurgulamak için ağzından hava püskürttü. "Kasırga üzerinden geçerken jelin ısısının bir kısmını emer, ama bu yönünü ya da ciddiyetini değiştirecek kadar büyük olmaz."

Eric araya girdi. "Benim fikrime göre eğer jeli tam kasırga dönmeye başlarken daire şeklinde yayarsa gözün nerede ve ne zaman oluşacağını -ve daha da önemlisi kasırganın ne kadar büyük olacağını- belirleyebilir."

"Ve göz ne kadar sıkı olursa, rüzgârın onu döndürme hızı o kadar büyük olur."

"Miami'de kıyıya çıktığında Andrew'un hızı on bir mildi," dedi Murph. "Doğal süreçler kasırganın ne kadar küçük olacağını sınırlandırabilir, ama Singer kasırgayı Saffir-Simpson Ölçeği'ne göre Kategori Beş'in üstüne çıkmaya zorlayabilir. Atlantik'i geçerken fırtınanın izleyeceği yolu da kontrol edebilir, kısacası kasırgayı istediği sahil bölgesine bir silah gibi doğrultabilir."

Cabrillo monitörü tekrar inceledi. Görünüşe göre Gulf of Sidra tam Eric ve Murph'ün tahmin ettiği şeyi yapıyordu. Susan Donleavy'nin jeli-nin ürettiği ıslığı kullanarak helezon dönüşüne başlamak üzereydi. Kasırgayı kabartmak için pompalarının jeli alabildiğine hızlı bir şekilde boşalt-

414

lakelet Sahili

tığına hiç kuşku yoktu. Singer gözü küçültecek, böylece kasırgayı doğanın yaratabildiği her şeyden daha güçlü hale getirecekti.

"Eğer bu dönüşü bitirirse yapabileceğimiz hiçbir şey kalmayacak," dedi Eric. "Göz oluşacak ve dünyadaki hiçbir kuvvet onu durduramayacak."

"Singer'ın kasırgayı nereye gönderdiğine dair bir fikriniz var mı?"

"Ben olsaydım yeniden New Orleans'a gönderirdim," dedi Murph. "Ama kasırga üstünde bu kadar kontrol sahibi olup olmadığını bilmiyorum. En büyük bahis sıcak sahil sularının kasırgayı zayıflatmayacağı Florida üzerinde olurdu. Miami veya Jacksonville en yüksek profile sahip. Andrew dokuz milyar gibi bir hasar verdi, ki o Kategori Dört'tü. Kategori Altı'yla iki şehirden birine vurursa gökdelenleri devirir."

"Max," dedi Juan, ona bakmadan. "Hızımız ne?"

"Otuz beş milin biraz altı."

"Dümenci, bizi kırka çıkar.'J]

"Doktor bundan hoşlanmayacak," diye çıkıştı Max.

"Merrick'i uyandırdığım için zaten başım belada," dedi Juan keyifsiz bir şekilde.

Eric onun emrine uyup jet pompalarını beslemek amacıyla denizden biraz daha elektrik almak için manyeto hidrodinamikleri zorladı. Oregon dalgaları yararken daha da sert bir şekilde ilerlemeye başladı. İçerideki bir kamera pruvanın dalgaların arasına dalarken neredeyse tamamen sular altında kaldığını gösteriyordu. Tekrar yükseldiğinde bir metre yüksekliğindeki dalgalar güvertede yayılıyordu.

Cabrillo hangarı aramak için iletişim konsoluna dokundu. Çıkan teknisyen Juan'ın ricası üzerine George Adams'ı çağırmaya gitti.

"Beni araman hiç hoşuma gitmiyor," dedi Adams girişe gerek duymadan.

"Yapabilir misin, George?"

415

Clive Cussler

"Kâbus gibi olacak," dedi pilot. "Ama evet, sanırım yağmur vurmadığı sürece yapabilirim. Robinson'un iniş ayaklarına zarar verirsem bir şey duymak istemiyorum."

"Tek kelime bile etmeyeceğim. On dakika beklemede kal, benden haber bekle."

"Anlaşıldı."

Juan hattı kapattı. "Wepps, balıklarımızın durumu nedir?"

Oregon'un pruvasının iki tarafında, su seviyesinin altında Rus yapımı Test-71 torpidosu fırlatabilen bir tüp vardı. Her biri iki ton olan silahlar kablo güdümlüydü, menzilleri neredeyse on mil, hızları kırk deniz miliydi. Burunlarında iki yüz kiloluk yüksek güçlü patlayıcılar yüklüydü. Cab-rillo Oregon'u tasarlarken Amerikan yapımı MK-48 ADCAP torpidoları koydurmak istemişti, ama hiçbir tatlı söz Langston'm itirazlarını engelleyememişti. Ama Sovyet yapımı torpidolar da en ağır zırhlı gemiler hariç her şeyi batıracak kadar güçlüydü.

"Sidra'ya. torpedo göndermeyi düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu Mark. "O zaman bütün jel yükü konsantre bir noktaya boşalır. Bu aşamada bu kadar ısı geminin döngüsünü tamamlamasıyla aynı etkiyi yaratır."

"Yalnızca bütün seçenekleri gözden geçiriyorum," diye güvence verdi Juan.

"Tamam, güzel." Mark torpidolarla ilgili son bilgiyi istedi. "Rutin inceleme için üç gün önce tüplerinden çıkarılmışlar. Birinci Tüp'teki akü yenilenmiş. İkisi de tamamen şarj olmuş görünüyor."

"Pekâlâ, planın nedir?" diye sordu Max, Juan'a.

"En basit çözüm oraya helikopterle bir ekip göndermek, tankerin kontrolünü almak ve boşaltım pompalarını kapatmak."

"Biliyorsun, başkan," dedi Eric. "Eğer tankeri fırtınanın gözünden uzağa götürür, jeli orada boşaltmaya kalkarsak, ısı aşırı buharlaşmaya yol

416

iskelet Sahili

açar ve başka bir güçlü alçak basınç bölgesi oluşturur. Fırtınayı bozar ve kelimenin tam anlamıyla paramparça eder."

"Ah, Tanrım!" dedi Hali birdenbire. Paneldeki bir düğmeye bastı ve kontrol odasını tiz bir ses doldurdu.

"Tekrar ediyorum, ben Adonis Cassedine, VLCC Gulf of Sidra'nın kaptanı. Fırtına gövdemizi çatlattı. Yükümüz olmadığı için petrol sızıntısı yok, ama daha fazla kırık olursa gemiyi terk etmek zorunda kalacağız." Koordinatlarını verdi. "Acil durum bildiriyorum.

Lütfen, beni duyan var mı? Mayday, mayday, mayday."

"Yükü yokmuş, hah," diye homurdandı Max. "Ne yapmak istiyorsun?"

Cabrillo elini çenesine koymuş hareketsiz oturuyordu. "Bırak terlesinler biraz. Kimse yanıt vermese bile rapor vermeye devam edecektir. Eric tahmini varış zamanımız ne?"

"Hâlâ üç saat gibi görünüyor."

"Sidra kırık bir gövdeyle^bu sularda o kadar dayanmaz," dedi Max. "Özellikle omurgası etkilendiyse. Kahretsin, üç dakika içinde bile parçalanabilir."

Juan buna itiraz edemezdi. Bir şeyler yapmak zorundaydılar, ama

«

seçenekleri sınırlıydı. Tankerin kendi kendine dağılmasını beklemek en kötüsüydü. Ve görünüşe göre Eric'in fırtınayı yatıştırmak için tankeri kullanma fikri de iptaldi. Yapabileceği en iyi şey en az miktarda jelin dökülmesini sağlayarak tankeri dibe göndermekti. Test-71 torpidoları bu işi halledebilirdi, ama gövdenin dalgaların altında kaybolması saatler sürebilirdi, ki bu da yükünü saatlerce boşaltmaya devam etmesi anlamına gelirdi.

Ona ilham veren şey Sloane'la Or Death'de yaşadığı deneyim oldu. Tekne dalgayla çalışan jeneratörleri korumak için yattan atılan füzeyle vurulmuştu. Hemen batmıştı, çünkü hız yaparken pruvası parçalanmıştı.

417

F:27

Clive Cussler

Cabrillo bu delice fikrinin sayısız tehlikesini düşünmedi bile. Yalnızca bu fikri hemen organize etmeye girişti.

"Line, Eddie, aşağıya inip bana hemen yüz elli metrelik hiperterm getirin. Muhafazasında elektron mıknatısları olan şeylerden."

Plastik patlayıcıya benzeyen madde, neredeyse iki yüz santigrat derecede yanabilen magnezyum bazlı bir bileşikti ve kurtarma operasyonlarında su altında çeliği kesmek için kullanılıyordu. "Hangarda buluşalım. Eddie, yolda alet takımını al. Sidra 'da nasıl karşılanacağımızı bilmiyoruz."

"Ya ben?" diye sordu Linç.

"Ama korkarım kilo sınırımız var."

Max, Juan'ın omzuna dokundu. "Belli ki dolambaçlı ve sinsice bir şey buldun. Bizi aydınlatmak ister misin?" Cabrillo planını açıkladıktan sonra Hanley başını salladı. "Dediğim gibi dolambaçlı ve sinsice."

"Başka bir yolu var mı?"

418

iskelet Sahili

Robinson'un kontrollerini sıkıca kavrayan George Adams'ın yüzü, bütün dikkatini toplamış olmasından dolayı bir maske gibiydi. Rüzgâr ve deli gibi dönen pervaneler küçülthelikopterin yükseltilmiş pistin üstünde endişeyle beklemesine neden oluyordu, ama uygun zaman gelene kadar havaıanmayacaktı.

Oregon büyük bir dalganın arkasına düştü; bir su duvarı aniden güvertenin üstünde yükselirken kıvrılan tepesi helikopteri ve içindeki üç kişiyi yutmakla tehdit etti.

"Konuş benimle, Eric," dedi gemi bir sonraki dalgaya tırmanmaya başlarken.

"Bekle, kamera neredeyse tepeye ulaştı. Tamam, evet, iki yanda geniş bir oyuk var. Bol bol zamanın var."

Gemi en yüksek noktaya vardığı anda Adams, Robinson'a biraz daha güç verdi. Oregon'ın havalandırıklarında geminin gizli dalgayla yükselip helikoptere çarpmak yerine alçalacağını biliyordu. Helikopter havalandırırken yük gemisi ansızın düştü. George uçuş hızı kazanmak için helikop-

419

Clive Cussler

terin burnunu indirdi, sonra kabaran denizin uzanabileceği yerden yükselip şiddetli rüzgârın arasına daldı. Biraz daha hız ve yükseklik kazanmak için rüzgârla birlikte dönmek zorunda kaldı. Elli deniz mili baş rüzgârıyla karşı karşıya kalan Robinson okyanusun üstünde yalnızca altmış deniz mili hız yapıyordu, yani Oregon'dan pek hızlı değildi, ama Juan Gulf Of Sidra'ya. olabildiğince hızlı varmayı istiyordu.

Eğer planı yolunda giderse, o ve Eric hiperterm patlayıcıları yerleştirmeyi bitirene kadar gemisi torpido menziline girmiş olacaktı.

"Uçuş zamanımızın bir saat yirmi dakika olacağını düşünüyorum," dedi George, zorlu uçuş için yerleşerek.

"Juan?" Telsizdeki Max'ti.

"Devam et."

"Cassedine bir SOS daha gönderdi."

"Tamam, konuştuğumuz gibi cevap ver."

"Anlaşıldı." Max, Cabrillo'nun konuşmayı duyabilmesi için hattı açık bıraktı. "Gulf of Sidra, burası MV Oregon, ben Kaptan Max Hanley. Çağrınızı aldım, oraya mümkün olduğunca hızlı bir şekilde gelmeye çalışıyoruz, ama hâlâ iki saat uzaktayız."

"Oregon, Tann'ya şükür!"

"Kaptan Cassedine, lütfen durumunuzu bildirin."

"İskele tarafında, geminin ortasında bir çatlak var ve su alıyoruz. Pompalar tam kapasiteyle çalışıyor ve batmayacağız gibi görünüyor, ama eğer yank daha da büyürse gemiyi terk etmek zorunda kalacağız."

"Yank ilk oluştuğundan beri kötüleşti mi?"

"Olumsuz. Rüzgârla gelen sert bir dalga bize çarpıp plakayı yırttı. Ama o zamandan beri durum sabit."

"Eğer doğruya dönerseniz size daha kolay ulaşırız." Bu doğru değildi, ama eğer Gulf of Sidra zehrini dökerken dönerse bu kasırganın gözünü

420

iskelet Sahili

biraz çarpıttı. Aslında bu geminin kontrolünün kaptan da mı, yoksa Singer da mı olduğunu öğrenmek için düzenlenmiş bir hileydi... Telsizde neredeyse bir dakika boyunca parazit duyuldu. Cassedine tekrar hatta geldiğinde sesinde yeni bir telaş vardı. "Ah, bu mümkün değil, Oregon. Makinistim dümen takımımızda hasar olduğunu söylüyor."

"Büyük olasılıkla kafasına bir silah dayamıştır," dedi Juan, Max'e.

Bu senaryoyu düşünmüşlerdi, bu yüzden Max bu önemli bir sorun değilmiş gibi davrandı. "Dümeninizdeki hasarı anlıyorum, kaptan, bu şartlar altında çarpışma riskine giremeyiz. On mil yakınına geldiğimizde cankurtaran botlarınıza binmenizi rica edeceğim."

"Ne, yani daha sonra gemime bir halat atıp onu kurtardığınızı mı iddia edeceksiniz?"

Juan güldü. "Bu adam ölümle karşı karşıya, ama o gemisini" çalmanızdan korkuyor."

"Kaptan, Oregon bin tonluk bir balıkçı gemisi," diye yalan söyledi Max. "Kasırgayı bir yana bırak bii gölde bile bir tankeri çekemeyiz. Yalnızca bu fırtınanın ortasında kontrolden çıkmış başıboş bir geminin bize çarpması riskine girmek istemiyorum o kadar."

"Ben, ah, anlıyorum," dedi Cassedine sonunda.

"Gemide kaç kişi var?"

"Üç subay, on iki mürettebat ve bir kişi daha. Toplam on altı."

Bu ekstra adam Singer olmalı, diye düşündü Juan. Bu bir tanker standartlarına göre bile küçük bir sayıydı. Bu günlerde tankerler o kadar otomatikleşmişti ki normal bir tankerde yalnızca çekirdek mürettebat oluyordu, ama bu kadarı Singer için yeterli olmalıydı.

"Anlaşıldı," dedi Max. "On altı kişi. Menzile girdiğimizde sizi arayacağım. Oregon tamam."

"Anlaşıldı, Kaptan Hanley. Durumumuz değişirse size hemen bilgi vereceğim. Gulf of Sidra tamam."

421

Clive Cussler

"Bu Kaptan Hanley sözüne fazla alışmasan iyi edersin," dedi Juan tanker hattın ayrılınca.

"Bilmiyorum," dedi Max havalı bir şekilde. "Güzel bir tınısı var. Sence Singer da onlarla birlikte gemiyi terk edecek mi?"

"Bunu söylemek zor. Bir engelle karşılaşmış olmasına rağmen bu görevi mürettebat olmadan tamamlamaya çalışabilir. Cankurtaran teknesini indirmek için yavaşlamaları gerekecek, ama eğer Cassedine, ona tekrar nasıl hızlanacağını gösterirse fırtınanın gözünü altı milden daha dar hale getirebilir."

"Sen olsaydın yapar mıydın?"

"Onun yerinde olsaydım ve bu kadar gelmiş olsaydım, evet, sanırım sonuna kadar giderdim."

"Bu da iki anlama geliyor. Birincisi Singer bir lağım sıçanından daha deli ve ikincisi Eddie ile sen patlayıcıları yerleştirirken ona çok dikkat etmeniz iyi olur."

"Dikkatli olacağız."

Bir saat sonra George Oregon'u arayıp uçustaki ilk duraklarına geldiklerini bildirdi. Gulf of Sidra'nın mürettebatını indirmenin zamanı gelmişti.

"Oregon Kaptan Cassedine'i arıyor," dedi Max telsizden.

"Ben Cassedine, devam et Oregon."

"Bulunduğunuz pozisyonun on mil uzaktayız. Gemiyi terk etmeye hazır mısınız?" diye sordu Max.

"Sizinle tartışmak istemiyorum, kaptan," dedi Cassedine. "Ama radarım sizin neredeyse otuz mil uzakta olduğunuzu söylüyor."

"Altı metre yüksekliğindeki dalgaların arasında radara mı güveniyorsunuz?" dedi Max alaycı bir şekilde. "Benim radarım sizi göstermiyor bile. GPS'e güveniyorum ve tahminlerimize göre aramızda on mil var." Han-

422

iskelet Sahili

ey Gulf of Sidra'nın on mil açığının enlem ve boylam numarasını verdi. Şu anda burada bulunuyoruz."

"Ah, evet. Hakkı olduğunuzu ve aramızda on mil olduğunu görüyo-um."

"Dümeninizi onarabilirdinizse daha yakına gelebiliriz."

"Hayır, onaramadık, ama diğer yolcumuz gemide kalıp bu konu üs-ünde çalışmaya gönüllü oldu."

"Siz onu gemide mi bırakıyorsunuz?" diye sordu Max. Endişeli denizci rolünü iyi oynuyordu.

"Aslında o geminin sahibi ve riski biliyor," dedi Cassedine.

"Anlaşıldı," dedi Max, sahte bir huzursuzlukla. "Siz tekneyi denize indirip tankerden uzaklaşınca iki yetmiş yönüne dönün ve EPIRB acil frekansına sinyal verin, böylece sizi bulabilelim."

"İki yetmiş derece ve 121.5 megahertz. Birkaç dakika içinde yola çıkıyoruz."

"İyi şanslar, kaptan. Tanrı sfenle olsun," dedi Max ciddi bir şekilde. Cassedine ve mürettebatı Singer'a bilerek yardım ediyor bile olsa, içindeki denizci böyle bir denizde cankurtaran teknesinde ojanın tehlikelerini anlıyordu.

On beş dakika sonra Hali Kasım tiz sinyali herkesin duyması için 121.5 MHz imdat bandını operasyon merkezindeki hoparlörlere verdi.

"Duydun mu, Juan?"

"Duydum. Giriyoruz."

Yüz elli metre yükseklikte olmalarına rağmen bulutların arasından tankere yalnızca bir mil kala çıkabildiler. Oregon'dan doksan bin ton daha ağır olan tanker dalgaların arasında çok daha sorunsuzca ilerliyor, küt pruvasına ara sıra sıçrayan sular dökülüyordu. Kırmızı güverteli devasa gemiden uzaklaşan minik sarı noktayı zor seçiyorlardı. Bu cankurtaran teknesiydi ve kendisine söylendiği gibi Cassedine batıya, Oregon'dan çok

423

ı^ve cussler

uzağa gidiyordu, böylece bir müdahalede bulunma şansı olmayacaktı. Tankerin cankurtaran teknesini küpeşteden indirmek için yavaşladıktan sonra tekrar hızlandığını da görebiliyorlardı.

"Şuna bak," dedi George işaret ederek.

Gulf of Sidra'nın kış tarafındaki küpeştenin iki buçuk metre altında bir sıvı çıkışı vardı. Burada geminin durumuna göre su alıp vermesine olanak tanıyan boru ve pompa sisteminden oluşan bir ağız görünüyordu.

Ama dışarı çıkan şey su değildi. Bir metre çapındaki delikten Ango-ia'daki Petromax terminalini kirlüten petrol gibi yoğun ve yapışkan bir madde fışkıırıyordu. Ama bu sıvı berraktı ve pompanın püskürttüğünden daha hızlı yayılıyordu okyanusa.

"Kendi kendine büyüyor," dedi Eddie arka koltuktan. Yanında kalın hiperterm halatları duruyordu. "Jelin içindeki organik maddeler çevredeki suyu kirlenip yapışkan bir maddeye çeviriyordu."

İskele tarafındaki hasarı incelemek için büyük tankerin etrafında dolaştılar. Gövdede su seviyesinin üstünden küpeşteye doğru yükselen bir yarık vardı. Gövde dalgalarla eserken bu yank dikey bir ağız gibi açılır kapanıyordu. Yangın etrafındaki deniz jelatin yoğunluğundaki flokulant la kaplıydı.

"Seni nerede bırakmamı istersin?" diye sordu George.

"Pruvaya olabildiğince yakın," dedi Juan.

"Sıçrayan sularla ıslanmak istemiyorum, bu yüzden en az otuz metre geride bırakacağım."

"Singer'ı arayacak zamanımız yok, bu yüzden bizi almaya gelirken acele et."

"Bana güven, başkan, bu rüzgârda gerektiğinden bir saniye bile daha fazla kalmak istemiyorum."

Adams bir daire çizip rüzgârın içine girdi. Tankere otuz metre yükseklikten yaklaşırken huzursuz deniz iniş kızaklarının hemen üstünde na-

424

iskelet Sahili

biz gibi atıyordu. Geminin küpeştesini geçtiler. George küçük helikopteri yavaşlattı, alçalırken rüzgâra karşı ustaca bir uçuş gösterisiyle helikopteri sabit tuttu. En yüksek dalgaların bile üstünde yükselen güvertenin altı metre yukarısında asılı kaldı. "Eddie, hadi."

Eddie Seng karşıındaki kapıyı iterek açtı. Bir ayağıyla kapıyı açık tutmaya çalışırken diğeriyle hiperterm kangalını helikopterde atmaya çalıştı. Patlayıcılar karmakarışık bir yılan yuvası gibi aşağıdaki güverteye indi. Son parça da gözden kaybolunca Eddie doğruldu, rüzgâr kapıyı kapattı.

"Şimdi işin zor kısmı geldi," diye mınıldandı George. Gözlerini ufuktan ayırmayarak dalgaları ve rüzgârın frekansını ölçtü. Ön cama birkaç damla yağmur düştü. Bu uğursuz gelişmenin dikkatini dağıtmasına izin vermedi.

Juan ve Eddie, elleri kapı tokmaklarında, makineli silahları sırtlarında asılı olarak bekliyordu. >\

Çok büyük bir dalganın arasına daha girerken tankerin pruvasında beyaz bir köpük patlaması oldu; gemi dalgada jfrkselirken George Ro-binson'u alçaltmaya başladı. Mükemmel bir hesaplama yapmıştı. Güverte helikopterin kızaklarından yalnızca bir buçuk metre aşağıdaydı.

"Görüşürüz, çocuklar."

Cabrillo ve Seng kapılarını açıp bir an tereddüt etmeden, aşağı atladılar. Böylece Adams tanker yeni bir dalgaya çarpmadan önce yükselme fırsatı buldu.

Juan güverteye çarpıp yuvarlanırken zeminin ne kadar sıcak olduğunu hemen fark etti. Kalın tulumuna rağmen sıcağa zorlukla dayanıp olabildiğince hızlı bir şekilde ayağa fırladı. Sıcaklığın birkaç dakika içinde botlarının kauçuk tabanlarından geçeceğini biliyordu. Protezini umursamı-

425

Clive Cussler

yordu, ama eğer bu iş çok uzun sürerse öteki ayağıyla Eddie'ninkiler birinci ve ikinci derece yanık tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

"Bu berbat bir iş olacak," dedi Eddie, Juan'ın zihnini okumuş gibi.

"Güverteye çarpan sular burayı biraz daha serinletmeli," dedi Juan, hiperterm yığınının vardıklarında. Yüz elli metre yukarıda asılı duran Ro-binson'daki George'a elini salladı. Adams, Singer ortaya çıkabilir diye nöbet tutuyordu.

Juan, Gulf of Sidra'nın hareketsizliği yüzünden geminin rotasını değiştirmenin ya da makinelerini tam yol geri yapmanın pek etkisi olmayacağına karar vermişti. Singer'ı durdurma konusundaki en iyi şansları hi-pertermi olabildiğince hızlı bir şekilde yerleştirmektir. Metal kesen patlayıcılar, iki ucunda elektrik ileten klipslerle altı metre uzunluğunda yapılmıştı. Böylece parçaları tek bir yük halinde bir-leşebiliyordu ve akü paketi herhangi iki şeyin arasına yerleştirilebiliyor-du, ama istenen sonucun alınabilmesi için mümkün olduğunca ortaya konmaları gerekiyordu.

Juan hipertermi halatlarını omuzlarına kaldırırken dizlerinin büküldüğünü hissediyordu. İşini bitirene kadar sol çorabı ter içinde kalmıştı.

"Hazır mısın?" diye homurdandı.

"Hadi gidelim."

Tanesi yetmiş kilo olan yükün altında sendeleyerek iki adam, patlayıcı iplerini arkalarında sürükleyerek pruvaya doğru yürüdü. Rüzgâr ve geminin hareketi sarhoş gibi yalpalamalarına neden oluyor, ama yine de devam ediyorlardı. Sonunda su serpintisiyle ıslanmış bölgeye vardıklarında güverteden döne döne yükselen buharları gördüler. Juan'ın aklına çocukken Yellowstone'da geçirdiği sıcak yazlar geldi. Yükünü pruvadan on metre aşağıya attı. Sıçrayan su patlamasıyla gemiden düşme riskine girmeden ancak bu kadar aşağıya atabiliyordu.

"Nasıl görünüyorsunuz, George?" diye sordu Juan nefes nefese.

426

iskelet Sahili

"Köprü'nün üstünden geçtim, ama kimse görünmüyor. Güvertede oorular ve değişik dağıtıcılar var. Singer'ı hiçbir yerde göremiyorum."

"Ya sen, Max?"

"Torpido menziline girdik, senin işaretini bekliyoruz."

"Anlaşıldı."

Juan'ın su serpintisi sandığı şey aslında yağmurdur. Birkaç saniye sonra hafifledi, ama tamamen kesilmedi. Belirli bir süre içinde yapmaları gereken iki tane çok önemli işleri vardı. Bir tanesi tankerin dönüşünü tamamlamasını engellemek, diğeri patlayıcıları yerleştirip yağmur uçuşu olanaksız hale getirmeden Oregon'a geri dönmektir. İlkinde şanslarının daha yüksek olmasını umuyordu. Eddie patlayıcıları enlemesine, iki gövde parçasının kaynak yapıldığı dikiş yerinin üstüne yerleştirmeye başladı. Juan fünyeyle meşguldü. Hi-pertermin ilk parçasına sokmadan önce cebinde taşıdığı uzaktan kumandayla birkaç deneme yaptı. Tankerin enini kaplamak için altı tane altı metrelik parça gerekti. Her parçada, çalıştırıldığında manyetik bir saha oluşturarak patlayıcıların çelik güverteye yapışmasını, böylece geminin hareketiyle kaymasını önleyen bir akü vardı. ">--

Eddie ve Juan birlikte çalışarak birer parça Hypertherm'i tankerin iki yanından suya sarkıttı. Elektromıknatıslar yine kaynak dikişlerine yapıştı. İşlerini bitirdiklerinde geminin su seviyesinin üstündeki her santimini kaplayan bir patlayıcı hattı döşemişlerdi. Fazlalıkları güverteye yığdılar.

Eddie son bağlantıyı yapar yapmaz Juan, kendilerini alması için Ge-orge'u aradı. Yağmur şiddetleniyor, görüş mesafesini kesen neredeyse yatay tabakalar halinde yağıyor, bu yüzden uzaktaki üst yapı bir hayalet gibi bulanık görünüyordu. Adam seçkin kariyerinin en zorlu işini yapmaya hazırlanırken Cabrillo, Hanley'i aradı.

427

Clive Cussler

"Max, patlayıcılar yerleştirildi. Torpidoları ateşle. Onlar gelene kadar biz buradan gitmiş oluruz."

"Anlaşıldı," dedi Max.

Operasyon merkezindeki Mark Murphy dıştaki tüp kapaklarının ikisini ve bilgisayarındaki torpido kontrol programını açtı. Geminin radar ve sonar sistemleriyle bağlanan taktik resmin üç boyutlu çerçeve görüntüsü ekrana geldi. Oregon'dan altı bin metre açığa bulunan Gulf of Sid-ra'yı açıkça görebiliyordu. İkinci Dünya Savaşı denizaltıcılarının deyimiyle bu bir hindi vuruşu olacaktı.

"Wepps, Birinci Tüpü ateşle," diye emretti Max. "Mark."

Yüksek basınçlı hava kabarcığı kozası içinde bulunan altı metrelik torpido tüpten fırladı, gümüş-çinko aküleri elektrik motorunu çalıştırana kadar ana gemiyle arasını neredeyse yirmi metre açtı. Test-71'in kırk deniz millik operasyonel hızına ulaşması yalnızca birkaç saniye aldı.

Mark ekranında torpidonun tankere doğru ilerlediğini görebiliyordu. Güdüm kablolarını temsil eden minik lifler arkasından süzülüyordu. Şimdilik balığın özgürce yüzmesine izin verdi, ama gerektiğinde yönünü değiştirecek kumanda kolu elindeydi.

"İkiyi ateşle."

Murph ikinci torpidoyu fırlattı. Torpidonun gemide yankılanan çıkış sesi boş bir öksürüğü andırıyordu. Bir an sonra, "İki torpido da yola çıktı, düz bir şekilde ilerliyor," diye bildirdi.

"Juan," diye seslendi Max. "Size doğru gelen iki balık var, bu yüzden oradan ayrılsanız iyi olur."

"Bunun için uğraşıyoruz," dedi Cabrillo.

Fırtına doğru bakıp George'un Robinson'u gittikçe aşağıya indirmesini seyrediyordu. Helikopteri güvertede indirmek için yaptığı üçüncü denemeydi bu. Helikopter daha geminin on beş metre üstündeyken şiddetli rüzgâr ilk iki girişimi engellemiştir. Ani bir rüzgâr helikoptere çarptı,

428

iskelet Sahili

ama George bunu hemen telafi ederek helikopterin tankerin on yedi deniz mili hızıyla aynı hızda gitmesini sağladı.

"Hadi, Georgie," dedi Eddie, tabanlarının yanmaması için ayaklarını kaldırarak.

Robinson biraz daha alçalırken pervanesi güverteye inen yağmuru döngüsel bir hareketle uzaklaştırıyordu. Pleksiglasın arkasındaki Adams'ı görebiliyorlardı. Film yıldızlarını andıran yakışıklı yüzü harcadığı dikkatle kaskatı kesilmişti, gözlerini bile kırpmıyordu.

Kızaklar güverteye üç metre yaklaşırken Sidra bir dalğanın üstünde yükselince bu mesafe daraldı. Eddie ve Juan helikopterin arka kapılarını açıp hemen içeri dalabilmek için pozisyon aldı.

Adams tankerin dalğanın en yüksek noktasına çıkmasını beklerken helikopteri neredeyse on beş saniye boyunca sabit tuttu. Tanker yeniden alçalırken Robinson'un bir metre kadar alçalmasına izin verdi. Cabrillo ve Seng kapıları hızla açıp helikopter tekrar yükselirken bodoslama içeri daldı. Adams gaz kolunu hızla döndürüp tankerden uzaklaştı.

"Çok şık bir uçuştun," dedi Juan, yerleşip kemerini takarken.

"Şimdiden tebrik etme. Daha Oregon'a inmentgerekiliyor," dedi Adams. Sonra sırtı. "Ama söylemem gerekirse bu iş çok iyi gitti. Ah, bilginiz olsun diye söylüyorum, geminin ortasındaki çatlak büyüdü. Güverte de ayrılmaya başladı."

"Fazla fark etmeyecek," dedi Juan. Telsizini kurcaladı. "Max, yoldayız. Torpidolar nerede?"

"İki bin metrede ve yaklaşmaya devam ediyor. Çarpışmaya dört dakika var."

Atlantik torpidoların izlediği yol görünmeyecek kadar çalkantılıydı, ama dört yüz metre yukarıda asılı duran helikopterdeki üç adam muhteşem bir patlama manzarasıyla karşılaşacaktı.

429

Clive Cussler

"Hipertermi torpidolar çarpmadan on saniye önce patlatacağım," dedi Juan. "Hem iskele hem de sancak tarafından çarpan torpidolar su seviyesinin altını yırtacak, patlayıcılar da yukarıya talan edecek. Pruva bir ekmek dilimi gibi ayrılacak."

Taktik ağda Murph'un sesi duyuldu. "Menzili bildireceğim. Elli metre kala patlat."

Mark torpidoları yönetirken gergin üç dakika geçti. Torpidolar Juan ve Eddie'nin hipertermi yerleştirdikleri yerlerin tam altında patlayacaktı. Juan uzaktan kumandanın düğmesine parmağını koymuş bekliyordu.

"Yüz metre," dedi Mark.

Torpidolar tankere doğru geldikçe yüzeye yaklaşıyorlardı, bu yüzden belli belirsiz dümen sularını görmek mümkündü. Murph onları mükemmel şekilde getiriyordu.

"Yetmiş beş."

Keskin görüşle ilk fark eden Adams oldu. "O neydi?" diye sordu birden.

"Ne? Nerede?"

O zaman Cabrillo da gördü. Minik bir figür Sidra'nın pruvasında koşuyordu. Neredeyse tankerin güvertesiyle aynı tonda kırmızı bir yağmurluk giymiştir. Boru labirentinin arasında pruvaya görülmeden gelmek için mükemmel bir kamuflajdı bu. "Singer bu! Başka tarafa bak!"

Juan kumandaya basıp gözlerini yanan hipertermi ışığından korumak için başını çevirdi. Gözucuyla güneş parlaklığındaki aydınlığı görmeyince gemiye baktı. Hipertermi hâlâ yerindeydi, ama yanmamıştır.

"Wepps, dur! İptal! İptal!"

Mark Murphy torpidoların kendi kendilerini yok etmesi için tetiğe basabilirdi, ama ok gibi giden füzeleri yavaşlatmak için bir sinyal verdi ve kumanda kollarını kullanarak ikisini de suya daldırdı. Ekrandan suyun dibine doğru ilerlediklerini görebiliyordu. İnış açılarını tankerin altından

430

iskelet Sahili

geçemeyecekleri kadar yanlış görünüyordu, ama daha fazla yapabileceği bir şey yoktu. Artık çok yakın oldukları için kendilerini tahrip etme emri Sidra'nın gövdesini çokertir ve bütün jel yükünün boşalmasına yol açacak şekilde yavaş yavaş ölümüne neden olurdu.

"Dal bebeğim, dal," dedi Eric Stone, Murph'ün yanında bulunduğu yerden.

Max torpidoların yolunu gösteren ana ekrana bakarken nefesini tutmuştu. Birbirlerinden üç metre uzaktaki torpidolar tankerin düz dibinin bir buçuk metre yakınından geçtiler. Operasyon merkezindeki herkes aynı anda nefesini bıraktı.

"Beni aşağıya indir," diye bağırdı Juan, tankeri işaret ederek.

Adams helikopterin burnunu aşağıya çevirirken, "Seni bir daha alabileceğimi garanti edemem," dedi. "Yakıtımız azaldı."

"Önemli değil." Cabrillo'nun sesinde büyük bir öfke vardı.

Robinson bir atmaca gibi ankerin pruvasına pike yaptı. Singer'ı gemi boyunca takip ederken kızakları güverteden üç metre yukarıdaydı. Juan emniyet kemerini açmış, omzunu kapıya dayanmış hazır bekliyordu. MP-5'inin askısını çıkarıp koltuğa attı. İlk atlayışı sırasında makineli sırtına batarak çok acıtmıştı. Bu atlayış daha da zor olacaktı.

Singer helikopteri duymuş olmalıydı, çünkü omzunun üstünden yukarı baktı. Gözleri irileşirken daha hızlı koşmaya başladı. Juan elindeki koyu renk nesnenin patlayıcının aküsü olduğunu anladı. Singer birden sağa dönüp takipçilerini güverteden on iki metre yükselen dağıtım kulesinin üstüne göndermeye çalıştı. Aküyü suya atabilmek için küpeşteye varmaya çalışıyordu.

Juan kapıyı açtı. Güverte üç metre aşağıdaydı ve helikopter en az saatte on mil yapıyordu, ama yine de atladı.

431

Clive Cussler

Sertçe yere düşüp sıcak güvertede yuvarlandı, bir boru desteğine çarpıp durdu. Ayağa kalkarken bedeninde son zamanlarda yaşadıklarının etkisini toplam olarak hissediyordu. Tabancasını çıkarıp ölümcül bir hızla koşmaya başladı.

Singer onun helikopterden atıldığını görmüş ve hızını iki katına çıkarmıştı. Uzun adımlarıyla mesafeleri bir ceylan gibi alıyordu. Ama aküyü suya atıp görevini tamamlamayı ne kadar isterse istesin arkasındaki adam daha kararlıydı. Omzunun üstünden tekrar geriye bakınca Cabril-lo'nun öfke maskesini andıran yüzüyle aradaki mesafeyi kapattığını gördü.

Tankerin altına yeni bir dalga girip bu baskıyla geminin inlemesine neden oldu. Dalga omurgayı bükerken iskele tarafındaki yarık kapanıyordu. Dalga geçerken yarık bu kez öncekinden de fazla olmak üzere tekrar açıldı. Singer yangı görmüştü ve küpeşteden yeterince uzak olduğu için yarıktan kaçabileceğini düşünmüştü, ama yarık tekrar açıldığında bu kadar yırtılacağı hiç aklına gelmemişti.

Singer yarıktan kaçmaya çalıştı, ayağı yarığa girince ağırlığını garip bir şekilde yer değiştirmeye çalıştı. Pantolonu ve bacağı yarığın çentikli kenarında yırtıldı. Kitap büyüklüğündeki akü düşerek güvertede kaydı. Singer acıyla haykıırken diğer bacağı da deliğe girince tankın içinde çalkalanmaya devam eden flokulantın üstünde asılı kaldı. Yarık tekrar kapanmadan kendini yukarı çekebilmek için uğraşırken yakıcı metal ellerini kavurdu.

Tanker yeniden hareketlenip yarığın iki tarafı bir makas gibi kapanırken Cabrillo son hızla ona doğru atıldı. Sıcak sıvı ve beynini delen tiz çığlığın arasında Singer'la birlikte yere yuvarlandı. Toparlanıp Singer'a baktı. Uyluklarından itibaren bacakları kesilip tanka düşmüştü. Temiz kesiklerden fışkıran kan yağmuru pembeye çeviriyordu.

432

iskelet Sahili

Singer'a doğru sürünüp yüzüstü çevirdi. Rengi hayalet gibi soluktu ve dudakları morarmıştı. Beyni daha fazla acı hissetmeyi reddettiği için çığlıkları birden kesilmişti. Şoka giriyordu.

"Neden?" diye mırıldandı Juan, Singer bilincini kaybetmeden önce.

"Yapmak zorundaydım," diye fısıldadı Singer. "Çok geç olmadan insanların harekete geçmesi gerek."

"Geleceğin kendi başının çaresine bakabileceği aklına gelmedi mi? Yüz yıl önce sanayi kirliliği yüzünden Londra'da güneşi hiç göremezdin. Teknoloji gelişti ve bu kirlilik örtüsü kalktı. Bugün sorunun küresel ısınmaya neden olan arabalar olduğunu söylüyorsun. On ya da yirmi yıl sonra içten yanmalı motorları terk eden bir sistem gelecektir."

"O kadar bekleyemeyiz."

"O halde milyonlarını, hiçbir şey değiştirmeyecek olan bir gösteri için savurmak yerine, bu sistemi daha çabuk icat etmek için harcanmalıydın. Senin hareketindeki sorun bu Singer. Sen yalnızca propaganda ve basın bültenleriyle uğraşıyorsun, somut çözümlerle değil."

"İnsanlar eylem isterdi," dedi zayıf bir şekilde.

"Bir gün ya da bir hafta için. Değişimi sağlamak için alternatiflere ihtiyacın var, ultimatolara değil."

Singer hiçbir şey söylemedi, ama ölürken gözlerinden silinen son şey direnci oldu.

Onun gibi fanatikler uzlaşmanın doğasını asla anlayamazlardı ve Juan da bu zahmete girmemesi gerektiğini biliyordu. Aküyü almak için ayağa kalkıp pruvada koşmaya başladı.

"Konuş benimle, Max."

"Torpidoların akülerinin bitmesine üç dakika var."

Oregon'dan çıkan güdüm telleri yüzünden dış tüp kapakları kapatılmıyor, bu nedenle yeni torpidolar yüklenemiyordu. Eğer Juan hipertermi

433

F:28

t^uve c ussier

şimdi patlatamazsa yeni torpidoları göndermek otuz dakika sürerdi. O zamana kadar da Gulf of Sidra'nın dağılacağını biliyordu.

"Ne olursa olsun beni beklemeysin. Hipertermi patlatamasam bile gemiyi torpidolarla yine de vurun. Belki şansımız yaver gider de patlama kesik uçları tutuşturur."

"Seni duyuyorum, ama duyduklarım hoşuma gitmiyor."

"Benim ne hissettiğimi sanıyorsun?" dedi Juan koşarken.

Tanker olağanüstü derecede uzun görünüyordu. Pruvası hep uzaklaşan ufuk gibiydi. Güverteden yükselen ısı, gözeneklerinden ter fışkırmasına neden oluyor, sol ayağının her yere değişinde su topladığını hissedebiliyordu. Buna aldırmayarak koşmaya devam etti.

"İki dakika," dedi Max. Cabrillo sonunda gemiyi ikiye ayıran hiper-termin iplerine varmıştı.

Singer aküyü fünyeden çekerken elektrik taşıyan telleri de koparmış ve fünyeyi hazırlamıştı. Juan'ın önce fünyeyi iki patlayıcı halatın arasından sökmesi, böylece kazayla ateşleme olasılığını ortadan kaldırması gerekiyordu. Eddie'nin Şeytan Vahası'nda yerden aldığı çıkışını kullanarak plastik izolasyon kaplamasını geri çekti, bakır teli ortaya çıkarıp telleri bükerek birbirine sardı. Üç tel vardı ve her biri yirmi saniye alıyordu.

Patlayıcıdaki durum ışığı yeşile döndü. Devre tamamlanmıştı.

"Bir dakika, Juan."

Bir taraftaki hipertermi fünyeye bağlayıp diğerine geçmişti ki telsizden gelen sesi duydu. "Başkan, ben Murph. Torpidolar yüz otuz beş metre uzağında."

"Gelsinler. Neredeyse tamamladım. İşte oldu!"

Bağlama işi tamamlanmıştı. Dönüp kış tarafına doğru koşmaya başladı, ama yanan ayağından yükselen acı hızını yavaşlatıyordu. Şimdi kırk mil hızla gemiye yaklaşan iki torpidoyla yarışlıyordu. Murph torpidoların

434

iskelet Sahili

doksan metrede olduğunu söylediğinde otuz metre koşmuştu. Her adımda acıyla bağırmasına aldırmadan hızını artırarak koşmaya devam etti. "Kırk beş metre, başkan," dedi Mark, sanki bu onun hatasıymış gibi. Juan birkaç saniye daha geçmesine izin verip birkaç metre daha koşuktan sonra uzaktan kumandaya bastı.

Hiperterm güneşle rekabet eden bir parlaklıkta tutuşup magnezyum çekirdeği iki bin dereceye ulaştı. Yanık geminin ortasından bir şimşek gibi yayılıp çelik güverteyi balmumu kadar yumuşak hale getirdi. Ardından biraz daha ısıtmaya devam ederek ambara su gibi akmasına neden oldu. Pruva zehirli duman ve yanmış metal bulutuyla kaplandı. Çıkan ışık gökyüzünü doldurdu, kasvetli gri parlak beyaza çevirdi. Patlayıcı güverteyi tamamen keserek yoluna devam etti, göz açıp kapayana kadar gövdeyi su seviyesine kadar açtı. Juan doksan metre uzaktan bile yüksek sıcaklığı tam sırtında hissedebiliyordu. Yağmur olmasa kafasındaki saçları kaybedebilirdi. Hiperterm tutuştuğu ve gđriyi yaktığı kadar hızlı bir şekilde kendi kendine sönerken, geride kenarları artık ısıyla parlayan, uzun ve dar bir gedik bıraktı.

Test-71'ler patlayıcının göv3eyi kestiği yerin tam altından gemiye çarpmadan önce on beş metre daha koştu. Çifte patlamanın sarsıntısı ayaklarını yerden kesti, su ve parçalanmış metal havaya uçarken Juan'ı da beş metre fırlattı. Pruva geminin geri kalanından ayrılmış ve hemen batmıştı. Geminin okyanusta ilerliyor oluşu yüzünden su ambarlarına doldu, neredeyse dörtte üçünü dolduran flokulantın tanklara bağlı borulardan kış tarafına doğru sıkışmasına neden oldu. Yan tarafındaki yırtıktan bir pıhtı çıktı, jeli otuz metre ileriye fışkırttı. Bunun olacağını biliyorlardı, ama organik flokulantın geri kalanının gemide hapsolması karşılığında kabul ettikleri küçük bir bedeldi bu.

435

Clive Cussler

Juan sendeleyerek ayağa kalkarken başı feci şekilde çınlıyordu. İleriye bakınca eskiden pruvanın olduğu yerde bir su duvarının oluştuğunu gördü. Gemi okyanusun kucağına yerleşirken bu duvar gittikçe büyüyor-du. Büyük dizel makineleri pervaneyi çevirmeye devam edip tankeri on yedi mil hızla dalgaların arasına sokarken Gulf of Sidra kendi kaderini kendisi belirliyordu.

"Juan, ben George." Başını kaldırıp bakınca helikopterin yukarıda havada asılı durduğunu gördü. "Sanırım bir girişimde bulunacak kadar yakıtım var."

"Zamanın yok," dedi Juan yeniden kış tarafına doğru koşarken. "Bu domuz sandığımdan daha çabuk batıyor. Bir dakika içinde suya gömülmüş olacak."

"Yine de deneyeceğim. Kış tarafındaki küpeştede buluşuruz."

Cabrillo yalnızca koşmaya devam etti.

"Biz de geliyoruz," dedi Max Hanley, Oregon'ü&n. "Suya girersen kurtarma ekipleri hazırlanıyor."

Juan gövdenin açıldığı yerden uzak durmak için sancak tarafından koşmaya devam ediyordu. Arkasındaki deniz gittikçe yükseliyordu. Şimdiden tankerin dörtte üçü sularla kaplanmıştı ve her saniye daha fazlası suyun altına giriyordu.

Üst yapıya varınca küpeşteyle arasındaki dar koridordan koşmaya başladı. Gittikçe dikleşen güvertede bacakları deli gibi çalışıyordu. Sular yatakhanelerin bulunduğu blokun kıyısına gelirken Sidra'nın direğindeki ıslak Liberya bayrağına ulaştı.

Robinson'daki George Adams'dan bir iz yoktu. Cabrillo'nun sıkı tutunup gemi altından gittiğinde çok derine çekilmemesi için dua etmekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Küpeşteye tırmanmaya başlamıştı ki helikopter eğik üstyapının kenarından ortaya çıktı. Arka kapısından saldırı tüfekleri askılarından, bir

436

iskelet Sahili

ceketten, kokpitin bir yerlerinden bulunan biraz kablodan yapılmış yamalı bir halat sarkıyordu. En altta da Eddie Seng'in pantolonu asılıydı.

Üstyağıyı dolduran suyun basıncıyla Cabrillo'nun bir kat üstündeki bir dizi lomboz patladı. Cabrillo aşağıya yağın cam kırıklarından kurtulmak için arkasını döndü. Tekrar yukarı bakınca kendisine doğru sallanan Eddie'nin pantolonunu gördü. Helikopter başının üstünde kavis çizirken sıçradı, bir kolunu pantolonun arasından geçirdi. Birden havaya çekilip bir ipin ucundaki madeni para gibi savrulmaya, dönmeye başladı. Altındaki Gulf of Sidra gözden kaybolurken mezar yerini gösteren tek şey Daniel Singer'ın niyetlendiğinden binlerce kez daha küçük miktardaki jel havuzuydu.

George'un inanılmaz inişinden sonra Oregon'un hangarında onları ilk karşılayan kişi Maurice oldu. Marka takım elbisesiyle kusursuz bir şekilde giyinmiş adamın bir kolunda tertemiz bir havlu asılıydı. Diğer elinde gümüş kapaklı bir servis tabağı vardı. Juan sendeleyerek Robin-son'dan inerken Max, Lind4 ve Sloane sevinçli bir hücumla içeri daldı. Maurice yaklaşıp gösterişli bir hareketle kapağı kaldırdı.

"Arzunuz üzerine, kaptan."

"Arzum mu?" Yorgunluktan zihni duran Juan'ın onun neden bahsettiği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Maurice hiç gülümsemeyen, somurtkan bir adamdı, ama gözleri neşeyle parlıyordu. "Bunun teknik olarak bir kasırga olmadığı biliyorum, ama gravyer peyniri ve ıstakoz suflesiyle fırında Alaska'nın hoşunuza gideceğini düşündüm."

Zamanlaması o kadar mükemmeldi ki hassas sufle henüz çökmemiş-ti ve dumanı tütüyordu. Kahkahalar hangarda yankılandı. Atlantik'te oluşan bu fırtına, bir isim verilecek kadar güçlü olan yılın onuncu fırtınası olacaktı. Potansiyel yıkıcılığı çok büyük olan bir kasırga-

437

Clive Cussler

ya dönüşmeye başladıysa da gözü tam olarak oluşmamıştı. Meteoroloji uzmanları bunun nedenini bir türlü açıklayamadılar. Böyle bir olayı daha önce hiç görmemişlerdi.

Olmamıştı işte. Bu kadar fırtına için daha mevsim erkendi ve yorgun halk oluşmamış bir kasırgayı umursamıyordu. Geleneksel olarak ilk fırtınanın adı her zaman A, ikincisi B harfiyle başlardı. Bu yüzden sıra karaya hiç çıkmayan onuncu fırtınaya gelince, çok az insan buna Tropik Juan Fırtınası adının verildiğini hatırlayacaktı.

438

iskelet Sahili

M

Cabrillo, Max, Sloane ve Mafana'yı taşıyan hafif araba kalın lastiklerinin üstünde uçarcasına ilerliyor, Juan deli gibi sürerken güçlendirilmiş motoru kükrüyordu. Moses' Ndebele de bu yolculuğa çıkmayı istemişti, ama özel bir Güney Afrika hastanesindeki doktorları parçalanmış ayağını düzeltmek için yapılan ameliyattan sonra bu kadar "çabuk taburcu olmasına izin vermemişlerdi. CabriHo'ya sonsuz bir güveninin olmasına rağmen yerine yaşlı yardımcısını göndermişti.

Randevularına geç kalıyorlardı. Aracı kiraladıkları şirketteki adam Swakopmund polisinde gönüllü olarak da çalışıyordu. Gecikmişti, çünkü İsviçre'de gerçekleşen bir adam kaçırma olayından sorumlu olan ve çölde mahsur kalmış bir grup inşaat tutuklamaya gitmişti. Üstü açık araba bir kum tepesinin zirvesine ulaştı ve Juan onları yerde derin oyuklar bırakan bir şekilde aşağıya kaydırdı. Araç süspansiyonlarının üstünde sallanırken içindeki dört kişi ağız açık bir şekilde aşağıdaki vadiye bakıyordu.

439

Clive Cussler

Rove bir kum okyanusunda gidiyor gibi görünüyordu. Küçük kum tepeleri yumuşak dalgalar gibi gövdesine çarpıyordu. Kayıp bacası, kırık kargo vinci ve bütün boyaları aşınmış olmasa yüzyılın en kötü kum fırtınası sonucunda kumların altına gömülmeden önceki gibi görünüyordu.

Ondan biraz uzakta büyük bir kargo helikopteri duruyordu. Kuyruk kısmında parlak turkuvaz renkle NUMA adı yazılıydı. Yanında gemiyi gömülü olduğu dokuz metre kumun altından çıkarmak için kullanılan iki tane küçük kazıcı vardı. Bir grup işçi beyaz tentenin altındaki gölgede dinleniyordu.

Juan eğilip Sloane'ı yanağından öptü. "Haklıydın. Tebrikler."

Sloane sevinçle gülümsedi. "Şüphenez mi vardı?"

"Tonlarca," dedi Max, arka koltuktan. Sloane uzanıp şakayla bacağına bir şaplak indirdi.

Juan arabayı vitesle takıp kum tepesinin yanından hızla aşağıya indi. Onları gören işçiler ayağa kalktı. İki tanesi diğerlerinin yanından ayrılıp itove'un ana güvertesine geçmek için konan rampaya doğru yürüdü. Bir tanesinin kolunun altında bir kutu vardı. Cabrillo rampadan biraz uzakta durup motoru kapattı. Bir tek hafif esintinin sesi duyuluyordu artık. Emniyet kemerini çözüp aşağı inerken iki adam ona yaklaştı. İkisi de iri yapılıydı ve ondan bir veya iki yaş gençti. Ama bir tanesinin bembeyaz saçları ve kendisinininkiler kadar parlak mavi gözleri vardı. Diğer esmer, yüzünde sürekli gülümsemeyle dolaşan bir Latin Amerikalıydı.

"Dünyada Dirk Pitt'i gerçekten etkileyen fazla insan tanımıyorum," dedi beyaz saçlı NUMA görevlisi. "Bu yüzden bunlardan biriyle tanışma fırsatını bulunca kaçırma istemedim. Başkan Cabrillo?"

"Juan Cabrillo." El sıkıştılar.

440

iskelet Sahili

"Ben Kurt Austin ve bu serseri de Joe Zavala. Bu arada bizi Ango-la'daki temizlik işinden kurtardığınız için teşekkürler."

"Sizinle tanışmak büyük zevk. Nasıl gidiyor?"

"Beklenenden daha iyi. Gemimiz yakınlarda bir araştırma görevin-deydi. Joe numune almak için kullanılan emme tulumbalı tarağı işe yarar bir petrol vakumuna dönüştürmeyi başardı. Ham petrolü doğrudan kıyıdaki depo tanklarına pompalayabiliyoruz. Petromax, Nijerya'daki diğer tesislerinden bulabildikleri her şeyi kullandıkları için sızıntı iki haftadan kısa bir süre içinde tamamen temizlenecek."

"Bunu duymak harika," dedi Juan. Sonra hafif bir kendini suçlamayla devam etti. "Birkaç saat daha erken gitseydik böyle bir temizlik işine gerek olmayacaktı."

"Birkaç saat geç gitseydiniz işler iki katına çıkardı."

"Doğru." Cabrillo arkadaşlarına döndü. "Bu Şirket'in yöneticisi Max Hanley. Mafana, Moses Ndebele'yi temsil ediyor. Ve bu da Sloane Ma-cintyre. Okyanustan sekiz mil' içeride buharlı bir gemiyi aramızın nedeni."

"Çok etkileyici bir görüntü, değil mi?"

"Takındığımdan değil ama bu kadar çabuk nasıl bulabildiniz?"

Joe Zavala yanıt vermeden önce kutudan Tusker bira şişeleri çıkardı. Şişeler buz gibi soğuktu. Kapakları açıp herkese dağıttı. "Tozu yutmanın bulduğum en iyi yolu bu."

Şişeleri şerefe kaldırıp büyük yudumlar aldılar.

"Ah!" dedi Zavala içini çekerek. "İşte bu."

"Sorunuzun yanıtı olarak," dedi Austin ağzını silerek. "Sorunu bilgisayar dahimiz Hiram Yeager'a ilettik. Rove'un kayb olduğu geceki fırtınayla ilgili bulabildiği her türlü bilgiyi çıkardı. Eski gemi kayıtları, Swa-kopmund'da yaşayan insanların anıları, misyoner günlükleri ve Güney

441

Clive Cussler

Batı Afrika sahilindeki yön değişikliğiyle ilgili olarak İngiliz Donanma Bakanlığı'na verilen bir rapor.

"Bütün bunları bilgisayarına yükleyip fırtınadan bu yana geçen yüzyıl içindeki bölgeyle ilgili meteorolojik verileri de ekledi. Bir gün sonra Max sonuçları verdi."

"Max mi?" diye sordu Hanley.

"Bilgisayarının adı. Sahilin bugünkü gibi bir haritasını çıkardı. Bir de bu sahile paralel, karanın içine doğru bir mil on mil arasında değişik mesafelerde uzanan başka bir hat daha çizdi. Eğer Rove elmas sayesinde servet yapmış kazazedeleri kıyıya yakın bir yerden gemiye almışsa bu sahil şeridinde bir yerlerde batmış olmalıydı."

"Mesafelerdeki farklılıklar farklı jeolojik şartlara ve rüzgârındaki değişikliklere bağlıdır," diye ekledi Zavala.

"Haritamızı çıkardıktan sonra manyetometre takılı bir helikopterle sahil boyunca uçtuk."

"Ben de aynı şeyi yaptım, ama ben denizi araştırıyordum," dedi Sloane. "Sanırım daha fazla araştırma yapmalıydım."

"Rove olabileceğini tahmin ettiğimiz şeyi bulmamız iki gün sürdü ve Max'in söylediği yerden yalnızca dokuz metre ötede idi."

"İnanılmaz."

"Bilgisayarına loto sayılarını tahmin ettirmesi için Hiram'ı ikna etmeye çalışıyorum," dedi Zavala. "Yapabileceğini söylüyor, ama bilgisayarından bunu istememe izin vermiyor."

"Bunun bir demir yığını, mesela bir meteor olmadığından emin olmak için toprağa giren radar kullandık," diye devam etti Austin.

"Geriye bir tek kumu kaldırma konusu kalmıştı."

Zavala ikinci bira şişelerini açtı. "Ama bir sürü kum."

"İçine girdiniz mi?" diye sordu Sloane.

442

iskelet Sahili

"Bu onuru sizin gelişinize sakladık. Hadi gemiye çıkalım."

Onları borda iskelesinden geçirip Rove'un tik güvertesine çıkardı. Kumu kaldırmada harika bir iş çıkarmış, işi köşeleri süpürmeye kadar varmışlardı. Bu yüzden güvertede bir tek rüzgârın savurduğu kumlar vardı.

"Köprüdeki camlar ya fırtına sırasında ya da kuma gömüldüğünde kırılmış, bu yüzden köprü kumla dolu. Ama..." Bu sözcüğü havada bırakıp kapağa bir şaplağ attı. Metal yankılandı. "Çöl mürettebat bölümüne hiç girmemiş."

"Ben sıkışmış çarkı gevşettim," dedi Zavala. "Buyurun Bayan Macintyre."

Sloane bir adım öne çıkıp kilit çarkını çevirdi, kendine doğru çekip açtı. Tepeden biraz kum döküldü. Subay salonu yalnızca iki duvardaki küçük lombozlardan giren ışık huzmeleriyle aydınlanıyordu. Yerdeki kumlar haricinde aradan yüzyıl geçmemiş gibi görünüyordu. Mobilyalar yerli yerindeydi. Ocak üzerindeki çaydanlığı ısıtmaya hazır görünüyordu. Tavandan sarkan lambaya bir kibrit çakmak yetecekmiş gibiydi.

Ama gözleri karardığı anda alışıktıkça başta masanın üstüne konmuş çuvallar gibi duran şeylerin aslında karşı karşıya ölen iki adamın mumyalaşmış kalıntıları olduğunu gördüler. Bedenleri kuruyup kâğıt kadar kırılgan hale gelirken derileri griye dönmüştü. Bir tanesinin üstünde beline sanlı bezden başka bir şey yoktu. Kafatasının etrafındaki bandaj tüylerini kaybetmiş tüy sapları vardı. Diğer kaba kumaştan safari ceketi giymişti, başının yanında bir zamanlar beyaz olan geniş kenarlı bir şapka vardı.

"H.A.Ryder," dedi Sloane içini çekerek. "Diğeri krallannın taşları almak için gönderdiği Herero savaşçılarından biri olmalı."

"Onlar da fırtınayla birlikte saldırmış olmalı," dedi Austin, kısa koridordan geri dönerek. "Kamaralarda bir düzine veya daha fazla ceset var."

443

Clive Cussler

Kavgada ölmüş gibiler. Bir sürü bıçak yarası var. Hereroların cesetlerinde iz yok, bu yüzden Rove gömülünce aklıktan ölmüş olmalılar."

"Ama onu öldürmemişler." Juan, Ryder'ın cesedini işaret ediyordu. "Neden acaba?"

"Görünüşe göre bu ikisi son. Gemideki su bitince susuzluktan ölmüş olabilirler."

"Ryder o günlerde iyi tanınıyordu," dedi Sloane. "Birbirlerini tanıyor olmaları mümkün. Soygun öncesinden arkadaş olabilirler."

"Bu hiçbir zaman çözemeyeceğimiz bir gizem," dedi Max. Masanın altındaki torbalardan birini almak için uzandı. "Diğere gelince."

- Eyeri kaldırıncı kurumuş deri yarıldı ve elmas çağlayanı kuma döküldü. Cilasız olmalarına rağmen kötü ışıktı bile gün ışığı gibi parhyor-lardı. Herkes aynı anda sevinç çığlığı atmaya başladı. Sloane yirmi karat-lık bir taşı alıp derinliğini görmek için lomboza doğru kaldırdı. Mafana bir avuç elmas alıp parmaklarının arasından kaymalarına izin verdi. Juan yüz ifadesinden onun kendisini değil, bu zenginliğin halkı için ne anlama geldiğini düşündüğünü anlayabiliyordu.

Yaşlı çavuş diğer torbalan da açıp taşları kanştırdı, en büyük ve en berrak olanını aradı. Aralandan seçim yapmak zordu, çünkü elmasları krallarına getiren ilk madenciler yalnızca en iyilerini almışlardı. Mafana avuçlarını iyice doldurarak Cabrillo'ya döndü. "Moses, senin ona peşinat olarak bir avuç vermiş olduğunu söyledi," dedi. "Halkımızın bir teşekkürü olarak sana iki avuç geri vermemi istedi."

Juan bu hareketten çok etkilenmişti. "Mafana, bu gerekli değil. Senle adamların bu taşlar için savaştınız ve bazılarınız öldü. Anlaşmamız böyleydi."

"Moses senin böyle cevap vereceğini, o zaman elmasları Bay Han-ley'e vermemi söyledi. Moses onun senden daha az duygusal olduğunu ve mürettebatın adına bunları kabul edeceğini söyledi."

444

iskelet Sahili

"Haklı," dedi Hanley ellerini uzatarak. Mafana, ona taşları verdi. "Bir zamanlar elmas uzmanını oynadığım için söyleyebilirim ki burada bir milyon papel var."

"Oynadığın rolde pek iyi değildin herhalde." Sloane yığındaki en büyük taşı alıp ona gösterdi. "Yalnız bu bile kesilip cilalandığında bir milyon eder."

Max'in gözleri faltaşı gibi açılınca kahkahalar yükseldi.

Bir saat sonra, herkesin gemiyi keşfetmesinin ardından Sloane, Juan'ı, ellerini arkasında kavuşturmuş Rove'un pruvasında dikilirken buldu.

"Nasıldı o satır?" diye sordu ona yaklaşırken. "Bana yüksek bir gemi ve yanından geçeceğim bir gemi ver."

Juan gülümseyerek döndü. "Ama kum tepelerine dikkat et."

"Gemi günlüğünü okuyordum. H.A. Ryder gömülmelelerinden sonra yazmaya devam etmiş, kurt, Herero saldırısı konusunda haklıymış. Fırtınanın en şiddetli olduğu *zaman saldırımlar. Bütün mürettebatı bir tek Ryder kalana kadar öldürmüşler. Herero lideri bir zamanlar rehber olarak onun için çalışmış ve Ryder bir aslan saldırısı sırasında onun hayatını kurtarmış. Gerçi bunun bir önemi olmamış. Ryder'in hayatı kısa bir süre için kurtulmuş."

"Ne olmuş?"

"Fırtına bir hafta boyunca devam etmiş. Sonunda dindiğinde köprüye giden dahil olmak üzere hiçbir kapıyı açamamışlar. Ve lomboslar içlerinden geçemeyecekleri kadar küçükmüş. Kapana kısılmışlar. Onlara neredeyse bir ay yetecek kadar yiyecek ve suları varmış, ama son kaçınılmazmış. Geriye bir tek Ryder ve Herero şefi kalana kadar teker teker ölmüşler. Tahminime göre önce Ryder ölmüş, çünkü arkadaşının öldüğüne dair bir şey yazmamış."

445

Clive Cussler

"Böyle ölmeyi hiç istemezdim," dedi Juan ürpererek.

"Günlükte Ryder bir şeyden daha söz etmiş, çok ilginç bir şeyden. O ve arkadaşları Hereroların elmaslarını yağmaladıklarında geriye elmasla dolu dört kutu bırakmışlar. Krallarının bu elmasları Almanların işgaline karşı İngilizlerin korumasını satın almak için kullanmadıklarını tarihten biliyorum. Demek ki elmaslar hâlâ orada."

"Unut gitsin," dedi Juan sırtarak. "Sana son yardım ettiğimde okyanusun ortasındaki dev bir metal yılanın üstünde kaldım ve koca bir tanker altımdan kayıp gitti. Başka elmas aramak istiyorsan keyfine bak. Ben terörist avlamak gibi daha güvenli bir şeyler yapmak istiyorum."

"Yalnızca bir düşünceydi," dedi Sloane takılarak.

Cabrillö başını iki yana salladı. "Elmas konusu açılmışken sana sormak istediğim birkaç şey var."

"Sor bakalım."

"Bu taşları iyi bir fiyata satabileceğinden emin misin?"

"Şirketim tekeli sürdürmek için piyasa değerine yakın bir fiyat verecektir. Elmasları benim götürmememe kızacaklardır, ama uzun vadede başka seçenekleri yok. Endişelenme. Moses ülkesinin liderlerini paket etmeye yetecek kadar para alacak."

"Bu durumda aklıma ikinci bir soru geliyor. Benim tahminimce bu iş tamamlandıktan sonra bir süre ayın elemanı olamayacaksınız. Kariyer değiştirmeyi düşünüp düşünmeyeceğini merak ettim."

"Bana iş mi teklif ediyorsun, Başkan Cabrillö?" Gülümsemesi buldukları bütün elmaslardan daha parlaktı.

"Saatler uzun, iş tehlikeli, ama gördüğün gibi ücret yüksek."

Sloane, ona göğüsleri birbirine değecek kadar yaklaştı. "Kısa bir süre önce Linda'yla biraz sohbet ettim de mürettebat arasında fazla yakınlık olmadığı izlenimine kapıldım."

446

iskelet Sahili

"İşyerinde aşk zaten zordur. Hep beraber yaşadığında çok daha zorlaşıyor."

Sloane parmak ucunu Juan'ın çıplak kolunda gezdirip gözlerine baktı. "Bu durumda denizlere açılıp korsancılık oynamayı düşünmeye başlamadan önce aklımdan çıkarmam gereken bir şey var."

"Neymiş o?" diye sordu Juan boğuk bir sesle.

"Bu." Ve dudakları birleşti.

SON

denizin altında paha biçilmez bir hazine—

Yeryüzünü amansızca tehdit eden bir tehlike, Juan Cabrillo İkişiyle başa çıkabilecek mîl+<

Kongo Nehri'nde ölümden kıl payı kurtulan Juan Cabrillo ve Oregon gemisinin mürettebatı, Afrika kıyısında ateş altında kalan savunmasız bir tekneden imdat çağırısı alır. Hemen harekete geçen Cabrillo, uzun yıllar önce, değerli elmaslarla batan gemiyi arayan güzel Sloane Macintyre'ı saldırganların elinden kurtarır. Sloane, yaşlı yarım akıllı bir balıkçıdan duyduğu öyküyü anlatınca Cabrillo çok şaşırır. Yaşlı balıkçı dev metal yılanların saldırısına uğradığını iddia etmektedir.

Metal yılanların esrannı çözmek için başlayan macera Cabrillo'yu ^ok daha ölümcül tehlikesi olan bir yola sokar...

Doğanın dengesini bozarak ideallerine karşı çıkan herkesi ezip geçmeye kararlı bir grupla karşı karşıya kalırlar...

Clive Cussler _ İskelet Sahili